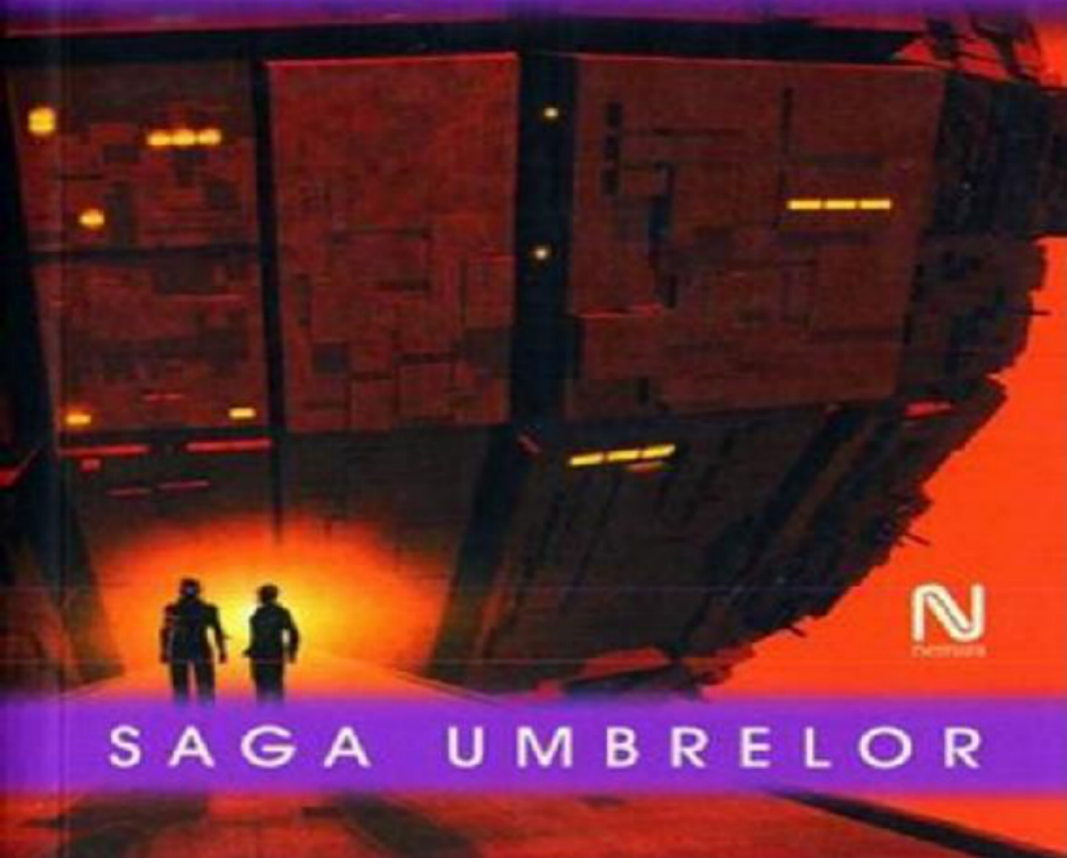

Orson

scott card

umbra lui ender

N
editions

Orson Scott Card

Umbra lui Ender

1

POKE

— Crezi că ai găsit pe cineva, și dintr-odată programul meu e închis?

— Nu e vorba de puștiul pe care l-a găsit Graff. E vorba de calitatea scăzută a celor pe care i-ai găsit tu.

— Știam că sunt puține speranțe. Dar copiii cu care lucrez eu poartă un adevărat război numai pentru a supraviețui.

— Copiii tăi sunt atât de subnutriți, încât au suferit serioase degradări mentale cu mult înainte de a fi testați. Majoritatea nu au relații umane normale, sunt atât de afectați încât nu trece o zi fără să găsească ceva de furat, de spart sau de dezmembrat.

— Și ei reprezintă o posibilitate, ca toți ceilalți copii.

— Exact genul ăsta de sentimentalism discreditează întregul tău proiect în ochii F.I.

Poke ținea ochii deschiși tot timpul. Copiii mai mici trebuiau să stea și ei de pază, și uneori puteau fi buni observatori, dar ei nu observau chiar toate lucrurile pe care trebuiau să le observe, și asta însemna că Poke nu se putea baza decât pe ea însăși ca să vadă pericolul.

Erau destule pericole de care trebuia să se păzească. Polițaii, de exemplu. Nu se arătau des, dar când o făceau păreau preocupați în special să curețe străzile de copii. Îi biciuiau cu cravașele magnetice, împărțind cu cruzime lovituri usturătoare chiar și celor mai mici, tratându-i ca pe niște paraziți, hoți, ciumă, o plagă a curatului oraș Rotterdam. Era treaba lui Poke să sesizeze perturbările care sugerau o razie a poliției. Atunci trebuia să fluiera pentru ca cei mici să se grăbească în ascunzătorile lor până trecea pericolul.

Dar polițaii nu veneau prea des. Adevăratul pericol era mult mai aproape – copiii mai mari. Poke, în vârstă de nouă ani, era matriarhul miciei ei armate (nu că ar fi fost chiar toți siguri că e fată), dar asta îi lăsa indiferenți pe băieții și fetele de unsprezece sau doisprezece sau treisprezece ani care-și petreceau viața pe străzi. Cerșetorii, hoții și târfele adulte nu dădeau atenție copiilor mici decât ca să-i înlăture din drum. Dar copiii mai mari care erau printre cei înlăturați se răzbunau pe cei mici. De fiecare dată când ceata lui Poke găsea ceva de mâncat – în special dacă descopereau vreo sursă de gunoi demnă de încredere sau un mod ușor de a căpăta un bănuț sau ceva de mâncare – erau nevoiți să-și ascundă și să-și păzească cu gelozie comoara, căci huliganilor nu le plăcea nimic mai mult decât să le ia celor mici orice bucătică de mâncare. Să fure de la copiii mai mici era mai sigur decât să fure din magazine sau de la trecători. Iar Poke vedea că le plăcea

asta. Le plăcea când celor mici le era frică și-i ascultau și scânceau și le dădeau orice le-ar fi cerut.

Așa că atunci când puștiul costeliv de vreo doi ani se cățăra pe o ladă de gunoi peste drum, Poke, fiind un bun observator, îl văzu imediat. Puștiul era la limita înfometării. Ba nu, era lihnit de foame. Brațe și picioare subțiri, încheieturi care păreau ridicol de mari, o burtă umflată. Iar dacă nu-l omora curând foamea, l-ar fi omorât venirea toamnei, căci nici din hainele lui subțiri nu mai rămăsese mare lucru.

În mod normal nu i-ar fi acordat mai mult decât o atenție trecătoare. Dar erau ochii lui. Încă mai privea inteligent în jur. Nu avea acea apatie a morților vii care deja nu mai căutau hrană sau un loc confortabil unde să se întindă să respire pentru ultima dată aerul puturos din Rotterdam. Oricum moartea n-ar fi însemnat o schimbare pentru ei. Toți știau ce e Rotterdam: dacă nu capitala, cel puțin portul principal al iadului. Singura diferență dintre Rotterdam și moarte era că în Rotterdam pedeapsa nu era eternă.

Ce făcea băiețelul ăsta? Nu căuta de mâncare. Nu se uita după trecători. Ar fi fost inutil – nimeni n-ar fi dat ceva unui copil atât de mic. Orice ar fi primit i-ar fi fost luat de alt copil, așa că de ce să se ostenească? Dacă voia să supraviețuiască, trebuia să-i urmeze pe ceilalți căutători în gunoaie și să lingă ambalajele de mâncare în urma lor, să ia ultimul cristal de zahăr sau ultimul praf de făină rămas pe hârtie, orice rămânea nelins de primul venit.

Copilul ăsta n-avea nicio șansă pe stradă dacă nu era luat într-o ceată, iar Poke nu-l voia. N-ar fi fost decât o cheltuială inutilă, iar puștii ei o duceau destul de greu și fără să adauge încă o gură de hrană.

O să cerșească, gândi ea. O să plângă și o să cerșească. Dar asta nu ține decât la oamenii bogați. Eu trebuie să mă gândesc la ceata mea. El nu face parte dintre ei, deci nu-mi pasă de el. Chiar dacă e atât de mic. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Niște prostituate de vreo doisprezece ani care de obicei nu lucrau în zonă dădură colțul, îndreptându-se spre baza lui Poke. Ea fluiera încet. Puștii se despărțiră imediat, rămânând pe stradă, dar încercând să nu arate că formează un grup.

Nu ținu. Târfele știau deja că Poke e șefa cetei; o apucară de brațe și o izbiră de perete cerându-i „taxa”. Poke știa că nu trebuia să pretindă că nu are nimic – încerca întotdeauna să păstreze o rezervă pentru a-i potoli pe huliganii înfomețați. Putea să vadă că fetelor le era foame. Nu erau ceea ce voiau pedofilii când își făceau drum pe acolo. Erau prea sfrijite, arătau prea bătrâne. Până mai creșteau ca să atragă comerțul ceva mai puțin pervers, trebuiau să recurgă la gunoaie. Lui Poke îi clocotea sângele în vene când cineva fura de la ea

sau de la ceata ei, dar era mai bine să le plătească. Dacă ar fi bătut-o, n-ar mai fi putut avea grijă de ceată, nu-i așa? Așa că le duse la unul din ascunzișurile ei și scoase o pungă cu o jumătate de plăcintă.

Era râncedă, căci o păstra de câteva zile tocmai pentru asemenea ocazii, dar cele două prostituate o înșfăcăară, rupseră punga, și una din ele mușcă mai mult de jumătate înainte de a-i da restul prietenei ei. Sau mai degrabă fostei ei prietene, căci din astfel de fapte se nasc dușmăniile. Cele două începură să se bată, țipând una la alta, lovindu-se, zgâriindu-se cu unghiile. Poke le urmări îndeaproape, sperând că o să rămână restul de plăcintă, dar nu avu asemenea noroc. Ajunse în gura aceleiași fete care luase prima mușcătură – și tot prima fată câștigă și lupta, alungând-o pe cealaltă.

Când Poke se întoarse, băiețelul era chiar în spatele ei. Aproape că se lovi de el. Furioasă că trebuise să-și dea mâncarea târfelor, îl izbi cu genunchiul și-l trânti la pământ.

— Nu sta în spatele oamenilor dacă nu vrei să aterizezi în cur, mârâi.

El se ridică și o privi, așteptând, rugând.

— Nu, blestematele, n-o să capeți nimic de la mine, zise Poke. Nu iau niciun bob de fasole de la gura cetei mele, tu *nu meriți* nici măcar un bob de fasole.

Ceata începuse să se adune, acum că huliganii plecaseră.

— De ce le dai lor mâncarea ta? spuse băiatul. Ai nevoie de mâncarea aia.

— O, iartă-mă! zise Poke. Ridică vocea, astfel ca ceata s-o audă: Bănuiesc că tu ar trebui să fii șeful cetei, nu-i așa? Fiind atât de mare, nu e o problemă să-ți păstrezi mâncarea.

— Nu eu, replică băiatul. Eu nu merit niciun bob de fasole, nu-ți amintești?

— Da, îmi amintesc. Și poate că tu ar trebui să-ți amintești și să-ți ții gura.

Ceata râse.

Dar băiețelul nu râse.

— Trebuie să ai propriul tău huligan, spuse.

— Eu nu am huligani, eu mă descotorosesc de ei, răspunse Poke. Nu-i plăcea felul în care continua să vorbească, înfruntând-o. În câteva clipe ar fi fost nevoită să-l lovească.

— Dai în fiecare zi mâncarea huliganilor. Dă-o unui singur huligan și fă-l să te păzească de ceilalți.

— Crezi că eu nu m-am gândit niciodată la asta, prostule? zise ea. Dar odată cumpărat, cum să-l păstrez? N-o să se bată pentru noi.

— Dacă n-o face, omoară-l, zise băiatul.

Asta o înnebuni pe Poke, stupida imposibilitate, forța ideii pe care știa că n-o s-o ducă niciodată la îndeplinire. Îl izbi din nou cu

genunchiul, și de data asta îl lovi și după ce căzu.

— Poate încep omorându-te pe tine.

— Eu nu valorez niciun bob de fasole, nu-ți amintești? spuse băiatul. Omori un huligan, îl faci pe următorul să se bată pentru tine, și chiar dacă el vrea mâncarea ta, îi e și lui frică de tine.

Ea nu știi ce să spună despre o idee așa de lipsită de noimă.

— O să te mănânce de vie, spuse băiatul. O să te înghită. Deci trebuie să omori unul. Să-i pună piedică ceva mic, ca mine. Iar pietrele sparg capete de orice mărime.

— Îmi faci silă, zise ea.

— Pentru că tu nu te-ai gândit la asta, replică el. Flirta cu moartea vorbindu-i astfel. Dacă ea îl rănea în vreun fel, era terminat, trebuia să știe asta.

Dar deja moartea era lângă el, înăuntrul tricoului lui subțire. Nu prea conta dacă moartea venea și mai aproape.

Poke își privi ceata. Nu reuși să citească nimic pe fețele lor.

— N-am nevoie să-mi spună un copil să omor ce nu pot omorî.

— Unul mic vine în spatele lui, tu-l plesnești, el cade peste cel mic, spuse băiatul. Ai deja niște pietre mari, niște cărămizi. Îl lovești în cap. Când îi vezi creierii, ai terminat.

— Nu-mi e de niciun folos mort, zise ea. Vreau propriul meu huligan, să ne apere. Nu vreau unul mort.

Băiatul rânji.

— Deci acum îți place ideea mea.

— Nu pot avea încredere în huligani, răspunse ea.

— El o să te pândească la cantina de caritate, spuse băiatul. Tu intri în fața lui în cantină.

Continua s-o privească în ochi, dar vorbea ca să-l audă ceilalți.

— El o să vrea să intre înaintea tuturor în cantină.

— Unul mic îi pune piedică, cei mari îl bat, zise Sergentul. Avea opt ani și în general se purta ca și cum ar fi fost secundul lui Poke, deși adevărul era că ea nu avea un secund.

— Obții un huligan, și el îi face pe ceilalți să plece.

— Cum oprești doi huligani? Trei huligani? întrebă Sergentul.

— Cum am spus, răspunse băiatul. Îl împingi și-l dobori, nu e atât de mare. Ai pietrele. Ești pregătit. Nu ți se spune Sergentul?

— Nu mai vorbi cu el, Serg, zise Poke. Nu știu de ce vorbim cu unul de doi ani.

— Am patru, făcu băiatul.

— Cum te cheamă? întrebă Poke.

— Nimeni nu mi-a pus vreodată vreun nume, zise el.

— Vrei să spui că ești atât de prost că nu-ți amintești propriul nume?

— Nimeni nu mi-a pus vreodată vreun nume, repetă el. O mai

privea încă în ochi, stând pe caldarâm, cu ceata înconjurându-l.

— Nu valorezi nici cât un bob de fasole, spuse ea.

— Așa e.

— Mda, făcu Sergentul. Un nenorocit de bob de fasole – Bean.

— Acum ai un nume, zise Poke. Întoarce-te pe lada aia de gunoi, eu o să mă gândesc la ce ai spus.

— Am nevoie de ceva de mâncare, zise Bean.

— Dacă-mi faci rost de un huligan, dacă ce ai spus tu merge, atunci poate îți dau ceva.

— Am nevoie acum, zise Bean. Ea știa că e adevărat.

Căută în buzunar și scoase șase alune pe care le păstrase. El se ridică și luă doar una din mâna ei, o băgă în gură și o mestecă încet.

— Ia-le pe toate, spuse nerăbdătoare.

El întinse mâna. Era slăbită, nu putea strânge pumnul.

— Nu le pot ține pe toate, zise. Nu apuc prea bine.

La naiba. Irosea niște alune bune pe un puști care oricum avea să moară.

Dar avea de gând să încerce ideea lui. Era îndrăzneată, dar era primul plan pe care-l auzise care să-i ofere o speranță de a îmbunătăți lucrurile, sau să schimbe ceva în viața lor mizerabilă fără ca ea să fie silită să îmbrace haine de femeie și să se prostitueze. Iar dacă era ideea lui, ceata trebuia să vadă că îl tratează cinstit. Așa rămâi șef de ceată, când ei te văd mereu cinstit.

Așa că ținu mâna întinsă în timp ce el mănca toate cele șase alune, una câte una.

După ce o înghiți pe ultima, o privi din nou lung în față, apoi spuse:

— Ar trebui să te pregătești să-l omori.

— Îl vreau viu.

— Pregătește-te să-l omori dacă nu e potrivit. Spunând asta, Bean trecu șonticăind strada la lada lui de gunoi și se cățăra cu greu pe capacul ei, să privească.

— N-ai patru ani! strigă Sergentul spre el.

— Patru am, dar sunt mic, răspunse el.

Poke îi făcu semn Sergentului să tacă și se apucară să caute pietre și cărămizi și blocuri de zgură. Dacă urmau să poarte un război, era mai bine să fie înarmați.

Lui Bean nu-i plăcea noul lui nume, dar era un nume, iar a avea un nume însemna că altcineva știa cine e el și avea nevoie să-l strige cumva, și asta era un lucru bun. Ca și cele șase alune. Gura lui abia dacă știa ce să facă cu ele. Mestecatul era dureros.

La fel și felul cum Poke distrugea planul pe care-l concepușe el. Bean n-o alesese pe ea pentru că era cel mai deștept șef de ceată din Rotterdam. Dimpotrivă. Ceata ei abia dacă supraviețuia, din cauza

gândirii ei nu tocmai bune. Era prea miloasă. Nu avea atâta minte încât să se asigure că are destulă hrană pentru sine ca să arate bine hrănită, așa că, deși ceata ei știa că e cumsecade și o plăcea, pentru alții nu arăta prosperă. Nu părea să facă treabă bună.

Dar dacă ar fi făcut treabă bună nu l-ar fi ascultat niciodată pe el. El nu s-ar fi putut apropia. Sau dacă l-ar fi ascultat și i-ar fi plăcut ideea, s-ar fi descotorosit de el. Așa era în stradă. Puștii cumsecade mureau. Poke era prea cumsecade ca să supraviețuiască. Pe asta conta Bean. Dar acum de asta se și temea.

Tot timpul pe care-l petrecuse observând oamenii în timp ce trupul său se autoconsuma ar fi fost inutil dacă ea nu reușea să facă ceva. Nu că Bean ar fi pierdut prea mult timp cu sine. Chiar de la început, privind ce făceau copiii pe stradă, cum furau unul de la altul, unul de la gura celuilalt, din buzunarul celuilalt, vânzându-și orice parte a corpului lor pe care puteau s-o vândă, văzuse că lucrurile puteau fi îmbunătățite dacă cineva ar fi avut puțină minte, dar el nu avea încredere în propria lui perspicacitate. Era convins că mai era ceva ce el nu putea încă să înțeleagă. Se zbătea să învețe mai mult – despre orice. Să învețe să citească și să știe ce înțeles au semnele de pe camioane, magazine, vagoane și lăzi. Să învețe suficientă olandeză și suficientă Esențială ca să înțeleagă tot ce se vorbea în jurul lui. Foamea care-i distrăgea în mod constant atenția nu-i era de niciun ajutor. Probabil ar fi găsit mai mult de mâncare dacă n-ar fi pierdut atât timp studiind oamenii. Dar în final își dădu seama că înțelesese. Înțelesese de la început. Nu era niciun secret că numai din cauză că era mic Bean nu reușise încă în viață. Motivul pentru care ceilalți se descurcau atât de prost era doar prostia lor.

Ei erau proști, iar el era deștept. Deci de ce el murea de foame, iar ceilalți puști supraviețuiau? Atunci se decisese să acționeze. Atunci o alesese pe Poke ca șefa cetei lui. Iar acum stătea pe o ladă de gunoi privind cum ea strica totul.

Primul lucru pe care-l făcu fu să aleagă un huligan nepotrivit. Avea nevoie de un huligan care să poată să intimideze lumea numai prin mărime. Avea nevoie de cineva mare și prost, brutal, dar controlabil. În schimb ea credea că are nevoie de cineva mic. Nu, prost! Prost! vru să-i strige Bean pe când ea își privea ținta apropiindu-se, un huligan care-și spunea Ahile, după eroul din benzile desenate. Era scund, rău, isteț și rapid, dar șchiopăta de un picior. Ea crezuse că o să-l poată doborî mai ușor. O prostie! Ideea nu e doar să-l dobori – prima dată poți doborî pe oricine pentru că nu se așteaptă la asta. E nevoie de cineva care să rămână doborât.

Dar nu spuse nimic. Nu vroia s-o facă să se înfurie pe el. O să vadă ce se întâmplă. O să vadă cum e Ahile atunci când e bătut. O să vadă și ea – n-o să meargă și atunci o să trebuiască să-l omoare și să

ascundă cadavrul și să încerce din nou cu alt huligan înainte să se răspândească vestea că o ceată de copii doboară huliganii.

Ahile se apropie țațoș – sau poate piciorul său îndoit îl făcea să pășească așa – și Poke făcu o adevărată paradă din faptul că-i e frică și încearcă să fugă. Nu e bine, gândi Bean. Ahile s-a prins deja. Ceva nu e în regulă. Trebuie să te porți cum te porți în mod normal! Proasto! Ahile se uită în jur cu mai multă atenție. Precaut. Ea îi spune că are ceva dosit – asta e în parte firesc – și îl conduce spre capcana de pe alee. Dar iată că el dă înapoi. E atent. N-o să meargă.

Dar merge, din cauza piciorului șchiop. Ahile vede capcana, dar nu poate să fugă, câțiva copii mici se înghesuie în spatele picioarelor lui, iar Poke și Sergentul îl împing din față, și el cade. Niște cărămizi aruncate cu putere îi lovesc corpul și piciorul rănit – copiii mici își fac treaba chiar dacă Poke e proastă – și da, asta e bine, Ahile este speriat, crede că o să moară.

Bean își părăsise deja poziția înaltă. Jos, pe străduță, să poată privi de aproape. Îi fu greu să vadă prin mulțime.

Se înghesui, iar copiii mici – care erau toți mai mari decât el – îl recunoscă și-l lăsară să treacă, știind că e dreptul lui să vadă. Se opri chiar lângă capul lui Ahile. Poke stătea deasupra lui, cu un bloc mare de zgură în mâini, și vorbea.

— Ne duci la masa de la adăpost.

— Da, sigur, vă duc, promit.

Nu-l crede. Uită-te în ochii lui, caută-i slăbiciunile.

— Și tu obții mai multă mâncare așa, Ahile. Ai ceata mea. Dacă avem suficientă mâncare, dacă suntem mai puternici, îți dăm și ție mai mult. Ai nevoie de o ceată. Ceilalți huligani te-ar da la o parte din calea lor – i-am văzut! – dar cu noi nu trebuie să suporti așa ceva. Vezi ce facem noi? Noi suntem o armată.

OK, acum înțelegea. Era o idee bună, iar el nu era prost, îi înțelegea logica.

— Dacă ești așa de deșteaptă, Poke, cum de n-ai mai făcut asta până acum?

Ea nu știu ce să răspundă. Se uită la Bean. Fu doar o privire fugară, dar Ahile o văzu. Iar Bean știu ce gândea. Era evident.

— Omoară-l, zise Bean.

— Nu fi prost, făcu Poke. E cu noi.

— Așa-i, zise Ahile. Sunt cu voi. E o idee bună.

— Omoară-l, repetă Bean. Dacă nu-l omori acum, o să te omoare el pe tine.

— Lași balega asta umblătoare să-ți vorbească așa? spuse Ahile.

— Viața ta sau a lui, zise Bean. Omoară-l și ia-l pe următorul.

— Următorul n-o să fie șchiop ca mine, spuse Ahile. Următorul n-o să creadă că are nevoie de voi. Eu știu că am. Sunt cu voi. Eu sunt

ceea ce vreți voi. Așa e bine.

Poate că avertismentele lui Bean o făcuseră precaută pe Poke. Nu cedă imediat.

— N-o să crezi după aia că e rușine să ai o adunătură de copii mici în ceata ta?

— E ceata *ta*, nu a mea, zise Ahile.

Mincinosul, gândi Bean. Nu vezi că te minte?

— Pentru mine asta e ca o familie. Țștia sunt frații și surorile mele mai mici. Trebuie să am grijă de familia mea, nu-i așa?

Bean înțelese imediat că Ahile câștigase. Era un huligan puternic, și-i numea pe puștii ăștia frați și surori. Bean putu să vadă foamea în ochii lor. Nu foamea obișnuită, de mâncare, ci foamea adevărată, profundă, de familie, de dragoste, de acasă. Aveau puțin din asta în ceata lui Poke. Dar Ahile le promitea mai mult. Tocmai depășise cea mai bună ofertă a lui Poke. Acum era prea târziu ca să-l omoare.

Prea târziu, dar pentru o clipă păru că Poke e atât de proastă și are de gând să-l omoare totuși. Ridică mai mult blocul de zgură, să lovească.

— Nu, zise Bean. Nu se poate. Acum face parte din familie.

Ea coborî piatra până în dreptul taliei. Se întoarse încet spre Bean.

— Du-te dracului de-aci, spuse. Nu ești din ceata mea. Nu e *nimic* pentru tine aici.

— Ba nu, zise Ahile. Mai bine omoară-mă, dacă ai de gând să te porți așa cu el.

Părea plin de curaj. Dar Bean știa că Ahile nu era curajos. Doar isteț. Câștigase deja. Nu însemna nimic faptul că era trântit la pământ și Poke mai avea încă piatra. Acum ceata era a lui. Poke era terminată. Trebuia să mai treacă ceva timp până când și alții în afară de Bean și Ahile să înțeleagă asta, dar testul autorității se dădea aici și acum, iar Ahile urma să câștige.

— Puștiul ăsta, spuse Ahile, poate nu face parte din ceata ta, dar face parte din familia mea. Nu-i spui fratelui meu să se care.

Poke ezită. Un moment. Un moment lung.

Destul de lung.

Ahile se ridică. Își frecă vânățiile, își analiză rănille. Privi cu o admirație amuzată copiii mici care-l loviseră cu pietre.

— La naiba, sunteți răi!

Ei râseră – nervos la început. Oare o să-i lovească pentru că și ei îl loviseră?

— Nu trebuie să vă temeți, zise. Mi-ați arătat ce puteți face. O să mai trebuiască să facem asta încă câtorva huligani, o să vedeți. Trebuie să știu dacă o faceți bine. Treabă bună. Cum te cheamă?

Le învăță numele unul câte unul. Le învăță și le repetă, iar când greșea câte unul făcea mare caz, își cerea scuze, se străduia vizibil să-

și amintească. După un sfert de oră îl iubeau toți.

Dacă poate face asta, gândi Bean, dacă se pricepe atât de bine să-i facă pe oameni să-l iubească, de ce n-a mai făcut asta până acum?

Pentru că proștii ăștia se uită mereu după putere. Oamenii superiori ție nu vor niciodată să împartă puterea cu tine. De ce să te bizui pe ei? Nu-ți dau nimic. Cei inferiori, dacă le dai speranță, dacă le dai respect, ei îți dau ție putere, pentru că ei nu cred că o au, deci nu se supără s-o dea.

Ahile se ridică în picioare, un pic nesigur, piciorul rănit durându-l mai mult ca de obicei. Toată lumea se retrase, făcându-i loc. Ar fi putut să plece dacă ar fi vrut. Să plece și să nu se mai întoarcă. Sau să adune câțiva huligani, să se întoarcă și să pedepsească ceata. Dar rămase acolo, apoi zâmbi, căută în buzunar și scoase ceva incredibil. Un pumn de stafide. Un pumn plin. Se uitau în palma lui de parcă ar fi purtat semnul unui piron.

— Întâi frații și surorile mai mici, spuse. Cel mai mic primul. Se uită la Bean: Tu.

— Nu el! strigă următorul. Nici nu-l cunoaștem.

— Bean a fost cel care voia să te omorâm, zise altul.

— Bean, spuse Ahile. Bean, tu doar te uitai la familia mea, așa-i?

— Da, făcu Bean.

— Vrei o stafidă?

Bean dădu din cap.

— Tu primul. Tu ne-ai unit, OK?

Fie că Ahile l-ar fi omorât sau nu, tot ce conta în acea clipă era stafida. Bean o luă. O băgă în gură. Nici măcar nu o mușcă. Lăsă doar saliva s-o înmoaie, savurându-i aroma.

— Știi, zise Ahile, oricât ai ține-o în gură, nu se transformă din nou în strugure.

— Ce-i aia strugure?

Ahile râse, dar el tot nu mestecă. Apoi dădu stafidele celorlalți copii. Poke nu împărțise niciodată atâtea stafide, pentru că nu avusese niciodată atâtea de împărțit. Dar copiii nu înțelegeau asta. Gândeau că Poke le dă gunoaie, iar Ahile, stafide. Asta pentru că erau proști.

— Știu că ai căutat deja prin zona asta, și că aproape ai terminat cu Rotterdam-ul, dar se întâmplă ceva în ultimul timp, de când ai fost tu... oh, nu știu dacă e ceva cu adevărat important, n-ar fi trebuit să te sun.

— Spune-mi, te ascult.

— Au fost dintotdeauna bătaii la coadă la cantină. Încercăm să le oprim, dar nu avem decât câțiva voluntari, și e nevoie de ei ca să mențină ordinea în sala de mese și să servească mâncarea. Deci știm că o mulțime de copii care ar avea dreptul nici măcar nu ajung în rând, fiindcă sunt împinși afară. Și chiar dacă reușim să-i potolim pe huligani și unii din cei mici apucă să intre, ei sunt bătuți mai târziu. Nu-i mai vedem pe aici. E urât.

— Supraviețuirea celui mai bine adaptat.

— A celui mai crud. Civilizația ar trebui să fie contrariul.

— Tu ești civilizat. Ei nu.

— Oricum, ceva s-a schimbat. Brusc, doar în ultimele câteva zile. Nu știu de ce. Eu... – ai zis despre orice mi se pare neobișnuit – oricine e în spatele chestiei ăsteia – vreau să zic, se poate ca civilizația să reapară deodată în mijlocul unei jungle de copii?

— E singurul loc în care poate apărea. Am terminat la Delft. Nu e nimic pentru noi aici. Am deja destule farfurii albastre.

Bean rămase în umbră în săptămânile care urmară. Nu avea nimic de oferit acum – ei folosiseră deja cea mai bună idee a lui. Și știa că gratitudinea nu dura mult. Nu era mare și nu mânca mult, dar dacă le-ar fi fost tot timpul o piedică, enervând oamenii și cicălindu-i, curând ar fi devenit nu numai o distracție, ci și un obicei să-i ia mâncarea în speranța că o să moară sau o să plece.

Chiar și așa simțea adesea că Ahile era cu ochii pe el. Observă asta fără să se sperie. Dacă Ahile avea să-l omoare, fie. Oricum era la doar câteva zile de moarte. Ar fi însemnat doar că planul lui nu funcționase chiar atât de bine, dar, fiind singurul său plan, nu prea conta dacă se dovedea bun sau nu. Dacă Ahile își amintea cum Bean o îndemnase pe Poke să-l ucidă – și desigur își amintea – și dacă Ahile plănuia acum când și cum o să-l omoare, Bean nu putea face nimic să împiedice asta.

Nu ajuta să-l perie. Ar fi părut o slăbiciune, iar Bean văzuse demult cum huliganii – și Ahile încă era un huligan în sinea lui – prosperau terorizându-i pe ceilalți copii, cum îi tratau și mai rău când își arătau slăbiciunea. Nu ajuta nici să le ofere alte idei istețe, mai întâi pentru că Bean nu mai avea altele și apoi pentru că Ahile ar fi considerat asta un afront la adresa autorității lui. Și pe ceilalți copii i-ar fi deranjat

dacă Bean ar fi continuat să se poarte ca și când ar fi fost singurul care avea creier. Deja îi deranja că el concepușe planul care le schimbaseră viețile.

Căci schimbarea fusese imediată. Chiar în dimineața următoare, Ahile și Sergentul se așezară la rând la cantina Helgăi de pe strada Aert van Nes, pentru că, zicea el, dacă e să fim omorâți în bătaie, am putea măcar să încercăm să mâncăm cea mai bună mâncare gratuită din Rotterdam înainte de a muri. Vorbea așa, dar îi pusese să repete mișcările până seara târziu, ca să lucreze mai bine împreună și să nu se predea prea ușor, așa cum făcuseră când îl prinseseră pe el. Exersarea le dădea încredere. Ahile tot spunea „Se așteaptă la asta” sau „O să încerce ailaltă” și, pentru că și el era un huligan, aveau încredere în el așa cum nu avuseseră niciodată în Poke.

Poke, fiind proastă, continua să se poarte ca și când ea ar fi fost șefa, ca și când numai îi delegase lui Ahile sarcina de a-i antrena. Bean admira la Ahile că nu se certa cu ea, și nici nu-și schimba planurile sau instrucțiunile în funcție de ce spunea ea. Dacă îl îndemna să facă ceva ce el făcea deja, el continua s-o facă. Nu o sfida. Nu se luptau pentru putere. Ahile se purta de parcă ar fi câștigat deja, și chiar câștigase pentru că ceilalți copii îl urmau pe el.

Coadă se forma în fața cantinei Helgăi devreme, și Ahile observă atent cum huliganii care soseau mai târziu intrau în rând într-o anume ierarhie – huliganii știau care sunt cei care se fălesc cu locul lor. Bean încercă să înțeleagă principiul după care Ahile alege huliganul cu care să se bată Sergentul. Nu era cel mai slab, și asta era ceva inteligent, căci a-l bate pe cel mai slab n-ar fi provocat decât alte bătăi în zilele următoare. Dar nici cel mai puternic. În timp ce Sergentul traversa strada, Bean încercă să vadă cum era huliganul pe care-l alesese Ahile. Și atunci Bean își dădu seama – era huliganul cel mai puternic care n-avea prieteni cu el.

Cel ales era mare și părea rău, deci dacă-l băteau ar fi apărut ca o victorie importantă. Dar nu vorbea cu nimeni, nu saluta pe nimeni. Era în afara teritoriului lui, și câțiva alți huligani îi aruncau priviri nemulțumite, evaluându-l.

Poate că ar fi ieșit cu bătaie chiar dacă Ahile n-ar fi ales acest rând și acest intrus.

Sergentul se băgă relaxat în rând chiar în fața țintei. Pentru o clipă ținta rămase acolo privindu-l, ca și cum n-ar fi putut să-și creadă ochilor. Desigur, copilașul ăsta o să-și dea seama de greșeala fatală și o să fugă. Dar Sergentul se purtă de parcă nici n-ar fi sesizat prezența lui.

— Hei! zise ținta.

Îl îmbrânci cu putere pe Sergent, împingându-l astfel încât să fie aruncat afară din rând. Dar, așa cum îl învățase Ahile, acesta se fixă

într-un picior și se răsuci, izbindu-l pe huliganul care era în fața țintei în rând, deși nu în direcția aceea fusese împins.

Huliganul din față se întoarce și mârâi la Sergeant, care explică:

— El m-a împins.

— Ba el te-a lovit, zise ținta.

— Par chiar atât de prost? Întrebă Sergentul.

Huliganul din față evaluează ținta. Un intrus. Dur, dar nu de neînvins.

— Ai grijă, slăbănogule.

Era o insultă cumplită printre huligani, deoarece implica incompetență și slăbiciune.

— Ba tu să ai grijă.

În timpul schimbului de cuvinte, Ahile conduse un grup de copii mici spre Sergeant, care-și risca viața și integritatea corporală stând între cei doi huligani. Chiar înainte de a ajunge la ei, doi copii mai mici străbătură rândul, postându-se lângă perete în afara razei vizuale a țintei. Atunci Ahile începu să strige.

— Ce mă-ta crezi că faci, bucată de hârtie pătată de rahat! Îmi trimit băiatul să-mi țină locul la coadă și tu îl împingi? Îl împingi peste prietenul meu?

Bineînțeles că nu erau deloc prieteni – Ahile avea statutul cel mai de jos printre huliganii din partea asta de Rotterdam și întotdeauna avea ultimul loc în rând. Dar ținta nu știa asta, și nu mai avea timp să afle. În timp ce se întorcea să-l înfrunte pe Ahile, băieții din spatele lui deja îl loviseră peste picioare. Nu mai era timp de obișnuitele îmbrânceli și fanfaronade înainte să înceapă bătaia. Ahile o începu și o sfârși cu o rapiditate brutală. Împinse cu putere în timp ce un băiat mai mic lovea, și ținta căzu pe strada pietruită. Rămase acolo amețit, clipind. Dar deja alți doi copii îi dădeau pietre mari desprinse din pavaj lui Ahile, care le aruncă în jos, una, două, în pieptul victimei. Bean auzi coastele pocnind ca niște nuiele.

Ahile îl trase de cămașă și-l trânti iar de pavaj. Victima mormăi ceva, încercă să se miște, mormăi din nou, și rămase întinsă.

Ceilalți din rând se îndepărtaseră de locul bătăii. Era o încălcare a protocolului. Când huliganii se luptă între ei, o fac în ganguri, și nu încearcă să se rănească serios, se bat numai până când supremația unuia e clară și atât. Asta era ceva nou, să folosești pietre, să rupi oase. Îi speria, nu pentru că Ahile arată înspăimântător, ci pentru că făcuse un lucru interzis, și o făcuse pe față.

Imediat Ahile îi făcu semn lui Poke să aducă restul cetei ca să umple golul din rând. Între timp, Ahile se îndreptă țațoș spre coada rândului, declamând:

— Puteți să nu mă respectați, nu-mi pasă, eu sunt doar un schilod, un tip șchiop! Dar să nu-mi îmbrânciți mie familia! Să nu-mi împingeți copiii afară din rând! Auziți? Pentru că dacă faceți asta o să dea vreun

camion peste voi pe stradă și o să vă rupă oasele, așa cum i s-a întâmplat nenorocitului ăstuia, și data viitoare o să vi se spargă vouă capul și o să vi se împrăstie creierii pe stradă. Să fiți atenți la camioanele care accelerează să nu fiți doborâți precum creier-de-pârț ăsta aici în fața cantinei mele!

Asta era provocarea. Cantina mea. Iar Ahile nu se retrase, nu arătă nicio urmă de timiditate. Continua fanfaronada, șchiopătând de-a lungul rândului, privindu-l pe fiecare huligan în față, provocându-l să-i răspundă. Îi repetau mișcările ca o umbră pe cealaltă parte a cozii cei doi băieți care îl ajutaseră să-l doboare pe intrus, iar Sergentul pășea alături de Ahile, fericit și îngâmfat. Respirau încredere, în timp ce ceilalți huligani priveau peste umăr să vadă ce făceau punătorii de piedici din spatele lor.

De fapt nu era numai fanfaronadă. Când unul dintre huligani deveni amenințător, Ahile se duse chiar în fața lui. Oricum așa plănuise dinainte, nu se ducea la cel mai amenințător – era pregătit pentru scandal, îl căuta. Dar băieții se așezară în spatele huliganului. În timp ce ei săreau, Ahile se întoarse și îmbrânci noua țintă, strigând:

— Ce ți se pare atât de amuzant?

Imediat avu o piatră în mână, ridicată asupra celui căzut, dar nu lovi.

— Treci la coadă, idiotule! Ești norocos că te las să mănânci în cantina mea!

Războinicii se dezumflară complet, căci huliganul pe care-l doborâse Ahile și evident ar fi putut să-l zdrobească era al doilea ca statut. Așa încât el nu fu rănit, iar Ahile obținu o victorie chiar în fața lui fără ca el să fie implicat.

Ușa cantinei se deschise. Imediat Ahile fu lângă femeia care o deschisese, zâmbind, salutând-o ca un prieten vechi.

— Vă mulțumesc că ne dați de mâncare, zise. Azi mănânc ultimul. Vă mulțumesc că mi-ați primit prietenii. Vă mulțumesc că-mi hrăniți familia.

Femeia din ușă știa cum merg lucrurile pe stradă, îl cunoștea și pe Ahile, și știa că se petrecea ceva tare ciudat. Ahile mânca întotdeauna ultimul dintre băieții cei mari, în general rușinat. Dar noua sa atitudine de superioritate abia dacă reuși s-o deranjeze înainte ca primul din ceata lui Poke să apară în fața ușii.

— Familia mea, anunță Ahile cu mândrie, introducând fiecare copil în sală. Să aveți grijă de copiii mei.

Chiar și pe Poke o numi copilul lui. Dacă ea se simți umilită, totuși n-o arătă. N-o interesa decât miracolul de a fi intrat în cantină. Planul funcționase.

Și ce credea ea despre plan, că e al ei sau al lui Bean, pentru Bean nu mai conta câtuși de puțin, nu înainte de a pune în gură prima

lingură de supă. O înghiți cât putu de încet, dar se termină incredibil de repede. Asta era tot? Și cum de reușise să verse atât de mult din prețiosul lichid pe tricou?

Îndesă repede pâinea în sân și se îndreptă spre ușă. Să dosească pâinea și să plece fusese ideea lui Ahile și era o idee bună. Unii dintre huliganii dinăuntru erau decizi să se răzbune. Imaginea copiilor mici care mâncau trebuie să fi fost iritantă. O să se obișnuiască cu ea destul de repede, promisese Ahile, dar în prima zi era important ca toți copiii să iasă în timp ce huliganii încă mâncau.

Când Bean ajunsese la ușă încă se mai stătea la rând, iar Ahile ședea în ușă vorbind cu femeia despre tragicul accident de la coadă. Probabil că salvarea îl luase pe băiatul rănit – nu se mai auzeau gemete.

— Ar fi putut fi unul din copiii mici, spuse. E nevoie de un polițist să dirijeze traficul. Șoferul ăla n-ar mai fi fost atât de neatent dacă era un polițist aici.

Femeia fu de acord.

— Putea să fie ceva îngrozitor. Au zis că are jumătate din coaste rupte și un plămân perforat.

Părea tristă, frângându-și mâinile.

— Coadă se formează când e încă întuneric. E periculos. Nu se poate pune o lumină aici? Trebuie să mă gândesc la copiii mei, spuse Ahile. Nu vrei să fie în siguranță copiii? Sau doar mie-mi pasă de ei?

Femeia murmură ceva despre bani și despre bugetul foarte mic al cantinei.

Poke număra copiii la ușă, iar Sergentul îi conducea în stradă.

Bean, văzând că Ahile încearcă să-i facă pe adulți să-i protejeze când stăteau la coadă, hotărî că e timpul să se facă util. Pentru că femeia era miloasă, iar Bean era pe departe cel mai mic copil, știu că el avea cea mai mare putere asupra ei. Se apropie de ea, trăgând-o de fusta de lână.

— Mulțumesc că ai avut grijă de noi, spuse. E pentru prima dată când intru într-o cantină adevărată. Tăticu' Ahile a zis că o să ai grijă ca și noi, cei mici, să putem mânca aici în fiecare zi.

— O, bietul de tine! Oh, uită-te la el! Lacrimile curgeau pe fața femeii. O, draguțul de el!

Îl îmbrățișă. Ahile îi privea radiind.

— Eu trebuie să-i îngrijesc, zise încet. Trebuie să fie în siguranță.

Apoi își conduse familia – nu mai erau deloc ceata lui Poke – departe de cantina Helgăi, mergând toți în șir. Asta până dădură colțul și o rupseră la fugă, ținându-se de mâini și punând cât mai multă distanță între ei și cantina Helgăi. Tot restul zilei aveau să stea ascunși. În grupuri de doi sau trei, huliganii urmau să-i caute.

Dar puteau să stea ascunși pentru că azi nu mai erau nevoiți să

caute hrană. Supa le furnizase deja mai multe calorii decât obțineau în mod obișnuit, și aveau și pâinea.

Desigur, prima „taxă” pe acea pâine îi revenea lui Ahile, care nu mâncase supă. Fiecare copil îi oferi respectuos bucata lui de pâine noului lor tătic, iar el mușcă din fiecare mestecând încet și înghițind înainte de a trece la următoarea. Fu un ritual lung. Ahile luă câte o gură din fiecare bucată de pâine cu excepția a două: a lui Poke și a lui Bean.

— Mulțumesc, zise Poke.

Era atât de proastă, încât credea că e un gest de respect. Bean știa mai bine. Nemâncând din pâinea lor, Ahile îi lăsa în afara familiei. Suntem morți, gândi Bean.

De aceea Bean bătu în retragere, își ținu gura și se ținu deoparte în următoarele câteva săptămâni. De asemenea se strădui să nu fie niciodată singur. Mereu era în raza de acțiune a unui alt puști.

Dar nu stătu mult pe lângă Poke. Nu voia să-i rămână nimănui imaginea că ar fi asociat cu Poke.

Chiar de a doua zi în fața cantinei Helgăi era un supraveghetor, și din a treia zi un bec. Până la sfârșitul săptămânii adultul supraveghetor era un polițist. Chiar și așa, Ahile nu-și scotea grupul din ascunzătoare până nu venea bărbatul, apoi își ducea întreaga familie în fața rândului și-i mulțumea cu voce tare huliganului din față pentru că îl ajută să aibă grijă de copiii lui păstrându-le un loc în rând.

Totuși era dificil pentru toți să vadă cum îi privesc huliganii. Trebuiau să se poarte cât mai frumos când îi supraveghea gardianul, dar crima era în mințile tuturor.

Și lucrurile nu evoluară în bine; huliganii nu se „obișnuiră”, în ciuda asigurărilor liniștitoare ale lui Ahile. Deși Bean era hotărât să fie umil, știa că trebuie făcut ceva pentru ca huliganii să nu-i mai urască, iar Ahile, care considera că războiul se terminase și obținuse victoria, nu avea de gând să facă nimic.

Așa că, atunci când își ocupă locul la rând, Bean se retrase deliberat printre ultimii din familie. De obicei Poke ocupa ultima poziție – era modul ei de a încerca să pretindă că era cumva implicată în introducerea celor mici înăuntru. Dar de data asta Bean se așeză intenționat în spatele ei, sfredelit de privirea plină de ură a huliganului care ar fi trebuit să ocupe primul loc.

Chiar în dreptul ușii, unde femeia stătea lângă Ahile, amândoi părând mândri de familia lui, Bean se întoarse spre huliganul din spatele lui și întreabă cât putu de tare:

— Unde sunt copiii tăi? Tu de ce nu-i aduci pe copiii tăi la cantină?

Huliganul ar fi mârâit ceva plin de răutate, dar femeia din ușă îl privea cu sprâncenele ridicate.

— Ai și tu grijă de niște copii mici? întrebă ea.

Era evident că ideea o încânta și voia ca răspunsul să fie da. Și, oricât de prost ar fi fost, huliganul știa că e bine să le faci pe plac adulților care-ți dau de mâncare. Așa că spuse:

— Bineînțeles că da.

— Ei bine, să știi că poți să-i aduci și pe ei. Așa, ca tăticu' Ahile. Întotdeauna ne bucurăm să vedem copii mici.

Din nou Bean prinse curaj.

— Îi lasă pe cei cu copii mici să intre *primii*!

— Știi, e o idee foarte bună, spuse femeia. Cred că o să fac din asta o regulă. Acum hai să ne mișcăm, copiilor le e foame.

Bean nu-i aruncă nici măcar o privire lui Ahile când intrară.

Mai târziu, după masă, când îndeplineau ritualul împărțirii pâinii cu Ahile, Bean ținu să-i ofere din nou din pâinea lui, deși era periculos să le reamintească tuturor că Ahile nu luase niciodată de la el. Totuși astăzi trebuia să vadă cum îl privește Ahile după ce fusese atât de îndrăzneț și băgareț.

— Dacă aduc toți copii mici, o să termine mai repede supă, spuse Ahile cu răceală. Ochii lui nu spuneau nimic – dar și asta era un mesaj.

— Dacă devin toți tătici, zise Bean, n-o să mai încerce să ne omoare.

Auzind asta, ochii lui Ahile reveniră puțin la viață. Se aplecă și luă pâinea din mâna lui Bean. Mușcă din coajă și rupse o bucată mare din ea. Mai mult de jumătate. O îndesă în gură și o mestecă încet, apoi îi întinse restul lui Bean.

Bean rămase nemâncat în acea zi, dar merita. Nu însemna că Ahile n-o să-l omoare într-o zi, dar cel puțin nu-l mai separa de restul familiei. Iar acel rest de pâine însemna mai multă hrană decât reușea el singur să obțină într-o zi. De fapt, într-o săptămână.

Se împlini. Mușchii de la brațe și picioare i se dezvoltară din nou. Nu obosea doar traversând strada. Ținea mai ușor pasul cu ceilalți. Toți aveau mai multă energie. Erau sănătoși în comparație cu ceilalți copii ai străzii care nu aveau un tătic. Era limpede pentru oricine. Celorlalți huligani n-ar fi trebuit să le fie greu să-și recruteze propriile familii.

Sora Carlotta recruta copii pentru programul de pregătire al Flotei Internaționale. Acest lucru provocase o mulțime de critici în ordinul ei, dar în final își câștigă dreptul s-o facă aducând în discuție Tratatul de Apărare a Pământului, ceea ce reprezenta de fapt o amenințare voalată. Dacă ar fi raportat că ordinul îi obstrucționa munca în folosul F.I., ordinul ar fi putut pierde scutirile de impozite și taxe. Știa totuși că atunci când războiul se va termina și tratatul va deveni caduc va rămâne o călugăriță în căutarea unui adăpost, căci nu va mai fi loc

pentru ea printre Surorile Sf. Nicolae.

Dar mai știa și că misiunea vieții ei era să aibă grijă de copii și, așa cum vedea ea lucrurile, dacă Gândacii vor câștiga următorul război, toți copiii de pe Pământ vor muri. Desigur, Dumnezeu nu intenționa să se întâmple asta – dar după părerea ei Dumnezeu nu voia nici ca robii Lui să stea degeaba așteptând miracole divine salvatoare. El voia ca robii Lui să lucreze cât puteau de bine în folosul dreptății. Era deci datoria ei, ca soră a Sf. Nicolae, să-și folosească instruirea în domeniul educației copiilor pentru a servi efortul de război. Atât timp cât F.I. considera că merita să recruteze copii superdotați spre a-i antrena pentru posturi de comandă în bătăliile viitoare, ea îi va ajuta găsind copii care altfel ar fi fost trecuți cu vederea. Ei n-ar fi plătit pe nimeni să facă ceva atât de lipsit de rezultate cum era cutreierarea străzilor murdare ale fiecărui oraș supraaglomerat din lume, căutând printre copiii subnutriți și sălbatici care cerșeau și furau și mureau de foame acolo; erau mici șansele de a găsi un copil ale cărui inteligență, abilități și caracter să-l facă să reușească în Școala de Luptă.

Totuși, pentru Dumnezeu orice era posibil. Nu spunea El că cel slab va fi puternic, iar cel puternic va fi slab? Iisus nu se născuse ca fiu al unui umil tâmplar și al miresei lui în provincia Galileii? Strălucirea copiilor născuți pentru privilegii și daruri, sau chiar numai pentru un trai îndestulat, cu greu ar atrage miraculoasa putere a lui Dumnezeu. Iar ea tocmai miracolul îl căuta. Dumnezeu făcuse omenirea după înfățișarea Sa, crease bărbatul și femeia. Niciun Gândac de pe o altă planetă n-o să distrugă ceea ce crease Dumnezeu.

Dar odată cu trecerea anilor însă entuziasmul ei, dacă nu și credința ei, se ofilise puțin. Niciun copil nu obținuse mai mult decât un succes parțial la teste.

Copiii aceștia erau într-adevăr luați de pe străzi și antrenați, dar nu ajungeau la Școala de Luptă. Nu se înscriau pe traiectoria care să-i conducă la salvarea lumii. Așa că ea începu să creadă că adevărata ei misiune era un alt fel de miracol – să dea copiilor speranță, să găsească măcar câțiva pe care să-i scoată din mizerie, cărora autoritățile locale să le acorde o atenție specială. Își făcea o datorie din a-i indica autorităților pe cei mai promițători dintre ei și de a-i urmări în continuare. Unii din cei care fuseseră primele ei succese absolviseră deja colegiul; spuneau că-i datorau viața surorii Carlotta, dar ea știa că viața i-o datorau de fapt lui Dumnezeu.

Apoi veni apelul de la Helga Braun din Rotterdam, anunțând-o despre anumite schimbări în comportamentul copiilor care veneau la cantina ei de caritate. Civilizare, îi spunea ea. Copiii, de la sine, deveneau civilizați.

Sora Carlotta sosi imediat să vadă un lucru care părea a fi un miracol. Și într-adevăr, când văzu cu ochii ei, abia putu să creadă.

Coadă la cantină era acum formată din copii mici. În loc ca cei mari să-i îmbrâncească sau să-i intimideze ca nici măcar să nu mai încerce să intre în rând, ei îi conduceau, îi protejau, asigurându-se că fiecare are partea lui de hrană. La început Helga intrase în panică, temându-se că n-o să-i ajungă mâncarea – dar descoperi că dacă potențialii binefăcători vedeau cum se poartă copiii, donațiile lor creșteau. Acum erau din plin – ca să nu mai vorbim de ajutorul voluntarilor.

— Eram în pragul disperării, îi spuse ea surorii Carlotta. Într-o zi mi-au spus că un camion l-a lovit pe unul dintre băieți și i-a rupt coastele. Bineînțeles că era o minciună, dar el zăcea acolo, chiar în mijlocul rândului. Nici măcar n-au încercat să-l ascundă de mine. Eram gata să renunț. Eram gata să-i las pe copii în mâinile lui Dumnezeu și să mă mut cu fiul meu cel mare la Frankfurt, unde guvernul nu e obligat prin tratat să primească orice refugiat din orice parte a globului.

— Mă bucur că n-ai făcut asta, zise sora Carlotta. Nu-i poți lăsa în mâinile lui Dumnezeu când Dumnezeu i-a lăsat pe mâna ta.

— Ei bine, tocmai asta e interesant. Probabil că bătaia aia de la coadă i-a făcut pe copii să vadă ce viață oribilă trăiesc, căci chiar din acea zi unul dintre băieții mari – dar cel mai slab dintre ei, șchiop, căruia i se spune Ahile – presupun că eu i-am dat numele ăsta cu ani în urmă pentru că, știi, Ahile avea un călcâi vulnerabil – nu contează – Ahile a venit la coadă cu un grup de copii mici. Aproape că mi-a cerut protecția, atrăgându-mi atenția că ceea ce se întâmplase aceluia biet băiat – eu îi spun Ulise, pentru că rătăcește din cantină în cantină – e încă în spital, coastele i-au fost complet zdrobite, poți să-ți imaginezi atâta brutalitate? Ahile, deci, m-a atenționat că același lucru se poate întâmpla și celor mici, așa că am făcut un efort suplimentar. Am venit mai devreme să supraveghez rândul, am bătut Poliția la cap și în final mi-au trimis un om, mai întâi erau voluntari, cu jumătate de normă, dar acum sunt angajați permanenți – o să crezi că am supravegheat rândul încontinuu, dar vezi? Nu avea nicio importanță, fiindcă ei nu se intimidează unul pe altul la coadă, ci undeva unde eu nu-i văd, deci, indiferent cât îi supravegheam, numai băieții cei mai mari și mai răi ajungeau în rând, și da, sunt și ei copiii lui Dumnezeu și eu le dau să mănânce și încerc să le citesc din Biblie în timp ce mănâncă, dar nu mai aveam tragere de inimă, ei erau atât de lipsiți de suflet, de milă, dar Ahile, oricum, a luat un întreg grup, inclusiv pe cel mai mic copil pe care l-am văzut vreodată pe stradă, mi-a frânt inima, ei îi spun Bean, e atât de mic că pare de doi ani, dar am aflat între timp că are patru, și *vorbește* ca unul de cel puțin zece, e atât de precoc, presupun că de asta a trăit până acum și a ajuns sub protecția lui Ahile, dar era numai piele și os, lumea așa zice despre cineva care e slab, dar în cazul lui Bean e chiar adevărat, nici nu știu de unde avea putere să

meargă, să *stea în picioare*, brațele și picioarele îi erau subțiri ca de furnică – nu e groaznic? Să-l compar cu *Gândacii*? Sau ar trebui să spun Furnicile, fiindcă acum se spune că „gândaci” e un cuvânt urât în limba engleză, deși Esențiala *nu* e engleză, chiar dacă de aici provine, nu-i așa?

— Deci, Helga, spui că a început cu acest Ahile.

— Spune-mi Hazie. Suntem prietene acum, nu-i așa? O apucă de mână pe sora Carlotta: Ar trebui să-l vezi pe băiatul ăsta. Curaj! Viziune! Testează-l, soră Carlotta. E un lider! Un civilizator!

Sora Carlotta nu îi atrase atenția că eroii civilizatori de cele mai multe ori nu sunt buni soldați. Era suficient că băiatul era interesant, și că nu-l observase de prima dată. Îi reamintea faptul că trebuia să fie meticuloasă.

Dimineața devreme, pe întuneric, sora Carlotta sosi la ușa în fața căreia se formase deja rândul. Helga îi făcu semn din cap, apoi îi indică ostentativ un tânăr mai degrabă frumos, înconjurat de copii mai mici. Abia când se apropie și îl văzu făcând câțiva pași își dădu seama cât de diform îi era piciorul drept. Încercă să-i pună un diagnostic. Era un caz de rahitism? Un picior strâmb, rămas necorectat? O fractură care se vindecase prost?

Nu prea conta. Nu l-ar fi primit la Școala de Luptă cu o asemenea infirmitate.

Apoi văzu adorația din ochii copiilor, felul în care îi spuneau „tăticu” și căutau aprobarea lui. Puțini adulți erau tați buni. Acest băiat de – cât? unsprezece ani? doisprezece? – învățase deja să fie un tată extraordinar de bun. Protector, prevăzător, rege, zeu pentru cei mici. Tot ce-i faci celui din urmă dintre aceștia îmi faci mie. Iisus avea un loc special în inima Sa pentru acest Ahile. O să-l testeze, și poate o să i se îndrepte piciorul; sau, dacă nu, vă găsi cu siguranță un loc pentru el într-o școală bună într-un oraș din Olanda – pardon, Teritoriul Internațional – care să nu fie copleșit de sărăcia disperată a refugiaților.

El refuză.

— Nu-mi pot părăsi copiii, spuse.

— Cu siguranță unul dintre ceilalți poate avea grijă de ei.

O fată îmbrăcată băiețește vorbe:

— Pot eu!

Dar era evident că nu putea – era ea însăși prea mică. Ahile avea dreptate. Copiii lui depindeau de el, ar fi fost un gest iresponsabil să-i părăsească. Motivul pentru care ea era acolo era comportamentul lui civilizat; oamenii civilizați nu-și părăsesc copiii.

— Atunci o să vin eu la tine, zise ea. După ce mâncați, duceți-mă unde trăiți voi și lăsați-mă să fac o mică școală pentru voi toți. Doar pentru câteva zile, dar ar fi bine, nu-i așa?

Ar fi fost bine. Trecuse mult timp de când sora Carlotta nu mai predase copiilor. Și niciodată nu i se dăduse o asemenea clasă. Chiar în clipa în care munca ei începuse să i se pară inutilă, Dumnezeu îi dăduse o șansă. Poate era chiar un miracol. Nu-l făcuse Iisus pe olog să meargă? Dacă Ahile se descurca bine la teste, cu siguranță că Domnul îi va vindeca și piciorul, va face ca acest lucru să fie posibil pentru medicină.

— Școala e bună, zise Ahile. Niciunul din cei mici nu știe să citească.

Sora Carlotta știa, desigur, că, dacă Ahile știa să citească, categoric nu știa prea bine.

Dar fără să-și dea seama de ce, poate fusese o mișcare aproape inobservabilă, când Ahile spuse că niciunul din cei mici nu știe să citească, cel mai mic dintre ei, cel numit Bean, îi atrase privirile. Se uită la el, în ochii lui scânteietori ca niște focuri într-o noapte întunecată, și știu că *el* știe să citească. Știu, fără să știe cum, că nu pe Ahile, ci pe cel mic o trimisese Dumnezeu să-l găsească.

Se scutură de senzația aceea. Ahile era eroul civilizator, cel care făcea lucrarea lui Iisus. El era liderul pe care-l dorea F.I., nu pe cel mai mic și mai slab dintre discipolii săi.

Bean stătu cât putu de tăcut în timpul lecțiilor, fără să vorbească și fără să răspundă nici dacă sora Carlotta insista. Știa că nu era bine ca toată lumea să afle despre el că știe deja să citească și să socotească, nici că înțelegea orice limbă care se vorbea pe stradă, culegând cuvintele noilor limbi așa cum alți copii culeg pietre, indiferent ce ar fi făcut sora Carlotta, indiferent ce talente ascunse ar fi avut, dacă celorlalți puști li s-ar fi părut cumva că Bean încearcă să iasă în evidență, să le-o ia înainte, știa că n-ar mai fi avut ce căuta a doua zi la școală. Și chiar dacă ea îi învăța lucruri pe care el știa deja să le facă, conversând cu ea afla multe indicii despre lumea largă, cunoștințe și dovezi de înțelepciune. Niciun adult nu-și făcuse vreodată timp să le vorbească așa, iar el se îmbăta cu sunetul unei limbi vorbite corect. Când preda o făcea în Esențială, desigur, aceasta fiind limba străzii, dar fiindcă unii dintre copii învățaseră deja olandeză, iar unii erau chiar vorbitori nativi de olandeză, ea explica uneori părțile dificile în această limbă. Totuși, când se simțea frustrată și bombănea în barbă, o făcea în spaniolă, limba negustorilor din strada Jonker Frans, iar el încerca să deducă înțelesurile cuvintelor noi din bombăneala ei. Cunoștințele ei erau ca un banchet, și dacă vorbea cât mai puțin, putea să participe la festin.

La doar o săptămână de la începerea școlii, făcu o greșală. Ea le dăduse niște hârtii scrise. Bean își citi imediat foaia. Era un „pretest” și instrucțiunile spuneau că trebuie să încercuiască răspunsul corect la

fiecare întrebare. Așa că începu să încercuiască răspunsurile și ajunsese deja la jumătatea paginii când își dădu seama că întreg grupul tăcea.

Se uitau toți la el, pentru că sora Carlotta se uita la el.

— Ce faci, Bean? întrebă ea. Nu ți-am spus încă ce să faci. Te rog să-mi dai foaia.

Prost, neatent, neglijent – dacă o să mori din cauza asta, Bean, o meriți.

Îi întinse foaia.

Ea se uită peste ea, apoi din nou la el foarte atent.

— Termină testul, îi spuse.

Luă creionul din mâna ei. Îl plimbă peste hârtie. Se prefăcu că se luptă cu răspunsurile.

— Le-ai rezolvat pe primele cincisprezece într-un minut și jumătate, zise sora Carlotta. Te rog să nu-mi spui că dintr-odată ai greutăți la următoarea întrebare.

Vocea ei era seacă și sarcastică.

— Nu pot s-o fac, spuse el. Mă jucam.

— Să nu mă minți, zise Carlotta. Fă și restul.

Renunță și făcu tot testul. Nu-i luă mult. Era ușor. Îi întinse hârtia.

Ea își aruncă o privire peste foaie și nu spuse nimic.

— Sper ca voi ceilalți să așteptați până termin instrucțiunile și vă citesc întrebările. Dacă încercați să ghiciți la cuvintele grele, o să greșiți toate răspunsurile.

Apoi începu să citească cu voce tare fiecare întrebare și toate răspunsurile posibile. Abia după aceea ceilalți copii putură să treacă răspunsurile pe hârtie.

Sora Carlotta nu mai spuse nimic după aceea care să atragă atenția asupra lui Bean, dar răul fusese făcut. Imediat după terminarea orelor, Sergentul veni peste Bean.

— Deci știi să citești, zise.

Bean ridică din umeri.

— Ne-ai mințit, zise Sergentul.

— N-am spus niciodată că nu știu.

— Ne-ai făcut de râs. De ce nu ne-ai învățat și pe noi?

Pentru că încercam să supraviețuiesc, își spuse Bean în sinea lui. Pentru că n-am vrut să-i reamintesc lui Ahile că eu sunt cel deștept care a conceput planul inițial care i-a adus lui familia asta. Dacă își amintește asta, își amintește și că eu i-am spus lui Poke să-l ucidă.

Singurul răspuns fu o ridicare din umeri.

— Nu-mi place când cineva ne ascunde ceva.

Sergentul îl împunse cu piciorul.

Bean n-avea nevoie să i se facă un desen. Se ridică și se îndepărtă de grup. Se terminase cu școala pentru el. Poate și cu masa. Trebuia să

aștepte până dimineața ca să afle asta.

Își petrecu după-amiaza singur pe străzi. Trebuia să fie atent. Fiind cel mai mic și mai puțin important din familia lui Ahile, putea fi trecut cu vederea. Dar era foarte probabil ca cei care-l urau pe Ahile să-l fi considerat cel mai demn de ținut minte. Se putea să le fi intrat în cap că să-l omoare pe Bean sau să-l bată măr și să-l lase în drum: ar fi fost un avertisment pentru Ahile, care era încă prost văzut, chiar dacă viața tuturor se îmbunătățise.

Bean știa că erau mulți huligani care gândeau așa. În special cei care nu erau în stare să mențină o familie, pentru că erau prea răi cu copiii mici. Cei mici învățau repede când un tătic devenea prea primejdios și-l pedepseau lăsându-l singur la masă și atașându-se de alte familii. Mâncau înaintea lui. Altceineva îi proteja de el. El mânca ultimul. Dacă se termina mâncarea, nu primea nimic, iar Helgăi nu-i păsa pentru că nu era tătic, nu avea grijă de cei mici. Acelor huligani, celor de la margine, nu le plăcea cum mergeau lucrurile, și nu uitau că Ahile fusese cel care le schimbase. Nu puteau nici să se ducă la alte cantine – se răspândise vestea printre adulții care dădeau de mâncare, iar acum la toate cantinele se instituiseră regula ca grupurile cu copii mici să fie primele la rând. Dacă nu te puteai lipi de o familie, rămâneai flămând. Și nimeni nu te respecta.

Totuși, Bean nu rezistă să nu se apropie de unii din alte familii ca să audă ce vorbesc. Să afle cum funcționează alte grupuri.

Răspunsul era la îndemână: nu funcționau chiar așa de bine. Ahile era într-adevăr un lider bun. Acea împărțire a pâinii nu exista în niciun alt grup. Dar existau o grămadă de pedepse, huligani care îi băteau pe copiii care nu făceau ce vroiau ei. Care le luau pâinea pentru că nu făceau ceva, sau nu făceau destul de repede.

La urma urmelor, Poke făcuse alegerea corectă. Dintr-un noroc chior, sau poate pentru că nu era chiar atât de proastă. Pentru că-l alesese nu numai pe cel mai slab huligan, cel mai ușor de doborât, dar și pe cel mai inteligent, pe cel care știuse cum să câștige și să păstreze loialitatea celorlalți. Ahile nu avusese nevoie decât de o șansă.

Doar că Ahile tot nu împărțea pâinea cu ea, iar acum ea începuse să-și dea seama că asta era ceva rău, nu un lucru bun. Bean putea să vadă asta pe fața ei în timp ce ceilalți îndeplineau ritualul. Pentru că acum avea și supă – i-o aducea Helga la ușă – el lua bucățele mult mai mici, și în loc să muște din ele le rupea și le mânca zâmbind. Poke nu avea parte niciodată de acel zâmbet. Ahile n-avea s-o ierte vreodată, iar Bean vedea că pe ea începe s-o doară asta. Pentru că și ea îl iubea acum pe Ahile, așa cum îl iubeau toți copiii, și faptul că el o separa de ceilalți era o cruzime.

Poate că i-a ajuns și lui, gândi Bean. Poate că asta e răzbunarea lui.

Se întâmplă ca Bean să fie ghemuit în spatele unui chioșc de ziare

când niște huligani începură o discuție în apropierea lui.

— Se tot laudă că o să-l facă pe Ahile să plătească pentru ce-a făcut.

— A, da, Ulise o să-l pedepsească, corect.

— Bine, poate nu așa, de-a dreptul.

— Ahile și tâmpita lui de familie o să-l încolțească. Și de data asta n-o să mai lovească în piept. Așa a zis, nu? O să-i spargă capul și-o să-i împrăștie creierii pe stradă, asta o să-i facă Ahile.

— Nu-i decât un schilod.

— Ahile scapă din orice. Dă-te bătut.

— Sper ca Ulise să reușească. Să-l omoare, să-l termine. Și niciunul dintre noi n-o să-i primească pe bastarzii lui. Ai priceput? Nimeni nu-i primește. Îi lăsăm să moară. Îi aruncăm pe toți în râu.

Discuția continuă așa până când băieții se îndepărtară de chioșc.

Apoi Bean se ridică și plecă în căutarea lui Ahile.

— Cred că am pe cineva pentru tine.

— Ai mai crezut asta și înainte.

— E un conducător înăscut. Dar nu îndeplinește condițiile noastre fizice.

— Atunci iartă-mă că nu-mi pierd timpul cu el.

— Dacă trece de testele voastre severe de intelect și personalitate, ar fi posibil ca problemele lui fizice să fie reparate cu o minusculă parte din bugetul F.I. alocat pentru nasturii de alamă sau pentru hârtia igienică.

— Nu știam că o călugăriță poate fi sarcastică.

— Nu te pot bate cu nuiua. În cazuri extreme recurg la sarcasm.

— Lasă-mă să văd testele.

— O să-ți aduc să vezi băiatul. Și dacă tot suntem aici, o să-ți mai aduc unul.

— Tot cu probleme fizice?

— Mic. Tânăr. Dar așa era și Wiggin, din câte-am auzit. Țsta a reușit să învețe singur să citească.

— Ah, soră Carlotta, mă ajuți să-mi umplu orele searbede ale vieții.

— Îl servesc pe Dumnezeu ferindu-te să faci prostii.

Bean se duse direct la Ahile și-i spuse ce auzise. Era prea periculos dacă Ulise ieșea din spital și se zvonea că intenționează să se răzbune pentru umilința îndurată.

— Credeam că s-a terminat, zise Poke tristă. Cu bătaia adică.

— Ulise a fost în spital tot timpul ăsta, spuse Ahile. Chiar dacă știe despre schimbări, n-a avut încă timp să se prindă cum merge treaba.

— Deci rămânem împreună, hotărî Sergentul. Să te apărăm.

— S-ar putea să fie mai bine pentru toți, spuse Ahile, dacă dispar câteva zile. Ca să fiți voi în siguranță.

— Și cum intrăm la masă? întrebă unul dintre cei mici. N-o să ne lase să intrăm fără tine.

— Urmați-o pe Poke. Helga o să vă lase la fel ca și până acum.

— Și dacă te prinde Ulise? întrebă unul dintre cei mai mici. Își șterse lacrimile, de frică să nu se facă de râs.

— Atunci o să mor, zise Ahile. Nu cred că o să se mulțumească să mă bage în spital.

Copilul izbucni în plâns, ceea ce îl făcu pe încă unul să se smiorcăie, și curând începu un cor de jelituri care-l făcu pe Ahile să scuture din cap și să râdă.

— N-o să mor. Voi o să fiți mai în siguranță dacă eu mă retrag, și o să mă întorc după ce Ulise se mai răcorește și se obișnuiește cu sistemul.

Bean privea și asculta tăcut. Nu considera că Ahile se descurcă bine, dar îl avertizase și astfel responsabilitatea lui încetase. Dacă Ahile se ascundea era ca și cum ar căuta-o cu lumânarea – ar fi fost interpretat ca un semn de slăbiciune.

Ahile plecă pe furiș în timpul nopții fără să le spună unde se duce, astfel ca niciunuia să nu-i poată scăpa accidental. Bean cochetă cu ideea de a-l urmări ca să vadă ce făcea cu adevărat, dar își dădu seama că era mai de folos să rămână cu grupul principal. La urma urmelor, Poke urma să fie de acum șeful lor, iar Poke nu era decât un șef obișnuit. Cu alte cuvinte, prost. Avea nevoie de Bean, chiar dacă ea nu-și dădea seama.

În noaptea aceea Bean încercă să stea de pază, fără să știe nici el de ce. În cele din urmă adormi și visă școala, numai că nu era școala de pe trotuar sau din ganguri a surorii Carlotta, ci o școală adevărată, cu tablă și scaune. Dar în vis Bean nu se putea așeza în bancă. Plutea în aer, iar când voia să se așeze zbura prin cameră. Sus, pe tavan. Într-o nișă din zid, într-un loc secret întunecat, zbura din ce în ce mai sus și se făcea din ce în ce mai cald și...

Se trezi în întuneric. Bătea o briză rece. Simțea nevoia să facă pipi. Ar fi vrut să zboare. Faptul că visul se sfârșise aproape că-l făcea să plângă de tristețe. Nu-și mai amintea să fi visat vreodată că zboară. De ce trebuia să fie mic, cu picioarele astea scurte care să-l poarte din loc în loc?

Când zbura se putea uita în jos la toți, putea să le vadă creștetele caraghioase. Putea să facă pipi sau să se găinățeze ca păsările peste ei. Nu trebuia să se teamă pentru că, dacă se înfuriau, el putea să zboare și nu-l puteau prinde.

Bineînțeles, dacă eu aș putea să zbor, oricine altcineva ar putea să zboare și aș fi tot cel mai mic și mai încet și oricum s-ar ușura pe mine.

N-avea rost să adoarmă la loc. Bean simțea asta. Era prea speriat, și nu știa de ce. Se ridică și se duse în gang să urineze.

Poke era deja acolo. Privi în sus și-l văzu.

— Lasă-mă singură o clipă, spuse.

— Nu, zise el.

— Nu mă lua cu prostii, băiete!

— Știu că stai ciuci să faci pipi, și oricum nu mă uit.

Privindu-l cu răutate, așteptă până ce el se întoarse cu spatele să urineze pe zid.

— Bănuiesc că dacă aveai de gând să le spui despre mine ai fi făcut-o deja, zise ea.

— Știu toți că ești fată, Poke. Când nu ești de față, tăticu' Ahile vorbește despre tine cu „ea”.

— Nu e tăticu' meu.

— Mi-am închipuit, zise Bean.

Așteptă, cu fața spre zid.

— Acum poți să te întorci.

Era în picioare și se încheia la pantaloni.

— Mi-e frică de ceva, Poke, zise Bean.

— De ce anume?

— Nu știu.

— Nu știi de ce ți-e frică?

— Tocmai asta mă sperie.

Ea râse încet, sarcastic.

— Bean, toate astea nu înseamnă decât că ai patru ani. Copiii mici văd umbre în noapte. Sau nu le văd. În orice caz, le e frică.

— Nu și mie, zise Bean. Când mi-e frică, înseamnă că ceva nu e în regulă.

— Ulise caută să-i facă rău lui Ahile, asta e.

— Asta nu te-ar întrista, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Mâncăm mai bine ca niciodată. Toată lumea e fericită. A fost planul tău. Și niciodată nu mi-a păsat dacă sunt șef sau nu.

— Dar îl urăști, zise Bean.

Ea ezită.

— Întotdeauna pare că-și bate joc de mine.

— De unde știi de ce le e frică celor mici?

— Pentru că și eu am fost așa, zise Poke. Și-mi amintesc.

— Ulise n-o să-i facă niciun rău lui Ahile, spuse Bean.

— Știu asta.

— Pentru că tu plănuiești să-l găsești pe Ahile și să-l protejezi.

— Plănuiesc să rămân aici și să am grijă de copii.

— Sau poate plănuiești să-l găsești tu prima pe Ulise și să-l omori.

— Cum? E mai mare ca mine. Cu mult.

— N-ai venit aici să faci pipi, zise Bean. Sau bășica ta e cât un balon de gumă de mestecat.

— Ai *ascultat*?

Bean ridică din umeri.

— Nu m-ai lăsat să mă uit.

— Tu crezi prea multe, dar nu știi destule ca să înțelegi ce se petrece.

— Cred că Ahile ne-a mințit în legătură cu ceea ce are de gând să facă, spuse Bean, și mai cred că și tu mă minți, chiar acum.

— Obișnuiește-te, zise Poke. Lumea e plină de mincinoși.

— Lui Ulise nu-i pasă pe cine omoară. Ar fi la fel de fericit să te omoare pe tine în locul lui Ahile.

Poke scutură nerăbdătoare din cap.

— Ulise e un nimeni. N-o să facă rău nimănui. Se laudă doar.

— Atunci de ce ești trează? întrebă Bean.

Poke ridică din umeri.

— *Tu ai de gând să încerci să-l omori pe Ahile, nu-i așa, zise Bean, și să faci să pară ca Ulise a făcut-o.*

Ea căscă ochii mari.

— Ai băut o cană de tâmpenie azi-noapte?

— Sunt destul de deștept ca să-mi dau seama că minți.

— Du-te și culcă-te, zise ea. Du-te la ceilalți copii.

El o privi un timp, apoi făcu ce spusese ea.

De fapt, se prefăcu că o ascultă. Se întoarse în gaura în care dormeau, dar imediat se târî înapoi afară și se cățără pe lăzi, bidoane, ziduri scunde, ziduri înalte, și în final ajunse pe un acoperiș în pantă. Ajunse la marginea lui la timp ca s-o vadă pe Poke ieșind din gang în stradă. Mergea undeva. Să se întâlnească cu cineva.

Bean alunecă în josul unui burlan într-un butoi pentru apa de ploaie și alergă pe strada Korte Hoog după ea. El încerca să nu facă zgomot, dar ea nu, și mai erau și zgomotele orașului, așa că ea nu-i auzi pașii. Rămase în umbra zidurilor, dar nu se ascunse prea mult. Ea mergea în linie destul de dreaptă – coti doar de două ori. Se îndrepta spre râu. Se întâlnea cu cineva.

Bean avea două bănuieli. Fie Ulise, fie Ahile. Pe cine altcineva mai cunoștea care să nu doarmă la ora asta? Dar de ce să se întâlnească cu ei? Să-l roage pe Ulise să-l lase în viață pe Ahile? Să se ofere, eroic, să-i ia locul? Sau să încerce să-l convingă pe Ahile să se întoarcă și să-l înfrunte pe Ulise în loc să se ascundă? Nu, astfel de lucruri poate că Bean s-ar fi gândit să le facă – dar Poke nu gândea atât de departe.

Poke se opri în mijlocul unui spațiu liber la docurile Scheepmakershaven și se uită în jur. Apoi văzu ceea ce căuta. Bean se strădui să vadă și el. Cineva aștepta în umbră. Bean se sui pe un tonberon mare, încercând să vadă mai bine. Auzi cele două voci – ambele de copii – dar nu putu înțelege ce spuneau. Oricine ar fi fost, era mai înalt ca Poke. Dar putea fi și Ahile, și Ulise.

Băiatul o îmbrățișă pe Poke și o sărută.

Asta era într-adevăr bizar. Bean văzuse de multe ori adulții făcând așa ceva, dar de ce ar face-o copiii? Poke avea nouă ani. Erau desigur prostituate de vârsta asta, dar toată lumea știa că tipii care le cumpărau erau niște perverși.

Bean trebuia să se mai apropie ca să audă ce spun. Se lăsă să cadă în spatele tonberonului și merse tiptil în umbra unui chioșc. Ca și când ar fi vrut să-i facă pe plac, cei doi se întoarseră cu fața spre el; era invizibil în întuneric, cel puțin dacă stătea nemișcat. Nu-i vedea mai bine decât îl vedeau ei pe el, dar acum putea auzi frânturi din conversația lor.

— Ai promis, spunea Poke.

Băiatul mormăi ceva drept răspuns.

O șalupă care trecea pe râu mătură malurile cu farurile sale și dezvăluie fața băiatului cu care era Poke. Ahile.

Bean nu vru să vadă mai mult. Crezuse cândva că Ahile o s-o omoare pe Poke. Chestia asta dintre fete și băieți nu o prea înțelegea. Într-o atmosferă de ură, se întâmpla pur și simplu. Tocmai când Bean începuse să înțeleagă lumea.

Se retrase și o luă la fugă pe strada Posthoorn.

Dar nu se întoarse încă în culcușul lor. Deși aflase toate răspunsurile, inima încă îi mai tresărea; ceva nu e-n regulă, îi spunea, ceva nu e-n regulă.

Atunci își aminti că nu numai Poke îi ascundea ceva. Și Ahile mințise. Ascundea ceva. Un plan. Oare numai întâlnirea lui cu Poke? Atunci la ce bun tot tărașoiul cu fereala de Ulise? Dacă Poke era iubita lui, nu trebuiau să se ascundă. Puteau s-o facă pe față. Unii huligani, cei mari, așa făceau. Dar de obicei nu au iubite de nouă ani. Oare asta ascundea Ahile?

„Ai promis”, îi spusese Poke lui Ahile la docuri.

Ce promisese Ahile? De asta venise Poke la el – să-i amintească de ceea ce promisese. Dar ce ar fi putut Ahile să-i promită, ceva ce nu-i oferea deja ca făcând parte din familie? Ahile nu avea nimic.

Deci îi promisese probabil că n-o să facă ceva. N-o s-o ucidă? Atunci ar fi fost o prostie chiar și din partea lui Poke să meargă singură la el.

Să nu mă omoare pe mine, gândi Bean. Asta promisese. Să nu mă omoare pe mine.

Dar nu eu sunt pericolul, nu cel mai mare pericol. Poate că am spus să-l omoare, dar Poke era cea care-l pândise, care-l doborâse. Imaginea asta trebuie să fi rămas în mintea lui Ahile, probabil că și-o amintea mereu, o visa, el zăcând la pământ și o fată de nouă ani deasupra lui cu un bloc de zgură, amenințând să-l ucidă. Un infirm ca el reușise cumva să intre în rândurile huliganilor. Deci era un dur – dar întotdeauna băieții care aveau picioarele sănătoase își băteau joc de el, era huliganul cel mai mic în rang. Cel mai penibil moment al vieții lui trebuie să fi fost cel în care o fată de nouă ani îl doborâse și o liotă de copii mici tăbărăseră pe el.

Poke, pe tine te acuză cel mai mult. Pe tine trebuie să te distrugă pentru a șterge amintirea aceea dureroasă.

Acum îi era limpede. Tot ce spusese Ahile astăzi era minciună. Nu se ascundea de Ulise. L-ar fi înfruntat pe Ulise – probabil o va face mâine. Dar când îl va înfrunta pe Ulise, Ahile va mai avea de adus o acuzație. Ai omorât-o pe Poke! Îi va striga acuzația în față. Ulise ar părea stupid și slab dacă ar nega asta după toată fanfaronada sa despre răz bunare. Ar putea chiar să admită că a omorât-o, doar ca să se laude. Apoi Ahile l-ar ataca pe băiat și nimeni nu l-ar învinovăți

dacă l-ar ucide. Ar fi pur și simplu autoapărare, ar fi apărarea familiei sale.

Ahile era al naibii de deștept. Și răbdător. Amânase s-o ucidă pe Poke până când găsisese pe altcineva pe care să dea vina.

Bean alergă înapoi s-o prevină. Cât se puteau mișca de repede picioarele lui mici, cu cei mai mari pași pe care-i putea face. Alergă din răspuțeri.

Nu era nimeni la docuri acolo unde se întâlneau Poke și Ahile.

Bean se uită neajutorat în jur. Se gândi să strige, dar ar fi fost o prostie. Doar dacă Ahile o ura pe Poke cel mai mult nu însemna că-l iertase pe el, chiar dacă îl lăsase să-i dea din pâinea lui.

Sau poate c-am înnebunit degeaba. O îmbrățișa, nu-i așa? Ea a venit de bunăvoie, nu-i așa? Sunt lucruri între băieți și fete pe care eu nu le înțeleg. Ahile ne întreține, e protector, nu ucigaș. Mintea mea funcționează așa, mintea mea gândește la uciderea cuiva care e neajutorat doar pentru că ar putea deveni mai târziu periculos. Ahile e cel bun. Eu sunt cel rău, criminalul.

Ahile știe cum să iubească. Eu nu.

Bean se plimbă pe marginea docurilor privind dincolo de canal. Apa era acoperită de o ceață joasă. Pe malul îndepărtat luminile străzii Boompjes sclipeau ca în ziua de Crăciun. Valurile clipceau ca niște săruturi pe piloni.

Privi râul de la picioarele lui. Ceva plutea în apă, lovindu-se de cheu.

Bean se uită un timp fără să înțeleagă. Dar apoi înțelese că știuse tot timpul despre ce e vorba, doar că nu voia să creadă. Era Poke. Moartă. Așa cum se temuse Bean. Toți cei de pe stradă vor crede că Ulise o omorâse, chiar dacă acest lucru nu va putea fi dovedit. Bean avusese dreptate întru totul. Orice s-ar petrece între băieți și fete, nu avea puterea să învingă ura, răzbunarea pentru o umilință.

Și pe când stătea acolo, privind în jos în apă, înțelese: fie spun ce s-a întâmplat chiar acum, în clipa asta, tuturor, fie nu mai spun niciodată nimănui nimic, fiindcă dacă Ahile are vreo bănuială că am văzut ceea ce am văzut în noaptea asta o să mă omoare fără nicio ezitare. Ahile ar spune simplu: Ulise a atacat din nou. Apoi va pretinde că răzbună două morți, nu una, și-l va ucide pe Ulise.

Nu, Bean nu putea decât să păstreze tăcerea. Să se prefacă că n-a văzut trupul lui Poke plutind pe râu, fața ușor de recunoscut în lumina lunii.

A fost o proastă. Proastă că nu a ghicit planurile lui Ahile, proastă că a avut încredere în el, proastă că nu m-a ascultat. Și eu am fost prost, că am plecat în loc s-o atenționez, poate i-aș fi salvat viața fiind un martor pe care Ahile nu-l putea prinde și reduce la tăcere.

Datorită ei, el era în viață. Ea îi dăduse un nume. Ea ascultase

planul lui. Iar acum murise din cauza asta, iar el nu putuse s-o salveze. Sigur, la început îi spusese să-l omoare pe Ahile, dar în final ea avusese dreptate să-l aleagă – era singurul dintre huligani care ar fi putut să-și imagineze astfel lucrurile și să le ducă la îndeplinire cu asemenea stil. Dar și Bean avusese dreptate. Ahile era un campion al minciunii, și când decisese că Poke trebuie să moară, începuse să clădească minciunile cu care să-și acopere crima – minciuni care s-o facă pe Poke să vină de bunăvoie undeva unde s-o poată ucide fără martori; minciuni care să-i asigure un alibi în ochii copiilor mai mici.

Am avut încredere în el, gândi Bean. Am știut de la început cum e, și totuși am avut încredere în el.

Ah, Poke, biata de tine, proasto, fată de treabă. Tu m-ai salvat, iar eu te-am abandonat.

Nu e numai vina mea. Ea s-a dus singură să se întâlnească cu el.

Singură cu el, ca să-mi salveze mie viața? Ce greșeală, Poke, să te gândești și la altcineva decât la tine!

O să mor și eu din cauza greșelilor ei?

Nu. Eu o să mor din cauza blestematelor mele de greșeli.

Dar nu în noaptea asta. Ahile nu pusese în aplicare niciun plan ca să scape de Bean. Dar de acum încolo, ori de câte ori va sta treaz noaptea, incapabil să aștească, se va gândi că Ahile așteaptă. Că îi numără zilele. Până când și el va fi găsit în râu.

Sora Carlotta încerca să fie înțeleghătoare cu durerea acestor copii, atât de curând după ce unul din ai lor fusese strangulat și aruncat în râu. Dar moartea lui Poke era un motiv în plus să grăbească testele. Ahile încă nu fusese găsit – acum, că acest Ulise lovise încă o dată, era puțin probabil ca Ahile să iasă din ascunzătoare prea repede. Sora Carlotta nu avea de ales decât să continue cu Bean.

La început, băiatul fu neatent și se descurcă prost. Sora Carlotta nu putu înțelege cum de greșea la părțile elementare ale testului, când era atât de inteligent, încât învățase singur să citească. Trebuia să fie din cauza morții lui Poke. Așa că întrerupse testele și vorbi cu el despre moarte, despre cum sufletul lui Poke fusese dus lângă Dumnezeu și sfinți, care aveau grijă de ea și o făceau mai fericită decât fusese vreodată în viață. El nu păru interesat. Se descurcă chiar mai rău în următoarea fază a testelor.

Ei bine, dacă nu mergea compasiunea, poate mergea severitatea.

— Înțelegi pentru ce e testul ăsta, Bean? Întrebă ea.

— Nu, zise el. Tonul vocii însemna, fără îndoială, „și nici nu-mi pasă”.

— Tu nu cunoști decât viața pe străzi. Dar străzile din Rotterdam sunt doar o parte a unui oraș mare, iar Rotterdam e doar un oraș într-o lume cu mii de asemenea orașe. Întreaga umanitate, Bean, la asta se

referă testul. Pentru că Furnicile...

— Gândacii, zise Bean.

Ca tuturor copiilor străzii, eufemismul îi provoca dispreț.

— O să se întoarcă, o să curețe Pământul, o să omoare orice ființă vie. Testul ăsta e pentru a vedea dacă ești unul din copiii care vor fi luați la Școala de Luptă și antrenați să devină comandanți ai forțelor care încearcă să-i oprească. Testul ăsta e pentru a salva lumea, Bean.

Pentru prima dată de când începuse testul, Bean îi acordă atenție.

— Unde e Școala de Luptă?

— Pe o stație orbitală în spațiu. Dacă te descurci suficient de bine la test, o să fii astronaut, Bean!

Nu apărui niciun fel de înflăcărare copilărească pe fața lui. Doar calcul.

— N-am făcut bine până acum, nu-i așa? întrebă.

— Rezultatele testelor de până acum arată că ești prea prost ca să mergi și să respiri în același timp.

— Pot s-o iau de la capăt?

— Da, mai am o serie de teste, zise sora Carlotta.

— Dă-mi-le.

În timp ce-i aducea setul alternativ îi zâmbi, încercând să-l facă să se relaxeze.

— Deci vrei să fii astronaut, asta e? Sau vrei să faci parte din Flota Internațională?

El o ignoră.

De data asta termină totul, chiar dacă testele erau concepute astfel încât să nu fie terminate în timpul alocat. Nu obținuse punctajul maxim, dar era pe aproape. Atât de aproape, încât nimeni nu crezu rezultatele.

Ea îi dădu un alt set de teste, de data aceasta destinate copiilor mai mari – testele standard, de fapt, pe care le făceau copiii de șase ani aleși pentru Școala de Luptă la vârsta normală. Nu se descurcă la fel de bine și la acestea; erau prea multe experiențe pe care nu le trăise încă, pentru a fi în stare să înțeleagă conținutul unor întrebări. Dar se descurcă remarcabil de bine. Mai bine decât orice elev pe care îl testase ea vreodată.

Și ea, care crezuse că Ahile era cel care avea potențial! Cel mic, copilașul ăsta, era cu adevărat uluitor. Nimeni n-ar fi crezut că îl găsisse pe stradă, trăind la limita înfometării.

O suspiciune își făcu loc în mintea ei, și după ce se termină cel de-al doilea test și ea înregistrează rezultatele, punându-le deoparte, se lăsă pe spate în scaun, îi zâmbi copilului cu ochi întunecați și-l întrebă:

— A cui a fost ideea cu familiile copiilor de pe stradă?

— A lui Ahile, spuse Bean.

Sora Carlotta așteptă.

— Oricum, a fost ideea lui să-i spună familie.

Ea așteptă în continuare. Dacă îi dădea timp, mândria ar fi scos multe lucruri la suprafață.

— Dar să avem un huligan care să-i protejeze pe cei mici a fost planul meu, zise Bean. I-am spus lui Poke și ea s-a gândit și a hotărât să-l aplice, dar a făcut o singură greșeală.

— Ce greșeală?

— A ales pentru a ne proteja un huligan nepotrivit.

— Vrei să spui pentru că nu a putut-o apăra de Ulise?

Bean râse amar și lacrimile îi alunecară pe obraz.

— Ulise umblă pe undeva laudându-se cu ce are de gând să facă.

Sora Carlotta înțelese, dar nu vru să accepte.

— Atunci, tu știi cine a ucis-o?

— Eu i-am spus să-l omoare. I-am spus că nu e potrivit. Am văzut asta pe fața lui, când zăcea acolo la pământ, am văzut că n-o s-o ierte niciodată. Dar el e calculat. A așteptat mult. N-a luat niciodată pâine de la ea. Asta ar fi trebuit s-o facă atentă. Nu trebuia să se ducă singură la el.

Acum plângea cu adevărat.

— Am crezut că mă proteja *pe mine*. Pentru că eu i-am spus prima dată să-l omoare. Am crezut că încerca să-l convingă să nu mă omoare.

Sora Carlotta încercă să-și stăpânească emoția din glas.

— Crezi că ești în pericol din cauza lui Ahile?

— Acum, că ți-am spus, sunt, zise el. Și, după un moment de gândire: Deja eram. El nu uită. El se răzbună, întotdeauna.

— Îți dai seama că Ahile nu mi se părea așa mie, sau lui Hazie. Adică Helga. Nouă ne ne părea... civilizat.

Bean o privi ca pe o nebună.

— Nu asta *înseamnă* să fii civilizat? Să poți aștepta să obții ceea ce vrei?

— Tu vrei să pleci din Rotterdam și să mergi la Școala de Luptă ca să poți scăpa de Ahile.

Bean aprobă din cap.

— Dar ceilalți copii? Crezi că sunt în pericol?

— Nu, zise Bean. El e tăticu' lor.

— Dar nu și al tău. Chiar dacă a împărțit pâinea cu tine.

— A îmbrățișat-o și a sărutat-o, zise Bean. I-am văzut la docuri, ea l-a lăsat s-o sărute și apoi i-a spus ceva despre o promisiune, iar eu am plecat, dar când mi-am dat seama am fugit înapoi, nu putea fi așa mult, am alergat doar pe lângă vreo șase clădiri, și ea era moartă și cu ochii scoși, plutind în apă, lovindu-se de docuri. El e capabil să te sărute și apoi să te ucidă, dacă te urăște suficient de mult.

Sora Carlotta bătu darabana cu degetele pe tăblia mesei.

— Ce dilemă!

— Ce-i aia o dilemă?

— Aveam de gând să-l testez și pe Ahile. Cred că ar putea intra la Școala de Luptă.

Trupul lui Bean se încordă.

— Atunci nu mă trimite pe mine. Ori eu, ori el.

— Chiar crezi că... Vocea i se stinse. Crezi că o să încerce să te omoare acolo?

— Să încerce? Glasul îi suna disprețuitor. Ahile nu se mulțumește să încerce.

Sora Carlotta știa că trăsătura de care vorbea Bean, acea hotărâre lipsită de milă, era unul din lucrurile care se căutau la Școala de Luptă. Îl făcea pe Ahile mai interesant pentru ei decât Bean. Acolo ei puteau reorienta o asemenea violență criminală spre un scop bun.

Dar civilizarea huliganilor de pe stradă nu fusese ideea lui Ahile. Bean fusese cel care se gândise la așa ceva. Părea incredibil ca un copil atât de mic s-o conceapă și s-o ducă la îndeplinire. Trofeul era acest copil, nu cel care trăia pentru o răzbunare rece. Un lucru era sigur. Ar fi fost o greșeală să-i aducă pe amândoi. Cu siguranță putea să-l ia pe celălalt de pe străzi și să-l ducă într-o școală aici, pe Pământ. Ahile ar fi devenit, desigur, cu adevărat civilizat, atunci când disperarea vieții pe stradă nu i-ar mai împinge pe copii să-și facă unul altuia asemenea lucruri oribile.

Apoi realizează la ce *nonsens* se gândea. Nu disperarea vieții pe stradă îl împinsese pe Ahile s-o ucidă pe Poke. Ci mândria. Ca și Cain, care crezuse că rușinea era un motiv suficient ca să-și omoare fratele. Ca și Iuda, care nu ezitase să sărute înainte de a ucide. Cum de se gândise să considere răul ca un produs mecanic al privațiunilor? Toți copiii străzii sufereau de frică și foame, neajutorare și disperare. Dar nu toți deveneau asasini calculați, cu sânge rece.

Asta dacă Bean avea dreptate.

Dar ea nu se îndoia că Bean îi spusese adevărul. Dacă Bean mințea, însemna că trebuia să renunțe la a mai judeca firea copiilor. Gândindu-se acum, Ahile îi părea un șmecher alunecos. Un lingușitor. Tot ceea ce spunea urmărea să impresioneze. Dar Bean vorbea puțin, și vorbea cinstit atunci când o făcea. Și era mic, iar teama și durerea lui erau reale.

Bineînțeles, și el spusese ca un copil să fie ucis.

Dar numai pentru că reprezenta un pericol pentru ceilalți. Nu din mândrie.

Cum pot eu să judec? Oare nu Iisus ar trebui să-i judece pe vii și pe morți? De ce e în mâinile mele, când nu eu sunt cea potrivită?

— Te rog să rămâi aici, Bean, până trimit rezultatele testelor tale celor care iau deciziile la Școala de Luptă. Aici ești în siguranță.

El coborî privirea, aprobă din cap, apoi lăsă capul în poală și începu să plângă.

Ahile se întoarse în adăpost de dimineață.

— Nu mai puteam sta departe, spuse. Ce-i prea mult strică.

Îi duse la masă ca de obicei. Dar Poke și Bean nu erau acolo.

Apoi Sergentul își făcu rondul, trăgând cu urechea pe ici, pe colo, vorbind cu alți copii, uneori și cu adulții, ca să afle ce se întâmplă, orice ar fi putut fi de folos. De la hamalii de la docurile Wijnhaven află despre cadavrul găsit de dimineață în râu. O fetiță. Sergentul află unde era ținut corpul până la sosirea autorităților. Nu se sfii, se duse direct la trupul acoperit cu o prelată și fără să ceară voie nimănui ridică prelată și se uită la ea.

— Ce faci, băiete?

— O cheamă Poke, zise el.

— O cunoști? Știi cine ar fi putut s-o ucidă?

— Un băiat pe nume Ulise, el a omorât-o, zise Sergentul. Apoi dădu drumul prelatei și rondul lui luă sfârșit.

Ahile trebuia să afle că temerile lui fuseseră justificate, că Ulise lovea pe oricine putea din familie.

— N-avem altceva de făcut decât să-l omorâm, spuse Sergentul.

— A fost destulă vărsare de sânge, zise Ahile. Dar mă tem că ai dreptate.

Câțiva copii plângeau. Unul explică:

— Poke mi-a dat să mănânc când eram pe moarte.

— Gura, zise Sergentul. Măncăm mai bine acum decât atunci când Poke era șef.

Ahile puse o mână pe brațul Sergentului ca să-l liniștească.

— Poke a făcut tot ce putea face șeful unei cete. Ea m-a introdus în familie. Deci, într-un fel, tot ce vă aduc eu, ea vă aduce.

Toți dădură solemn din cap. Un puști întrebă:

— Crezi că Ulise l-a omorât și pe Bean?

— Mare pagubă, făcu Sergentul.

— Orice pierdere din familia mea e importantă, zise Ahile. Dar e de ajuns. Dacă Ulise nu pleacă imediat din oraș, e mort. Răspândește zvonul, Sergentule. Să se știe pe străzi că provocarea rămâne valabilă. Ulise n-are ce căuta în nicio cantină din oraș până nu mă înfruntă. El a decis așa, când a băgat cuțitul în ochii lui Poke.

Sergentul îl salută și o luă la fugă. Întruchiparea eficienței.

Doar că în timp ce alerga, plângea. Pentru că nu spusese nimănui cum murise Poke, că ochii ei erau o rană însângărată. Poate că Ahile aflase pe alte căi, poate că auzise deja, dar nu pomenise nimic până nu se întorsese Sergentul cu noutățile. Poate. Sergentul știa adevărul. Ulise nu ridicase mâna asupra nimănui. Ahile o făcuse. Așa cum îi

atenționase Bean de la început. Ahile n-o s-o ierte niciodată pe Poke pentru că l-a învins. O omorâse acum pentru a putea da vina pe Ulise. Și stătea acolo vorbind despre cât fusese ea de bună și cum trebuiau ei să-i fie recunoscători ei că tot ce le aducea Ahile de fapt ea le aducea.

Deci Bean avusese tot timpul dreptate. În toate privințele. Poate că Ahile era un bun tătic pentru familie, dar era și un ucigaș, și nu ierta niciodată.

Poke știa asta. Bean o avertizase, ea știa, dar cu toate astea îl alesese pe Ahile drept tătic. Îl alesese și apoi murise din cauza asta. Fusese ca Iisus despre care le vorbea Helga la cantină în timp ce mâncau. Murise pentru poporul ei. Iar Ahile era ca Dumnezeu. Îi făcea pe oameni să plătească pentru păcatele lor, indiferent care ar fi fost ele.

Important era să fie de partea lui Dumnezeu. Asta îi învăța Helga, nu-i așa? Să se pună bine cu Dumnezeu.

O să mă pun bine cu Ahile. O să-l onorez ca tătic, desigur, ca să pot supraviețui până mă fac destul de mare ca să mă descurc singur.

Cât despre Bean, ei bine, el era inteligent, dar nu suficient de inteligent ca să rămână în viață, și dacă nu ești destul de inteligent ca să rămâi în viață, mai bine să mori.

Când Sergentul ajunsese la primul colț de stradă ca să răspândească vestea că Ahile i-a pus interdicție lui Ulise la toate cantinele din oraș, nu mai plângea. Durerea dispăruse. Acum nu mai era vorba decât despre supraviețuire. Sergentul știa că, deși Ulise nu omorâse pe nimeni, avusese totuși intenția, și încă era important pentru siguranța familiei ca el să moară. Moartea lui Poke era o scuză suficientă ca să ceară ca ceilalți tătici să se dea deoparte și să-l lase pe Ahile să se înfrunte cu el. După ce se va termina totul, Ahile va fi șeful tuturor familiilor din Rotterdam. Iar Sergentul va sta lângă el, cunoscând secretul răzbunării lui, dar fără să-l spună nimănui, pentru că doar așa Sergentul, familia și toți copiii străzii din Rotterdam vor putea supraviețui.

— Am greșit în legătură cu primul. Testele sunt bune, dar nu are caracterul potrivit Școlii de Luptă.

— Asta nu reiese din testele pe care mi le-ai arătat.

— E foarte isteț. Dă răspunsurile corecte, dar nu sunt adevărate.

— Și ce test ai folosit ca să determini asta?

— A comis o crimă.

— Mda, asta ar fi o problemă. Și celălalt? Ce-aș putea face cu un copil atât de mic? Peștii mici îi arunc în general înapoi în râu.

— Antrenează-l. Hrănește-l. Va crește.

— N-are nici măcar un nume.

— Ba are.

— Bean? Țsta nu e un nume, e o glumă.

— În final n-o să mai fie.

— Ține-l tu până împlinește cinci ani. Fă ce poți mai bun din el și arată-mi atunci rezultatele.

— Mai sunt și alți copii.

— Nu, soră Carlotta. În toți anii ăștia de căutări, el e cel mai bun pe care l-ai găsit. Și nu mai e timp să cauți altul. Învață-l pe ăsta câte ceva, și atunci toată munca ta nu va fi fost în zadar, cel puțin din punctul de vedere al F. I.

— Mă sperii când spui că nu mai e timp.

— Nu văd de ce. Creștinii așteaptă de milenii sfârșitul lumii.

— Dar lumea nu se sfârșește.

— Deocamdată.

La început, Bean nu fu interesat decât de mâncare. Era destulă. Mânca tot ce îi puneau în față. Mânca până se sătura – cuvânt miraculos, care până acum nu avusese înțeles pentru el. Mânca până se ghistuia. Mânca până i se făcea rău. Mânca atât de des, încât trebuia să iasă afară în fiecare zi, câteodată de două ori pe zi. Făcea haz pe tema asta cu sora Carlotta.

— Nu fac decât să mănânc și să fac caca, zicea.

— Ca animalele pădurii, răspundea călugărița. E timpul să începi să-ți câștigi singur hrana.

Bineînțeles, îi dădea deja lecții zilnice de aritmetică, ca să-l aducă „la nivel”, deși niciodată nu specifica nivelul la care se gândea. Îi lăsa de asemenea timp să facă mișcare, iar uneori erau ore la care îl puneau să stea jos și să încerce să rememoreze fiecare detaliu din amintirile lui de demult. O fascina în special locul curat. Dar acolo existau limitări ale memoriei. Era foarte mic pe atunci, și avea un limbaj foarte sărăcăcios. Totul era un mister. Își amintea că se cățăraseră pe

grilajul de la pat și căzuse pe podea. Nu putea merge bine. Era mai ușor să meargă de-a bușilea, dar îi plăcea să meargă în picioare pentru că așa făceau oamenii mari. Se agăța de obiecte și se sprijinea de pereți făcând progrese la mersul pe două picioare, și se târa numai când avea de traversat un spațiu deschis.

— Trebuie să fi avut opt sau nouă luni, spuse sora Carlotta. Majoritatea oamenilor nu au amintiri atât de vechi.

— Îmi amintesc că erau toți supărați. De asta am coborât din pat. Toți copiii aveau necazuri.

— Toți copiii?

— Cei mici, ca mine. Și cei mai mari. Niște adulți au intrat, s-au uitat la noi și-au plâns.

— De ce?

— Ceva rău. Știam că o să se întâmple ceva rău tuturor celor din paturi. Așa că am fugit. N-am fost eu primul. Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți. I-am auzit pe adulți țipând și înfuriindu-se când au găsit paturile goale. Eu m-am ascuns de ei. Nu m-au găsit. Poate i-au găsit pe ceilalți, poate nu. Tot ce știu e că atunci când am ieșit din ascunzătoare paturile erau goale și în cameră era foarte întuneric, cu excepția unui indicator luminos pe care scria *Ieșire*.

— Știai să citești pe atunci? Părea sceptică.

— Când am *știut* să citesc, mi-am reamintit literele de pe indicator, spuse Bean. Au fost singurele litere pe care le-am văzut atunci. Bineînțeles că mi le-am amintit.

— Deci erai singur, paturile erau goale și era întuneric.

— S-au întors. I-am auzit vorbind. Cele mai multe dintre cuvinte nu le înțelegeam. M-am ascuns iar. Și când am ieșit, dispăruseră până și paturile. În locul lor erau pupitre și dulapuri. Un birou. Nu, nu știam nici ce e acela birou, dar acum știu ce e și-mi amintesc că asta deveniseră camerele. Birouri. Oamenii intrau ziua și lucrau acolo, la început doar puțini, dar ascunzătoarea mea nu mai era sigură dacă lucrau oameni acolo. Și-mi era foame.

— Unde te-ai ascuns?

— Haide, că știi. Nu-i așa?

— Dacă știam, nu întrebam.

— Ai văzut cum am reacționat când mi-ai arătat toaleta.

— Te-ai ascuns în WC?

— În rezervorul din spate. Era greu de ridicat capacul. Și nici nu era confortabil înăuntru. Nu știam la ce folosește. Dar oamenii au început să-l folosească, iar apa urca și cobora și piesele se mișcau, și m-am speriat. Așa cum ți-am spus, mi-era foame. De băut era destul, doar că făcusem chiar eu pipi. Scutecul îmi era așa de plin de apă, încât a căzut. Eram în pielea goală.

— Bean, tu îți dai seama ce-mi spui? Ai făcut toate astea înainte de

a împlini un an?

— Tu ai zis cât eram de mare. Pe atunci nu știam nimic despre vârstă. M-ai pus să-mi aduc aminte. Cu cât îți povestesc mai mult, cu atât îmi amintesc mai mult. Dar dacă nu mă crezi...

— Eu... Te cred. Dar cine erau ceilalți copii? Ce era locul unde ai trăit, locul acela curat? Cine erau adulții? De ce i-au luat pe ceilalți copii? S-a petrecut ceva ilegal, asta e sigur.

— Oricum, zise Bean, m-am bucurat să ies din toaletă.

— Dar ai spus că erai în pielea goală. Ai plecat așa de acolo?

— Nu, am fost găsit. Am ieșit din toaletă și m-a găsit un adult.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a luat acasă. Așa am făcut rost de rufe. Pe atunci le spuneam rufe.

— Vorbeai.

— Puțin.

— Și adultul ăsta te-a luat acasă și ți-a cumpărat rufe.

— Cred că era îngrijitorul. Acum știu mai multe despre muncă și cred că asta era. Lucra noaptea, dar nu avea uniformă ca paznicii.

— Ce s-a întâmplat?

— Atunci am aflat pentru prima dată despre legal și ilegal. Nu era legal ca el să aibă un copil. L-am auzit strigând unei femei ceva despre mine și n-am înțeles mare lucru, dar în final știu că el a pierdut și ea a câștigat, și el a început să-mi vorbească despre faptul că trebuie să plec, așa că am plecat.

— Te-a lăsat pur și simplu pe stradă?

— Nu, eu am plecat. Acum cred că avea de gând să mă dea altcuiva, și părea speriat, așa că am plecat înainte s-o facă. Dar nu mai eram dezbrăcat și înfometat. A fost de treabă. După ce am plecat, pot paria că n-a mai avut necazuri.

— Și de atunci ai început să trăiești pe stradă.

— Oarecum. Am găsit câteva locuri unde mi-au dat să mănânc. Dar de fiecare dată ceilalți copii, mai mari, dacă vedeau că primesc de mâncare veneau țipând și cerșind, iar oamenii nu-mi mai dădeau mâncare pentru ca să nu fiu îmbrâncit de cei mari sau să-mi ia mâncarea din mână. Îmi era frică. Odată, un copil mai mare s-a înfuriat atât de rău pe mine că mănâncă că mi-a băgat un băț pe gât și m-a făcut să vomit ce mâncasem. Chiar a încercat să mănânce el, dar n-a putut, i-a venit și lui să vomite. Asta a fost perioada cea mai urâtă. M-am ascuns tot timpul după aia. M-am ascuns. Mereu.

— Și ai murit de foame.

— Am privit, zise Bean. Am mâncat câte ceva. Când și când. N-am murit.

— Nu.

— Am văzut destui care au murit. Mulți copii morți. Și mari, și

mici. M-am tot întrebat câți din ei erau din locul acela curat.

— L-ai recunoscut pe vreunul?

— Nu. Niciunul nu arăta ca și când ar fi trăit în locul curat. Toți erau flămânzi.

— Bean, îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea.

— Tu m-ai întrebat.

— Îți dai seama că un bebeluș n-ar fi putut supraviețui timp de trei ani?

— Atunci înseamnă că sunt mort.

— Eu... Eu cred că Dumnezeu a avut grijă de tine.

— Da. Da, sigur. De ce n-a avut grijă de toți copiii ăia care au murit?

— I-a luat lângă inima Lui și-i iubește.

— Atunci înseamnă că pe mine *nu m-a iubit*?

— Nu, te iubește și pe tine, El...

— Pentru că dacă avea atâta grijă de mine mi-ar fi dat să mănânc din când în când.

— El te-a adus la mine. Are un plan măreț pentru tine, Bean. Poate că tu nu știi care e, dar Dumnezeu nu te-a ținut ca prin minune în viață fără un motiv.

Bean obosise să discute despre asta. Părea așa de fericită când vorbea despre Dumnezeu, dar el nici măcar nu-și dăduse încă seama ce este Dumnezeu. Într-un fel, ea voia să pună în seama lui Dumnezeu fiecare lucru bun, dar când era ceva rău fie nu aducea vorba de El, fie găsea un motiv pentru care lucrul respectiv să fie în final bun. Din punctul de vedere al lui Bean, copiilor morți le-ar fi fost mai bine vii, doar cu ceva mai multă hrană. Dacă Dumnezeu îi iubea atât de mult, și putea face tot ce vrea, atunci de ce nu era mai multă mâncare pentru copiii aceia? Iar dacă Dumnezeu voia ca ei să moară, de ce nu-i lăsase să moară mai repede, sau să nu se fi născut deloc, astfel ca ei să nu aibă atâtea necazuri și să nu se mai zbată atâta să supraviețuiască, dacă el tot urma să-i ia lângă inima lui? Nimic din toate astea nu avea logică pentru Bean și, cu cât îi explica mai mult sora Carlotta, cu atât înțelegea mai puțin. Căci dacă exista cineva răspunzător, atunci acesta ar fi trebuit să fie cinstit, iar dacă nu era cinstit de ce s-ar fi bucurat atât sora Carlotta că el era răspunzător?

Dar când încerca să-i spună asemenea lucruri, ea se supăra și vorbea și mai mult despre Dumnezeu și folosea cuvinte pe care el nu le cunoștea, și deci era mai bine s-o lase să spună ce vrea ea și să nu se certe.

Cititul îl fascina. Și numerele. Le adora. Era grozav de bine să aibă hârtie și creion ca să scrie cuvinte.

Și hărțile. La început ea nu-l învăța despre hărți, dar erau câteva pe pereți, iar formele lor îl fascinau. Se cățara până la ele și citea

cuvintele scrise, și într-o zi văzu numele râului și își dădu seama că liniile albastre erau râuri, iar zonele cu și mai mult albastru erau locuri cu apă mai multă decât într-un râu, apoi își dădu seama că unele din celelalte cuvinte erau aceleași nume care erau scrise pe indicatoarele de pe străzi și astfel realizează că lucrul acela era într-un fel o imagine a Rotterdamului, și atunci totul deveni logic. Rotterdam-ul așa cum l-ar fi văzut o pasăre, dacă toate clădirile ar fi fost invizibile și toate străzile ar fi fost goale. Găsi adăpostul lor, și locul unde murise Poke, și tot felul de alte locuri.

Când sora Carlotta află că înțelegea harta, se entuziasmă. Îi arată hărți în care Rotterdam-ul era doar un pachet de linii și una pe care nu era decât un punct, și alta pe care era atât de mic, încât nu putea fi văzut, dar ea știa unde ar fi trebuit să fie. Bean nu-și dăduse seama până acum că lumea era atât de mare. Și că existau atâția oameni.

Dar sora Carlotta se tot întorcea la harta Rotterdam-ului, încercând să-l facă să-și amintească unde erau locurile din amintirile lui. Totuși nimic nu mai era la fel pe hartă, nu era ușor, și-i luă ceva timp să-și dea seama care erau locurile unde oamenii îi dăduseră de mâncare. I le arată Carlotei și ea făcu un semn chiar pe hartă, la fiecare loc. După un timp observă că toate acele locuri erau grupate într-o singură zonă, oarecum înșirate, și dacă trăgeau o linie de unde o găsise pe Poke înapoi prin timp ajungeau la...

La locul curat.

Numai că era prea greu. Fusesse prea speriat când părăsise locul curat cu îngrijitorul. Nu știa unde era. Și adevărul era, după cum spunea chiar sora Carlotta, că îngrijitorul putea locui oriunde în raport cu locul curat.

Deci tot ce putea găsi urmând în sens invers drumul lui Bean era apartamentul îngrijitorului, cel puțin cel în care locuise cu trei ani în urmă. Și chiar și așa, ce putea să știe îngrijitorul?

Putea să știe unde era locul curat. Și abia acum înțelese Bean: era important pentru sora Carlotta să afle de unde venea el.

Să afle cine era el cu adevărat.

Doar că... el știa deja cine e cu adevărat. Încercă să-i spună.

— Sunt aici. Țasta sunt eu cel adevărat. Nu mă prefac.

— Știu asta, zise ea râzând și-l îmbrățișă, ceea ce era bine. Se simțea bine. Când ea începuse prima dată să facă asta, el nu știa ce să facă cu mâinile. Trebuise să-i arate cum s-o îmbrățișeze și el. Văzuse niște copii – cei cu mamă și tată – făcând asta, dar întotdeauna crezuse că se țin strâns ca să nu cadă pe stradă și să se piardă. Nu știa că asta te face să te simți bine. Trupul surorii Carlotta avea părți tari și părți moi și era foarte ciudat s-o îmbrățișeze. Se gândea la Poke și Ahile îmbrățișându-se și sărutându-se, dar nu voia s-o sărute pe sora Carlotta, și chiar după ce se obișnuia cu îmbrățișările nu vru s-o facă. O

lăsa să-l strângă în brațe. Dar nu se gândi niciodată s-o facă el. Pur și simplu nu-i trecea prin minte.

Știa că uneori îl îmbrățișa în loc să-i explice unele lucruri, și asta nu-i plăcea. Nu voia să-i spună de ce era important să găsească locul curat, și îl lua în brațe și zicea „O, dragul de tine” sau „O, bietul băiat”. Dar asta nu însemna decât că era vorba de ceva mai important decât voia să spună, și credea că el e prea prost sau prea ignorant ca să înțeleagă dacă ar fi încercat să-i explice.

Încercă să-și amintească cât mai multe, doar că acum nu-i mai spunea ei totul pentru că nici ea nu-i spunea *lui* totul și nu era cinstit. Va găsi locul curat de unul singur. Fără ea. Și apoi o să-i spună, dacă va hotărî el că e bine pentru el ca ea să știe. Pentru că ce s-ar întâmpla dacă ea ar considera un răspuns greșit? L-ar lăsa din nou pe străzi? Nu l-ar mai lăsa să meargă la școala din cer? Pentru că asta îi promisese la început, abia după ce dăduse testele îi spusese că se descurcase foarte bine, dar nu putea să meargă în cer decât după ce împlinea cinci ani și poate nici atunci pentru că decizia nu era într-unul din ei, și atunci el înțelese că ea s-ar putea să nu aibă puterea să-și țină toate promisiunile. Nici măcar cea de a-l feri de Ahile. De aceea trebuia să afle de unul singur.

Studie harta. Își imaginează locurile. Vorbi cu sine în timp ce adormea, vorbi și se gândi și rememora, încercând să-și readucă în minte fața îngrijitorului, și camera în care trăia, și scările de afară unde femeia cea rea stătuse și țipase la el.

Într-o zi, când consideră că-și amintise suficient, Bean se duse la toaletă – îi plăceau toaletele, îi plăcea să tragă apa, deși îl speria să vadă lucrurile dispărând așa – și în loc să se întoarcă în clasa surorii Carlotta, o luă în partea opusă pe coridor și ieși pe ușă în stradă, și nimeni nu încercă să-l oprească.

Abia atunci își dădu seama de greșeală. Fusese atât de preocupat să-și amintească locuința îngrijitorului, încât nu-i trecuse prin cap că habar n-avea unde se află locul acesta pe hartă. Nu era într-o parte a orașului pe care o cunoștea. De fapt, nici măcar nu părea a fi din aceeași lume. În locul unei străzi pline de oameni care împingeau cărucioare sau mergeau pe jos, pe biciclete sau pe role dintr-un loc în altul, strada era aproape goală, și peste tot erau parcate mașini. Nu era nici măcar un singur magazin. Doar case și birouri, sau case transformate în birouri cu firme mici la intrare. Singura clădire diferită era cea din care tocmai ieșise. Era masivă și pătrată și mai mare decât celelalte, dar nu avea nicio firmă la intrare.

Știa unde trebuia să meargă, dar nu știa cum să ajungă de aici acolo. Iar sora Carlotta va începe în curând să-l caute.

Primul lui gând fu să se ascundă, dar își aminti că ea știa toată povestea cu ascunsul din locul curat, deci și ea s-ar fi gândit la fel și l-

ar fi căutat într-o ascunzătoare apropiată de clădirea cea mare.

O luă la fugă. Era surprinzător de puternic acum. Simțea că putea fugi tot atât de repede cum zboară o pasăre, și n-ar fi obosit, ar fi putut alerga la nesfârșit. Până la colț și după aceea pe o altă stradă.

Apoi pe altă stradă, și pe încă una, până s-ar fi rătăcit, doar că fusese complet rătăcit de la început și când ești complet rătăcit nu te poți rătăci și mai mult. Pe când mergea și alerga de-a lungul și de-a latul străzilor și străduțelor, își dădu seama că nu avea altceva de făcut decât să găsească un canal sau un curs de apă și acesta l-ar fi condus la râu sau la un loc pe care să-l recunoască. Așa că la primul pod urmări în ce direcție curge apa și alese străzile pe care să rămână în apropierea ei. Încă nu știa unde se află, dar cel puțin își făcuse un plan.

Planul funcționa. Ajunse la râu și merse de-a lungul lui până recunosc, departe și parțial ascuns de un cot al cursului de apă, Maasboulevard, care ducea la locul unde fusese ucisă Poke.

Cotul râului îl știa de pe hartă. Știa unde erau toate semnele surorii Carlotta. Știa că trebuie să treacă de locul unde trăise când era pe străzi pentru a se apropia de acela unde locuia îngrijitorul. Asta nu era ușor, deoarece acolo era cunoscut, iar sora Carlotta poate pusese chiar poliția să-l caute și ei ar fi căutat acolo pentru că acolo erau toți copiii străzii și s-ar fi așteptat ca el să redevină copil al străzii.

Ceea ce uitau ei era că lui Bean nu-i mai era foame. Și dacă nu-i mai era foame, nu se mai grăbea.

O luă pe ocolite. Departe de râu, departe de zona orașului unde trăiau copiii străzii. Ori de câte ori străzile începeau să se aglomereze, el lărgea cercurile și se ținea departe de locurile pline de lume. Își petrecu restul zilei și cea mai mare parte din următoarea făcând un ocol atât de mare, încât la un moment dat părăsi Rotterdam-ul, văzu un fel de peisaj de țară ca în poze – pământ cultivat și drumuri construite mai ridicate față de terenul din jur. Sora Carlotta îi explicase odată că cele mai multe terenuri agricole erau sub nivelul mării, și numai digurile mari opreau marea să nu năvălească peste pământ și să-l acopere. Dar Bean știa că n-o să se apropie vreodată de vreunul din diguri. Oricum, nu mergând pe jos.

Se întoarse în oraș, în districtul Schiebroek, și a doua zi târziu după-amiaza recunosc numele străzii Rindijk, iar în curând găsi o stradă care o intersecta și al cărei nume îl cunoștea, și auzi vorbindu-se într-o limbă necunoscută. Fiindcă acum putea citi firma de deasupra restaurantului, își dădu seama că era armean, și probabil în acea limbă vorbea femeia.

Pe unde o luase ca să ajungă aici? Simțise mirosul mâncării când trecea pe acolo? Merse puțin în sus și-n jos, într-o parte și-n alta, ca să se orienteze.

— Ce faci aici, grasule?

Erau doi puști de vreo opt ani. Scandalagii, dar nu huligani. Probabil făceau parte dintr-o ceată. Nu, dintr-o familie, acum când Ahile schimbase totul. Dacă schimbarea ajunsese și în partea asta a orașului.

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu tăticul meu, zise Bean.

— Cine e tăticu' tău?

Bean nu era sigur dacă ei înțelegeau prin „tătic” tatăl său sau tăticul „familiei”. Riscă totuși și spuse „Ahile”. Ei îl luară în râs.

— E departe, jos, la râu, de ce s-ar întâlni aici cu un gras ca tine?

Dar batjocura lor n-avea importanță – important era că reputația lui Ahile se răspândise atât de departe în oraș.

— Nu trebuie să vă explic vouă treburile lui, zise Bean. Și toți copiii din familia lui Ahile sunt grași ca mine. Atât de bine mâncăm.

— Sunt toți scunzi ca tine?

— Am fost mai înalt, dar am pus prea multe întrebări, spuse Bean împingându-i și traversând Rozenlaan spre zona în care era cel mai probabil să se afle apartamentul îngrijitorului.

Ei nu-l urmăriră. Era magia numelui lui Ahile – sau poate bravada lui Bean care le dăduse de înțele că nu se temea de ei.

Nu i se părea nimic familiar. Continuă să se învârtă ca să vadă dacă recunoaște locurile privind din direcția în care ar fi trebuit să meargă după ce părăsise apartamentul îngrijitorului. Nu-i fu de folos. Hoinări până se întunecă, și chiar și după aceea.

Până ce, din întâmplare, se trezi la picioarele unui felinar, încercând să citească un indicator, când o serie de inițiale zgâriate pe stâlp îi atraseră atenția. P♥DVM. Habar n-avea ce înseamnă, nu se gândise la ele în cursul încercărilor sale de a-și aminti, dar acum știa că le mai văzuse și înainte. Și nu o dată. Le văzuse de mai multe ori. Apartamentul îngrijitorului era foarte aproape.

Se întoarse încet, cercetând zona, și-l văzu. Un mic bloc de apartamente cu scări și în interior, și în exterior.

Îngrijitorul locuia la ultimul etaj. Parterul, primul etaj, al doilea etaj, al treilea. Bean se duse la cutiile de scrisori și încercă să citească numele, dar erau puse prea sus pe perete și numele erau șterse, iar unele etichete lipseau cu totul.

Adevărul era că nu știuse niciodată numele îngrijitorului. N-avea niciun motiv să creadă că l-ar fi recunoscut chiar dacă ar fi reușit să citească plăcuțele de pe cutiile de scrisori.

Scara exterioară nu ducea până la ultimul etaj. Probabil fusese construită pentru un cabinet medical de la primul etaj. Și pentru că era întuneric, ușa din capătul scărilor era încuiată.

Nu avea altceva de făcut decât să aștepte. Fie aștepta toată noaptea, iar dimineața intra în clădire pe una dintre uși, fie cineva avea să se

întoarce acasă noaptea, iar Bean se strecura înăuntru în urma lui.

Ațiți și se trezi, adormi și se trezi din nou. Se temea să nu-l vadă vreun polițist și să-l alunge, și când se trezi a doua oară renunță să se mai amăgească că stă de pază, se târî sub scări și se ghemui acolo să-și petreacă noaptea.

Îl trezi râsul unui bețiv. Era încă întuneric, și începuse să plouă puțin – totuși nu cât să picure de pe scară: hainele lui erau uscate. Scoase capul să vadă cine râde. Erau un bărbat și o femeie, amândoi amețiți de alcool, bărbatul pipăind-o și ciupind-o pe furiș, ea apărându-se fără convingere.

— Nu poți aștepta? zise ea.

— Nu, răspunse el.

— O să adormi fără să faci nimic.

— De data asta nu, zise el. Apoi vomită.

Ea păru dezgustată și se îndepărtă de el. El o urmă clătinându-se.

— Acum mă simt mai bine, spuse. O să fie bine.

— Prețul a crescut, zise ea cu răceală. Și să te speli pe dinți înainte.

— Bineînțeles că mă spal pe dinți.

Erau chiar la intrarea în clădire. Bean așteptă să se strecoare după ei.

Apoi își dădu seama că nu mai trebuie să aștepte. Bărbatul era îngrijitorul din vremurile trecute.

Bean ieși din umbră.

— Mulțumesc că l-ai adus acasă, îi spuse el femeii. Amândoi îl priviră surprinși.

— Tu cine ești? întrebă îngrijitorul.

Bean o privi pe femeie cu ochii mari.

— Sper că nu e *chiar atât* de beat, zise. Se întoarse spre îngrijitor: Mama n-o să se bucure să te vadă că vii iar acasă în halul ăsta.

— Mama! făcu îngrijitorul. Despre cine dracu' vorbești?

Femeia îl îmbrânci pe îngrijitor. Era atât de dezechilibrat, încât bâjbâi până la zid, apoi se lăsă să cadă în fund pe trotuar.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise ea. Mă duci acasă la soția ta?

— Nu sunt căsătorit, spuse îngrijitorul. Copilul ăsta nu-i al meu.

— Sunt convinsă că spui adevărul în ambele cazuri, zise femeia. Dar ar fi totuși bine să-l lași să te ajute să urci scările. Mama te așteaptă.

Se îndepărtă.

— Și cei patruzeci de guldeni ai mei? întrebă el plângăcios, cunoscând deja răspunsul.

Ea făcu un gest obscen și dispăru în noapte.

— Bastard nenorocit, făcu îngrijitorul.

— Trebuia să-ți vorbesc între patru ochi, zise Bean.

— Cine dracu' ești? Cine e mama ta?

— Sunt aici ca să aflu asta, spuse Bean. Eu sunt copilul pe care l-ai găsit și l-ai adus acasă. Acum trei ani.

Bărbatul îl privi stupefiat.

Brusc apărură o lumină, apoi alta. Bean și îngrijitorul erau scăldați în raze de lumină intermitente. Patru polițiști îi înconjurară.

— Nu te osteni să fugi, puștiule, spuse un polițist. Nici tu, domnule Distracție.

Bean recunoscuse vocea surorii Carlotta.

— Nu sunt infractori, zise ea. Vreau doar să vorbesc cu ei. Acasă la el.

— M-ai urmărit? o întrebă Bean.

— Știam că-l cauți, răspunse ea. Nu voiam să mă amestec până nu-l găsești. În caz că te crezi isteț, tinere, află că am interceptat patru cuțitari și doi codoși care umblau după tine.

Bean făcu ochii mari.

— Crezi că am uitat cum să mă descurc cu ei?

Sora Carlotta ridică din umeri.

— Nu voiam să fie asta prima dată când faci o greșală în viață.

Avea o notă de sarcasm în glas.

— După cum ți-am spus, n-am avut ce afla de la Pablo de Noches. E un imigrant care trăiește doar ca să plătească prostituatele. Unul dintre ratații inutili atrași aici de când Olanda a devenit teritoriu internațional.

Sora Carlotta stătuse răbdătoare, așteptând ca inspectorul să-și încheie seria de „ți-am spus eu”. Dar când vorbi despre oameni inutili, nu se putu abține să nu-l contrazică.

— A luat copilul ăsta, zise. L-a hrănit și a avut grijă de el.

Inspectorul o contrazise.

— Aveam nevoie de încă un copil al străzii? Pentru că numai asta pot face oamenii ca el.

— N-ai învățat chiar *nimic* de la el, zise sora Carlotta. Ai aflat locul unde a fost găsit copilul.

— Iar cei care au închiriat clădirea pe atunci sunt de negăsit. Un nume de companie care n-a existat niciodată. Nimic de care să ne legăm. N-avem cum să le luăm urma.

— Dar acest *nimic* tot e ceva. Ți-am spus că oamenii ăștia au avut mulți copii acolo, și au închis în grabă, luându-i pe toți copiii, în afară de unul. Îmi spui că firma a folosit un nume fals și nu i se poate da de urmă. Deci, din experiența ta, asta nu-ți spune nimic despre ceea ce se petrecea în clădirea aia?

Inspectorul ridică din umeri.

— Ba da. Era evident o fermă de organe.

Ochii surorii Carlotta se umplură de lacrimi.

— Asta e singura posibilitate?

— În familiile bogate se nasc o mulțime de copii cu probleme, zise inspectorul. Există o piață ilegală pentru organe de copii și sugari. Noi închidem fermele de organe ori de câte ori aflăm unde sunt. Poate că ne apropiasem prea mult de ferma asta și ei au mirosit ceva și au închis prăvălia. Dar în tot departamentul nu avem niciun document referitor la vreo fermă de organe descoperită în perioada respectivă. Deci e posibil să fi închis din alt motiv. Până la urmă, n-avem nimic.

Răbdătoare, sora Carlotta ignoră incapacitatea lui de a observa valoarea acestei informații.

— De unde provin copiii?

Inspectorul o privi fără expresie. Ca și cum ar fi crezut că ea îi cere să-i explice realitățile vieții.

— La ferma de organe, zise ea. De unde au copiii?

Inspectorul ridică din umeri.

— De obicei, avorturi în stadii avansate ale sarcinii. Aranjamente cu clinicile, mită. Chestii de astea.

— Asta e singura sursă?

— Ei, nu știu. Răpiri? Nu cred că au o pondere prea mare, nu sunt chiar atât de copii care să treacă de sistemele de securitate ale spitalelor. Oameni care își vând copiii? Da, am auzit de asta. Refugiați săraci care ajung aici cu opt copii, și numai după câțiva ani au doar șase, și plâng după cei care au murit, dar nu pot dovedi nimic? Nu e o pistă pe care s-o putem urma.

— Motivul pentru care întreb, zise sora Carlotta, e că acest copil este neobișnuit. *Extrem* de neobișnuit.

— Are trei brațe? Întrebă inspectorul.

— E sclipitor. Precoc. A evadat din locul acela înainte de a împlini un an. Înainte de a putea merge.

Inspectorul se gândi o clipă.

— S-a târât?

— S-a ascuns în rezervorul unei toalete.

— A ridicat capacul înainte de a împlini un an?

— A zis că i-a fost greu să-l ridice.

— Nu, era probabil din plastic ieftin, nu porțelan. Știi cum sunt instalațiile din instituțiile publice.

— Oricum, îți dai seama de ce vreau să aflu cine sunt părinții lui. O combinație miraculoasă.

Inspectorul ridică din umeri.

— Unii copii se nasc inteligenți.

— Dar există și o componentă ereditară, inspectore. Un copil ca ăsta ar trebui să aibă părinți... remarcabili. Părinți care probabil strălucesc datorită propriei lor inteligențe.

— Poate. Sau poate nu, zise inspectorul. Adică, unii dintre refugiați

pot să fie inteligenți, dar trăiesc vremuri disperate. Ca să-i salveze pe ceilalți copii, pot să vândă un sugăr. E chiar un lucru *intelligent*. Nimic nu-i exclude pe refugiați ca posibili părinți ai băiatului sclipitor pe care-l ai tu.

— Presupun că e posibil, zise sora Carlotta.

— Mai multe informații n-o să obținem. Pentru că acest Pablo de Noches nu știe nimic. Abia a putut să-mi spună numele orașului din Spania de unde a venit.

— Era beat când a fost interogat.

— O să-l interogăm din nou când o să fie treaz, zise inspectorul. Dacă mai aflăm ceva, îți spunem. Între timp va trebui să te descurci cu ceea ce ți-am spus deja, fiindcă nu avem mai multe date.

— Deocamdată știu tot ce am nevoie, spuse sora Carlotta. Destul ca să înțeleg că acest copil e un adevărat miracol, adus de Dumnezeu pentru un scop măreț.

— Nu sunt catolic.

— Dumnezeu te iubește în aceeași zi, zise sora Carlotta veselă.

5

EȘTI GATA?

— Îmi aduci să îndrum un copil al străzii în vârstă de cinci ani?

— Ai văzut rezultatele.

— Și ar trebui să le iau în serios?

— Fiindcă programul Școlii de Luptă se bazează pe încrederea în programul nostru de testare a copiilor, da, ar trebui să iei în serios rezultatele astea. Am făcut o mică cercetare. Niciun copil n-a avut rezultate mai bune. Nici măcar vedeta ta.

— Nu de validitatea testelor mă îndoiesc. Ci de persoana care le-a făcut.

— Sora Carlotta e călugărița. N-o să găsești niciodată o persoană mai cinstită.

— Se știe că oamenii cinstiți se înșală. Dorești cu atâta disperare, după ani de căutare, să găsești un copil – doar unul – a cărui valoare să facă toată munca asta să merite.

— Ea l-a găsit pe el.

— Uită-te cum l-a găsit. Primul ei raport ne informa despre Ahile, iar celălalt – Bean ăsta. Leguma asta – a apărut după ce s-a răzgândit. Atunci Ahile a dispărut, nu mai pomenește de el – oare a murit? Nu încerca să obțină o operație la picior pentru el? Iar acum Mazăre Verde ăsta e candidatul ei.

— El își spune „Bean”. La fel cum Andrew Wiggin al tău își spune „Ender”.

— Nu e Andrew Wiggin al meu.

— Și nici Bean nu e copilul surorii Carlotta. Dacă ar fi fost tentată să facă testele de mântuială sau să le administreze incorect, de mult ar fi împins alți și alți elevi în program, și am fi știut deja că nu e de încredere. Dar ea n-a făcut asta niciodată. Renunță singură la cei mai promițători copii ai ei, apoi le găsește loc în vreo școală civilă de pe Pământ. Cred că te irită mai mult pentru că ai decis deja să te concentrezi asupra lui Wiggin, și nu vrei să-ți fie distrasă atenția.

— Când mi-a slăbit mie atenția?

— Dacă analiza mea e greșită, îmi cer scuze.

— Bineînțeles că o să-i acord micuțului o șansă. Chiar dacă nu am deloc încredere în testele alea.

— Nu doar o șansă. Promovează-l. Testează-l. Provoacă-l. Nu-l lăsa să lăncezească.

— Subestimezi programul. Noi promovăm, testăm și provocăm toți elevii.

— Dar unii sunt mai egali decât alții.

— Unii sunt mai avantajați de program decât alții.

— *Abia aștept să-i spun surorii Carlotta despre entuziasmul tău.*

Sora Carlotta plânse când îi spuse lui Bean că e timpul să plece. Bean nu vărsă nicio lacrimă.

— Înțeleg că ți-e frică, Bean, dar nu trebuie să-ți fie, zise ea. Acolo vei fi în siguranță, și vei avea multe de învățat. După cum acumulezi tu cunoștințele, vei fi fericit acolo foarte curând. N-o să-mi simți deloc lipsa.

Bean clipi. Arătase oare în vreun fel că i-ar fi frică? Sau că-i va simți lipsa?

Nu simțea așa ceva. Când o întâlnise pentru prima oară, poate se așteptase să simtă ceva pentru ea. Era bună. Îi dădea de mâncare. Îi oferea siguranță, îi oferea o viață.

Dar apoi îl găsisese pe Pablo, îngrijitorul, iar sora Carlotta era și ea acolo să-l împiedice pe Bean să vorbească cu omul care îl salvase cu mult timp înainte de-a o face ea. Nu-i dezvăluise nimic din ceea ce spusese Pablo, nici din ce aflase despre locul curat.

Din acel moment, încrederea dispăruse. Bean înțelese că, orice ar fi făcut sora Carlotta, n-o făcea pentru el. Se folosea de el. Nu știa pentru ce. Poate că era ceva ce ar fi ales chiar el să facă.

Dar ea nu-i spunea adevărul. Avea secrete față de el. Așa cum și Ahile avea secrete.

Astfel, în lunile în care ea îi fu profesor, el deveni din ce în ce mai distant. Învăța tot ce-i preda ea – și multe altele pe care nu i le preda. Trecu toate testele, și le trecu cu bine; dar nu-i arătă nimic din ceea ce știa și nu învățase de la ea.

Bineînțeles că viața cu sora Carlotta era mai bună decât viața pe străzi – nu avea nicio intenție să se întoarcă acolo. Dar nu avea încredere în ea. Era tot timpul în gardă. Era la fel de atent cum fusese tot timpul în familia lui Ahile. Cele câteva zile de la început, când plânse în fața ei, când nu se mai controlase și vorbise liber, fuseseră o greșală pe care nu o va mai repeta. Viața era mai bună, dar nu era în siguranță, și aici nu era acasă.

Lacrimile ei erau destul de reale, știa asta. Ea îl iubea cu adevărat, și i-ar fi fost dor de el dacă pleca. La urma urmelor, fusese un copil perfect, ascultător, isteț, cuminte. Pentru ea, asta însemna că fusese „bun”. Pentru el fusese numai un mod de a-și păstra accesul la hrană și învățătură. El nu era prost.

De ce presupunea ea că-i era frică? Pentru că se temea ea pentru el. Prin urmare era posibil ca într-adevăr să existe un motiv de teamă. Va fi prudent.

Și de ce presupusese că-i va fi dor de ea? Pentru că ei îi va fi dor de el, și ea nu-și putea imagina că el nu simte ceea ce simte ea. Crease o versiune imaginară a lui. Ca în jocurile „Hai să ne prefacem” pe care

ea încercase să le joace cu el de câteva ori. Fără îndoială întorcându-se la propria ei copilărie, într-o casă în care crescuse având mereu suficientă mâncare. Cât fusese pe stradă, Bean nu avusese nevoie să-și închipuie lucruri pentru a-și antrena imaginația. În schimb trebuise să-și imagineze planuri pentru a obține hrană, pentru a intra într-o ceată, pentru a supraviețui deși părea a fi inutil tuturor. Trebuise să-și imagineze când și cum va decide Ahile să acționeze împotriva lui fiindcă susținuse că Poke ar fi trebuit să-l ucidă. Trebuise să-și imagineze pericolul de după fiecare colț, huliganii gata să pună mâna pe orice bucățică de mâncare. O, avea multă imaginație. Dar nu-l interesa deloc să joace „Hai să ne prefacem”.

Asta era jocul ei. Îl juca tot timpul. Hai să ne prefacem că Bean e un băiețel cuminte. Hai să ne prefacem că Bean este fiul pe care călugărița nu l-ar fi putut avea niciodată. Hai să ne prefacem că Bean o să plângă când o să plece – că nu plânge acum pentru că îi e prea frică de noua școală, de călătoria în spațiu, astfel că nu-și arată emoțiile. Hai să ne prefacem că Bean mă iubește.

Când înțelese, luă o hotărâre: nu-mi face niciun rău s-o las să creadă toate astea. Ea vrea foarte mult să creadă. De ce să nu-i fac acest dar? La urma urmelor, Poke m-a lăsat să stau cu ceata ei deși nu avea nevoie de mine, pentru că asta nu-i făcea niciun rău. E genul de lucruri pe care l-ar fi făcut Poke.

Așa că Bean se lăsă să alunece din scaun, ocoli masa până la sora Carlotta și o cuprinse cu brațele cât putea de mult. Ea îl ridică în poală și-l ținu strâns, și lacrimile îi curgeau în părul lui. Spera să nu-i curgă și nasul. Dar o îmbrățișă atât cât îl îmbrățișă și ea, dându-i drumul numai atunci când îi dădu ea drumul. Era ceea ce ea voia de la el, singura plată pe care i-o ceruse vreodată. Pentru toate mesele, lecțiile, cărțile, limbajul, pentru viitorul lui, îi datora măcar atât, să i se alăture în acest joc de-a „Hai să ne prefacem.”

Apoi momentul trecu. El îi coborî din poală. Ea își tamponă ochii. Apoi se ridică, îl luă de mână și-l conduse la soldații care îl așteptau, la mașina care îl aștepta.

Pe când se apropia de mașină îi apărură în față oamenii în uniforme. Nu era uniforma gri a poliției T.I., a agresorilor de copii, a mânăuitorilor de băte. Purtau azuriul Flotei Internaționale, aveau o înfățișare mai îngrijită, iar lumea care se adunase să privească nu arăta teamă, ci mai degrabă admirație. Aceasta era uniforma unei puteri îndepărtate, a siguranței umanității, uniforma de care depindeau toate speranțele. În serviciul ei avea să intre.

Dar el era atât de mic, iar când se uitau în jos spre el îi era frică, și se agăță cu putere de mâna surorii Carlotta. Oare avea să devină unul dintre ei? Va fi un bărbat într-o asemenea uniformă, ținta unei asemenea admirații? Atunci de ce îi era frică?

Mi-e frică, gândi Bean, pentru că nu văd cum aş putea deveni vreodată așa de înalt.

Unul dintre soldați se aplecă spre el pentru a-l urca în mașină. Pentru că îndrăznise să facă așa ceva, Bean îi înfruntă privirea sfidător.

— Pot să fac asta, zise.

Soldatul aprobă încet și se ridică. Bean puse piciorul pe treapta mașinii și se săltă înăuntru. Era sus față de pământ, iar locul lui era alunecos și nu prea avea sprijinitori pentru mâini. Dar reuși și se instalează în mijlocul banchetei din spate, singura poziție din care putea vedea printre scaunele din față ca să-și facă o idee încotro mergea vehiculul.

Unul dintre soldați se așează pe locul șoferului. Bean se aștepta ca celălalt să se urce în spate, lângă el, și anticipă o discuție despre dreptul lui de a sta la mijloc. Dar se așează pe celălalt loc din față. Bean rămase singur în spate.

Privi prin geamul lateral spre sora Carlotta. Încă își mai tampona ochii cu batista. Îi făcu cu mâna. El îi răspunse. Ea suspină. Mașina alunecă de-a lungul șinei magnetice din caldarâm. În curând erau în afara orașului, străbătând peisajul de țară cu 150 km/oră. În față era aeroportul Amsterdam, unul din cele trei din Europa de pe care se puteau lansa navete care să zboare pe orbită. Bean își încheiase socotelile cu Rotterdam-ul. Și deocamdată și cu Pământul.

Deoarece Bean nu zburase niciodată cu un avion, nu înțelegea cum poate fi naveta diferită, iar la început părea că ceilalți băieți vorbesc numai despre asta. Credeam că e mai mare. Nu decolează vertical? Era o navetă veche, proastă. Nu sunt tăvițe cu mâncare! Asta din cauză că la zero G oricum nu poți pune nimic jos, cap pătrat!

Pentru Bean, cerul era cer, și niciodată nu-i păsase de altceva decât dacă va ploua sau va ninge sau va fi arșiță. Să zboare în cer nu i se părea cu nimic mai ciudat decât să zboare printre nori.

Ceea ce-l fascina erau ceilalți copii. Cei mai mulți erau băieți, și toți mai mari decât el. Mai dezvoltăți. Unii îl priveau curioși, iar în spatele lui auzi o șoaptă:

— E copil sau păpușă?

Dar aluziile la înălțimea și vârsta lui nu-l afectau. De fapt, îl surprindea că fusese doar o singură remarcă, și aceea în șoaptă.

Copiii îl fascinau. Erau toți atât de grași, atât de moi. Corpurile lor erau ca niște perne, obraji plini, părul lucios, hainele bine ajustate. Desigur, Bean știa că acum avea mai multă grăsime pe el decât oricând altădată de când părăsise locul curat, dar pe el nu se vedea, ci doar pe ei, și nu se putea abține să nu-i compare cu copiii de pe stradă. Sergentul l-ar fi bătut pe oricare dintre ei. Ahile ar fi putut...

ei, n-avea rost să se gândească la Ahile.

Bean încercă să și-i imagineze aliniați în fața unei cantine de caritate. Sau scotocind după ambalaje de bomboane ca să le lingă. Ce glumă! Ei nu săriseră peste nicio masă în viața lor. Bean ar fi vrut să-i lovească atât de tare în stomac, încât să vomite tot ce mâncaseră în ziua aceea. Să-i facă să simtă durerea în intestine, rosătura foamei. Și s-o simtă din nou a doua zi, în următoarea oră, zi și noapte, treji sau în somn, slăbiciunea constantă în interiorul pieptului, amețea în spatele ochilor, durerea de cap, leșinul, umflăturile de la încheieturi, umflarea burții, atrofierea mușchilor până nu mai ai putere să stai în picioare. Copiii ăștia nu priviseră niciodată moartea în față ca apoi să aleagă totuși să trăiască. Erau încrezători. N-aveau nicio grijă.

Copiii ăștia nu au nimic comun cu mine.

Și, la fel de sigur: Nu-i voi ajunge niciodată din urmă. Întotdeauna vor fi mai mari, mai puternici, mai rapizi, mai sănătoși. Mai fericiți. Se lăudau unul altuia, vorbeau cu nostalgie despre casă, își băteau joc de copiii care nu se calificaseră ca să vină cu ei, pretindeau că aflaseră cum stau de fapt lucrurile la Școala de Luptă. Bean nu spunea nimic. Doar asculta, urmărindu-le manevrele, unii din ei hotărâți să-și câștige locul în ierarhie, alții mai tăcuți deoarece știau că locul lor ar fi printre ultimii; câțiva erau relaxați, fără griji, pentru că nu fuseseră niciodată nevoiți să-și facă griji în legătură cu ierarhia din haită, fiind mereu în fruntea ei. O parte din Bean voia să se angajeze în luptă și s-o câștige, ajungând până în vârf. Cealaltă parte îi disprețuia pe toți. Ce importanță avea dacă erai câinele-șef în această haită de doi bani?

Apoi își coborî privirea la mâinile lui mici și la mâinile băiatului care stătea lângă el.

Arăta într-adevăr ca o păpușă în comparație cu ei.

Câțiva puști se plâneau că le e foame. Exista o regulă strictă care le interzicea să mănânce douăzeci și patru de ore înainte de zbor, și majoritatea acestor copii nu stătuseră niciodată atât fără să mănânce. Bean abia lua în seamă douăzeci și patru de ore fără hrană. În ceata lui își făcea griji din cauza lipsei de hrană abia după o săptămână.

Naveta decolă, ca orice avion, deși rulă mult, mult de tot înainte de a atinge viteza necesară, căci era grea. Bean fu surprins de mișcarea avionului, de cum se năpustea înainte și totuși părea a sta pe loc, se clătina puțin și uneori se împiedica de parcă ar fi trecut peste irregularitățile unui drum invizibil.

Când ajunseră la o anumită altitudine, se cuplară cu două avioane-cisternă, pentru a se alimenta cu restul combustibilului necesar atingerii vitezei de ieșire din sfera de gravitație. Naveta nu s-ar fi putut ridica de la sol cu atâta combustibil la bord.

În timpul alimentării, un bărbat ieși din cabina pilotului și se așeză în fața rândurilor de scaune. Uniforma lui azurie era apretată și

perfectă, iar zâmbetul îi era la fel de scrobit, călcat și fără pată ca și hainele.

— Dragii mei copii, spuse el. Unii dintre voi se pare că încă nu știți să citiți. Centurile de la scaunele voastre trebuie să rămână la locul lor pe parcursul întregii călătorii. De ce sunt atât de multe desfăcute? Plecați undeva?

O serie de mici clicuri îi răspunseră ca niște aplauze dispersate.

— Și mai trebuie să vă previn că oricât de enervanți sau de ispititori ar fi ceilalți copii, țineți-vă mâinile acasă. Nu uitați că puștii din jurul vostru au avut rezultate exact la fel de bune ca și voi la toate testele date, și unii din ei chiar mai bune.

Bean gândi: asta e imposibil. Cineva trebuie să fi avut cel mai bun rezultat.

Un băiat de pe laterală gândise aparent la fel.

— Da, sigur, zise sarcastic.

— Am considerat important să vă spun asta, dar pot devia, spuse bărbatul. Te rog, împărtășește-ne ideea care te-a captivat într-atât încât să n-o poți păstra doar pentru tine.

Băiatul își dădu seama că făcuse o greșeală, dar se decise să insiste.

— Cineva trebuie să aibă rezultatul cel mai bun.

Bărbatul continuă să-l privească, ca și când l-ar fi invitat să continue.

Ca și când l-ar invita să-și sape mai adânc mormântul, gândi Bean.

— Adică, ați spus că rezultatele unuia sunt la fel de bune ca ale celorlalți, iar ale altora sunt mai bune, dar evident asta nu e adevărat.

Bărbatul așteptă.

— Asta-i tot ce-am avut de spus.

— Te simți mai bine? zise bărbatul.

Băiatul tăcu posac.

Fără să i se deranjeze zâmbetul perfect, bărbatul își schimbă tonul, și în locul sarcasmului tăios se simțea acum o umbră de amenințare.

— Te-am întrebat ceva, băiete.

— Nu, nu mă simt mai bine.

— Cum te cheamă? întrebă bărbatul.

— Nero.

Câțiva copii care cunoșteau ceva istorie râseră la auzul numelui. Bean știa multe despre împăratul Nero, dar nu râse. Știa că dacă te cheamă Bean nu e înțelept să râzi de numele altor copii. De altfel, un astfel de nume poate fi o adevărată povară. Spunea ceva despre puterea băiatului sau despre aroganța lui, ceva ce nu putea spune o simplă poreclă.

Sau poate că Nero era porecla lui.

— Doar... Nero? întrebă bărbatul.

— Nero Boulanger.

— Francez? Sau doar flămând?

Bean nu înțelege gluma. Boulanger era un nume care avea ceva comun cu mâncarea?

— Algerian.

— Nero, ești un exemplu pentru toți copiii din navetă. Pentru că majoritatea sunt niște prostuți, cred că e mai bine să-și păstreze pentru ei gândurile cele mai stupide. Totuși, tu înțelegi un adevăr profund, și anume că trebuie să-ți dai pe față prostia. Să-ți ascunzi prostia înseamnă s-o accepți, să te atașezi de ea, s-o protejezi. Dar dacă o expui ai șansa ca ea să fie găsită, corectată și înlocuită cu înțelepciune. Fiți curajoși, ca Nero Boulanger, și atunci când aveți vreun gând de o asemenea măreață ignoranță încât îl considerați inteligent, asigurați-vă că sunteți auziți, că limitările voastre mentale răsuflă ca niște vânturi, astfel încât să aveți șansa să învățați.

Nero mormăi ceva.

— Auziți – alte gaze, dar de data asta mai puțin articulate ca înainte. Spune-ne, Nero. Vorbește. Toți avem de învățat din curajul tău, oricât de idiot ar fi.

Câțiva elevi râseră.

— Ascultă – vânturile tale au atras alte vânturi, din partea unora la fel de proști, pentru că-și închipuie că-ți sunt superiori, și că n-ar putea la fel de ușor să fie aleși drept exemple de intelect superior.

Nu mai râse nimeni.

Bean simți un fel de teamă, căci știa cumva că tot acest duel verbal, sau mai degrabă asalt verbal unilateral, tortura aceasta, expunerea în public constituiau o cale ocolită de a ajunge la el. Nu-și dădea seama cum de simțea asta, căci omul în uniformă nu-i aruncase mai mult de o privire fugară, iar Bean nu scosese niciun sunet, nu făcuse nimic care să atragă atenția asupra lui. Și totuși știa că el, și nu Nero, va primi în final cea mai crudă lovitură a pumnalului acelui om.

Apoi Bean înțelege de ce era sigur că se va întoarce împotriva lui. Discuția se transformase într-o ceartă urâtă despre cine are rezultatele cele mai bune dintre cei din navetă. Iar Bean presupunea, la fel de fără motiv, că el era copilul cu cele mai bune rezultate.

Imediat ce se gândi la asta își dădu seama că e absurd. Copiiiăștia erau toți mai mari decât el și crescuseră având cu mult mai multe avantaje. El o avusese numai pe sora Carlotta drept profesor – sora Carlotta și, desigur, strada, deși prea puține din lucrurile învățate acolo îi fuseseră utile la teste. Nu se putea ca el să aibă cele mai bune rezultate.

Cu toate acestea știa, cu siguranță absolută, că această discuție era plină de pericole pentru el.

— Ți-am spus să vorbești, Nero. Aștept.

— Tot nu văd de ce e o prostie ceea ce am spus, zise Nero.

— În primul rând, a fost o prostie pentru că eu am autoritate totală aici, iar voi deloc, deci pot să-ți fac viața mizerabilă și tu nu ai nicio putere ca să te aperi. Câtă inteligență îți trebuie ca să-ți ții gura închisă și să eviți să atragi atenția asupra ta? Care ar putea fi cea mai evidentă decizie pe care s-o iei când ești confruntat cu o distribuție a puterii atât de inegală?

Nero se făcu mic în scaunul lui.

— În al doilea rând, se pare că m-ai ascultat nu ca să afli informații folositoare, ci ca să încerci să-mi găsești o eroare de logică. Asta ne spune că ai fost obișnuit să fii mai inteligent decât profesorii tăi, și că îi ascultai numai ca să-i prinzi făcând greșeli și să le dovedești celorlalți elevi cât ești tu de deștept. Este un mod atât de stupid și fără sens de a-i asculta pe profesori, încât e clar că vei pierde luni întregi înainte de a-ți da seama că singura tranzacție care contează este transferul informațiilor utile de la adulții care le posedă la copiii care nu le posedă, și că vânarea greșelilor e o pierdere de timp criminală.

Bean nu era de acord. Pierderea de timp criminală scotea în evidență greșelile. Vânarea lor – observarea lor – era esențială. Dacă în propriul tău cap nu faci distincție între informațiile folositoare și informațiile eronate, atunci nu înveți deloc, pur și simplu înlocuiești ignoranța cu convingeri greșite, ceea ce nu e un progres.

Oricum, din declarația bărbatului era adevărată partea despre inutilitatea de a vorbi. Dacă știu că un profesor greșește și nu spun nimic, atunci rămân singurul care știu, și asta îmi dă un avantaj asupra celor care îl cred pe profesor.

— În alt treilea rând, continuă bărbatul, ceea ce am spus doar pare imposibil și contradictoriu pentru că tu nu gândești dincolo de suprafața faptelor. De fapt nu e deloc absolut necesar și adevărat ca o persoană să aibă cel mai bun rezultat din naveta asta. Pentru că sunt multe teste, fizice, mentale, sociale, psihosociale, și de asemenea multe feluri de a defini noțiunea de „cel mai bun”, căci poți fi potrivit pentru funcția de comandant din punct de vedere fizic sau social sau psihosocial. Copiii care au cele mai bune rezultate în ceea ce privește rezistența pot să nu aibă rezultate bune privind forța; copiii cu memoria cea mai bună se poate să nu aibă rezultate bune la analiză previzională. Copiii cu aptitudini sociale remarcabile pot fi mai slabi la aprecierea recompenselor. Începi să înțelegi de ce superficialitatea gândirii tale te-a condus la o concluzie inutilă și stupidă?

Nero aprobă din cap.

— Să-ți auzim din nou vânturile, Nero. Vorbește când îți recunoști erorile la fel de tare ca atunci când le faci.

— Am greșit.

Nu mai era niciun băiat în navetă care să nu fi preferat să moară decât să fie în locul lui Nero în acel moment. Totuși Bean simți un fel

de invidie, deși nu înțelegea de ce ar fi invidiat victima unei asemenea torturi.

— Totuși, zise bărbatul, se întâmplă ca greșeala ta să fie mai mică la bordul acestei navete decât ar fi fost pe orice altă navetă plină de boboci lansați spre Școala de Luptă. Și știi de ce?

El alese să nu răspundă.

— Știe cineva de ce? Poate ghici cineva? Invit la speculații.

Nimeni nu acceptă invitația.

— Atunci lăsați-mă să aleg eu un voluntar. E aici un copil numit – oricât de imposibil ar suna – „Bean”. Îl rog pe acest băiat să vorbească.

Începe, gândi Bean. Era îngrozit, dar era și emoționat, pentru că era ceea ce își dorise, fără să știe de ce. Uită-te la mine. Vorbește cu mine, tu, cel care ai puterea, tu, cel care deții autoritatea.

— Sunt aici, domnule, zise Bean.

Bărbatul făcu un adevărat show căutându-l cu privirea, incapabil să vadă unde se află Bean. Bineînțeles că se prefăcea – știa exact unde stătea Bean încă înainte de a începe să vorbească.

— Nu-mi dau seama de unde îți se aude vocea. Vrei să ridici mâna?

Bean ridică imediat mâna. Spre rușinea lui, văzu că mâna lui nici măcar nu ajungea la nivelul spătarului scaunului din față.

— Tot nu te pot vedea, zise bărbatul, cu toate că era limpede că putea. Îți dau voie să-ți desfaci centura și să te ridici în picioare pe scaun.

Bean se execută imediat, desfăcându-se din hamuri și sărind în picioare. Era cu puțin mai înalt decât scaunul din față.

— A, acolo erai, zise ofițerul. Bean, fii amabil și fă speculații asupra acestui fapt: de ce în această navetă Nero are mai multe șanse să aibă dreptate decât în oricare alta?

— Poate că cineva de aici are cele mai bune rezultate la mai multe teste.

— Nu doar la mai multe teste, Bean. La toate testele legate de intelect. La toate testele psihologice. La toate testele legate de comandă. La absolut toate. Rezultate mai bune decât oricine altcineva din această navetă.

— Deci am avut dreptate, spuse Nero din nou sfidător.

— Nu, n-ai avut, zise bărbatul. Pentru că acest copil remarcabil, cel care a avut rezultatele cele mai bune la toate testele privitoare la comandă, se întâmplă să aibă cele mai slabe rezultate la testele fizice. Și știi de ce?

Nu răspunse nimeni.

— Bean, dacă tot ești în picioare, poți să presupui de ce acest copil a avut cele mai slabe rezultate fizice?

Bean știa că i se înscenase ceva. Și refuză să ascundă răspunsul

evident. O să spună, cu toate că întrebarea era pusă astfel încât să-l facă pe ceilalți să-l deteste. La urma urmelor l-ar fi detestat oricum, indiferent cine ar fi răspuns.

— Poate are cele mai slabe rezultate la testele fizice pentru că e foarte, foarte mic.

Mulți băieți mormăiră, dezgustați de răspuns. De aroganța și vanitatea pe care le dovedea. Dar omul în uniformă aprobă cu gravitate.

— După cum era de așteptat de la un băiat atât de capabil, ai perfectă dreptate. Numai statura neobișnuit de mică a acestui băiat l-a împiedicat pe Nero să presupună în mod corect că există un copil cu rezultate mai bune decât ale tuturor. Se întoarse spre Nero: Ai fost atât de aproape de o mare prostie, zise, și totuși... chiar dacă ai fi avut dreptate, ar fi fost doar din întâmplare. Un ceas oprit e corect de două ori pe zi. Acum stai jos, Bean, și pune-ți centura. Realimentarea s-a terminat și o să plecăm.

Bean se așează. Simțea ostilitatea celorlalți copii. Acum nu putea face nimic în privința asta, și oricum nu era sigur că era un dezavantaj. Ceea ce conta era o problemă mult mai dificilă: de ce ofițerul îi înscenase asta? Dacă scopul era să-i facă pe copii să concureze unul cu altul, ar fi putut să distribuie o listă cu rezultatele tuturor la teste, ca să poată vedea fiecare unde se plasează. În schimb, Bean fusese scos în evidență. Deja era cel mai mic, și știa din experiență că asta făcea din el o țintă pentru impulsurile pline de răutate ale inimii huliganilor. De ce desenaseră un cerc mare în jurul lui și toate săgețile acelea arătând spre el, desemnându-l practic drept ținta urii și temerilor tuturor?

Desenați-vă țintele, țintiți. O să mă descurc atât de bine la școală, încât într-o zi eu o să reprezint autoritatea, și atunci n-o să mai conteze dacă vă place de mine. O să conteze de cine îmi place mie.

— După cum vă amintiți, zise bărbatul, înainte ca Nero Băcanul să înceapă să dea vânturi pe gură, începusem să spun ceva. Vă spuneam că, deși unii copii v-ar putea părea victime clare ale pateticei voastre dorințe de supremație în situații în care nu sunteți siguri că veți fi recunoscuți drept eroii care vă credeți, va trebui să vă controlați, nu să dați cu pumnul sau să ciupiți, să dați palme și să loviți, nici să faceți remarci provocatoare sau să chicotiți ca niște porci doar pentru că cineva vă pare o victimă ușoară. Motivul pentru care ar trebui să vă abțineți să faceți așa ceva ține de faptul că nu știți cine din acest grup vă deveni în viitor comandantul *vostru*, sau amiral atunci când voi sunteți abia căpitani. Și dacă o să credeți fie și pentru o singură clipă că el va uita cum îl tratați acum, astăzi, atunci chiar sunteți proști. Dacă vor fi buni comandanți, vă vor folosi eficient în luptă, indiferent cât de mult vă disprețuiesc. Dar nu sunt obligați să vă ajute să

avansați în carieră. Nu sunt obligați să vă educe și să vă tragă după ei. Nu trebuie să fie cumsecade și iertători. Să vă gândiți la asta. Cei pe care îi vedeți în jur într-o zi vă vor da ordine care vor hotărî dacă veți trăi sau veți muri. Vă sugerez să vă străduiți să le câștigați respectul, nu să încercați să-i doborâți ca să vă lăudați ca niște boboci prin curtea școlii.

Bărbatul îi adresă din nou lui Bean un zâmbet rece.

— Și pariez că acest Bean plănuiește deja să fie într-o zi amiralul care să vă dea tuturor ordine. Plănuiește chiar că îmi va ordona mie să stau singur de pază la un observator de pe vreun asteroid până o să mi se topească oasele din cauza osteoporozei și o să mă scurg în jurul stației ca o amibă.

Bean nu se gândise nicio clipă la o viitoare competiție între el și acest ofițer. Nu avea dorințe de răzbunare. El nu era Ahile. Ahile era prost. Iar acest ofițer era prost dacă credea că Bean gândește așa. Fără îndoială, omul presupunea că Bean îi va fi recunoscător fiindcă îi avertizase pe ceilalți să nu se ia de el. Dar de Bean se luaseră ticăloși mai duri decât ar fi putut fi cei de aici; nu avea nevoie de „protecția” ofițerului, care doar adâncise prăpastia dintre Bean și ceilalți copii. Dacă Bean ar fi pierdut câteva bătăi ar fi fost umanizat, poate acceptat. Dar aici nu vor fi bătăi. Nu va fi ușor să ridice punți.

Aceasta era cauza supărării pe care bărbatului i se păru că o vede pe fața lui Bean.

— Să-ți spun ceva, Bean. Nu-mi pasă ce o să-mi faci. Pentru că numai inamicul contează. Gândacii. Și dacă tu o să ajungi amiralul care să ne aducă victoria asupra Gândacilor și să facă Pământul un loc sigur pentru omenire, atunci poți să mă pui să-mi mănânc singur măruntaiele, începând cu fundul, și tot o să-ți spun: mulțumesc, domnule! Gândacii sunt inamicul. Nu Nero. Nu Bean. Nici măcar eu. Deci țineți-vă departe unul de altul.

Rânji din nou, trist.

— În plus, ultima dată când cineva a încercat să se ia de alt copil a ajuns să zboare prin navetă la zero G și și-a rupt brațul. E una din legile strategiei. Până când ești sigur că ești mai tare decât dușmanul, faci manevre, nu te angajezi în bătălie. Considerați asta drept prima lecție la Școala de Luptă.

Prima lecție? Nu e de mirare că tipul ăsta a fost pus să însoțească elevii în navetă și nu să le predea. Dacă ai urma aceasta mostră de înțelepciune, ai fi paralizat în fața unui dușman puternic. Câteodată trebuie să te angajezi în luptă chiar dacă ești slab. Nu aștepta până când știi că ești mai tare. Devii mai tare prin orice mijloace poți, și pentru asta lovești surprinzător, lingușești, înjunghii în spate, ataci punctele slabe, înșeli, minți, faci tot ce e de făcut pentru a ajunge în vârful piramidei.

Poate că tipul ăsta chiar era cel mai tare fiind singurul adult într-o navetă plină de copii, dar dacă ar fi fost un puști pe străzile din Rotterdam, ar fi „manevrat” spre înfometare într-o lună. Dacă înainte n-ar fi fost omorât numai pentru că vorbea ca și când pișatul i-ar fi fost parfum.

Ofițerul se întoarse și se îndreptă spre cabina de control.

Bean strigă după el.

— Cum vă numiți?

Bărbatul se întoarse și-l fixă cu o privire obosită.

— Deja faci planuri pentru ordinele care să-mi strivească boașele, Bean?

Bean nu răspunse. Doar îl privi în ochi.

— Sunt căpitanul Dimak. Altceva mai vrei să știi?

Mai bine să afle acum decât mai târziu.

— Sunteți profesor la Școala de Luptă?

— Da, zise. Coborând să luăm încărcături de băieți și fete, noi eliberăm Pământul. Din cauza ta, faptul că sunt în această navetă înseamnă că vacanța mea s-a terminat.

Avioanele de realimentare se desprinseră și se ridicară deasupra lor. Ba nu, nava lor se scufunda. Iar coada cobora mai mult decât restul navetei.

Storuri de metal se lăsară peste ferestre. Se simțeau ca și cum ar fi căzut repede, tot mai repede... până când, cu un urlat care le făcu să le tremure oasele, rachetele se aprinseră și naveta începu să se ridice din nou, mai sus, mai repede, mai repede, până când Bean simți că o să fie împins prin spătarul scaunului.

Apoi... liniște.

Liniște, apoi un val de panică. Cădeau din nou, dar de data asta nu mai exista direcția spre în jos, ci doar greață și frică.

Bean închise ochii. Nu-i fu de ajutor. Îi deschise din nou, încercând să se reorienteze. Nicio direcție nu-i oferea echilibrul. Dar cât fusese pe străzi învățase să nu cedeze în fața greței – o mare parte din hrana pe care fusese nevoit să o mănânce era deja puțin stricată, iar el nu-și permitea să o scuipe. Așa că intră în rutina antigreață – respirație profundă, concentrare asupra mișcării degetelor pentru a-și distrage atenția. Și, după un timp surprinzător de scurt, se obișnuie la zero G. Atât timp cât nu se aștepta ca vreo direcție să însemne jos, era în regulă.

Ceilalți puști nu aveau rutina lui, sau poate erau mai sensibili la brusca și implacabila pierdere de echilibru. Acum motivul interzicerii mâncării înainte de lansare devenea clar. Multora le venea să vomite, dar neavând ce să verse nu existau nici murdărie, nici miros.

Dimak se întoarse în navetă, de data asta mergând pe tavan. Drăguț, gândi Bean. Începu o altă predică, de data asta despre cum să

scapi de premisele planetare în legătură cu direcțiile și gravitația. Oare acești copii erau atât de proști, încât să aibă nevoie să li se spună ceva atât de evident?

În timpul prediciei, Bean își petrecu timpul observând de câtă forță era nevoie ca să se miște în centurile lui largi. Toți ceilalți erau suficient de mari pentru ca centurile să fie confortabil strânse și să prevină mișcările. Doar Bean avea ceva spațiu de manevră. El singur crease o mare parte din acesta. Era hotărât ca atunci când vor ajunge la Școala de Luptă să aibă o oarecare dexteritate la zero G. Își imagina că poate într-o zi, în spațiu, supraviețuirea lui va depinde de cât de bine va ști ce forță îi trebuie ca să-și miște corpul, și apoi ce forță îi trebuie ca să se oprească. Să știe asta în mintea lui nu era nici pe jumătate atât de important pe cât era să știe cu trupul. Să analizezi lucrurile era bine, dar niște reflexe bune îți pot salva viața.

— În mod normal, rapoartele tale despre un grup proaspăt lansat sunt scurte. Câțiva scandalagii, un incident, sau – în cel mai bun caz – nimic.

— Sunteți liber să nu luați în considerare oricare parte a raportului meu, domnule.

— Domnule? O, ce aspru și milităros suntem azi.

— Care parte a raportului meu o considerați exagerată?

— Consider acest raport un cântec de dragoste.

— Îmi dau seama că poate părea o lingușeală faptul că folosesc la fiecare lansare tehnica pe care ați folosit-o cu Ender Wiggin...

— O folosești la fiecare lansare?

— După cum ați observat, domnule, dă rezultate interesante. Provoacă o sortare imediată.

— O sortare pe categorii care altfel nu ar exista. Cu toate acestea accept complimentele pe care acțiunea ta le implică. Dar șapte pagini despre Bean – fii serios, chiar ai aflat atât de multe dintr-o reacție care a fost înainte de toate o supunere în tăcere?

— Exact asta vreau să spun, domnule. Nu a fost deloc supunere. A fost – eu îmi desfășuram experimentul, dar mă simțeam de parcă al lui ar fi fost ochiul cel mare care privește prin microscop, iar eu specimenul de pe lamelă.

— Deci te-a enervat.

— Ar fi enervat pe oricine. E un tip rece, domnule. Și totuși...

— Și totuși cu sânge fierbinte. Da, ți-am citit raportul. Fiecare sclipitoare pagină.

— Da, domnule.

— Cred că știi că se consideră a fi un sfat bun pentru noi să nu ne atașăm de elevi.

— Domnule?

— Oricum, în acest caz sunt încântat că ești atât de interesat de Bean. Pentru că, vezi tu, eu nu sunt. Îl am deja pe băiatul care cred că ne oferă cele mai bune șanse. Suntem totuși destul de presați, din cauza nenorocitelor de teste falsificate ale lui Bean, să-i acordăm o atenție specială. Foarte bine, o să aibă parte de ea. Tu o să i-o acorzi.

— Dar, domnule...

— Poate nu deosebești un ordin de o invitație.

— Mă îngrijorează că... presupun că deja are o părere proastă despre mine.

— Bine. Atunci te va subestima. Doar dacă nu consideri că proasta lui părere ar putea fi corectă.

— În comparație cu el, domnule, s-ar putea ca toți să fim cam greoi.

— Misiunea ta e să-l supraveghezi îndeaproape. Încearcă să nu-l

În acea primă zi la Școala de Luptă, Bean nu avea în minte decât supraviețuirea. Nimeni nu l-ar fi ajutat – mica șaradă a lui Dimak din navetă făcuse ca asta să-i fie clar. Aranjaseră să fie înconjurat de... ce? În cel mai bun caz de rivali, în cel mai rău, de dușmani. Deci, din nou ca pe stradă. Ei, asta nu era chiar atât de rău. Bean supraviețuise pe stradă. Și ar fi continuat să supraviețuiască, chiar dacă sora Carlotta nu l-ar fi găsit. Și chiar și Pablo – Bean ar fi reușit chiar dacă Pablo, îngrijitorul, nu l-ar fi găsit în toaleta din locul curat.

Așa că privi. Ascultă. Tot ce învățau ceilalți trebuia să învețe și el la fel de bine, poate chiar mai bine. Și în plus, trebuia să învețe ceea ce alții nu vedeau – influențele din grup, strategiile Școlii de Luptă. Cum se înțelegeau profesorii unii cu alții. Unde era puterea. Cui îi era frică și de cine. Fiecare grup avea șefii săi, lingăii, rebelii, oile sale. În fiecare grup existau legături puternice și legături vulnerabile, prietenii și ipocrizii. Minciuni în interiorul unor minciuni în interiorul altor minciuni. Iar Bean trebuia să le găsească pe toate, cât mai repede posibil, pentru a descoperi nișa în care să poată supraviețui.

Fuseseră duși în dormitoarelor lor, li se dăduseră paturi, dulapuri, mici pupitre portabile mult mai sofisticate decât cel cu care se obișnuise pe când studia cu sora Carlotta. Unii copii începuseră imediat să se joace cu ele, încercând să le programeze sau să exploreze jocurile incluse, dar pe Bean nu-l interesa asta. Sistemul computerizat al Școlii de Luptă nu era o persoană; să-l stăpânească ar fi putut fi folositor pe termen lung, dar pe moment era irelevant. Ceea ce avea nevoie Bean să afle era în afara dormitoarelor bobocilor.

Ajunseră în curând la dormitoare. Sosiră „dimineata” conform timpului spațial – care, spre supărarea celor din Europa și Asia, însemna ora Floridei, deoarece stațiile cele mai vechi fuseseră controlate de aici. Pentru copii, fiind lansați din Europa, era după-amiază târziu, și asta însemna că urmau să aibă o problemă serioasă din cauza diferenței de fus orar. Dimak le explicase că leacul pentru așa ceva erau exercițiile fizice viguroase urmate de un somn scurt – nu mai mult de trei ore – în primele ore ale după-amiezii, după care urmau din nou o mulțime de exerciții fizice ca să poată adormi noaptea la ora regulamentară de stingere pentru elevi.

Se îngrămădiră să formeze un rând afară, pe coridor.

— Verde-mar-mar-verde, zise Dimak și le arătă cum liniile acelea de pe pereții coridorului îi conduceau mereu înapoi la dormitoarelor lor.

Bean fu îmbrâncit afară din rând de câteva ori, și ajunse tocmai la coadă. Nu-i păsa – o simplă îmbrânceală nu făcea să curgă sânge și nu lăsa vânătăi, iar la coada rândului era cel mai bun loc pentru a observa.

Alți puști trecură pe lângă ei pe coridor, unii singuri, alții în grupuri de doi sau trei, cei mai mulți în uniforme viu colorate în modele diverse. Trecu și un întreg grup, îmbrăcați toți la fel, cu căști și arme sofisticate, alergând cu o hotărâre pe care Bean o găsi ciudată. O armată, gândi. Și se îndreaptă spre o luptă.

Nu erau atât de preocupați, încât să nu-i observe pe copiii nou-sosiți mergând pe coridor, privindu-i cu evlavie. Imediat începură huiduielile.

— Lansații!

— Carne proaspătă!

— Cine a făcut caca pe hol și n-a curățat?

— Chiar și miros a proști!

Dar erau doar tachinări inofensive, copiii mai mari impunându-și supremația. Nimic mai mult decât atât. Nu era o ostilitate reală. De fapt erau chiar afectuoși. Își aminteau că fuseseră și ei „lansați”.

Unii din lansatii încolonați înaintea lui Bean erau ranchiunoși și răspunseră cu insulte vagi, patetice, care nu făcură decât să provoace și mai multe huiduieli și batjocuri din partea celorlalți puști. Bean văzuse copii mai mari care îi urau pe cei mici pentru că reprezentau o concurență pentru hrană, și îi puneau la munci grele fără să le pese dacă le provocau moartea. Simțise lovituri adevărate, menite să rănească. Văzuse cruzime, exploatare, molestare, crimă. Acei copii n-ar fi recunoscut dragostea nici când o vedeau în față.

Ceea ce îl interesa pe Bean era organizarea acestei armate, cine o conducea, cum fuseseră aleși, care îi era *scopul*. Faptul că aveau propria lor uniformă însemna un statut oficial. Adică însemna că adulții dețineau în final controlul – contrar modului în care erau organizate armatele în Rotterdam, unde adulții încercau să-i despartă, unde ziarele scriau despre ei ca despre niște conspiratori criminali și nu ca despre mici cete patetice formate pentru supraviețuire.

Aici era adevărata cheie. Tot ceea ce făceau aici copiii era modelat de adulți. În Rotterdam, adulții erau fie ostili, nepăsători, fie, ca Helga și cantina ei de caritate, lipsiți de putere. Așa încât copiii își puteau forma propria lor societate fără interferențe. Totul avea la bază supraviețuirea – cum să obții suficientă hrană fără să fii ucis sau rănit sau bolnav. Aici existau bucătari și medici, haine și paturi. Puterea nu se referea la accesul la hrană – era vorba de a obține aprobarea adulților.

Asta însemnau uniforme. Adulții le alegeau, iar copiii le purtau pentru că adulții făceau cumva ca asta să merite osteneala.

Deci cheia spre orice era să-i înțelegi pe profesori.

Înainte ca trupa în uniformă să ajungă la el, toate acestea trecură prin mintea lui Bean, nu chiar în aceste cuvinte, ci ca o înțelegere clară și aproape instantanee a faptului că în interiorul acelei armate

nu era putere deloc, în comparație cu puterea profesorilor. Când îl văzură pe Bean, cu mult mai mic decât oricare alt copil, izbucniră în râsete, huiduind, urlând.

— Țsta nu e nici cât o balegă de mare!

— Nu pot să cred că poate să meargă!

— Vreau la mama!

— Măcar e om?

Bean nu-i băgă în seamă. Dar putu să simtă bucuria puștilor din fața lui. Fuseseră umiliți în navetă; acum era rândul lui Bean să fie batjocorit. Adorau asta. Îi plăcea și lui Bean – pentru că însemna că nu era privit chiar ca un rival. Diminuându-i importanța, soldații care treceau făceau ca el să fie mai în siguranță în fața...

În fața a ce? Care era pericolul aici?

Căci trebuia să fie un pericol. Știa asta. Întotdeauna exista un pericol. Și întrucât profesorii aveau toată puterea, pericolul trebuia să vină de la ei. Dimak făcuse primii pași întorcându-i pe ceilalți copii împotriva lui. Deci copiii erau armele. Bean trebuia să ajungă să-i cunoască pe ceilalți copii, nu pentru că ei aveau să fie problema, ci pentru că slăbiciunile lor, dorințele lor puteau fi folosite împotriva lui de profesori. Și, pentru a se proteja, Bean trebuia să lucreze pentru a înțelege influența lor asupra celorlalți copii. Era în siguranță aici dacă submina influența profesorilor. Și totuși acesta era cel mai mare pericol – să fie prins făcând asta.

Își puseră palmele pe un scanner montat în perete, apoi alunecară în jos pe o bară – era prima dată când Bean o făcuse într-un puț neted. În Rotterdam alunecase pe burlane, indicatoare de circulație, felinare. Ajunseră într-o secțiune a Școlii de Luptă cu gravitație crescută. Bean nu observase cât de ușor fusese la nivelul dormitoarelor până nu simți ce greutate avea în sala de gimnastică.

— E doar cu puțin mai mică decât gravitația normală a Pământului, spuse Dimak. Trebuie să petreceți cel puțin o jumătate de oră pe zi aici, altfel oasele încep să se dizolve. Și trebuie să faceți antrenamente, ca să vă mențineți rezistența la nivel maxim. Asta e cheia – exerciții de rezistență, nu să vă umflați mușchii. Sunteți prea mici pentru ca trupurile voastre să suporte genul ăsta de antrenament, care aici se întoarce împotriva voastră. Rezistență, asta vrem.

Cuvintele lui nu însemnau aproape nimic pentru copii, dar în curând antrenorul îi făcu să înțeleagă. Multă alergare, bicicletă, urcări pe scări, genuflexiuni, ridicări în mâini, flotări, dar nu greutate. Exista ceva echipament pentru ridicat greutate, dar numai pentru uzul profesorilor.

— Ritmul vostru cardiac e monitorizat din momentul în care intrați aici, spuse antrenorul. Dacă nu vă crește ritmul cardiac în cinci minute

de la sosire și nu-l mențineți ridicat în următoarele douăzeci și cinci de minute, se trece în dosarul vostru iar eu îl văd pe panoul meu de control.

— Și mi se raportează și mie, spuse Dimak. Și se trece pe lista neagră pentru ca toată lumea să vadă că ați fost leneși.

Lista neagră. Deci asta era unealta folosită – umilirea în fața celorlalți. Stupid. De parcă lui Bean i-ar fi păsat.

Pe Bean îl interesa panoul de control. Cum puteau ei să le monitorizeze ritmul cardiac și să știe ce fac, automat, din momentul în care soseau? Era cât pe ce să întrebe asta, dar găsi singurul răspuns posibil: uniforma. Era vorba de haine. Probabil un sistem de senzori. Care le furniza mai multe informații, nu numai ritmul cardiac. Desigur, puteau urmări orice elev oriunde s-ar fi aflat în stație, tot timpul. Erau probabil sute și sute de copii acolo, și trebuiau să existe rapoarte computerizate despre locul unde se află, ritmul cardiac și cine știe ce alte informații despre ei. Exista oare undeva o cameră unde profesorii urmăreau fiecare pas făcut de ei?

Sau poate nu era în haine. La urma urmei, trebuiseră să pună palma pe un scanner înainte de a coborî aici, cel mai probabil pentru a se identifica. Deci poate că erau senzori speciali în acea cameră.

Era timpul să afle. Bean ridică mâna.

— Domnule? zise.

— Da?

Antrenorul reacționează cu întârziere la statura lui Bean și un zâmbet îi înflori în colțul gurii. Aruncă o privire spre Dimak. Acesta nu zâmbea și dădu de înțeles că știa la ce se gândea antrenorul.

— Monitorul pentru ritmul cardiac e în hainele noastre? Dacă scoatem o parte din haine în timp ce ne antrenăm, o să...

— Nu aveți voie să vă dați jos uniformele în sala de gimnastică, spuse antrenorul. Temperatura e scăzută ca să nu fiți nevoiți să vă scoateți hainele. Veți fi monitorizați tot timpul.

Nu era chiar un răspuns, dar îi spusese ceea ce avea nevoie să știe. Monitorizarea depindea de haine. Poate exista un identificator în haine și la intrare palmele lor spuneau senzorilor sălii ce haine purta fiecare elev. Părea logic.

Deci hainele erau probabil anonime din momentul în care îmbrăcai un set curat și până te identificai undeva. Asta era important – însemna că era posibil să fii nemonitorizat și fără să fii în pielea goală. Bean își închipui că în pielea goală probabil ar fi atras atenția.

Făcură cu toții exerciții și antrenorul spuse fiecăruia dacă nu ajungea la ritmul cardiac cerut sau dacă făcea prea mult efort și ar fi obosit prea repede. Bean își făcu repede o idee despre nivelul la care trebuia să lucreze și apoi uită. Își amintea din reflex, nu pentru că știa.

Apoi veni ora mesei. Erau singuri în sala de mese – ca nou-veniți,

aveau program separat în acea zi. Mâncarea era bună și multă. Bean fu uimit când unii dintre puști se uitară la porțiile lor plângându-se de micimea lor. Lui i se părea un festin! Bean nu putu să termine. Bucătarul îi informă pe plângăcioși că toate cantitățile fuseseră adaptate necesităților alimentare ale fiecăruia – mărimea porției fiecărui copil apărea pe ecranul unui computer când se identificau la intrarea în sala de mese.

Deci nu mănânci până nu pui palma pe scanner. Era important de știut.

Bean constată în curând că porția lui avea parte de atenție oficială. Când își duse tava cu mâncarea pe jumătate terminată la gunoi, un sunet electronic muzical îl chemă pe nutriționistul de serviciu să stea de vorbă cu el.

— E prima ta zi, așa că n-o să fim prea rigizi. Dar porțiile voastre sunt calibrate științific pentru a veni în întâmpinarea necesităților alimentației voastre, așa că pe viitor să mănânci tot ceea ce ți se dă.

Bean îl privi tăcut. Se hotărâse deja. Dacă programul de exerciții îi făcea foame, atunci va mânca mai mult. Dar dacă se așteptau să se îndoape, atunci se înșelau. Era destul de simplu să pună excesul de mâncare pe tăvile plângăcioșilor. Ei s-ar bucura de asta, iar Bean ar mânca exact atât cât cerea corpul. Își amintea foarte bine foamea, dar trăise cu sora Carlotta multe luni și știa că poate avea încredere în apetitul lui. Un timp o lăsase să-l îmboldească să mănânce mai mult decât avea nevoie. Rezultatul fusese o senzație de sațietate, somnul îi era mai greu și-i era mai greu să rămână treaz. Continuase să mănânce atât cât îi cerea corpul, lăsând foamea să-i fie ghid, și așa rămăsese vioi și rapid. Era singurul nutriționist în care avea încredere. Lasă-i pe plângăcioși să fie greoi.

Dimak se ridică după ce câțiva dintre ei terminaseră de mâncat.

— Când terminați aici, întoarceți-vă la dormitoare. Dacă credeți că le puteți găsi. Dacă nu, așteptați-mă și conduc eu ultimul grup.

Coridoarele erau goale când ieși Bean. Ceilalți copii puseră palmele pe zid și banda verde-maroverde se aprinse. Bean îi privi plecând. Unul din ei se întoarse:

— Nu vii?

Bean nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Era evident că stătea nemișcat. Întrebarea era stupidă. Puștiul se întoarse și o porni de-a lungul coridorului spre dormitoare.

Bean o luă în sens invers. Nu erau benzi pe perete. Știa că era cel mai potrivit moment pentru a explora. Dacă era prins în afara zonei în care ar fi trebuit să fie, l-ar fi crezut când ar fi spus că s-a rătăcit.

Coridorul se curba în sus și înaintea, și în spatele lui. Pentru ochii lui părea că urcă mereu, iar când privea înapoi, urca și dacă s-ar fi întors ar fi ajuns în locul din care a plecat. Ciudat. Dar Dimak le

explicase deja că stația era o roată imensă, rotindu-se în spațiu astfel încât forța centrifugă să înlocuiască gravitația. Asta însemna că principalul coridorul de la fiecare nivel era un cerc mare, deci te întorceai întotdeauna de unde ai pornit, iar „jos” era întotdeauna spre exteriorul cercului. Bean făcu ajustările în minte. La început fu derutant să se imagineze pe sine răsturnat pe-o parte, dar apoi schimbă orientarea astfel încât să-și imagineze stația ca pe o roată de căruță, cu el dedesubt indiferent cât s-ar fi rotit. Asta făcea ca oamenii de deasupra să fie cu capul în jos, dar nu-i păsa. Oriunde ar fi fost el era partea de dedesubt, și în felul acesta „jos” rămânea „jos” și „sus” rămânea „sus”.

Lansații erau la nivelul sălii de mese, dar copiii mai mari probabil că nu, deoarece dincolo de sălile de mese și bucătării erau numai săli de clasă și uși nemarcate cu scannerele pentru amprente palmare situate sus, astfel că era clar că nu copiii trebuiau să intre acolo. Ceilalți elevi probabil puteau ajunge la aceste scannere, dar Bean n-ar fi putut nici măcar sărind. Nu conta. Nu ar fi recunoscut amprenta niciunui elev, ci doar ar fi făcut vreun adult să vină să afle ce vroia copilul să facă încercând să intre într-o încăpere unde nu avea ce căuta.

Din obișnuință – sau era instinct? – Bean considera asemenea bariere doar niște blocaje temporare. Știa cum să se cațere pe ziduri în Rotterdam, cum să se suie pe acoperișuri. Deși era scund, găsea totuși metode de a ajunge unde avea nevoie. Ușile nu l-ar fi oprit dacă decidea că trebuie să treacă dincolo de ele. Nu avea idei cum ar fi făcut-o, dar nu se îndoia că ar fi găsit o cale. Așa că nu era supărat. Pur și simplu stocă informația până va găsi un mod în care s-o folosească.

La fiecare câțiva metri se găsea o bară pentru coborât sau o scară pentru urcat. Ca să coboare în sala de gimnastică trebuise să se identifice. Dar aici în majoritatea cazurilor nu existau scannere. Părea logic. Cele mai multe bare și scări foloseau doar pentru a putea trece între niveluri – nu, ei le numeau punți; era vorba de Flota Internațională și toți se prefăceau că e o navă – în timp ce o singură bară ducea la sala de gimnastică, în care accesul trebuia să fie controlat ca să nu se supraaglomereze cu cei neprogramați. Imediat ce înțelese, Bean nu mai trebui să se gândească la asta. Se cățăra pe o scară.

La etajul superior trebuiau să fie dormitoarele elevilor mai mari. Spațiile dintre uși erau mai largi, și fiecare ușă avea pe ea câte un însemn. În culorile unor uniforme – fără îndoială bazate pe culorile benzilor lor, deși el se îndoia că elevii mai mari aveau nevoie să-și pună palma pe perete pentru a-și găsi drumul – erau și siluetele unor animale. Pe unele nu le recunosc, dar identifică câteva păsări, niște

pisici, un câine, un leu. Orice era folosit ca simbol în Rotterdam. Niciun porumbel. Nicio muscă. Numai animale nobile, sau animale recunoscute pentru curajul lor. Silueta câinelui părea un animal de pradă, cu șoldurile foarte înguste. Nu era o corcitură.

Deci aici se întâlnesc armatele și au drept simboluri animale, ceea ce înseamnă că-și spun pe numele acestor animale. Armata Pisicii. Sau poate Armata Leului. Deci mai mult ca sigur nu Armata. Bean o să învețe curând cum își spuneau. Închise ochii și încercă să-și amintească culorile și însemnul armatei care își bătuse joc de el mai devreme pe coridor. Putu să vadă forma în minte, dar nu o văzu pe niciuna din ușile pe lângă care trecu. Nu conta – nu merita să parcurgă tot coridorul în căutarea ei, asta n-ar fi făcut decât să mărească riscul de a fi prins.

Și mai sus. Alte dormitoare, alte săli de clasă. Câți copii erau într-un dormitor? Locul era mai mare decât crezuse.

Sună un clopoțel. Imediat, câteva uși se deschiseră și copiii începură să se reverse pe coridor. Era timpul pentru o schimbare.

La început Bean se simți mai în siguranță printre copiii mai mari, deoarece crezu că se poate pierde în mulțime, așa cum făcea mereu la Rotterdam. Dar acest obicei era inutil aici. Nu avea de-a face cu o adunătură întâmplătoare de oameni, fiecare cu treaba lui. Poate că erau copii, dar în același timp erau și militari. Știau unde ar trebui să fie fiecare, și Bean, în uniformă de boboc, nu se potrivea. Aproape imediat niște puști mai mari îl opriră.

— N-ai ce căuta pe puntea asta, zise unul din ei. Imediat, alți câțiva se opriră să se uite la Bean ca și când ar fi fost un obiect aruncat în strada de furtună.

— Ia uite cât e de mic.

— Bietul pici trebuie să miroasă fundurile tuturor, nu?

— Ieh!

— Ai ieșit din zona ta, lansatule!

Bean nu spuse nimic, uitându-se la fiecare în parte când vorbeau.

— Care sunt culorile tale? întrebă o fată.

Bean nu spuse nimic. Cea mai bună scuză ar fi fost că nu-și amintește, deci n-ar fi putut să le numească acum.

— E atât de mic, încât ar putea să-mi treacă printre picioare fără să-mi atingă...

— Of, taci, Dink, asta ai spus și când Ender...

— Da, Ender, așa e.

— Doar nu crezi că ăsta e puștiul care...

— Ender era atât de mic când a venit?

— ...spuneam, e un alt Ender?

— Da, ca și cum ăsta ar putea să atingă vârful clasamentelor.

— N-a fost vina lui Ender că Bonzo nu l-a lăsat să tragă cu arma.

- Dar e o întâmplare fericită, asta spun...
- Țsta e cel despre care vorbesc? Unul ca Ender? Cel mai bun?
- Du-l odată la nivelul lansărilor.
- Vino cu mine, spuse fata, apucându-l ferm de mână.

Bean o urmă supus.

- Numele meu e Petra Arkanian, zise ea.

Bean nu spuse nimic.

— Haide, poate că ești mic și poate că ești speriat, dar nu te primesc aici dacă ești surd sau tâmpit.

Bean ridică din umeri.

- Spune-mi cum te cheamă, altfel îți rup degețelele astea scurte.

— Bean, zise.

- Țsta nu e un nume, e o mâncare proastă.

El nu spuse nimic.

— Nu mă păcălești, zise ea. Muțenia asta e doar o acoperire. Ai venit aici sus intenționat.

Păstră tăcerea, dar își simți orgoliul rănit de faptul că ea îl citise atât de ușor.

— Puștii din școala asta sunt aleși pentru că sunt deștepți și pentru că au inițiativă. Deci bineînțeles că ai vrut să explorezi. Chestia e că ei se așteaptă la asta. Probabil știu că o faci. Așa că n-are rost să te ascunzi. Ce-o să-ți faci, o să-ți dea câteva bile negre?

Deci asta credeau cei mari despre lista neagră.

— Tăcerea asta încăpățânată doar o să enerveze lumea. În locul tău aș renunța la ea. Poate că mergea cu mami și tati, dar nu te face decât să pari recalcitrant și ridicol, pentru că ceea ce contează oricum o să spui, așa că de ce să nu vorbești pur și simplu?

- OK, zise Bean.

Ea nu făcu caz de supunerea lui. Predica avusese efect, deci predica se terminase.

- Culorile? întrebă ea.

— Verde-marro-verde.

— Culorile astea ale lansărilor par a fi găsite într-o toaletă murdară, nu crezi?

Deci și ea era unul dintre proștii care găseau că e nostim să-ți bați joc de lansări.

— Ca și cum ar fi conceput totul astfel încât copiii mai mari să-și bată joc de cei mici.

Sau poate că nu. Poate era doar vorbărie. Era vorbăreață, în stradă nu erau prea mulți vorbăreți. Oricum, nu printre copii. Erau destui printre bețiivi.

— Sistemul de aici e cretin. Parcă ar vrea să acționăm ca niște copilași. Asta n-o să te deranjeze. La naiba, deja ai făcut pe prostuțul rătăcit.

— Acum nu, zise el.

— Ține minte. Indiferent ce ai face, profesorii știu și au deja vreo teorie stupidă despre personalitatea ta, sau ceva de genul ăsta. Găsesc întotdeauna o cale să folosească faptul împotriva ta, dacă vor ei, așa că mai bine nu încerca nimic. Fără îndoială că în raportul tău scrie deja că ai făcut o scurtă călătorie în timpul când trebuia să faci nani și asta probabil le spune că „reacționează la insecuritate căutând să fie singur în timp ce explorează limitele noului său mediu”.

Ultima parte o spuse cu un ton afectat.

Poate că avea mai multe tonuri să-i arate, dar el n-o să stea prea mult prin preajmă ca să afle. Ea era în aparență o persoană căreia îi plăcea să-și asume răspunderea, și nu avusese de cine să răspundă până nu apăruse el. Nu-l interesa să devină proiectul ei. Acceptase să fie proiectul surorii Carlotta pentru că ea putea să-l ia de pe străzi și să-l trimită la Școala de Luptă. Dar această Petra Arkanian ce putea să-i ofere?

Se lăsă să alunece pe o bară, se opri în fața primei deschideri, sări pe coridor, alergă la următoarea scară și urcă două niveluri înainte de a ieși pe alt coridor și a o rupe la fugă. Ea avea probabil dreptate, dar un lucru era sigur – n-avea de gând s-o lase să-l țină de mână tot drumul înapoi spre verde-maroverde. Dacă voia să-și găsească locul aici, ultimul lucru de care avea nevoie era să apară ținându-se de mână cu un copil mai mare.

Bean era cu patru punți deasupra nivelului sălii de mese, unde ar fi trebuit să se afle în acel moment. Erau și aici elevi, dar nici pe departe atât de mulți ca pe puntea inferioară. Majoritatea ușilor erau nemarcate, dar câteva erau deschise, inclusiv o arcadă largă care dădea într-o încăpere cu jocuri.

Bean văzuse jocuri pe computer în unele baruri din Rotterdam, dar numai de la distanță, dincolo de uși și printre picioarele bărbaților și femeilor care intrau și ieșeau în veșnica lor căutare a uitării de sine. Nu văzuse niciodată vreun copil jucând jocuri pe computer, decât pe ecranele din ferestrele magazinelor. Aici era de-adevăratelea, doar câțiva jucători făceau câte un joc rapid între cursuri, astfel încât sunetele fiecărui joc se distingeau limpede. Câțiva puști jucau jocuri solitare, alți patru jucau un joc spațial cu un display holografic. Bean se retrase suficient de mult ca să nu intre în raza lor vizuală și-i privi jucând. Fiecare controla un escadron de patru nave mici, cu scopul fie de a nimici toate celelalte flote, fie de a captura – dar fără să distrugă – nava-mamă a celorlalți jucători, care se mișca mai încet. Învăță regulile și terminologia ascultându-i pe cei patru băieți discutând în timpul jocului.

Jocul se termină prin uzură, nu prin inteligență – din întâmplare, ultimul băiat ce își folosisese navele ceva mai bine. Bean privi cum

resetau jocul. Nimeni nu introduse vreo monedă. Aici jocurile erau gratis.

Bean privi încă un joc. Fu la fel de rapid ca primul, căci fiecare băiat își angaja navele neîndemânatic, uitând de cele care nu luptau. Ca și când ar fi considerat că armata lor ar fi compusă dintr-o singură navă activă și trei rezerve.

Poate comenzile nu permiteau altceva. Bean se apropie. Nu, era posibil să stabilești traiectoria pentru o navă, să controlezi alta, și alta, apoi să te întorci la prima navă și să-i schimbi traiectoria în orice moment.

Cum au ajuns acești băieți la Școala de Luptă dacă asta era tot ce puteau face? Bean nu mai jucase niciodată un joc pe computer, dar văzu imediat că orice jucător competent ar fi putut învinge repede dacă ei erau cei mai buni competitori posibili.

— Hei, piticule, vrei să joci?

Unul din ei îl observase. Îl observaseră și ceilalți, desigur.

— Da, zise Bean.

— Ia uite la gândacul ăsta, spuse cel care îl invitase. Cine te crezi, Ender Wiggin?

Râseră și apoi toți patru abandonară jocul, îndreptându-se spre clase. Sala era goală. Era timpul pentru lecții.

Ender Wiggin. Și copiii de pe coridor vorbiseră despre el. Ceva din Bean îi făcea pe acești copii să se gândească la Ender Wiggin. Uneori cu admirație, alteori cu resentimente. Probabil că acest Ender bătuse niște copii mai mari la jocul pe computer, sau ceva de genul ăsta. Și era în vârful clasamentelor, așa spusese cineva. Ce fel de clasamente?

Elevi în aceeași uniformă, alergând ca o armată, îndreptându-se spre luptă – ăsta era lucrul cel mai important în viața de aici. Există un joc principal pe care îl jucau toți. Locuiau în dormitoare în funcție de echipa de care aparțineau. Clasarea fiecărui elev era raportată astfel ca toți ceilalți să o cunoască. Și oricare ar fi fost jocul, adulții îl controlau.

Deci așa era viața aici. Iar acest Ender Wiggin, oricine ar fi fost, se afla deasupra tuturor.

Bean le amintea oamenilor de el.

Da, asta îl făcea puțin mândru, dar îl și irita. Era mai sigur să nu fii observat. Dar pentru că acest alt copil mic se descurcase strălucit, toți cei care îl vedeau pe Bean se gândeau la Ender și astfel Bean era remarcat. Libertatea lui era considerabil limitată. Aici nu avea cum să dispară, așa cum putea să dispară în mulțimea din Rotterdam.

Și cui îi păsa? Aici nimeni nu-i putea face cu adevărat rău. Indiferent ce se întâmpla, atât timp cât va fi la Școala de Luptă nu-i va fi niciodată foame. Va avea întotdeauna un adăpost. Ajunsese în rai. Tot ce trebuia să facă era să aibă grijă să nu fie trimis acasă mai

devreme. Cui îi păsa dacă oamenii îl observau sau nu? Nu avea nicio importanță. Lasă-i pe ei să-și facă probleme din cauza clasamentelor. Bean câștigase deja lupta pentru supraviețuire, și după asta nicio altă competiție nu mai conta.

Dar chiar în timp ce gândea astfel știa că nu era adevărat. Pentru că lui îi păsa. Nu era suficient doar să rămâi în viață. Nu fusese niciodată suficient. Dincolo de nevoia de hrană fusese foamea sa pentru a afla ordinea lucrurilor, cum funcționează ele, nevoia de a apuca ceva din lumea din jurul lui. Desigur, atunci când murea de foame se folosisese de ceea ce învățase ca să intre în ceata lui Poke și să-i aducă destulă hrană pentru a-i ajunge câte ceva și lui, care era ultimul în rang. Dar chiar și după ce Ahile îi transformase într-o familie și aveau de mâncare în fiecare zi, Bean nu încetase să fie atent, să încerce să înțeleagă schimbările, dinamica grupului. Chiar și cu sora Carlotta făcuse eforturi încercând să înțeleagă de ce și cum avea ea puterea să facă ceea ce făcea pentru el, și pe ce considerente îl alesese. Trebuia să știe. Trebuia să aibă în minte o imagine a tuturor acestor lucruri.

La fel și aici. Ar fi putut să se întoarcă în dormitor și să se culce. În loc să facă așa risca să dea de necaz doar pentru a afla lucruri pe care fără îndoială le-ar fi aflat lăsând evenimentele să-și urmeze cursul.

De ce am venit aici sus? Ce căutăm?

Cheia. Lumea era plină de uși închise, iar el trebuia să pună mâna pe orice cheie ar fi găsit.

Stătu nemișcat și ascultă. În încăpere era aproape liniște. Dar exista zgomotul alb, un hure și un șuierat de fond, sumete care păreau că străbat toată stația.

Cu ochii închiși, localizează sursa sunetului slab. Cu ochii deschiși, merse apoi unde erau supapele. O supapă dinspre exterior, cu aer ușor cald, formând o briză foarte ușoară. Fâșăitul slab nu era suflul aerului prin supapă, ci sunetul mai puternic, mai îndepărtat, al mașinăriei care pompa aer în Școala de Luptă.

Sora Carlotta îi spusese că în spațiu nu exista aer, și oriunde trăiau oamenii trebuiau să păstreze navele și stațiile perfect etanșe ca să nu piardă niciun pic de aer. Și de asemenea trebuiau să schimbe continuu aerul, pentru că oxigenul, spunea ea, e consumat și trebuie reintrodus. Pentru așa ceva era acest sistem. Probabil trecea prin toată nava.

Bean se postă în fața capacului supapei, pipăindu-i marginile. Nu avea șuruburi sau cuie vizibile care să-l țină la locul lui. Își strecură vârfurile degetelor sub capac și le mișcă cu grijă, ridicând puțin, apoi forțând ceva mai mult. Acum degetele îi ajunseseră sub marginea capacului. Trase spre înainte. Supapa se eliberă, iar Bean se rostogoli pe spate.

Doar o clipă. Puse alături capacul și încercă să privească în supapă. Conducta supapei avea numai vreo cincisprezece centimetri adâncime.

Capătul de sus era solid, dar cel de jos era deschis, ducând în sistemul de ventilație.

Bean evaluă dimensiunea deschiderii supapei așa cum, cu ani în urmă, stătuse în picioare pe scaunul toaletei și studiasse interiorul rezervorului, hotărând dacă poate să încapă în el. Și concluzia fu aceeași – urma să aibă crampe, dureri, dar putea s-o facă.

Băgă un braț înăuntru. Nu simțea capătul, dar cu brațe atât de scurte ca ale sale asta nu însemna mare lucru. Nu avea cum să-și dea seama doar privind în care parte duce conducta odată ajunsă la nivelul podelei. Bean își imaginează o conductă pe dedesubt, dar nu i se păru corect. Sora Carlotta spusese că fiecare bucată de material folosit la construirea stației trebuia ridicat de pe Pământ sau de la uzinele de pe Lună. N-ar fi lăsat spații mari între punți și tavanele celor de sub ele pentru că ar fi însemnat spațiu irosit în care aerul prețios ar fi trebuit pompat fără ca nimeni să-l respire. Nu, conductele trebuie să fie în pereții exteriori. Probabil nicăieri nu avea mai mult de cincisprezece centimetri adâncime.

Închise ochii și își imaginează sistemul de ventilație. Mașinării suflând aer calduț prin conducte înguste, în fiecare cameră, aducând pretutindeni aer proaspăt, respirabil.

Nu, nu mergea așa. Trebuia să existe un loc prin care aerul să fie supt înapoi. Iar dacă aerul intra dinspre pereții exteriori, atunci dispozitivul de aspirație trebuia să fie... pe coridoare.

Bean se ridică și alergă la ușa camerei cu jocuri. Categorical tavanul coridorului era cu cel puțin douăzeci de centimetri mai jos decât tavanul camerei. Dar nu erau supape. Doar dispozitive ușoare de fixare.

Păși înapoi în încăpere și privi în sus. În toată partea de sus a peretelui dinspre coridor era o supapă îngustă care părea mai mult decorativă decât practică. Deschiderea era de vreo trei centimetri. Nici măcar Bean nu ar fi încăput prin sistemul de ventilație.

Fugi înapoi la supapa deschisă și-și scoase pantofii. Nu era cazul să rămână înțepenit pentru că picioarele erau mai mari decât ar fi trebuit să fie.

Se așeză cu fața la supapă și-și strecură picioarele în deschizătură. Apoi se legănă până ce picioarele intrară cu totul în conductă și stătu cu fundul pe marginea supapei. Picioarele tot nu ajunseseră jos. Asta nu era un semn bun. Dacă supapa ducea direct în mașinărie?

Se legănă într-o parte și-n alta. Era mai dificil și mai dureros, dar acum își putea folosi mai bine brațele, fixându-le pe podea, și alunecă în conductă până la piept.

Picioarele atinseră fundul conductei.

Testă cu degetele de la picioare. Da, conductele mergeau în stânga și în dreapta, de-a lungul pereților exteriori ai încăperii. Iar

deschiderea era suficient de mare ca să se poată strecura în ea, apoi să se târască – pe o parte – din încăperea în încăperea.

Era tot ce avea nevoie să știe deocamdată. Își încordă fesele, încercând să folosească frecarea pentru a avansa împingându-se. În loc să se întâmple așa, alunecă la loc în supapă.

Oh, excelent. În cele din urmă cineva îl va căuta, sau va fi găsit de următoarea serie de puști veniți la jocuri, iar el nu voia să fie găsit așa. În plus, sistemul de aerisire i-ar oferi un traseu alternativ prin stație doar dacă ar putea urca prin supape. Avu imaginea cuiva care deschidea supapa și-i vedea țeasta privindu-l dinăuntru, cadavrul complet uscat de suflul cald al aerului din conducta în care murise de foame sau de sete încercând să iasă prin supapă.

Dacă tot era acolo, ar fi putut măcar să afle dacă putea acoperi gura supapei dinspre înăuntru.

Se întinse și, cu multă dificultate, atinse capacul cu un deget și reuși să-l tragă spre el. După ce îl apucă ferm, nu fu deloc greu să-l pună peste deschizătură. Putea chiar să-l tragă suficient de aproape încât eventualilor observatori din cealaltă parte cu greu li s-ar fi părut ceva deosebit. Dar când supapa era închisă trebuia să-și țină capul întors într-o parte. Nu era suficient spațiu ca să se răsucescă. Deci odată intrat în sistemul de aerisire capul i-ar fi stat sucit fie în stânga, fie în dreapta. Minunat.

Împinse înapoi capacul, dar cu grijă, ca să nu cadă pe podea. Acum era într-adevăr timpul să iasă.

După câteva eșecuri, își dădu seama că unealta de care avea nevoie era chiar capacul. Așezându-l pe podea în fața supapei, apucă cu degetele de capătul opus. Împingând în capac obținu o pârghie care îi ridică trupul suficient cât să ajungă cu pieptul peste marginea supapei. Era dureros să atârne cu toată greutatea corpului peste o margine atât de ascuțită, dar acum se putu ridica în coate și apoi în mâini, săltându-și tot corpul prin deschizătură înapoi în cameră.

Se gândi atent ce mușchi folosise și apoi se gândi la echipamentul din sala de gimnastică. Da, și-ar putea întări acei mușchi.

Puse capacul supapei la loc. Apoi își scoase cămașa și se uită la semnele roșii de pe piele, acolo unde marginile supapei îl zgâriaseră mai rău. Cursese puțin sânge. Interesant. Cum ar fi explicat asta dacă l-ar fi întrebat cineva? O să vadă mai târziu dacă nu s-ar putea răni în același loc urcându-se în pat.

Ieși în fugă din camera de jocuri, de-a lungul coridorului spre cea mai apropiată bară, apoi se lăsă să alunece până la nivelul sălii de mese. Tot drumul se întrebă de ce simțise o asemenea nevoie să pătrundă în conductele de aerisire. Ori de câte ori i se întâmplase așa ceva în trecut, să facă ceva fără să știe măcar de ce e important, se dovedise că exista un pericol pe care îl simțise, dar încă nu-l

conștientizase. Care era pericolul aici?

Apoi își dădu seama – în Rotterdam, pe stradă, se asigura întotdeauna că are o ieșire de rezervă, o cale alternativă de a ajunge dintr-un loc în altul. Când fugea de cineva, niciodată nu se ascundea într-o fundătură decât dacă știa o altă ieșire. De fapt nu se ascundea niciodată cu adevărat – evita vânătoria, fiind mereu în mișcare. Indiferent cât era de îngrozitor pericolul care-l urmărea, el nu putea sta pe loc. Se simțea oribil când era încolțit. Suferea.

Îl durea și era umezeală și frig și-i era foame și nu avea suficient aer să respire, iar oamenii treceau pe lângă el și dacă ar fi ridicat capacul l-ar fi găsit și atunci n-ar mai fi avut unde să fugă, nu avea altceva ce să facă decât să stea acolo așteptând ca ei să treacă fără să-l observe. Dacă ar fi folosit toaleta și ar fi tras apa, mecanismul n-ar fi funcționat corect fiindcă toată greutatea corpului său apăsa pe flotor. O parte din apă se vărsase atunci când se băgase el în rezervor. Ar fi observat că ceva nu e în regulă și l-ar fi găsit.

Fusese cea mai urâtă experiență din viața sa, și nu suporta ideea de a se mai ascunde vreodată așa. Nu-l deranja spațiul îngust, sau umezeala, sau foamea sau singurătatea. Ci faptul că unica ieșire era în brațele urmăritorilor.

Acum, că înțelesese asta despre el însuși, se putea relaxa. Nu descoperise conduitele pentru că subconștientul lui simțise vreun pericol. Le descoperise pentru că își amintea cât de rău fusese să se ascundă în rezervorul toaletei când era mic. Deci oricare ar fi fost pericolul, nu-l simțise încă. Era doar o amintire din copilărie ieșită la suprafață. Sora Carlotta îi spusese că o mare parte din comportamentul uman înseamnă de fapt răspunsuri la pericole din trecut. Atunci lui Bean nu i se păruse logic, dar nu o contrazisese, și acum își dădea seama că ea avusese dreptate.

Și de unde putea ști că nu va veni o vreme când calea îngustă și periculoasă prin conduite nu va fi exact scăparea de care va avea nevoie ca să-și salveze viața?

Nu puse niciodată palma pe perete ca să aprindă indicatorul verde-mar-mar-verde. Știa exact unde era dormitorul său. Cum să nu știe? Mai fusese acolo, și cunoștea fiecare pas de la dormitor la celelalte locuri din stație pe care le vizitase.

Când ajunsese acolo, Dimak încă nu se întorsese cu cei care mâncau mai încet. Toată explorarea lui nu durase mai mult de douăzeci de minute, inclusiv conversația cu Petra și urmărirea celor două jocuri rapide pe computer din timpul pauzei.

Se sui neîndemânatic pe patul de jos, frecându-se puțin pe piept pe marginea celui de-al doilea pat. Suficient cât să simtă durerea cam în același loc în care se lovise cățărându-se pe supapă.

— Ce faci? întrebă unul din bobocii de lângă el.

Fiindcă adevărul n-avea cum să fie înțeles, spuse adevărul.

— Mă lovesc la piept.

— Încerc să dorm, zise celălalt băiat. Ar trebui să dormi și tu.

— Nani, spuse alt băiat. Mă simt ca un prost de patru ani.

Bean se întrebă într-o doară cum fuseseră viețile acestor băieți, dacă un scurt somn îi făcea să se simtă ca la patru ani.

Sora Carlotta stătea lângă Pablo de Noches, privind rezervorul toaletei.

— De tip vechi, spuse Pablo. *Norteamericano*. Foarte popular în trecut, când Olanda a devenit prima dată teritoriu internațional.

Ea săltă capacul rezervorului. Era foarte ușor. Plastic.

Pe când ieșeau din baie, recepționera care le arătase împrejurimile o privi curioasă.

— Nu e niciun pericol dacă folosim toaletele astea, nu-i așa? întrebă.

— Nu, zise sora Carlotta. Trebuia să văd, asta-i tot. E o problemă a Flotei. V-aș fi recunoscătoare dacă nu ați vorbi despre vizita noastră aici.

Desigur, asta era o garanție că ea nu va vorbi despre nimic altceva. Dar sora Carlotta conta pe faptul că totul va suna ca o simplă bârfă.

Cei care avuseseră o fermă de organe în clădirea aceea n-ar fi vrut să fie descoperiți, iar în asemenea afaceri necurate se rulau mulți bani. Așa își răsplătește diavolul prietenii – o mulțime de bani, apoi îi trădează și-i lasă să înfrunte singuri agonia iadului.

Ieșind din clădire, îi vorbi din nou lui Pablo.

— Chiar s-a ascuns acolo?

— Era foarte mic, zise Pablo de Noches. Mergea de-a bușilea când l-am găsit, dar era ud până la umăr pe o parte, și pe piept. Am crezut că a făcut pe el, dar a zis că nu. Apoi mi-a arătat toaleta. Și avea pete roșii aici și aici, unde îl apăsase mecanismul.

— Vorbea, spuse ea.

— Nu mult. Câteva cuvinte. Era atât de mic. Nici nu puteam să cred că un copil așa de mic vorbește.

— Cât timp a stat aici?

Pablo ridică din umeri.

— Avea pielea zbârcită ca o babă. Peste tot. Era rece. Credeam că o să moară. Apa nu-i caldă ca-ntr-o piscină. Îi era frig. A tremurat toată noaptea.

— Nu pot să înțeleg cum de nu a murit, zise sora Carlotta.

Pablo zâmbi.

— *No hay nada que Dios no puede hacer*.

— Adevărat, răspunse ea. Dar asta nu înseamnă să nu înțelegem cum face Dumnezeu miracolele. Sau de ce.

Pablo ridică din umeri.

— Dumnezeu face ce face. Eu îmi fac treaba și trăiesc cum pot mai bine.

Ea îi strânse brațul.

— Ai luat la tine un copil răătăcit și l-ai salvat de cei care voiau să-l omoare. Dumnezeu a văzut că ai făcut asta și te iubește.

Pablo nu zise nimic, dar sora Carlotta putu să ghicească la ce se gândea – câte păcate puteau fi spălate de această faptă bună, și dacă e de ajuns ca să-l ferească de iad.

— Faptele bune nu spală păcatele, zise sora Carlotta. *Solo el redentor puede limpiar su alma.*

Pablo ridică din umeri. Nu se pricepea la teologie.

— Faptele bune nu le faci pentru tine, spuse sora Carlotta. Le faci pentru că Domnul e în tine, iar în acele clipe tu ești mâinile și picioarele lui, ochii și buzele lui.

— Am crezut că piciul e Dumnezeu. Iisus spune că, dacă faci ceva celui mic, îi faci Lui.

Sora Carlotta râse.

— Dumnezeu o să rezolve toate problemele delicate când o să considere el de cuviință. E suficient că noi încercăm să-l slujim.

— Era atât de mic, zise Pablo. Dar Domnul era în el.

Se despărți de el când taxiul îl lăsa în fața blocului său.

De ce a trebuit să văd toaleta aceea cu propriii mei ochi? Treaba mea cu Bean s-a terminat. A plecat ieri cu naveta. De ce nu pot să uit problema asta?

Pentru că ar fi trebuit să fie mort, de aia. Și după ce a flămânzit pe străzi atâția ani, chiar dacă ar fi trăit, ar fi fost atât de subnutrit, încât ar fi trebuit să prezinte serioase tulburări mentale. Ar fi trebuit să fie un retardat.

De asta nu putea să abandoneze problema originii lui Bean. Pentru că putea fi bolnav mintal. Poate era retardat. Poate a pornit în viață atât de inteligent, încât putea să-și piardă jumătate din intelect și încă să fie băiatul acela miraculos.

Se gândea cum Sf. Matei spunea mereu că toate lucrurile care s-au petrecut în copilăria lui Iisus fuseseră păstrate de mama lui cu sfințenie în inimă. Bean nu e Iisus, iar eu nu sunt Maica Domnului. Dar el e un copil, iar eu l-am iubit ca pe fiul meu. Ceea ce a făcut el niciun copil de vârsta lui nu putea face.

Niciun copil sub un an, care nu știe încă să meargă, nu ar fi putut înțelege atât de limpede pericolul ca să știe să facă lucrurile pe care le-a făcut Bean. La vârsta asta, copiii ies adesea din leagăne, dar nu stau ascunși în rezervoarele toaletelor ore întregi pentru ca apoi să iasă de acolo în viață și să ceară ajutor. Pot să numesc asta miracol, dar trebuie să-l înțeleg. În fermele de organe folosesc scursurile

Pământului. Bean e atât de dotat, încât nu poate avea decât niște părinți extraordinari.

Cu toate acestea, în timpul cercetărilor pe care le făcuse în lunile cât Bean locuise cu ea nu găsise niciun caz de dispariție în care să poată fi vorba de el. Niciun copil răpit. Nici măcar un accident de unde cineva să poată lua un copil încă în viață și al cărui corp să nu mai fie apoi găsit. Asta nu era o dovadă – nu toți copiii care dispar lasă urme în ziare, și nu toate ziarele sunt arhivate și disponibile pentru cercetări pe net. Dar Bean trebuie să fi fost copilul unor părinți atât de strălucitori, încât lumea să se intereseze de ei – nu-i așa? Oare așa o minte poate proveni din părinți normali? Să fie ăsta miracolul care a dat naștere tuturor celorlalte miracole?

Oricât ar fi vrut sora Carlotta să creadă așa ceva, nu putea. Bean nu era ce părea a fi. Acum era la Școala de Luptă, și avea mari șanse să ajungă cândva comandantul unei flote mărețe. Dar ce se știa despre el? Era oare posibil să nu fie nici măcar o ființă umană naturală? Era posibil ca această extraordinară inteligență să nu-i fi fost dată de Dumnezeu, ci de altcineva sau altceva?

Asta era întrebarea: dacă nu Dumnezeu, cine ar fi putut face un astfel de copil?

Sora Carlotta își îngropă fața în palme. De unde veneau astfel de gânduri? După atâția ani de căutări, de ce trebuia să se îndoiască de unicul ei succes?

Am văzut fiara Apocalipsei, își zise în sinea ei. Gândacii, monștrii Furnici aducând distrugerea Pământului după cum fusese profețit. Am văzut fiara, și cu ani în urmă Mazer Rackham și flota oamenilor, la limita înfrângerii, au ucis marele dragon. Dar el va veni din nou, iar Sf. Ioan Evanghelistul spune că atunci când va veni, va apărea și un profet.

Nu, nu. Bean e bun, un băiat cu inima bună. Nu e vreun demon, nu e slujitorul fiarei, doar un băiat dăruit crescut de Dumnezeu pentru a binecuvânta lumea în clipa celui mai mare pericol. Îl cunosc așa cum o mamă își cunoaște copilul. Nu greșesc.

Totuși, când se întoarse în camera ei își puse computerul la lucru, căutând acum altceva. Rapoarte de la sau despre oameni de știință care au lucrat, cu cel puțin cinci ani în urmă, în proiecte care implicau modificări ale ADN-ului uman.

În timp ce programul interoga toate indicațiile de pe net și sorta rezultatele pentru a putea fi utilizate, sora Carlotta se îndreptă spre grămada ordonată de rufe împăturite care așteptau să fie spălate. N-o să le spele. Le puse într-o pungă de plastic împreună cu cearșafurile și pernele lui Bean, și sigilă punga. Bean purtase acele haine, dormise în acele așternuturi. În ele rămăseseră celule din pielea lui. Câteva fire de păr. Poate se găsea suficient ADN pentru o analiză concludentă.

Da, el era un miracol, dar ea va afla care sunt dimensiunile acestui miracol. Misiunea ei nu fusese să salveze copiii de cruzimea străzilor din orașele lumii. Misiunea ei fusese să ajute la salvarea singurei specii create după chipul lui Dumnezeu. Asta era încă misiunea ei. Și dacă era ceva în neregulă cu copilul pe care îl luase la inima ei ca pe un fiu iubit, o să afle asta și o să-l avertizeze.

— Deci grupul ăsta de boboci lansați s-a întors mai târziu la dormitor.

— E o discrepanță de douăzeci și unu de minute.

— Asta înseamnă mult? Habar n-aveam că se urmăresc astfel de lucruri.

— Pentru siguranță. Și pentru a ști, în caz de necesitate, unde se află fiecare. Urmărind uniforme care au plecat din sala de mese și cele care au intrat în dormitoare, am obținut un total de douăzeci și unu de minute. Ar putea fi douăzeci și unu de copii care au hoinărit câte un minut, sau unul singur care a hoinărit douăzeci și unu de minute.

— Asta mi-e foarte folositor. Ar trebui să-i întreb?

— Nu! Ei nu trebuie să știe că sunt urmăriți după uniforme. Nu e bine ca ei să știe cât de multe știm noi despre ei.

— Și cât de puțin.

— Puțin?

— Dacă e vorba de un singur elev, n-ar fi bine ca el să știe că metodele noastre de urmărire nu ne pot spune cine e.

— Ah. Corect. Și... de fapt, am venit la tine pentru că eu cred că a fost doar un singur elev.

— Chiar dacă datele tale nu sunt precise?

— Din cauza modului în care au sosit. Au fost lansați în grupuri de doi sau trei, câțiva singuri. La fel au părăsit sala de mese. Unii s-au grupat – trei plecați singuri au devenit un trio, două perechi au devenit un grup de patru – dar dacă ar fi fost ceva care să le distragă atenția pe coridor s-ar fi petrecut o regroupare majoră, un grup mult mai mare sosind deodată după ce distracția se termina.

— Deci așa. Un singur elev care a pierdut douăzeci și unu de minute.

— M-am gândit că ar trebui să-ți atrag atenția.

— Ce să fi făcut în cele douăzeci și unu de minute?

— Știi cine a fost?

— Voi afla în curând. Toaletele sunt urmărite? Suntem siguri că nu a fost cineva atât de emoționat încât să se fi dus să vomite prânzul?

— Intrările și ieșirile de la toalete au fost normale. Cine a intrat a și ieșit.

— Da, o să aflui cine a fost. Continuă să urmărești datele acestui grup de lansați.

— Deci am avut dreptate să-ți atrag atenția?

— Aveai vreo îndoială?

Bean dormi ușor, ascultând zgomotele, așa cum făcea întotdeauna, și-și amintea că se trezise de două ori. Nu se ridicase, rămăsese întins, ascultând respirația celorlalți. În ambele dăți auzise șoaapte undeva în

cameră. Întotdeauna voci de copii, nu era nimic grav, dar sunetul era suficient ca să-l trezească pe Bean și să-i atragă atenția doar pentru un moment, cât să se asigure că nu e niciun pericol.

A treia oară se trezi când Dimak intră în cameră. Chiar înainte de a se ridica, Bean știu cine era, după pașii apăsați, siguranța mișcărilor, autoritate. Bean deschisese ochii înainte ca Dimak să vorbească; era în patru labe, gata să se miște în orice direcție, înainte ca Dimak să încheie prima propoziție.

— Gata cu somnul, fetețe și băieți, e timpul să trecem la muncă.

Nu era vorba de Bean. Dacă Dimak ar fi știut ce făcuse Bean între prânz și culcare ar fi dat de înțeleș asta. Nu era niciun pericol imediat.

Bean se ridică în pat în timp ce Dimak le dădea instrucțiuni despre folosirea dulapurilor și a pupitrelor. Puneți palma pe perete și dulapul se deschide. Apoi porniți pupitrele și introduceți-vă numele și parola.

Bean puse imediat palma dreaptă pe perete, dar nu și pe pupitru. În loc să facă așa se uită la Dimak – ocupat să-l ajute pe un alt elev de lângă ușă – apoi se cățăără în cel de-al treilea pat, de deasupra lui, neocupat, și deschise cu palma stângă acel dulap. Și în interiorul aceluia era un pupitru. Porni repede pupitrul lui personal și-l introduse numele și parola. Bean. Ahile. Apoi scoase celălalt pupitru și îl porni. Numele? Poke. Parola? Carlotta.

Puse al doilea pupitru la loc în dulap și închise ușa, apoi îl aruncă pe primul în patul său și coborî după el. Nu privi în jur să vadă dacă îl observase cineva. Dacă îl observaseră, vor spune în curând; dacă ar fi fost mereu cu ochii în patru ar fi atras mai mult atenția asupra sa și oamenii care altfel nu l-ar observa l-ar suspecta.

Bineînțeleș că adulții vor ști ce a făcut. De fapt, Dimak cu siguranță observase deja, căci unul dintre copii se plângea că dulapul nu i se deschide. Deci computerul stației știa câți elevi erau și oprea deschiderea dulapurilor atunci când se ajungea la numărul corect. Dar Dimak nu se întoarse și nu ceru să afle cine deschisese două dulapuri. Puse el însuși palma pe dulapul ultimului elev. Se deschise, îl închise din nou, și acum dulapul reacționează la amprenta elevului.

Deci aveau de gând să-l lase să aibă un al doilea dulap, un al doilea pupitru, o a doua identitate. Fără îndoială îl vor urmări cu deosebit interes să vadă ce face cu ele. Va trebui să se joace din când în când, cu stângăcie, pentru ca ei să creadă că știu pentru ce i-a trebuit o a doua identitate. Poate va face câte o farsă. Sau să-și scrie cele mai intime gânduri. Ar fi nostim – sora Carlotta se ruga mereu să-i afle gândurile, și fără îndoială că și acești profesori ar vrea. Ar înghiți orice ar scrie.

Prin urmare nu vor căuta lucrurile cu adevărat personale, pentru care va folosi propriul lui pupitru. Sau, dacă asta va fi periculos, pupitrul unuia din băieții de lângă el, ale căror parole le observase cu

grijă și le memorase. Dimak le ținuse un discurs despre cum să-și protejeze tot timpul pupitrele, dar era inevitabil ca puștii să fie neatenți, iar pupitrele să fie lăsate nesupravegheate.

Deocamdată Bean nu voia să riște mai mult decât o făcuse deja. Profesorii aveau motivele lor să-l lase s-o facă. Important era ca ei să afle motivele.

La urma urmelor, nici el nu le cunoștea. Era ca și în cazul supapei – dacă el credea că ceva i-ar putea aduce mai târziu un avantaj, făcea acel lucru.

Dimak continua să vorbească despre cum să-și facă temele, despre fișierul cu numele profesorilor și despre jocul fanteziei care exista în fiecare pupitru.

— Să nu vă pierdeți timpul de studiu jucându-l, zise. Dar după ce ați terminat de învățat, vi se permit câteva minute pentru a explora.

Bean înțelese imediat. Profesorii voiau ca elevii să joace acel joc, iar cel mai bun mod de a-i încuraja era să-i pună limitări stricte... și apoi să nu-i pedepsească. Un joc – sora Carlotta se folosisese câteodată de jocuri încercând să-l analizeze pe Bean. Bean le transforma mereu în același joc: încearcă să descoperi ce vrea sora Carlotta să afle din modul în care joci acest joc.

Totuși, în acest caz Bean își imagina că tot ceea ce ar fi făcut în acest joc le-ar spune despre el lucruri pe care nu vroia ca ei să le știe. Deci nu-l va juca deloc, decât dacă îl vor obliga. Și poate nici atunci. Una era să se lupte cu sora Carlotta, dar aici aveau fără îndoială experți adevărați, iar Bean nu voia să le dea ocazia să afle despre el mai multe decât știa el însuși.

Dimak făcu cu ei un tur, arătându-le multe din cele deja văzute de Bean. Majoritatea copiilor fură entuziasmați de sala de jocuri. Bean nu aruncă mai mult de o privire scurtă supapei în care se băgase, în schimb își făcu mult de lucru cu jocul pe care îl jucaseră băieții mai mari, învățând cum funcționează comenzile și verificând dacă tacticile sale ar putea fi duse la bun sfârșit.

Lucrură în sala de gimnastică, unde Bean începu imediat exercițiile de care considera că are nevoie – flotările și ridicările într-o singură mână fiind cele mai importante, chiar dacă fusese nevoie să-și aducă un scaun pentru a putea ajunge la bara cea mai de jos. Nicio problemă. Foarte curând va fi în stare să ajungă sărind. La cât de multă mâncare îi dădeau, va prinde repede puteri.

Iar ei se înverșunau să-l îndoape cu mâncare într-un ritm uimitor. După gimnastică făcură duș, apoi trebuiră să meargă la masă. Lui Bean încă nu-i era foame, dar i se puse pe tavă mâncare suficientă ca să hrănească întreaga sa ceată din Rotterdam. Bean se îndreptă imediat spre doi dintre copiii care se plânseseră de porțiile lor mici și, fără să le ceară permisiunea, mută excesul de mâncare în tăvile lor.

Când unul din ei încercă să vorbească despre asta, Bean duse degetul la buze. Drept răspuns, băieții rânjiră mulțumiți. Lui Bean încă îi rămăsese mai multă mâncare decât voia, dar când trebui să predea tava, aceasta era goală. Nutriționistul va fi fericit. Rămânea de văzut dacă îngrijitorii vor raporta despre mâncarea lăsată de Bean pe podea.

Timp liber. Bean se întoarse în camera de jocuri, sperând că în seara asta îl va vedea pe faimosul Ender Wiggin. Dacă va fi acolo, fără îndoială va fi în centrul unui grup de admiratori. Dar în centrul grupurilor pe care le văzu nu erau decât obișnuiții disperați după celebritate, adunători de clici care se credeau lideri și care-și urmau pretutindeni grupulețul pentru a păstra această iluzie. Niciunul dintre aceștia nu putea fi Ender Wiggin. Iar Bean nu avea de gând să întrebe.

Își încercă mâna la câteva jocuri. De fiecare dată, în momentul în care pierdea, alți copii îl dădeau la o parte. Era un set interesant de reguli sociale. Elevii știau că până și cel mai scund, mai proaspăt lansat, avea dreptul la o tură – dar imediat ce aceasta se termina pierdea și protecția acestei reguli. Iar ei îl îmbrânceau mult mai dur decât ar fi fost nevoie, astfel încât mesajul era clar – nu joci tu jocul ăsta și mă faci pe mine să aștept! La fel ca la coada la cantinele de caritate din Rotterdam – numai că miza nu era ceva care să aibă importanță.

Era interesant să afle că nu foamea îi făcea pe copii să devină huligani pe stradă. Huliganismul exista deja în acel copil și, indiferent care erau mizele, el găsea o cale să acționeze așa cum simțea că e necesar. Dacă era vorba de hrană, copiii care pierdeau lupta mureau; dacă era vorba de jocuri, huliganii nu ezitau să dea buzna și să transmită același mesaj. Faci ce vreau eu, sau plătești.

Inteligența și educația pe care o aveau toți acești copii nu aveau în aparență niciun efect asupra naturii umane. Bean nici nu se gândise că ar putea să aibă.

Nici mizele lipsite de importanță nu aveau efect în reacțiile lui Bean față de huligani. Se supunea fără să comenteze și își nota care erau huliganii. Nu că ar fi avut vreo intenție să-i pedepsească sau să-i evite. Voia pur și simplu să memoreze cine acționa ca un huligan și să țină cont de asta dacă s-ar fi găsit într-o situație în care informația ar fi putut fi importantă.

Nu avea rost să se implice emoțional în nimic. Să fii sentimental nu te ajută să supraviețuiești. Important era să învețe totul, să analizeze situațiile, să aleagă un curs al acțiunilor și apoi să se miște cu îndrăzneală. Să știi, să gândești, să decizi, să acționezi. În această listă nu era loc pentru *să simți*. Nu pentru că Bean nu ar fi avut sentimente. Pur și simplu refuza să se gândească la ele sau să stăruie asupra lor, sau să le lase să-i influențeze deciziile atunci când miza era un lucru important.

— E chiar mai mic decât era Ender.

Iar și iar. Bean obosise să tot audă asta.

— *Bicho*, nu-mi vorbi mie de acel *hijo de puta*.

Bean ciuli urechile. Ender avea un dușman. Bean se întrebese când o să descopere unul, căci cineva care era primul în clasamente *trebuia* să provoace și altceva decât admirație. Cine vorbise? Bean se trase mai aproape de grupul de unde se auzea discuția. Auzi iar aceeași voce. Și încă o dată. Și apoi își dădu seama: acela era băiatul care îl numise pe Ender *hijo de puta*.

Avea pe uniformă silueta unei șopârle. Și un singur triunghi pe mânecă. Toți erau atenți la el. Căpitanul echipei?

Bean avea nevoie de mai multe informații. Îl trase de mânecă pe băiatul care stătea lângă el.

— Ce-i? zise puștiul, iritat.

— Cine-i băiatul ăla? Căpitanul echipei cu șopârla.

— E o salamandră, găgăuță. *Armata Salamandrei*. Iar el e comandant.

Echipele erau numite armate. Triunghiul era pentru rangul de comandant.

— Cum îl cheamă?

— Bonzo Madrid. E un nătărău chiar mai mare decât tine.

Băiatul plecă de lângă Bean.

Deci Bonzo Madrid era suficient de îndrăzneț ca să-și declare ura pentru Ender Wiggin, dar un copil care nu era în armata lui Bonzo îl disprețuia însă *pe el* și nu-i era teamă să declare asta unui străin. Era bine de știut. Până acum singurul dușman pe care îl avea Ender era demn de dispreț.

Dar... oricât de demn de dispreț ar fi fost Bonzo, era comandant. Ceea ce însemna că era posibil să devii comandant fără să fii băiatul respectat de toți. Deci care erau standardele lor, cum se atribuia comanda în acest joc de-a războiul care modela viața în Școala de Luptă?

Mai precis, cum ajung eu la comandă?

Atunci își dădu seama Bean pentru prima dată că avea un astfel de țel. Ajunsese la Școala de Luptă cu cele mai bune rezultate din grupul său – dar era cel mai mic și cel mai tânăr și în plus fusese izolat de acțiunea deliberată a profesorului său, care făcuse din el o țintă a resentimentelor celorlalți. Cumva, în mijlocul tuturor acestor evenimente, Bean decisese că aici nu va fi ca în Rotterdam. Nu avea de gând să rămână pe margine, amestecându-se numai atunci când era absolut necesar pentru a supraviețui. Urma să ajungă la comanda unei armate cât mai repede posibil.

Ahile condusese pentru că era brutal, pentru că era dispus să ucidă. Asta câștiga întotdeauna în fața inteligenței, când cel inteligent era

fizic mai mic și nu avea aliați puternici. Dar aici huliganii nu făceau decât să te îmbrâncească și să-ți vorbească urât. Adulții controlau atent lucrurile și brutalitatea nu triumfa, cel puțin nu pentru desemnarea comandanților. Deci, inteligența reprezenta o șansă. În cele din urmă, poate că Bean nu va fi nevoit să trăiască sub controlul unor proști.

Dacă asta voia Bean – și de ce n-ar încerca, atât timp cât nu apăreau alte scopuri mai importante? – atunci trebuia să învețe cum iau profesorii hotărârile în privința comandanților. Se bazau doar pe rezultatele de la cursuri? Bean se îndoia. În Flota Internațională trebuiau să fie oameni mai inteligenți decât cei care conduceau această școală. Faptul că aveau acel joc al fanteziei pe fiecare pupitru sugera că sunt interesați și de personalitate. De caracter. În final, bănuia Bean, caracterul conta mai mult decât inteligența. În litania supraviețuirii – să știi, să gândești, să decizi, să acționezi – inteligența avea importanță numai în primele trei etape, și era factor decisiv doar în a doua. Profesorii știau asta.

Poate că ar *trebui* să joc jocul, gândi Bean.

Apoi: încă nu. Să vedem ce se întâmplă dacă nu joc.

În același timp ajunse la o altă concluzie în legătură cu ceva despre care nu-și dăduse seama că-l preocupa. Va vorbi cu Bonzo Madrid.

Bonzo era în toiul unui joc pe computer, și era evident genul de persoană care consideră orice lucru neașteptat drept un afront adus demnității lui. Asta însemna că, dacă Bean voia să-și îndeplinească dorința, nu se putea apropia de Bonzo decât cu capul plecat, ca linguiștorii care îl înconjurau în timpul jocului laudându-l chiar și pentru greșelile stupide.

Bean se apropie în schimb suficient de mult ca să poată vedea cum personajul de pe ecran al lui Bonzo murea încă o dată.

— *Senor Madrid, puedo hablar convozco?*

Spaniola îi veni ușor în minte – îl ascultase pe Pablo de Noches vorbind cu imigranții din Rotterdam care-l vizitau acasă, sau la telefon cu rudele din Valencia. Iar folosirea limbii materne a lui Bonzo avu efectul scontat. Nu-l ignoră pe Bean. Se întoarse și se holbă la el.

— Ce vrei, *bichinho*?

Argoul brazilian era răspândit în Școala de Luptă, iar Bonzo nu părea că ține să-și impună puritatea limbii sale spaniole.

Bean îl privi în ochi, deși era de două ori mai înalt, și zise:

— Lumea tot spune că le amintesc de Ender Wiggin, iar tu ești singura persoană de aici care nu pare să-l venereze. Vreau să știu adevărul.

Faptul că ceilalți copii tăcură brusc îi confirmă lui Bean că judecase corect – era periculos să-l întrebi pe Bonzo despre Ender Wiggin. Era periculos, și de aceea Bean își alesese cuvintele cu atâta grijă.

— Bineînțeles că nu-l venerez pe mâncătorul ăla de rahat trădător și nesupus, dar de ce dracu' ar trebui să-ți povestesc *ție* despre el?

— Pentru că tu n-o să mă minți, zise Bean, deși în realitate gândea că Bonzo va minți sigur cu nerușinare pentru a părea el eroul în povestea umilirii sale de către Ender. Iar dacă lumea mă tot compară cu tipu' ăsta, trebuie să știu cine-i cu adevărat. Nu vreau să îngheț atunci când greșesc. Tu nu-mi datorezi nimic, dar când ești mic ca mine ai nevoie să-ți spună cineva chestiile pe care trebuie să le știi ca să rămâi în viață.

Bean încă nu cunoștea prea bine argoul de aici, dar se folosisese de ce știa.

Unul dintre puști se băgă în discuție, de parcă Bean i-ar fi scris scenariul și acum venea replica lui.

— Cară-te, lansatul, Bonzo Madrid n-are timp să schimbe scutece.

Bean făcu ochii mari și zise furios:

— Nu-i pot întreba pe profesori, ei nu spun adevărul. Dacă Bonzo nu vorbește cu mine, atunci pe cine să întreb? *Pe tine?* Tu habar n-ai de nimic.

Discursul era exact în stilul Sergentului, și avu efect. Toți râseră de puștiul care vruse să-l alunge, iar Bonzo li se alătură, apoi puse o mână pe umărul lui Bean.

— Am să-ți spun ce știu, piciule. Era timpul ca cineva să vrea să audă adevărul despre curul ăla umblător. Copilului care îl înfruntase pe Bean îi spuse: Ar fi mai bine să-ți termini jocul, e singura ocazie când ajungi să joci la nivelul ăsta.

Lui Bean nu-i veni să creadă că un comandant poate să-l insulte atât de fără rost pe unul din subordonații săi. Dar băiatul își înghiți mânia, rânji, aprobă din cap și spuse: Ai dreptate, Bonzo, apoi se întoarse la joc așa cum i se ordonase. Un adevărat lingău.

Întâmplător, Bonzo îl conduse chiar lângă supapa unde Bean rămăsese înțepenit cu doar câteva ore în urmă. Îi aruncă doar o privire rapidă.

— Hai să-ți spun despre Ender. Nu-l interesează decât să-l bată pe celălalt. Nu doar să câștige – el trebuie să-l doboare pe celălalt la pământ, altfel nu e mulțumit. Nu are reguli, îi dai un ordin clar, iar el se preface că-l ascultă, dar dacă vede o cale să se pună pe sine într-o lumină favorabilă și trebuie să încalce acel ordin profită. Ei bine, tot ce pot spune e că îi plâng de milă celui care îl are în armata sa.

— A fost Salamandră?

Bonzo se înroși la față.

— A purtat o uniformă în culorile noastre, numele lui era pe lista mea, dar nu a fost *niciodată* o Salamandră. Din prima clipă în care l-am văzut mi-am dat seama că-mi va face probleme. Expresia lui încrezută, de parcă ar crede că Școala de Luptă e făcută doar ca să

aibă el pe unde să se plimbe. Nu l-am vrut. L-am pus pe lista de transferuri din secunda în care a apărut și am refuzat să-l las să se antreneze cu noi. Știam că o să învețe strategia noastră și apoi o să se ducă la altă armată și cu prima ocazie o să se folosească de ce a învățat de la mine ca să-mi înfrângă armata. Nu sunt prost!

Din experiența lui Bean, propoziția asta nu era niciodată pronunțată decât pentru a dovedi contrariul.

— Deci nu ascultă ordinele.

— Mai mult decât atât. Se duce plângând ca un bebeluș la profesori că nu l-am lăsat eu să se antreneze, chiar dacă ei *știu* că eu vreau să-l transfer, dar el se vaită, și ei îl lasă să se antreneze singur în sala de luptă în timpul liber. Iar el începe să adune copii din grupul său de lansați și apoi și copii din alte armate, și ei se duc acolo de parcă el ar fi comandantul lor, și fac ce le spune el. Asta chiar ne-a enervat pe mulți dintre noi. Iar profesorii îi dau întotdeauna lingușitorului âștuia tot ce vrea, și când noi, comandanții, *cerem* să nu-i mai lase pe soldații noștri de la antrenamentele lui, ei spun că „timpul liber e *liber*”, dar totul face parte dintr-un joc, *sabe*? Totul, așa că ei îl lasă să trișeze, și când orice soldat prost și orice ticălos fricos se duc la Ender pentru antrenamentele astea din timpul liber strategia armatelor e compromisă, *sabe*? Îți planifici strategia de joc și nu știi niciodată dacă planurile tale nu sunt destăinuie unui soldat din armata inamică chiar în clipa în care îți ies pe gură, *sabe*?

Sabe, sabe, sabe. Bean ar fi vrut să-i strige *Si, yo se*, dar nu-ți puteai arăta nerăbdarea în fața lui Bonzo. În plus, totul era fascinant. Bean își putea face o imagine destul de bună a modului cum joaca de-a armatele modela viața în Școala de Luptă. Dădea profesorilor posibilitatea de a vedea nu numai cum se descurcă elevii la comandă, dar și cum reacționează la comandanți incompetenți ca Bonzo.

Aparent, se decisese să facă din Ender țăpul ispășitor al armatei sale, doar că Ender refuzase. Acest Ender Wiggin era tipul de copil care înțelesese că profesorii conduc totul și se folosiseră de ei ca să obțină sala de antrenamente. Nu le ceruse să-l împiedice pe Bonzo să se lege de el, ci le ceruse un mod alternativ de a se antrena. Isteț. Profesorii erau încântați, iar Bonzo nu putea face nimic în privința asta. Sau putea?

— Ce ai făcut?

— Ce o să facem. M-am cam săturat. Dacă profesorii nu-l opresc, altcineva va trebui s-o facă, nu? Bonzo rânji răutăcios: În locul tău m-aș ține departe de antrenamentele din timpul liber ale lui Ender.

— Chiar e primul în clasamente?

— Numărul unu e o porcărie, zise Bonzo. La capitolul loialitate e mort. Niciun comandant nu-l vrea în armata lui.

— Mulțumesc, spuse Bean. Acum mă cam enervează că lumea zice

că-s la fel ca el.

— Doar pentru că ești mic. L-au făcut soldat când era mult prea tânăr. Nu-i lăsa să-ți facă asta, și o să fii OK, *sabe*?

— *Ahora se*, zise Bean.

Îi zâmbi lui Bonzo cât putu de larg. Bonzo îi întoarse zâmbetul și-l bătu pe umăr.

— O să te descurci. Când o să crești suficient, dacă n-o să absolv, poate o să fii Salamandră.

Dacă te mai lasă încă o zi la comanda unei armate va fi pentru ca ceilalți elevi să învețe mai bine cum să primească ordine de la un idiot de rang înalt.

— Nu o să fiu soldat încă mult timp, zise Bean.

— Muncește din greu, spuse Bonzo. O să fii răsplătit.

Îl bătu din nou pe umăr, și se îndepărtă cu un rânjel larg pe față. Mândru că a ajutat un copilaș. Fericit că a convins pe cineva de versiunea sa sucită a poveștii cu Ender Wiggin, care evident se pârțâia mai inteligent decât vorbea Bonzo.

Fusese o amenințare cu violența asupra copiilor care se antrenau cu Ender Wiggin în timpul liber. Era bine de știut. Bean trebuia să se hotărască ce să facă cu informația asta. Să-i transmită avertismentul lui Ender? Să avertizeze profesorii? Să nu spună nimic? Să stea acolo și să privească?

Timpul liber se termină. Sala de jocuri se goli și toți se îndreptară spre dormitoarele lor pentru timpul dedicat oficial studiului independent. Cu alte cuvinte, în liniște. Totuși pentru cea mai mare parte a copiilor din grupul lui Bean nu era nimic de studiat – nu avuseseră încă nicio lecție. În seara asta studiul însemna jocul fanteziei de pe pupitre și să se tachineze unul pe altul pentru a stabili ierarhia. Pe pupitrele tuturor apăru sugestia că ar putea redacta scrisori familiilor de acasă. Unii aleseră să facă asta. Și, fără îndoială, toți presupuneau că și Bean asta făcea.

Dar nu era așa. Se înregistrează pe primul pupitru ca Poke și descoperi că, așa cum bănuia, nu conta ce pupitru folosea, numele și parola determinau totul. Nu va trebui niciodată să scoată cel de-al doilea pupitru din dulap. Folosind identitatea lui Poke, scrise un început de jurnal. Nu era ceva neobișnuit – „jurnal” era una din opțiunile pupitrului.

Ce să fie? Un plângăcios? „Toată lumea m-a dat la o parte în sala de jocuri doar pentru că sunt mic, nu-i cinstit!” Un copilaș? „Mi-e dor de sora Carlotta mult, mult, mult, aș vrea să fiu în camera mea din Rotterdam.” Ambițios? „O să am cele mai bune rezultate la toate testele, o să vadă ei.”

În loc de asta, se decise pentru ceva puțin mai subtil.

Ce ar face Ahile dacă ar fi în locul meu? Bineînțeles că el nu e mic, dar cu piciorul lui strâmb e cam același lucru. Ahile a știut întotdeauna să aștepte și să nu arate totul. Asta trebuie să fac și eu. Să aștept și să văd ce se întâmplă. La început nimeni nu va vrea să fie prieten cu mine. Dar după un timp or să se obișnuiască cu mine și o să începem să ne grupăm. Primii care or să mă accepte vor fi cei mai slabi, dar asta nu e o problemă. Echipa se formează mai întâi pe bază de loialitate, așa a făcut Ahile, a construit loialitatea și i-a antrenat pe ceilalți să i se supună. Pornești de la ceea ce ai.

Lasă-i să fiarbă analizând asta. Lasă-i să creadă că încerca să transforme Școala de Luptă în viața pe străzi pe care o cunoștea. Ar crede așa ceva. Și în acest timp el va avea timp să învețe cât putea de mult despre cum funcționează în realitate Școala de Luptă, și să conceapă o strategie potrivită situației.

Dimak intră pentru ultima dată înainte de a se stinge luminile.

— Pupitrele funcționează și după stingere, zise, dar dacă le folosiți atunci când ar trebui să dormiți noi o să aflăm și o să știm ce faceți. Ar fi bine să fie ceva important, altfel veți fi trecuți pe lista neagră.

Majoritatea copiilor lăsară pupitrele; câțiva le păstrară sfidători. Lui Bean nu-i păsa. Avea alte lucruri la care să se gândească. Va fi destul timp pentru pupitru a doua zi, sau în următoarea.

Stătu întins în semiîntuneric – copiii aveau aparent nevoie de puțină lumină ca să-și poată găsi drumul spre toaletă fără să se poticnească – și ascultă sunetele din jurul lui, învățând ce însemnau ele. Câteva șoapte, câteva sst-uri. Respirația băieților și fetelor care adormeau unul câte unul. Chiar și câteva sforăituri ușoare.

Și dincolo de aceste zgomote umane, suflul ca de vânt din sistemul de aerisire, pocnituri rare și voci îndepărtate, sunetele contracției stației după cum se rotea în lumina soarelui sau în afara ei, zgomotele adulților care lucrau în timpul nopții.

Locul acesta era atât de costisitor. Imens, adăpostea mii de copii și profesori, angajații și echipajul. Desigur, la fel de costisitoare ca o navă a flotei. Și totul doar pentru a antrena copii mici. Poate că adulții îi prindeau pe copii într-un joc, dar pentru ei era o treabă serioasă. Acest program de pregătire a copiilor pentru război nu era doar o teorie educațională bizară care o luase razna, deși sora Carlotta avea probabil dreptate când spunea că mulți oameni așa cred. F. I. nu l-ar păstra la un asemenea nivel dacă nu s-ar aștepta la rezultate serioase. Deci acești copii care sforăiau, suspinau și șopteau în întuneric erau cu adevărat importanți.

Așteaptă rezultate de la mine. Aici, sus, nu e doar o petrecere unde vii pentru mâncare și apoi faci ce vrei. Ei chiar vor să facă din noi comandanți. Și pentru că Școala de Luptă exista de ceva timp, aveau

probabil și dovada că funcționează – copii care absolviseră deja și aveau un dosar impecabil în serviciul militar. Trebuie să țin minte asta. Oricare ar fi sistemul aici, el funcționează.

Un zgomot diferit. Nu era o respirație obișnuită. Cu întreruperi. Icnituri ocazionale. Apoi... un suspin.

Plâns. Cineva plângea în somn.

În culcușul lui, Bean îi auzise pe unii copii plângând în somn, sau în timp ce adormeau. Plângeau pentru că erau flămânzi sau bolnavi sau le era frig. Dar aici de ce plângeau acești copii?

O altă serie de suspine se alătură primei.

Le e dor de casă, își dădu seama Bean. Nu mai fuseseră niciodată departe de mami și tati, și le era dor.

Bean nu înțelegea. El nu avea acest sentiment pentru nimeni. Trăiești în locul în care te afli, nu-ți faci griji pentru locul unde ai fost înainte sau unde ai vrea să fii, ești aici și aici trebuie să găsești un mod de a supraviețui, iar a zăcea în pat scâncind nu ajută prea mult la asta.

Oricum nu e nicio problemă. Slăbiciunea lor mă face să le fiu superior. Un rival mai puțin în drumul meu spre a deveni comandant.

Oare așa gândea și Ender Wiggin? Bean recapitula tot ce aflase până acum despre Ender. Puștiul era plin de resurse. Nu se luptase pe față cu Bonzo, dar nici nu se supusese deciziilor lui stupide. Pentru Bean era fascinant, deoarece pe stradă singura regulă pe care o cunoștea era să nu-ți pui gâtul la bătaie decât atunci când oricum urmează să-ți fie tăiat. Dacă ai un șef de ceată prost, nu-i spui că e prost, nu-i arăți că e prost, doar continui să ții capul plecat. Așa supraviețuiau copiii.

Când fusese nevoit, Bean îndrăznise să-și asume riscuri. Așa ajunsese în ceata lui Poke. Dar atunci fusese vorba de hrană. Fusese vorba despre supraviețuire. De ce Ender își asumase un asemenea risc când miza era doar clasamentul într-un joc de-a războiul?

Poate că Ender știa ceva ce Bean nu știa. Poate era vreun motiv pentru care jocul era mai important decât părea.

Sau poate că Ender era unul dintre acei copii care nu suportă să piardă. Tipul care e cu echipa doar atât timp cât echipa îl duce unde vrea el să ajungă, iar dacă nu, atunci fiecare pentru el. Așa credea Bonzo. Dar Bonzo era prost.

Încă o dată, lui Bean i se reamintea că există lucruri pe care nu le înțelege. Ender nu era egoist. Nu se antrena singur. Antrenamentul din timpul lui liber era deschis și altor copii. Și boboci, nu numai copii care ar putea face ceva pentru el. Era posibil să facă asta numai pentru că așa era cinstit?

Așa cum Poke se dăduse pe mâna lui Ahile ca să-i salveze viața lui Bean?

Nu, Bean nu știa dacă asta făcuse ea, nu știa dacă pentru asta murise.

Dar posibilitatea exista. În inima lui, el așa credea. Asta disprețuise el la ea. Acționa ca și când ar fi fost miloasă. Și totuși... această milă îi salvase viața. Și oricât ar fi încercat, nu reușea să adopte atitudinea de cu-atât-mai-rău-pentru-ea care domina pe străzi. Ea m-a ascultat când i-am vorbit, a făcut un lucru greu riscându-și propria viață, sperând că asta va duce la un trai mai bun pentru ceata ei. Apoi mi-a oferit un loc la masa ei și, în final, s-a interpus între mine și pericol. De ce?

Care era marele secret? Oare Ender îl cunoștea? Cum l-a aflat? De ce Bean nu-și putea da seama singur? Oricât încercase, n-o putuse înțelege pe Poke. Nici pe sora Carlotta n-o putuse înțelege. Nu înțelesese brațele care-l cuprindeau, lacrimile pe care le vărsa pentru el. Oare ei nu înțeleseseră că, oricât de mult l-ar fi iubit, el era totuși o persoană distinctă și făcându-i lui bine nu-și îmbunătățeau în niciun fel viețile lor?

Dacă Ender Wiggin avea această slăbiciune, atunci eu n-o să fiu ca el. Nu o să mă sacrific pentru nimeni. Iar pentru început refuz să zac în pat plângând pentru că Poke plutea pe apă cu gâtul tăiat, sau să bocesc pentru că sora Carlotta nu doarme în camera de alături.

Își șterse ochii, se întoarse pe partea cealaltă și-și obligă trupul să se relaxeze și să adoarmă. Câteva clipe mai târziu dormea ușor, gata oricând să se trezească. Perna lui avea să fie uscată cu mult înaintea dimineții.

Visa, așa cum visează întotdeauna oamenii – sclipiri aleatorii de amintiri și de imaginație pe care mintea inconștientă încearcă să le adune într-o poveste coerentă. Bean dădea rareori atenție viselor sale, în general își amintea rar ce visa. Dar în dimineața aceasta se trezi cu o imagine clară în minte.

Furnici, urcând dintr-o crăpătură a trotuarului. Furnici mici și negre. Și furnici roșii mai mari, care se băteau cu ele, le distrugeau. Se învâlmășeau toate. Niciuna nu dădea atenție pantofului care cobora să le strivească.

Când pantoful se ridică, sub el nu erau strivite trupuri de furnici. Erau trupuri de copii, copiii străzii din Rotterdam. Toată familia lui Ahile. Chiar și Bean – își recunoscuseră propria față, ridicată deasupra corpului aplatizat, aruncând o ultimă privire lumii din jur înainte să moară.

Deasupra lui se vedea pantoful care îl ucisese. Doar că acum era la capătul unui picior de gândac, iar gândacul râdea.

Când se trezi Bean își aminti de gândacul care râdea, și își aminti imaginea copiilor striviți, a propriului său corp terciuit ca o gumă de mestecat sub talpa unui pantof. Înțelesul era limpede: în timp ce noi,

copiii, ne jucăm de-a războiul, gândacii vin să ne zdrobească. Trebuie să privim dincolo de propriile noastre bătălii și să avem în minte adevăratul dușman.

Numai că Bean respinse această interpretare a visului chiar în clipa în care se gândi la ea. Visele nu au niciun înțeles, își reaminti. Și chiar dacă înseamnă ceva, ele explică ceea ce simt eu, de ce mă tem eu, nu vreun adevăr adânc și veșnic. Deci Gândacii vin. Ne pot strivi ca pe niște furnici sub picioarele lor. Ce înseamnă asta pentru mine? Treaba mea acum e să-l țin în viață pe Bean, să avansez până într-o poziție din care să pot fi de folos în războiul contra Gândacilor. Acum nu pot face nimic ca să-i opresc.

Lecția pe care o învăță Bean din propriul său vis fu: Nu fi una din furnicile care se agită, care se luptă.

Fii pantoful.

Căutările surorii Carlotta ajunseseră într-un punct mort. Găsise o mulțime de informații despre studii asupra geneticii umane, dar nimic din ceea ce căuta ea.

Așa că stătea în fața pupitrului butonând la un joc plicticos, încercând să se gândească la ce avea de făcut în continuare și întrebându-se de ce se încăpățâna să descopere originea lui Bean, când primi un mesaj confidențial de la F.I. Pentru că mesajul urma să se șteargă la un minut după sosire pentru ca apoi să fie retrimis la fiecare minut până va fi citit de către destinatar, ea îl deschise imediat și își introduse prima și a doua parolă.

De la: Col.Graff@ȘcoaladeLuptă.FI.

Pentru: Ss.Carlotta@SpecAsn.RemCon.FI.

RE: Ahile

Vă rugăm să raportați toate informațiile referitoare la „Ahile” care au legătură cu subiectul.

Ca de obicei, era un mesaj atât de criptic încât nici nu mai trebuia codificat, deși era evident că fusese. Doar era un mesaj confidențial. Atunci de ce nu folosiseră numele copilului? „Vă rugăm să raportați toate informațiile referitoare la «Ahile» care au legătură cu Bean.”

Bean le dăduse cumva numele lui Ahile, în circumstanțe în care nu puteau să-i ceară lui direct o explicație. Probabil apăruse în ceva scris de el. O scrisoare pentru ea? Simți un fior de emoție și apoi râse de propriile ei sentimente. Știa perfect că mailurile de la elevii Școlii de Luptă nu ajungeau aproape niciodată, și în plus șansele ca Bean să-i scrie erau mici. Dar ei aflaseră cumva numele, și voiau să știe de la ea ce înseamnă.

Problema era că nu voia să le dea informațiile fără să știe ce

semnificație au pentru Bean.

Pregăti un răspuns la fel de criptic:

Voi răspunde numai în cadrul unei conferințe securizate.

Desigur că asta îl va înfuria pe Graff, dar era numai o atenționare. Graff era atât de obișnuit ca puterea să se extindă mult dincolo de rangul său, încât îi făcea bine să i se reamintească faptul că supunerea era voluntară și depindea în ultimă instanță de libera alegere a persoanei care primea ordinul. În cele din urmă ea îl va asculta. Voia doar să se asigure că Bean nu va suferi din cauza informațiilor date. Dacă s-ar ști că a fost apropiat atât de criminal, cât și de victimă ar putea fi eliminat din program. Și chiar dacă ar fi fost sigură că e în regulă să vorbească despre asta, tot s-ar putea produce o confuzie.

Trecu încă o oră până să fie organizată conferința securizată, iar când capul lui Graff apără pe display-ul computerului ei, nu era deloc mulțumit.

— Ce joc jucăm astăzi, soră Carlotta?

— Te-ai mai îngrășat, colonele Graff. Asta nu e sănătos.

— Ahile, zise el.

— Omul cu călcâiul vulnerabil, făcu ea. L-a ucis pe Hector și i-a târât trupul în jurul zidurilor Troiei. A avut o pasiune pentru o prizonieră pe nume Briseis.

— Știi că nu la asta mă refer.

— Știu mai mult decât atât. Știu că aveți numele din ceva scris de Bean, căci numele nu se pronunță A-kill-es, ci A-șil, franțuzește.

— Atunci e un localnic.

— Aici limba maternă e olandeza, deși Esențiala a făcut-o să fie mai mult o curiozitate.

— Soră Carlotta, nu apreciez deloc cum irosești banii pe această conferință.

— Nu am de gând să vorbesc până nu aflu de ce vă trebuie informațiile.

Graff respiră adânc. Ea se întrebă dacă mama lui îl învățase să numere până la zece, sau, poate, învățase să-și muște limba având de-a face cu călugărițele din Școala catolică.

— Încercăm să înțelegem ceva scris de Bean.

— Dați-mi să văd și, dacă pot, o să vă ajut.

— Nu mai e responsabilitatea ta, soră Carlotta, zise Graff.

— Atunci de ce mă întrebați pe mine? E responsabilitatea voastră, nu-i așa? Deci eu pot să mă întorc la treaba mea, nu?

Graff oftă și făcu ceva cu mâinile, în afara imaginii de pe display. Câteva clipe mai târziu textul din jurnalul lui Bean apără pe display-ul ei sub fața lui Graff. Îl citi, zâmbind ușor.

- Ei bine? Întrebă Graff.
- Se joacă cu tine, colonele.
- Ce vrei să spui?
- Știa că o să-l citești. Te duce pe o pistă falsă.
- Știi tu asta?
- Ahile i-a dat într-adevăr un exemplu, dar nu unul bun. Cândva, Ahile a trădat pe cineva mult prețuit de Bean.
- Nu vorbi așa neclar, soră Carlotta.
- Nu e neclar. V-am spus exact ceea ce voiați să știți. Așa cum Bean v-a spus ceea ce voiați să auziți. Vă pot spune că intrările din jurnalul lui vor avea sens pentru voi numai dacă acceptați ideea că el scrie lucrurile astea special pentru voi, cu intenția să vă deruteze.
- De ce, pentru că nu a ținut un jurnal înainte?
- Pentru că are o memorie perfectă, zise sora Carlotta. Niciodată, dar niciodată nu și-ar pune adevăratele gânduri într-o formă scrisă. Nu-și trădează intențiile. Niciodată. N-o să găsești un document scris de el care nu e făcut pentru a fi citit.
- Ar avea vreo importanță dacă l-ar scrie sub o altă identitate? Una despre care crede că noi nu știm?
- Dar voi *știți*, deci și el *știe* că voi știți, iar cealaltă identitate există doar ca să vă deruteze, și metoda funcționează.
- Am uitat, tu crezi că puștiul e mai deștept decât Dumnezeu.
- Nu-mi fac griji că nu acceptați evaluarea mea. Cu cât o să-l cunoașteți mai bine, cu atât o să vă dați seama mai mult că am dreptate. O să ajungeți chiar să credeți în rezultatele alea.
- Cum să te conving să mă ajuți în problema asta? Întrebă Graff.
- Încearcă să-mi spui adevărul despre consecințele pe care le-ar avea informațiile pentru Bean.
- Profesorul său principal e îngrijorat. A dispărut douăzeci și unu de minute pe drumul de întoarcere de la masă – avem un martor care a vorbit cu el pe o punte unde nu avea ce căuta, și tot nu avem o explicație pentru ultimele șaptesprezece minute de absență. Nu s-a jucat la pupitru...
- Crezi că atribuirea de identități false și scrierea de jurnale mincinoase nu înseamnă o joacă?
- Există un joc diagnostic-terapeutic pe care îl joacă toți copiii – el nici nu s-a înregistrat încă.
- Știe că jocul e psihologic și n-o să-l joace până nu știe ce implicații are.
- Tu l-ai învățat atitudinea asta de ostilitate implicită?
- Nu, eu am învățat-o de la el.
- Spune-mi sincer. Dacă ne bazăm pe jurnal, pare că plănuiește să-și formeze aici propria ceată, ca pe stradă. Trebuie să aflăm cât mai multe despre Ahile ca să știm la ce se gândește.

— Nu plănuiește așa ceva, zise sora Carlotta.

— O spui cu atâta convingere, dar nu-mi dai niciun motiv ca să am încredere în concluziile tale.

— *Tu* m-ai chemat, îți amintești?

— Nu e suficient, soră Carlotta. Opiniile tale despre băiatul ăsta sunt suspecte.

— N-o să-l imite niciodată pe Ahile. N-o să-și scrie niciodată adevăratele planuri undeva unde le-ai putea găsi. El nu adună cete, ci se alătură lor, se folosește de ele și pleacă fără să privească înapoi.

— Deci investigarea acestui Ahile nu ne poate da un indiciu asupra viitorului comportament al lui Bean?

— Bean se mândrește cu faptul că nu e ranchiunos. Consideră că nu e folositor. Dar într-un fel cred că a scris despre Ahile special pentru ca voi să citiți ce a scris și să vreți să știți mai multe despre Ahile, și dacă o să-l cercetați să descoperiți un lucru foarte rău pe care l-a făcut.

— Lui Bean?

— Unui prieten de-al lui.

— Deci este capabil să aibă prieteni?

— Fata care i-a salvat viața când trăia în stradă.

— Și pe ea cum o cheamă?

— Poke. Dar nu te osteni s-o cauți. E moartă.

Graff se gândi un moment.

— Asta e lucrul cel rău pe care l-a făcut Ahile?

— Bean are motive să creadă asta, deși nu cred că există suficiente probe pentru o condamnare la tribunal. Și, după cum am spus, lucrurile astea s-ar putea să fie în subconștient. Nu cred că Bean ar recunoaște că încearcă să se răzbune pe Ahile, sau pe oricine altcineva, dar ar putea spera ca voi s-o faceți în locul lui.

— Încă îmi mai ascunzi ceva, dar nu am de ales decât să mă încred în judecata ta, nu-i așa?

— Vă spun că Ahile e o pistă falsă.

— Ai vreun motiv pentru care crezi că e falsă?

— Vreau ca programul tău să reușească, colonelule Graff, chiar mai mult decât vreau ca Bean să reușească. Prioritățile mele nu sunt alterate de faptul că țin la copilul ăsta. Acum chiar că ți-am spus totul. Și sper că și tu o să mă ajuți.

— În F.I. informațiile nu se negociază, soră Carlotta. Ele trec de la cei care le au la cei care au nevoie de ele.

— Lasă-mă să-ți spun ce vreau, și tu decizi dacă îmi e necesar.

— Ei bine?

— Vreau să știu despre proiectele ilegale sau top secret privind modificarea genomului uman în ultimii zece ani.

Graff privi în gol.

— E prea devreme să te apuci de un nou proiect, nu-i așa? Deci e vorba de cel vechi. E vorba de Bean.

— Vine de undeva.

— Vrei să spui că mintea lui vine de undeva.

— Mă refer la întreg. Cred că o să ajungeți să vă bazați pe băiatul ăsta, să-i puneți în mâini toate viețile noastre, și consider că trebuie să știți ce se petrece în genele lui. Nu e ca și când ați ști ce se petrece în mintea lui, dar asta bănuiesc că n-o să aflați niciodată.

— Îl trimiți aici, apoi îmi spui asta. Îți dai seama că tocmai mi-ai dat o garanție că n-o să-l las niciodată să ajungă în fruntea clasamentelor?

— Asta o spui acum, când îl ai abia de o zi, zise sora Carlotta. O să crească în ochii tăi.

— Ar face bine să nu se micșoreze, altfel va fi absorbit de sistemul de aerisire.

— Ei, colonele Graff!

— Scuze, soră, spuse.

— Dă-mi suficiente indicii și fac chiar eu cercetările.

— Nu, zise el. Dar o să-ți trimit rezumatele.

Știa că îi vor da numai informațiile pe care considerau că trebuia ea să le aibă. Dar dacă ar încerca s-o păcălească cu prostii nefolositoare, o să se descurce și cu problema asta. La fel cum va încerca să-l găsească pe Ahile înaintea F.I. Să-l ia de pe străzi și să-l ducă la o școală. Sub un alt nume. Pentru că dacă F.I. l-ar găsi, cel mai probabil l-ar testa – sau ar găsi rezultatele la testele ei. Dacă l-ar testa ei, i-ar vindeca piciorul și l-ar duce la Școala de Luptă. Iar ea îi promisese lui Bean că nu va mai fi niciodată nevoit să-l înfrunte pe Ahile.

- Nu joacă deloc jocul fanteziei?
- Nici măcar nu și-a ales eroul, dar să treacă de portal!
- E imposibil să nu-l fi descoperit.
- Și-a setat pupitrul astfel încât invitația să nu mai apară.
- De unde tragi concluzia...
- Știe că nu e un joc. Nu vrea să i se analizeze mintea.
- Și totuși vrea să fie avansat.
- Nu știu asta. Se scufundă în studii. În ultimele trei luni a avut rezultate foarte bune la toate testele. Dar citește lecțiile o singură dată. Subiectele de studiu și le alege singur.
- De exemplu?
- Vauban.
- Fortificațiile din secolul al XVII-lea? La ce se gândește?
- E vreo problemă?
- Cum se înțelege cu ceilalți copii?
- Descrierea clasică ar fi „solitar”. E politicos. Nu se oferă voluntar la nimic. Întreabă numai ceea ce-l interesează. Copiii din grupul lui îl consideră ciudat. Știu că are rezultate mai bune decât ei peste tot, dar nu-l urăsc. Îl tratează ca pe o forță a naturii. Nu are prieteni, dar nici dușmani.
- E important ca ei să nu-l urască. Ar putea, dacă rămâne atât de retras.
- Cred că e un talent deprins pe străzi – să îndepărteze furia. El nu se înfurie niciodată. Poate de asta au încetat să-l mai sâcâie pentru că e mic.
- Nimic din ceea ce-mi spui nu-mi sugerează că are potențial de comandant.
- Dacă tu crezi că încearcă să-și demonstreze potențialul de comandant și nu reușește, atunci ai dreptate.
- Deci... ce crezi că face?
- Ne analizează.
- Adună informații fără să ne dea vreuna. Chiar crezi că e atât de sofisticat?
- A supraviețuit pe străzi.
- Cred că e timpul să sondezi puțin.
- Și să-i dăm de înțeles că reticența lui ne deranjează?
- Dacă e atât de deștept cum crezi, știe deja.

Pe Bean nu-l deranja să fie murdar. La urma urmelor, petrecuse ani întregi fără să facă baie. Câteva zile nu-l deranjau. Iar dacă alții remarcă, își păstrau opiniile pentru ei. Îi lăsa să adauge asta la bârfele despre el. Mai mic și mai tânăr ca Ender! Rezultate perfecte la toate testele! Pute ca un porc!

Timpul de duș era prețios. Atunci se putea identifica pe pupitru cu numele unuia dintre băieții din paturile alăturate – când ei erau la duș. Erau în pielea goală, ducându-se la dușuri numai cu prosoapele pe ei, deci nu puteau fi urmăriți după uniforme. În acest timp Bean putea intra să exploreze sistemul fără ca profesorii să știe că el îi învață șmecheriile. Își dăduse întrucâtva pe față intențiile când modificase preferințele ca să nu mai aibă de-a face cu invitația stupidă la jocul minții ori de câte ori schimba lucrările pe pupitru. Dar asta nu fusese ceva dificil, iar el considera că nu se vor alarma fiindcă se prinsese cum s-o facă.

Până acum Bean descoperise doar puține lucruri cu adevărat utile, dar simțea că se află foarte aproape de dărmarea unor ziduri mult mai importante. Știa că există un sistem virtual creat cu scopul de a fi spart de elevi. Auzise legende despre cum Ender (desigur) spărsese sistemul din prima zi și se identificase ca Dumnezeu, dar el știa că, deși Ender fusese poate neobișnuit de rapid, nu făcuse totuși nimic care să nu fie de așteptat din partea unui elev isteț și ambițios.

Prima realizare a lui Bean fu să descopere sistemul profesorilor de urmărire a activității computerelor elevilor. Evitând acțiunile care erau raportate în mod automat profesorilor, reuși să creeze un domeniu privat pe care ei să nu-l poată vedea decât dacă-l căutau în mod special. Apoi, ori de câte ori ar fi găsit ceva interesant în timp ce era conectat pe alt nume, nu trebuia decât să țină minte locația și să descarce informațiile în domeniul protejat și să lucreze în voie – în timp ce pupitrul său raporta că citește lucrări din bibliotecă. Bineînțeles că citise acele lucrări, dar mult mai rapid decât raporta pupitrul.

După atâta pregătire, Bean se aștepta să facă progrese reale. Dar foarte curând se lovi de protecții – informații pe care sistemul ar fi trebuit să le dețină, dar nu le oferea. Găsi câteva căi de ocolire. De exemplu, nu putu să găsească nicio hartă a întregii stații, ci doar ale zonelor accesibile elevilor, și acelea erau întotdeauna niște grafice drăguțe, în mod deliberat la scară greșită. Dar descoperi o serie de hărți pentru situații de urgență într-un program care le afișa automat pe pereții coridoarelor în cazul unei depresurizări, indicând cele mai apropiate ecluze. Aceste hărți erau la scară, și integrându-le într-o singură hartă reuși să obțină o schemă a întregii stații. Bineînțeles că nimic nu avea indicatoare în afară de ecluze, dar el aflase de existența unui sistem de coridoare paralele de o parte și de alta a zonei elevilor. Stația trebuia să fie formată nu din una, ci din trei roți paralele, unite în mai multe puncte. Acolo locuiau profesorii și echipajul, acolo se aflau sistemele de menținere a vieții și comunicațiile cu Flota. Vestea proastă era că sistemele de recirculare a aerului erau separate. Conductele dintr-o roată nu l-ar fi dus în niciuna din celelalte. Ceea ce

însemna că deși putea probabil spiona orice se petrecea în roata elevilor, celelalte roți îi erau inaccesibile.

Totuși, chiar și în interiorul roții elevilor existau multe locuri secrete de explorat. Elevii aveau acces la patru punți, plus sala de gimnastică de sub puntea A și sala de lupte de deasupra punții D. În realitate erau nouă punți, două sub puntea A și trei deasupra punții D. Spațiile acelea trebuiau să folosească la ceva. Dacă se considerase că merita să fie ascunse de elevi, Bean își imaginează că merita să le exploreze.

Și va începe în curând să exploreze. Antrenamentul îl făcuse mai puternic, dar continua să rămână mic pentru că nu mânca peste măsură – era incredibil cu cât de multă mâncare încercau să-l îndoape, iar porțiile continuau să crească, probabil fiindcă cele precedente nu-i aduseseră creșterea în greutate dorită. Dar ceea ce nu putea controla era creșterea în înălțime. În curând nu va mai putea trece prin supape – dacă nu era deja prea târziu. Totuși, utilizarea sistemului de aerisire pentru a ajunge la punțile secrete nu se putea face în timpul dușului. Însemna că va trebui să piardă somnul. Așa că amână – o zi în plus nu însemna mare lucru.

Până când într-o dimineață Dimak veni la prima oră în dormitor, anunțându-i că toată lumea trebuie să-și schimbe parola imediat, stând cu spatele la ceilalți, și să nu spună nimănui noua parolă.

— Să nu o scrieți niciodată când vă poate vedea cineva, zise el.

— A folosit cineva parola altcuiva? întrebă un puști, tonul lui sugerând că ideea i se părea groaznică. O asemenea lipsă de onoare!

Lui Bean îi veni să râdă.

— E o cerință pentru tot personalul F.I., așa că ar fi bine să vă între de pe acum în obișnuință, zise Dimak. Cine e prins că folosește aceeași parolă mai mult de o săptămână va fi trecut pe lista neagră.

Dar Bean presupuse că se prinseseră ce făcea el. Adică analizaseră experiențele lui din ultimele luni și știau destul de mult din ce descoperise. Se identifică și șterse domeniul protejat, în speranța că încă nu-l găsiseră. Memorase tot ceea ce îi era cu adevărat util. Nu se va mai baza niciodată pe pupitru pentru ceva ce putea ține minte.

Dezbrăcându-se și înfășurându-se în prosop, Bean se îndreaptă spre dușuri împreună cu ceilalți. Dar Dimak îl opri în ușă.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise.

— Și dușul meu? întrebă Bean.

— Dintr-o dată te interesează curățenia?

Bean se aștepta să fie urecheat pentru furtul de parole, în loc de asta, Dimak se așeză alături de el pe patul de jos de lângă ușă și-i puse întrebări mult mai generale.

— Cum te descurci aici?

— Bine.

— Știi că ai rezultate bune, dar sunt îngrijorat că nu-ți faci prieteni printre ceilalți copii.

— Am o mulțime de prieteni.

— Adică știi numele multor oameni și nu te cerți cu nimeni.

Bean ridică din umeri. Îi displăcea direcția pe care o luase interogatoriul tot atât de mult cât i-ar fi displicut o anchetă în privința folosirii computerului.

— Bean, sistemele de aici au fost concepute cu un scop. Sunt o mulțime de factori pe care îi luăm în considerare când determinăm aptitudinea pentru comandă a unui elev. Munca în clasă e o parte importantă. Dar și capacitatea de a conduce.

— Toți cei de aici au aptitudini de conducător, nu?

Dimak râse.

— Da, e adevărat, dar nu puteți fi toți lideri în același timp.

— Sunt mare cât un copil de trei ani, zise Bean. Nu cred ca sunt prea mulți elevi dornici să înceapă să mă salute.

— Dar ai putea să-ți creezi un grup de prieteni. Ceilalți așa fac. Tu nu.

— Cred că nu am ceea ce e necesar ca să fiu comandant.

Dimak ridică o sprânceană.

— Sugerezi că vrei să fii înghețat?

— Rezultatele mele arată că încerc să greșesc intenționat?

— Ce vrei de fapt? întrebă Dimak. Nu joci jocurile pe care le joacă alți copii. Programul tău de antrenament e ciudat, deși știi că programul obișnuit e făcut să te întărească pentru sala de luptă. Înseamnă că nu vrei să joci nici jocul ăsta? Pentru că dacă ăsta e planul tău, chiar o să fii înghețat. Asta e principala noastră metodă de a evalua abilitățile de comandă. De asta întreaga activitate din școală e centrată în jurul armatelor.

— O să mă descurc în sala de luptă, zise Bean.

— Dacă tu crezi că poți s-o faci fără pregătire, te înșeli. O minte iute nu înlocuiește un trup puternic, agil. N-ai idee cât de solicitantă fizic poate fi sala de luptă.

— O să mă alătur antrenamentele obișnuite, domnule.

Dimak se lăsă pe spate și închise ochii suspinând ușor.

— O, dar cât ești de ascultător, nu-i așa, Bean?

— Încerc să fiu, domnule.

— Asta e o mare aiureală, zise Dimak.

— Domnule?

Acum începe, gândi Bean.

— Dacă ai folosi la a-ți face prieteni energia pe care o folosești ca să ascunzi diverse lucruri de profesori, ai fi cel mai iubit puști din școală.

— ăsta trebuie să fie Ender Wiggin, domnule.

— Să nu crezi că nu ne-am prins că ești obsedat de Wiggin.

— Obsedat?!

Bean nu mai întrebase despre el din prima zi. Nu participase niciodată la discuțiile despre clasamente. Nu se dusese niciodată în sala de luptă în timpul antrenamentelor lui Ender.

Of! Ce greșeală evidentă! Ce prostie!

— Ești singurul lansat care a evitat total să-l vadă pe Ender Wiggin. Îi urmărești programul astfel încât să nu fii niciodată în aceeași încăpere cu el. Asta cere un efort deosebit.

— Eu sunt un lansat, domnule. El e într-o armată.

— Nu fă pe prostul, Bean. Nu ești convingător și mă faci să-mi pierd timpul.

Să spună un adevăr evident și inutil, așa era regula.

— Toată lumea mă compară mereu cu Ender pentru că am venit aici foarte mic. Vroiam să-mi găsesc propria cale.

— Accept explicația deocamdată fiindcă am o limită până la care mă pot bălăci în prostiile tale, spuse Dimak.

Dar pe când spunea ceea ce spusese despre Ender, Bean se întrebă dacă nu cumva era adevărat. De ce n-aș avea și eu un sentiment atât de firesc cum e gelozia? Nu sunt o mașină. Se simți puțin jignit că Dimak părea să presupună că se petrecea ceva mult mai subtil. Că Bean mințea orice ar fi spus.

— Spune-mi, întrebă Dimak, de ce refuzi să joci jocul fanteziei?

— Pare plicticos și stupid, răspunse Bean. Asta era în mod sigur adevărat.

— Nu-i suficient, zise Dimak. Să știi că nu e plicticos și stupid pentru ceilalți copii de la Școala de Luptă. De fapt, jocul se adaptează interesului tău.

Nu mă îndoiesc de *asta*, gândi Bean.

— E doar o minciună, zise. Nimic nu e real.

— Încetează măcar o clipă să te mai prefaci! spuse Dimak cu asprime. Știi perfect de bine că folosim jocul pentru a analiza personalitatea, de asta refuzi să-l joci.

— Sună ca și cum mi-ați fi analizat personalitatea oricum, zise Bean.

— Nu te poți opri, nu-i așa?

Bean nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

— M-am uitat pe lista ta de lecturi, zise Dimak. Vauban?

— Da?

— Ingineria fortificațiilor din timpul lui Ludovic al XIV-lea?

Bean aprobă. Se gândi la Vauban și la strategiile adoptate de el pentru a se încadra în finanțele tot mai strâmtorare ale lui Ludovic. Apărarea în adâncime făcuse loc unei linii subțiri de construcții de apărare; construirea de noi fortărețe fusese abandonată, în timp ce demolarea celor redundante sau prost plasate continua. Sărăcia

triumfa asupra strategiei. Începu să vorbească despre asta, dar Dimak îl întrerupse.

— Haide, Bean. De ce studiezi un subiect care nu are nicio legătură cu războiul în spațiu?

Bean nu avea niciun răspuns. Trecuse prin istoria strategiei de la Xenofon și Alexandru la Cezar și Machiavelli. Vauban venea la rând. Nu avea un plan – cea mai mare parte a lecturilor lui erau o acoperire pentru lucrul clandestin pe computer. Dar pentru că Dimak pusese întrebarea, ce aveau în comun fortificațiile din secolul al XVII-lea cu războiul în spațiu?

— Nu eu l-am pus pe Vauban în bibliotecă.

— Avem setul complet de scrieri militare care există în fiecare bibliotecă a flotei. Nu e ceva mai semnificativ decât altceva.

Bean ridică din umeri.

— Ai petrecut două ore citindu-l pe Vauban.

— Și ce dacă? Am petrecut tot atât timp și cu Frederic cel Mare, și nu cred că săpăm tranșee și nici nu-i ucidem cu baioneta pe cei care rup rândurile în cursul atacului.

— De fapt nu l-ai citit pe Vauban, nu-i așa? zise Dimak. Vreau să știu ce ai făcut.

— *Am citit* Vauban.

— Crezi că nu știm cât de repede citești?

— Dar m-am *gândit* la Vauban.

— Bine atunci, la ce te-ai gândit?

— Cum ați spus. La cum se poate aplica războiului în spațiu.

Trebuia să câștige timp. *Ce avea* în comun Vauban cu războiul în spațiu?

— Aștept, zise Dimak. Spune-mi cu ce ți-ai ocupat ieri mintea timp de două ore.

— Bineînțeles că fortificațiile sunt imposibile în spațiu, spuse Bean. Adică, nu în sens tradițional. Dar se pot face unele lucruri. De exemplu minifortărețe, în care să lași o trupă de sacrificiu în afara fortăreței principale. Poți staționa acolo escadroane de nave care să intercepteze raidurile. Și se pot construi bariere. Mine. Câmpuri de epave care să provoace coliziuni cu navele rapide, găurindu-le. Ceva de genul ăsta.

Dimak aprobă din cap, dar nu zise nimic.

Bean începuse să se înfierbânte.

— Adevărata problemă e că, spre deosebire de Vauban, noi avem numai un singur punct de apărare – Pământul. Iar inamicul nu se limitează la o singură direcție principală de atac. Ar putea veni de oriunde. De peste tot în același timp. Deci ne izbim de problema clasică a apărării, ridicată la cub. Cu cât ne desfășurăm mai mult forțele defensive, cu atât ne sunt necesare mai multe, și dacă resursele

sunt limitate, în curând vom avea mai multe fortificații decât putem echipa. La ce bun să avem baze pe sateliții lui Jupiter, Saturn sau Neptun, când inamicul nu e nici măcar obligat să vină în planul elipticii? Poate depăși toate fortificațiile noastre. Așa cum Nimitz și MacArthur au folosit salturile bidimensionale din insulă în insulă împotriva defensivei în adâncime a japonezilor, în al doilea război mondial. Doar că dușmanul nostru manevrează în trei dimensiuni. Deci nu putem menține apărarea în adâncime. Singura noastră posibilitate de apărare este detectarea lui din timp și o singură forță concentrată.

Dimak dădu încet din cap. Fața lui nu avea nicio expresie.

— Continuă.

Să continue? Nu era suficient pentru a explica două ore de lectură?

— Ei bine, m-am gândit că și asta ar putea fi o rețetă pentru dezastru, pentru că inamicul e liber să-și împartă forțele. Chiar dacă interceptăm și ne apărăm contra a 99% din escadroanele care ne atacă, ajunge să scape unul ca să devasteze Pământul. Am văzut cât de mult teritoriu poate distruge o singură navă atunci când au venit prima dată și au început să pârjolească China. Dacă zece nave ajung în apropierea Pământului doar pentru o singură zi – iar dacă ne împrăstie destul, vor avea mai mult de o zi! – ar putea distruge cea mai mare parte din zonele populate. Toate ouăle noastre sunt într-un singur coș.

— Și toate astea le-ai înțeles citindu-l pe Vauban, zise Dimak.

În sfârșit. Părea suficient ca să-l satisfacă.

— Gândindu-mă la Vauban, și la problema defensivei noastre care e mult mai dificilă.

— Deci, zise Dimak, care e soluția ta?

Soluția? Cine credea Dimak că e Bean? Eu mă gândesc cum să țin sub control problemele din Școala de Luptă, nu să salvez lumea!

— Nu cred că există o soluție, spuse Bean, trăgând din nou de timp. Dar spunând asta, începu să și creadă. Nu are niciun rost să încercăm să apărăm Pământul. De fapt, cu excepția cazului în care au vreun dispozitiv defensiv pe care nu-l cunoaștem, ca de exemplu un mod de a pune un scut invizibil în jurul planetei, inamicul e la fel de vulnerabil ca și noi. Deci singura strategie care are sens este un atac total. Să ne trimitem flota împotriva planetei lor și să o distrugem.

— Și dacă flotele noastre trec una pe lângă alta? întrebă Dimak. Ne distrugem unii altora lumile și nu ne mai rămân decât navele?

— Nu, zise Bean cu mintea alertă. Nu și dacă am fi trimis flota imediat după A Doua Invazie a Gândacilor. După ce forța de asalt a lui Mazer Rackham i-a învins, ar fi durat până să se răspândească vorba despre înfrângerea lor. Construiam cât puteam de repede o flotă și o lansam imediat asupra lumii lor. În acest mod vestea despre înfrângere

ar fi ajuns la ei în același timp cu contraatacul nostru devastator.

Dimak închise ochii.

— Acum ne spui.

— Nu, zise Bean, în timp ce îi devenea limpede că avea dreptate în toate privințele. Flota a fost deja trimisă. Înainte ca cei de pe stația asta să se nască, flota a fost lansată.

— Interesantă teorie, spuse Dimak. Bineînțeles că te înșeli total.

— Ba nu.

Știa că nu se înșală, pentru că mina calmă a lui Dimak era prefăcută. Îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. Bean atinsese ceva cu adevărat important, iar Dimak știa.

— Vreau să spun că teoria ta despre dificultatea apărării în spațiu e corectă. Dar oricât ar fi de greu, tot trebuie s-o facem, și pentru asta sunteți voi aici. Cât despre o presupusă flotă lansată – A Doua Invazie a secătuit resursele umanității, Bean. Durează mult până să putem reconstrui o flotă de dimensiuni apreciabile. Și să obținem armament mai bun pentru noul război. Dacă ai fi învățat ceva de la Vauban, ar fi trebuit să înveți că nu trebuie să construiești mai mult decât are poporul tău resurse să te sprijine. În afară de asta, tu presupui că știm unde se află lumea inamicului. Dar analiza ta e bună doar în măsura în care ai identificat importanța problemei cu care ne confruntăm.

Dimak se ridică de pe pat.

— Mă bucur să aflu că timpul tău de studiu nu e complet irosit în tentativele de a sparge sistemul computerului, zise.

Cu această remarcă usturătoare, părăsi dormitorul.

Bean se ridică și se urcă în patul lui, unde se îmbracă. Acum nu mai avea timp de duș, și oricum nu mai conta. Pentru că știa că atinsese un punct sensibil cu ceea ce-i spusese lui Dimak. A Doua Invazie a Gândacilor nu secătuisese resursele umanității, Bean era sigur de asta. Problemele în apărarea unei planete erau atât de evidente, încât F.I. nu avea cum să le fi neglijat, mai ales în urma unui război aproape pierdut. Știa că trebuiau să atace. Construiseră flota. O lansaseră. Plecase. Era de neconceput să fi făcut altceva.

Atunci la ce bună toată aiureala asta cu Școala de Luptă? Oare Dimak avea dreptate, Școala de Luptă nu folosea decât pentru a construi o forță defensivă în jurul Pământului pentru a contracara un atac al inamicilor care trecuseră în drumul lor pe lângă flota invadatoare?

Dacă ar fi adevărat, n-ar exista niciun motiv s-o ascundă. Niciun motiv de minciună. De fapt, toată propaganda de pe Pământ spunea oamenilor că e vital să se pregătească pentru următoarea invazie a Gândacilor. Deci Dimak nu făcuse nimic altceva decât să repete povestea pe care F.I. o spusese tuturor celor de pe Pământ timp de trei generații. Totuși Dimak transpirase, ceea ce sugera că povestea nu e

adevărată.

Flota defensivă de pe orbită avea deja oameni la bord, asta era problema. Procesul normal de recrutare ar fi trebuit să fie suficient. Războiul defensiv nu necesită geniu, ci doar atenție. Detectare din timp, interceptie precaută, protejarea unor rezerve adecvate. Succesul nu depinde de calitatea comandantilor, ci de cantitatea navelor disponibile și de calitatea armamentului. Școala de Luptă nu avea niciun sens – Școala de Luptă avea sens numai în contextul unui război ofensiv, un război în care manevrele, strategia și tactica ar juca un rol important. Dar flota ofensivă plecase deja. După cum presupunea Bean, bătălia avusese deja loc cu ani în urmă și F.I. aștepta vești dacă au pierdut sau au câștigat. În funcție de distanța în ani-lumină la care se afla planeta natală a Gândacilor.

Din câte se pare, gândi Bean, războiul s-a terminat deja, F.I. știe că am câștigat, și pur și simplu nu a spus nimănui.

Iar motivul era evident. Singurul lucru care ar fi oprit războaiele de pe Pământ și ar fi unit întreaga umanitate era o cauză comună – apărarea împotriva Gândacilor. Imediat ce s-ar fi știut că amenințarea Gândacilor a fost eliminată, toate ostilitățile înăbușite ar fi re izbucnit. Indiferent dacă era vorba de musulmani contra occidentali, sau imperialismul rusesc mult timp stăpânit și paranoia împotriva Alianței Atlantice, sau aventurierii Indiei sau... sau toate deodată. Haos. Resursele Flotei Internaționale ar fi atrase de revolta unei facțiuni sau a alteia. Și asta putea să însemne distrugerea Pământului – fără niciun fel de ajutor de la Furnici.

Asta încerca F.I. să împiedice. Teribilul război fratricid care ar urma. Ca Roma sfâșiată de războiul civil după înfrângerea finală a Cartaginei – dar cu mult mai rău, pentru că armele erau mai groaznice și ura mult mai adâncă, ură naționalistă și religioasă și nu rivalități personale ca între cetățenii conducători ai Romei.

F.I. era hotărâtă să prevină asta.

În acest context, Școala de Luptă era perfect logică. Timp de mulți ani aproape fiecare copil de pe Pământ fusese testat, iar cei cu potențial de comandanți străluciți erau luați din țările lor și duși în spațiu. Cei mai buni absolvenți ai Școlii de Luptă, sau cei mai loiali F.I., ar putea foarte bine să fie puși la comanda armatelor atunci când F.I. va anunța în sfârșit terminarea războiului și va ataca preventiv pentru a elimina armatele naționale și pentru a unifica lumea, pentru totdeauna, sub o singură guvernare. Dar scopul principal al Școlii de Luptă era să ia acești copii de pe Pământ ca să nu poată deveni comandanți ai armatelor unor națiuni sau facțiuni.

La urma urmelor, invadarea Franței de către marile puteri europene după Revoluția Franceză a forțat disperatul guvern francez să-l descopere și să-l promoveze pe Napoleon, chiar dacă în final acesta a

preluat puterea în loc să se mulțumească să apere poporul. F.I. era hotărâtă să nu existe vreun Napoleon pe Pământ care să conducă rezistența. Toți potențialii Napoleoni erau aici, purtând uniforme stupide și luptându-se unul cu altul pentru supremația într-un joc stupid. Erau doar liste negre. Luându-ne pe noi, supuseseră Pământul.

— Dacă nu te îmbraci, o să întârzii la curs, spuse Nikolai, băiatul care dormea în patul de jos, vizavi de Bean.

— Mulțumesc, zise Bean. Își aruncă prosopul uscat și-și trase în grabă uniforma.

— Îmi pare rău că a trebuit să le spun despre faptul că mi-ai folosit parola, spuse Nikolai.

Bean amuți.

— Adică, nu știam că tu ai fost, dar au început să mă întrebe ce căutam în hărțile pentru situații de urgență, și fiindcă eu nu știam despre ce vorbesc nu le-a fost greu să înțeleagă că altcineva se înregistrase cu numele meu, și uite, ai locul perfect din care să poți vedea când introduc parola și... Vreau să spun, ești chiar isteț. Dar n-am vrut să le spun despre tine.

— Bine, făcu Bean. Nicio problemă.

— Dar, de fapt, ce ai aflat? Din hărți?

Înainte, Bean ar fi ignorat întrebarea – și pe băiat. Nu prea multe, eram doar curios, asta ar fi spus. Dar acum întreaga lume se schimbase. Acum era important să aibă relații cu ceilalți copii, nu pentru a-și dovedi în fața profesorilor aptitudinile de comandant, ci pentru ca atunci când războiul va izbucni pe Pământ, iar planul F.I. va eșua, așa cum era de prevăzut, să știe cine îi sunt prietenii și dușmanii printre comandanții diferitelor armate naționale sau rebele.

Căci planul F.I. *va eșua*. Era un miracol că nu eșuase deja. Depindea prea mult de milioane de soldați și comandanți care trebuiau să fie mai loiali F.I. decât propriilor lor patrii. Așa ceva nu se va întâmpla. Inevitabil, însăși F.I. se va rupe în facțiuni.

Dar complotiștii erau fără îndoială conștienți de pericol. Păstrau numărul de conspiratori cât mai mic posibil – poate numai triumviratul format din Hegemon, Strateg și Mareșal, și poate câteva persoane de la Școala de Luptă. Pentru că această stație era inima complotului. Aici fiecare comandant dotat din ultimele două generații fusese studiat îndeaproape. Existau dosare despre fiecare din ei – cine era cel mai talentat, cel mai valoros. Care erau slăbiciunile lor, atât ca temperament, cât și ca lider. Cine erau prietenii lui. Cui îi erau loiali. Cui ar fi trebuit în consecință să i se ofere comanda forțelor F.I. în războaiele interumane viitoare, și cine ar fi trebuit să fie înlăturat de la comandă și ținut izolat până la sfârșitul ostilităților.

Nu era de mirare că îi îngrijora lipsa de participare a lui Bean la micul lor joc. Devenea o cantitate necunoscută. Devenea periculos.

Acum era mai periculos ca oricând pentru Bean să joace. Dacă nu juca i-ar fi făcut suspicioși și temători – dar orice mișcare ar fi plănuit împotriva lui, cel puțin n-ar fi știut nimic despre el. Dacă ar fi jucat ar fi devenit mai puțin suspicioși – dar dacă făceau ceva contra lui ar fi avut informațiile pe care li le dădea jocul. Iar Bean nu avea deloc încredere că putea fi mai bun decât jocul. Chiar dacă încerca să le dea rezultate trucate, strategia în sine le-ar fi putut spune mai multe despre el decât ar fi vrut să știe.

Și mai era o posibilitate. Putea să se înșele în toate privințele. Poate că existau informații-cheie pe care el nu le avea. Poate că nu fusese lansată nicio flotă. Poate că nu îi învinseseră pe Gândaci pe planeta lor. Poate făceau într-adevăr un efort disperat să construiască o flotă defensivă. Poate, poate, poate.

Bean avea nevoie de mai multe informații pentru a putea spera că analiza lui fusese corectă iar deciziile lui vor fi cele bune.

Iar izolarea trebuia să se termine.

— Nikolai, zise Bean, n-o să-ți vină să crezi ce am descoperit pe hărțile alea. Știai că sunt nouă punți, nu doar patru?

— Nouă?

— Și asta doar pe o singură roată. Mai există încă două roți despre care nu ne vorbesc niciodată.

— Dar în pozele stației apare o singură roată.

— Pozele alea au fost făcute când era o singură roată. Dar planurile arată trei. Paralele între ele, rotindu-se împreună.

Nikolai păru să cadă pe gânduri.

— Poate că sunt doar niște planuri. Poate n-au construit niciodată celelalte roți.

— Atunci de ce ar avea hărți ale lor în sistemele pentru situații de urgență?

Nikolai râse.

— Tata spunea întotdeauna că birocrății nu aruncă niciodată nimic.

Bineînțeles. De ce nu se gândise la asta? Sistemele de urgență fuseseră fără îndoială programate înainte ca prima roată să intre în funcțiune. Deci toate acele hărți erau deja incluse în sistem, chiar dacă celelalte roți nu mai fuseseră construite, chiar dacă pentru două treimi din hărți nu existau pereți pe care să fie expuse. Nimeni nu se ostenise să intre în sistem și să le șteargă.

— Nu m-am gândit la asta, zise Bean.

Știa că, dată fiind reputația sa de elev strălucitor, pentru Nikolai nu putea exista un compliment mai mare. Într-adevăr reacția copiilor din paturile alăturate o arătă. Nimeni nu mai avusese până acum o asemenea conversație cu Bean. Nimeni nu se gândise la ceva la care Bean să nu se fi gândit primul. Nikolai se îmbujoră de mândrie.

— Dar cele nouă punți ar avea sens, spuse Nikolai.
— Sistemele de menținere a vieții, zise o fată pe nume Semiluna. Trebuie să producă undeva oxigen. Pentru asta e nevoie de o mulțime de plante.

Alți copii li se alăturară.

— Și echipajul. Noi nu vedem decât profesori și nutriționiști.
— Poate *au construit* celelalte roți. Nu știm dacă n-au făcut-o. Grupul se lansă în speculații. Iar în centrul tuturor se afla Bean. Bean și noul său prieten, Nikolai.
— Hai, zise Nikolai. Întârziem la mate.

— Deci a aflat câte punți există. Ce ar putea face cu această informație?

— Exact asta e întrebarea. Ce plănuia, de ce a considerat necesar să afle asta. În toată istoria școlii, nimeni nu a mai căutat așa ceva.

— Crezi că pune la cale o revoluție?

— Tot ce știm despre copilul ăsta e că a supraviețuit pe străzile din Rotterdam. Locul e un iad, din câte am auzit. Copiii sunt răi. Fac ca Împăratul muștelor să semene cu Pollyana.

— Când ai citit Pollyana?

— E o carte?

— Cum ar putea pune la cale o revoluție? Nu are niciun prieten.

— N-am spus nimic despre o revoluție, a fost teoria ta.

— Nu am nicio teorie. Nu-l înțeleg pe puștiul ăsta. Nici măcar nu l-am vrut aici. Cred că ar trebui să-l trimitem pur și simplu acasă.

— Nu.

— Nu, domnule, sunt sigur că asta ai vrut să spui.

— După trei luni la Școala de Luptă, și-a dat seama că războiul defensiv nu are rost și că trebuie să fi lansat o flotă împotriva planetei Gândacilor imediat după sfârșitul ultimului război.

— Știe asta? Și tu vii să-mi spui că a aflat câte punți există?

— Nu știe. Bănuiește. I-am spus că se înșală.

— Sunt convins că te-a crezut.

— Sunt convins că are îndoieli.

— E un motiv în plus să-l trimitem înapoi pe Pământ. Sau să-l trimitem undeva pe o bază îndepărtată. Îți dai seama ce coșmar ar fi dacă ar exista o breșă în sistemul de securitate al acestor informații?

— Totul depinde de cum le folosește.

— Doar că noi nu știm nimic despre el, deci nu avem cum să știm cum le va folosi.

— Sora Carlotta...

— Chiar mă urăști? Femeia asta e mai impenetrabilă chiar decât piticul tău.

— O minte ca a lui Bean nu e de aruncat doar pentru că ne temem că ar putea exista o scurgere de informații.

— Nici siguranța nu e de aruncat de dragul unui singur puști extrem de deștept.

— Și noi nu suntem suficient de deștepți ca să-i creăm noi amăgiri? Lasă-l să descopere ceva ce va crede că e adevărul. Apoi trebuie să venim cu o minciună pe care s-o creadă.

Sora Carlotta stătea pe terasa grădinii la o măsuță, în fața unui exilat bătrân și zbârcit.

— Nu sunt decât un bătrân om de știință rus care-și petrece ultimii ani din viață pe țărmurile Mării Negre.

Anton trase un fum lung din țigară și-l suflă peste balustradă, adăugându-l poluării care plutea dinspre Sofia spre apă.

— Nu am nicio autoritate legislativă aici, spuse sora Carlotta.

— Ai ceva mult mai periculos pentru mine. Faci parte din Flotă.

— Nu ești în pericol.

— Asta e adevărat, dar numai datorită faptului că nu-ți voi spune nimic.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate.

— Prețuiești sinceritatea, dar nu cred că ai aprecia-o dacă ți-aș spune ce gânduri trezește trupul tău în mintea unui rus bătrân.

— Nu prea e un sport să încerci să șochezi călugărițele. Nu se obțin trofee.

— Deci iei călugăria în serios.

Sora Carlotta oftă.

— Crezi că sunt aici pentru că știu ceva despre tine, și nu vrei să aflu mai multe. Dar eu am venit din cauza a ce nu pot să aflu despre tine.

— Adică?

— Orice. Pentru că investigam o problemă particulară pentru F.I., mi-au dat o serie de articole pe tema cercetărilor despre modificarea genomului uman.

— Și acolo a apărut numele meu?

— Dimpotrivă, numele tău nu a fost menționat nici măcar o dată.

— Cât de repede uită oamenii!

— Dar când am citit câte ceva de la cei pe care îi menționaseră – întotdeauna lucrări vechi, dinainte ca securitatea F.I. să le cenzureze – am observat o tendință. Numele tău era mereu citat în notele lor. Citat în mod constant. Și totuși nu se putea găsi niciun cuvânt de-al tău. Nici măcar fragmente de articole. Se pare că n-ai publicat niciodată.

— Și totuși sunt citat. Aproape miraculos, nu-i așa? Voi colecționați miracole, nu-i așa? Ca să creați sfinții?

— Îmi pare rău, dar nu poți fi beatificat înainte de moarte.

— Nu mai îmi funcționează decât un singur plămân, zise Anton. Deci nu mai am chiar așa de mult de așteptat, dacă continui să fumez.

— Ai putea să te lași.

— Cu un singur plămân, sunt necesare de două ori mai multe țigări pentru a obține aceeași cantitate de nicotină. În consecință trebuie să fumez mai mult, nu să mă las. Ar trebui să fie evident, dar tu nu gândești ca un om de știință, ci ca o femeie credincioasă. Gândești ca

o persoană supusă. Când afli că ceva e rău, nu-l mai faci.

— Cercetările tale erau în domeniul limitărilor genetice ale inteligenței umane.

— Așa să fie?

— Întotdeauna ești citat în legătură cu acest domeniu. Desigur, textele nu erau exact despre acest subiect, altfel ar fi fost ținute secrete. Dar titlurile articolelor menționate în notele de subsol – cele pe care nu le-ai scris, fiindcă nu ai publicat niciodată nimic – toate sunt legate de acest domeniu.

— Într-o carieră e atât de ușor să cazi pradă rutinei.

— Vreau să-ți pun o întrebare ipotetică.

— Întrebările mele favorite. Alături de cele retorice. Pot să adorm la fel de bine la amândouă.

— Să presupunem că cineva încalcă legea încercând să modifice genomul uman, mai precis pentru a spori inteligența.

— Atunci acel cineva ar fi în mare pericol să fie prins și pedepsit.

— Să presupunem că, folosind cele mai bune studii disponibile, descoperă anumite gene pe care le-ar putea modifica la un embrion, astfel încât inteligența persoanei după naștere să fie crescută.

— Embrion! Mă pui la încercare? Asemenea schimbări nu pot avea loc decât în ovul. O singură celulă.

— Și să presupunem că s-a născut un copil cu astfel de mutații. Copilul s-a născut și a crescut destul pentru ca inteligența lui deosebită să fie remarcată.

— Presupun că nu vorbești despre copilul tău.

— Nu vorbesc despre niciun copil. Un copil ipotetic. Cum îți poți da seama că acest copil a fost modificat genetic? Fără să i se examineze genele.

Anton ridică din umeri.

— Ce contează dacă i se examinează genele? Ar fi normale.

— Chiar dacă le-ai modificat?

— Există o mică posibilitate. Ipotetic vorbind.

— În gama normală a variațiilor?

— Există două întrerupătoare, unul pentru închidere, unul pentru deschidere. Vezi tu, gena e deja acolo.

— Care genă?

— Pentru mine oamenii inteligenți au fost cheia. De obicei autiștii. Handicapații. Ei au puteri mentale extraordinare. Calculează cu viteza fulgerului. Au o memorie fenomenală. Dar sunt proști, chiar retardați în alte domenii. Extrag rădăcina pătrată dintr-un număr cu douăsprezece cifre în câteva secunde, dar sunt incapabili să cumpere ceva dintr-un magazin. Cum pot fi atât de strălucitori, și totuși atât de proști?

— Asta e gena?

— Nu, alta, dar mi-am dat seama că e posibil. Creierul uman poate fi cu mult mai inteligent decât este. Dar există o..., cum se spune, tranzacție?

— Compensație.

— O compensație teribilă. Ca să ai un intelect extraordinar, trebuie să renunți la orice altceva. Astfel, creierul savanților autiști reușește asemenea isprăvi. Fac un singur lucru, iar restul e doar o distragere, o plictiseală, care nu-i poate interesa. Atenția lor e indivizibilă.

— Deci toți oamenii hiperintelenți ar trebui să fie retardați în alte privințe.

— Așa am presupus cu toții, pentru că asta vedeam. Excepție păreau să facă doar cei cu o inteligență medie, care își pot îndrepta puțin din concentrare asupra problemelor cotidiene. Apoi m-am gândit... dar nu-ți pot spune la ce m-am gândit, deoarece am fost răsplătit cu o interdicție.

Zâmbi neajutorat. Inima surorii Carlotta se opri. Când cineva se dovedea un risc pentru securitate, i se implanta în creier un dispozitiv care îi provoca un fel de anxietate, lansând o buclă de feedback care provoca un atac de panică. Acești oameni erau apoi periodic sensibilizați pentru a se asigura că simt o anxietate puternică atunci când sunt confrunțați cu discuții despre subiectul interzis. Dintr-un anumit punct de vedere, era un monstruos amestec în viața unei persoane; dar comparând cu practica obișnuită a închisorii sau a asasinării oamenilor în care nu se putea avea încredere în privința unui secret vital, interdicția părea de-a dreptul umană.

Așa se explica, desigur, de ce Anton se amuza din orice. Era necesar. Dacă și-ar fi permis să devină agitat sau furios – de fapt orice emoție negativă puternică – ar fi avut un atac de panică chiar fără să vorbească despre subiectele interzise. Sora Carlotta citise cândva un articol în care soția unui bărbat echipat cu un astfel de dispozitiv spunea că viața lor nu fusese niciodată mai fericită, deoarece acum el privea totul cu calm și umor. „Acum copiii îl iubesc, nu-i mai înspăimântă când e acasă.” Spusese asta, după cum pretindea articolul, cu doar câteva ore înainte ca el să se arunce de pe o stâncă. Aparent, viața era mai bună pentru toată lumea în afara lui.

Iar acum întâlneau un om ale cărui amintiri fuseseră făcute inaccesibile.

— Ce păcat, spuse sora Carlotta.

— Dar poți să rămâi. Am o viață singuratică. Ești soră de caritate, nu-i așa? Fie-ți milă de un bătrân singur, și plimbă-te cu mine.

Ea vru să refuze și să plece imediat. Atunci el se lăsă pe spate în scaunul său și începu să respire adânc, regulat, cu ochii închiși, murmurând pentru sine o melodie.

Un ritual de calmare. Deci... în momentul în care o invitase să se

plimbe cu el simțise o anxietate și mecanismul se declanșase. Însemna că invitația lui era ceva serios.

— Bineînțeles că ne plimbăm, spuse ea. Deși, din punct de vedere tehnic, ordinul meu are puțin de-a face cu mila față de indivizi. Suntem mult mai pretențioși. Treaba noastră e să încercăm să salvăm lumea.

El chicoti.

— Câte o persoană o dată ar fi prea încet, nu-i așa?

— Ne punem viața în slujba cauzei mult mai largi a umanității. Mântuitorul a murit deja pentru păcatele noastre. Noi încercăm să facem ordine în urma consecințelor păcatelor altor oameni.

— Interesantă credință, spuse Anton. Mă întreb dacă orientarea vechilor mele cercetări ar fi fost considerată un serviciu adus omenirii, sau doar o altă mizerie pe care cineva ca voi ar fi trebuit s-o curețe.

— Și eu mă întreb, zise sora Carlotta.

— Nu vom ști niciodată.

Ieșiră din grădină pe o alee din spatele casei, apoi în stradă, traversară și o lunară pe o potecă printr-un parc neîngrijit.

— Copacii de aici sunt foarte bătrâni, observă sora Carlotta.

— Câți ani ai tu, Carlotta?

— Obiectiv sau subiectiv?

— Rămâi la calendarul gregorian, ca fiind cel mai recent corectat.

— Asta îl deosebește de cel iulian, care încă le stă în gât rușilor, nu-i așa?

— Ne-a silit timp de peste șaptezeci de ani să comemorăm Revoluția din Octombrie care de fapt a avut loc în noiembrie.

— Ești mult prea tânăr ca să-ți amintești de comuniștii din Rusia.

— Din contră, acum sunt suficient de bătrân ca să păstrez în minte toate amintirile poporului meu. Îmi amintesc de lucruri care s-au întâmplat cu mult înainte de a mă naște eu. Îmi amintesc lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. Trăiesc în amintiri.

— E un loc plăcut?

— Plăcut? ridică din umeri. Râd de toate astea pentru că sunt nevoit. E atât de trist – atâtea tragedii, și totuși nu am învățat nimic din ele.

— Pentru că natura umană nu se schimbă niciodată.

— Mi-am imaginat, spuse el, cum ar fi putut Dumnezeu să creeze ceva mai bun când l-a creat pe om – după chipul și asemănarea lui, cred.

— A creat bărbatul și femeia. Se poate presupune că a vrut să păstreze vagi detaliile ale anatomiei sale.

El râse și îi dădu o palmă puțin prea puternică pe spate.

— N-aș fi crezut că poți glumi despre asemenea lucruri! Sunt plăcut surprins!

— Mă bucur că pot aduce veselia în existența ta mohorâtă.

— Și atunci strângi lațul.

Ajunseseră pe o colină de unde marea se vedea mai puțin decât de pe terasa lui Anton.

— Nu e o existență mohorâtă, Carlotta. Pentru că mă pot bucura de marele compromis al lui Dumnezeu când a făcut ființele umane așa cum ne-a făcut pe noi.

— Compromis?

— Știi, trupurile noastre ar putea trăi veșnic. Nu trebuie să ne uzăm. Celulele trăiesc toate; se pot menține și se pot autorepara, sau pot fi înlocuite de unele proaspete. Există chiar și mecanisme care pot reface oasele. Menopauza nu trebuie să oprească o femeie de a avea copii. Creierul nostru nu trebuie să decadă, pierzând amintirile sau eșuând în absorbția altora noi. Dar Dumnezeu ne-a creat cu moartea înăuntrul nostru.

— Începi să vorbești serios despre Dumnezeu.

— Dumnezeu ne-a creat cu moartea în noi, dar și cu inteligență. Atingem șaptezeci de ani – poate nouăzeci, dacă ne îngrijim – în munții Georgiei se ajunge la o sută treizeci, deși eu personal cred că mint. S-ar putea pretinde nemuritori dacă ar putea scăpa neprinși cu minciuna. Dar am putea trăi veșnic, dacă am accepta să fim tot timpul proști.

— Doar nu vrei să spui că Dumnezeu a avut de ales pentru oameni între viață lungă și inteligență!

— E chiar în Biblie, Carlotta. Doi pomi – al cunoașterii și al vieții. Mănânci din pomul cunoașterii, și vei muri cu siguranță. Mănânci din pomul vieții, și rămâi pentru totdeauna un copil în grădinile raiului, nemuritor.

— Vorbești în termeni teologici, deși sunt convinsă că nu ești credincios.

— Pentru mine teologia e o glumă. E nostim! Râd de ea. Pot să-ți spun povești amuzante despre teologie, ca să-mi bat joc de credincioși. Vezi? Asta îmi face plăcere și mă calmează.

În cele din urmă înțelese. Trebuia să-i spună pe litere? Îi dădea explicațiile cerute, dar folosind un cod, într-un mod care îi păcălea nu numai pe cei care trăgeau cu urechea – căci fiecare cuvânt al lui ar fi putut fi ascultat – ci chiar și propria sa minte. Totul era o glumă; prin urmare îi putea spune adevărul, atât timp cât o făcea în această formă.

— Atunci sunt de acord să-ți ascult incursiunile glumețe în teologie.

— Geneza vorbește despre oameni care au trăit peste nouă sute de ani. Dar nu spune cât de proști au fost acești oameni.

Sora Carlotta râse tare.

— Din cauza asta Dumnezeu a trebuit să distrugă omenirea prin potop, continuă Anton. Ca să scape de proștii ăia și să-i înlocuiască cu

unii mai isteți. Mințile lor se mișcau mai repede, dar și metabolismul. Îi grăbea spre mormânt.

— De la Matusalem cu aproape un mileniu de viață la Moise cu cei o sută douăzeci de ani ai săi, iar acum noi. Dar viețile noastre se prelungesc.

— Am tras o concluzie.

— Suntem mai proști acum?

— Atât de proști, încât preferăm o viață mai lungă pentru copiii noștri decât să-i vedem devenind ca Dumnezeu, cunoscând... binele și răul... cunoscând... totul.

Duse mâna la piept, gâfâind.

— Ah, Dumnezeule! Dumnezeule din Ceruri!

Se prăbuși în genunchi. Respira superficial și repede. Dădu ochii peste cap și căzu.

Părea că nu reușise să-și mențină autoamăgirea. În cele din urmă trupul său aflate cum reușise să-i spună acestei femei secretul vorbind în termeni religioși.

Îl întinse pe spate. Acum că leșinase, intensitatea atacului de panică se micșorase. Dar și leșinul era ceva serios la vârsta lui Anton. Dar în acest caz nu mai avea nevoie de eroism ca să-și revină. Se va trezi calm.

Unde se aflau oamenii care trebuiau să-l urmărească? Unde erau spionii care le ascultau conversația?

Auzi pașii pe iarbă, pe frunze.

— Puțin cam târziu, nu-i așa? Întrebă fără să ridice privirea.

— Îmi pare rău, nu ne așteptam la așa ceva. Bărbatul era tânăr, dar nu părea prea inteligent. Se presupunea că implantul îl va împiedica să-și spună povestea; nu era necesar ca paznicii lui să fie deștepți.

— Cred că o să fie bine.

— Despre ce vorbești?

— Religie, zise ea, știind că declarația ei va fi probabil verificată cu înregistrarea. Îl critica pe Dumnezeu fiindcă a făcut greșit ființele umane. Pretindea că glumește, dar cred că un om de vârsta lui nu glumește niciodată cu adevărat când e vorba de Dumnezeu, nu-i așa?

— Au în ei teama de moarte, spuse tânărul cu înțelepciune – atâta de câtă era în stare.

— Crezi că și-a declanșat accidental un atac de panica trezindu-și propria anxietate în privința morții?

Dacă o spunea ca o întrebare, nu era chiar o minciună, nu-i așa?

— Nu știu. Începe să-și revină.

— Bun, sigur nu vreau să-i mai provoc vreo anxietate din motive religioase. Când se trezește, spune-i că îi sunt recunoscătoare pentru cele discutate. Asigură-l că m-a ajutat să lămuresc o mare problemă privind scopurile lui Dumnezeu.

— Da, o să-i spun, zise tânărul silitor.

Desigur, nu putea spera ca mesajul nu va fi deformat. Sora Carlotta se aplecă și sărută fruntea rece și asudată a lui Anton. Apoi se ridică în picioare și plecă.

Deci acesta era secretul. Genomul care îi permitea omului să aibă o inteligență extraordinară prin accelerarea majorității proceselor care aveau loc în corp. Mentea lucra mai repede. Copilul se dezvoltă mai repede. Bean era într-adevăr produsul unui experiment în dezlegarea genei savante. I se dăduse fructul din pomul cunoașterii. Dar exista un preț. Nu va fi capabil să guste din fructele pomului vieții. Orice ar fi făcut în viață, trebuia să facă în tinerețe, pentru că n-ar fi trăit foarte mult.

Anton făcuse experimentul. Nu fusese o joacă de-a Dumnezeu care dăduse naștere unei ființe umane trăind într-o explozie de inteligență, foc de artificii în loc de o singură lumânare care să ardă îndelung. Dar găsisese cheia pe care Dumnezeu o ascunsese în genomul uman. Altcineva, vreun urmaș, vreun suflet cu o curiozitate de nepotolit, vreun vizionar dornic să ducă ființa umană pe următoarea treaptă a evoluției sau altcineva cu o cauză nebunească, arogantă – acest cineva făcuse pasul îndrăzneț și răsucise cheia, deschizând ușa, punând fructul strălucitor și ucigaș în mâna Evei. Și din cauza acestei fapte – crima șarpelui – Bean fusese alungat din grădina Raiului. Bean care, desigur, va muri – dar va muri ca un zeu, cunoscând binele și răul.

- Nu vă pot ajuta. Nu mi-ați dat informațiile pe care le-am cerut.
- Ți-am dat nenorocitele alea de rezumate.
- Nu mi-ai dat nimic și știi asta. Și acum vii la mine și-mi ceri să-l evaluez pe Bean în locul vostru – dar nu-mi spui de ce, nu-mi dai niciun context. Aștepti un răspuns, dar mă privezi de mijloacele de a-l obține.
- Frustrant, nu-i așa?
- Pentru mine nu. Pur și simplu n-o să vă dau niciun răspuns.
- Atunci Bean va fi scos din program.
- Dacă ești hotărât, niciun răspuns de-al meu nu-ți va schimba hotărârea, mai ales că mi-ai dat de înțeles că n-ai încredere în răspunsul meu.
- Știi mai multe decât mi-ai spus, iar eu am nevoie de informații.
- Minunat. Ai devenit perfect empatic cu mine, căci exact asta ți-am spus și eu în repetate rânduri.
- Ochi pentru ochi? Cât de creștinește!
- Necredincioșii vor întotdeauna ca ceilalți să se comporte creștinește.
- Poate că n-ai auzit, dar suntem în război.
- Și eu ți-aș putea spune același lucru. Suntem în război, și totuși mă aiurești cu secretomania asta prostescă, întrucât nu avem nicio dovadă că Furnicile ne spionează, secretul nu e un secret de război. E vorba de menținerea puterii Triumviratului asupra omenirii. Iar asta nu mă interesează câtuși de puțin.
- Greșești. Informațiile sunt secrete pentru a împiedica desfășurarea unor experimente oribile.
- Doar un prost închide poarta când lupul e deja în stână.
- Ai vreo dovadă că Bean e rezultatul unui experiment genetic?
- Cum aș putea dovedi, când voi mi-ați ascuns toate dovezile? Pe de altă parte, ceea ce contează nu e dacă are gene modificate, ci la ce l-ar putea duce aceste modificări genetice, dacă le are. Toate testele voastre sunt proiectate astfel încât să vă permită să previzionați comportamentul oamenilor normali. Ele nu i se pot aplica lui Bean.
- Dacă e atât de imprezvizibil, atunci nu ne putem baza pe el. Va pleca.
- Dar dacă el ar fi singurul care ar putea câștiga războiul? Atunci l-ați exclude din program?

Bean nu voia să fie prea sătul, nu în seara asta, așa că împărți aproape toată mâncarea și dădu tava curată înainte ca ceilalți să termine. Chiar dacă nutriționistul va fi suspicios, avea nevoie să fie un timp singur în dormitor.

Inginerii plasau întotdeauna punctul de aspirație a aerului pe peretele de deasupra ușii care dădea pe coridor. În consecință, aerul

trebuia să intre în încăpere prin celălalt capăt, unde erau paturi neocupate. Fiindcă nu putuse vedea supapa doar privind spre acel capăt, trebuia ca ea să se afle sub unul dintre paturi. N-o putuse căuta atunci când ceilalți se uitau la el, pentru că nimeni nu trebuia să știe că e interesat de supape. Acum, singur, se ghemui la podea și în câteva clipe deschise capacul supapei. Ieși ușor. Încercă să-l pună la loc, ascultând atent zgomotul provocat de operațiune. Prea mult. Capacul supapei trebuia să rămână scos. Îl așează pe podea lângă deschizătură, suficient de departe ca să nu se lovească accidental de el în întuneric. Apoi, ca să fie sigur, îl scoase complet de sub pat și-l strecură sub cel de vizavi.

Gata. După aceea își reluă activitățile curente.

Până când se făcu noapte. Până când respirația celorlalți îi spuse că majoritatea, dacă nu chiar toți, adormiseră.

Bean dormea în pielea goală, ca mai toți băieții – uniforma nu avea cum să-l trădeze. Li se spusese să folosească prosoapele când se duceau noaptea la toaletă, deci Bean presupusese că și ele puteau fi urmărite.

Bean se dădu jos din pat, luă prosopul din cui și se înfășură cu el, îndreptându-se spre ușa dormitorului.

Nimic neobișnuit. După stingere erau permise drumurile la toaletă, deși nu erau încurajate, iar Bean avusese grijă să facă asemenea incursiuni. Nu fusese încălcat niciun regulament. Și era o idee bună să facă prima explorare cu vezica goală.

Când se întoarse, dacă mai era cineva treaz n-ar fi văzut decât un puști în prosop îndreptându-se spre patul său.

Dar el trecu de patul său și se strecură în liniște sub ultimul pat, unde îl aștepta supapa descoperită. Prosopul rămase pe podea, astfel că dacă cineva ar fi observat că patul lui Bean e gol ar fi văzut și că prosopul lipsește și ar fi presupus că s-a dus la toaletă.

Nici de data asta nu fu mai ușor să se strecoare în supapă, dar, odată intrat, Bean descoperi că antrenamentul își făcuse efectul. Putea să alunece înclinat, mișcându-se suficient de încet ca să nu facă zgomot și să evite să-și zgârie pielea în vreo protuberanță metalică. Nu voia să fie nevoit să explice vreo rană.

În întunericul deplin al conductei de aerisire trebui să păstreze constant în minte harta sistemului. Luminile slabe de noapte din fiecare dormitor aduceau doar atâta lumină cât să poată localiza fiecare supapă. Dar nu conta localizarea celorlalte dormitoare de la acest nivel. Bean trebuia să coboare sau să urce până la o punte unde locuiau și lucrau profesorii. Judecând după timpul necesar lui Dimak ca să ajungă în dormitorul lor în rarele ocazii când vreo ceartă cerea prezența lui, Bean presupusese că locuința lui era pe o altă punte. Și pentru că Dimak sosea întotdeauna răsuflând greu, Bean mai

presupusese că puntea era sub nivelul lor, și nu deasupra – ca să ajungă la ei Dimak trebuia să urce pe scară, nu să alunece pe o bară.

Oricum, Bean nu avea intenția să înceapă prin a coborî. Trebuia să vadă dacă se poate sui pe o punte superioară înainte de a risca să fie prins în capcană pe una inferioară.

Când în cele din urmă – după ce trecuse de trei dormitoare – ajunse la un puț vertical, nu coborî. Testă pereții pentru a vedea cu cât era mai larg decât conducta orizontală. Era mult mai larg – Bean nu putu cuprinde tot diametrul. Dar era doar cu puțin mai adânc. Asta era bine. Atât timp cât Bean nu se străduia prea mult și nu transpira, frecarea dintre pielea lui și pereții conductei îl putea ajuta să-și croiască drum în sus. Iar în conducta verticală gâtul lui va putea sta drept, odihnindu-se după ce fusese tot timpul întors într-o parte.

În jos era aproape mai dificil decât în sus, deoarece dacă începea să alunece era greu să se oprească. În plus era conștient că, cu cât ar fi mers mai jos, cu atât traseul ar fi devenit mai dificil. Și trebuia să verifice mereu pereții din jur, în căutarea altei conducte laterale.

Dar la urma urmelor nu trebuia s-o găsească pe pipăite. Putea vedea conductele laterale pentru că existau lumini în ambele direcții. Profesorii nu aveau aceleași restricții referitoare la ora stingerii ca elevii, iar camerele lor erau mai mici, deci supapele erau mai dese, aruncând mai multă lumină în conducte.

În prima încăpere un profesor era treaz și lucra la pupitru. Problema era că Bean, privind prin capacul supapei aproape de podea, nu putea vedea ce scrie.

Putea fi la fel în toate camerele. Supapele din podea nu erau bune pentru el. Trebuia să intre în sistemul de recirculare a aerului.

Înapoi la conducta verticală. Adierea venea de deasupra, deci într-acolo trebuia să meargă dacă voia să treacă dintr-un sistem în altul. Singura lui speranță era ca sistemul de conducte să aibă o ușă de acces înainte de a ajunge la ventilatoare, iar el să fie în stare s-o găsească în întuneric.

Îndreptându-se mereu în direcția suflului, și simțindu-se remarcabil mai ușor după ce urcase șapte punți, ajunse în sfârșit la o zonă mai largă cu o mică bandă luminoasă. Zgomotul ventilatoarelor era mai puternic, dar încă nu se afla destul de aproape ca să le vadă. N-avea importanță. O să iasă din bătaia vântului.

Ușa de acces era marcată clar. Putea avea o alarmă care să se declanșeze la deschidere. Dar se îndoia. Astfel de lucruri se făceau în Rotterdam împotriva hoților. Furtul nu era o problemă serioasă pe o stație spațială. Ușa ar fi avut o alarmă doar dacă toate ușile stației ar fi fost prevăzute cu alarme. Va afla în curând.

Deschise ușa, se strecură într-un spațiu slab luminat și închise ușa în urma lui.

Structura stației era vizibilă aici, bârnele, plăcile de metal. Nu existau suprafețe compacte. Încăperea era mai rece, și nu numai din cauza absenței suflului cald. De cealaltă parte a plăcilor curbe se întindea spațiul înghețat. Probabil reactoarele se aflau aici, dar izolația era foarte bună, și nici nu merita să pompeze prea mult aer cald în acea încăpere, lăsând doar scurgerile de căldură s-o încălzească. Lui Bean nu-i mai fusese atât de frig de când plecase din Rotterdam... dar în comparație cu timpurile când purta haine subțiri iarna pe străzi în vântul bătând dinspre Marea Nordului, aici era abia răcoare. Lui Bean îi era ciudă că devenise atât de răsfățat încât să-i pese de o temperatură ușor scăzută. Și totuși nu se putu abține să nu tremure. Nici măcar în Rotterdam nu fusese în pielea goală.

Urmând conductele, urcă pe scările personalului până la reactoare și apoi găsi conductele de recirculare a aerului pe care le urmă în sens invers. Îi fu ușor să găsească ușa de acces și apoi să intre în conducta principală verticală.

Deoarece aerul din conductele de recirculare nu trebuia să fie sub presiune, nu era necesar ca ele să fie înguste. Era de asemenea partea din sistem în care trebuia strânsă și îndepărtată mizeria, deci menținerea accesului era importantă; atunci când aerul ajungea la reactoare era deja extrem de curat. În loc să se cațere prin puțuri înguste, Bean coborî ușor pe o scară, iar în lumina slabă nu avu nicio dificultate să citească semnele care spuneau pe ce punte duc deschiderile de pe fiecare parte.

Pasajele laterale nu erau conducte. Constau în întreg spațiul dintre tavanul unui coridor și podeaua celui de deasupra. Acolo erau toate cablurile și conductele de apă – caldă, rece, ape uzate. Iar în afară de benzile de lumină slabă de lucru, spațiul era luminat frecvent de supapele de pe ambele părți – acele deschizături înguste pe care Bean le văzuse în cursul primei sale experiențe.

Acum putea vedea ușor în jos în camera fiecărui profesor. Se târî, făcând cât mai puțin zgomot posibil – o îndemânare pe care și-o perfecționase colindând străzile din Rotterdam. Găsi repede ceea ce căuta – un profesor treaz, dar care nu lucra la pupitru. Bean nu-l cunoștea, pentru că superviza un grup de elevi mai mari și nu predă niciun curs la care fusese Bean. Se ducea la duș. Asta însemna că se va întoarce în cameră și, poate, va deschide din nou pupitrul, dându-i ocazia lui Bean să-i vadă numele și parola.

Fără îndoială că profesorii își schimbau parolele des, deci ceea ce obținea nu era valabil mult timp. Mai mult, era posibil ca tentativa de a folosi parola unui profesor pe pupitrul unui elev să declanșeze vreo alarmă. Dar Bean se îndoia. Întreg sistemul de securitate era creat astfel încât să interzică accesul elevilor, să le monitorizeze comportamentul. Profesorii nu erau atât de strict supravegheați.

Lucrau frecvent la ore neobișnuite, și de asemenea se identificau adesea în timpul zilei de la pupitrele elevilor pentru a apela programele lor mai complexe cu care să rezolve problemele unui elev sau să-i ofere resurse personalizate. Bean era aproape sigur că riscul de a fi descoperit era pe deplin contrabalansat de beneficiile pe care le aducea furtul identității unui profesor.

În timp ce aștepta, auzi voci câteva camere mai sus. Nu era destul de aproape pentru a înțelege cuvintele. Să riște să piardă întoarcerea de la baie?

Câteva clipe mai târziu privea chiar în camera lui... Dimak. Interesant. Vorbea cu un bărbat a cărui imagine holografică apărea în aer deasupra pupitrului. Colonelul Graff, își dădu seama Bean. Comandantul Școlii de Luptă.

— Strategia mea a fost simplă, spunea Graff. M-am predat și i-am dat acces la ceea ce voia. Avea dreptate, nu pot avea răspunsuri corecte de la ea decât dacă o las să vadă datele pe care le cere.

— Ți-a dat vreun răspuns?

— Nu, e prea devreme. Dar mi-a pus o întrebare foarte bună.

— Care?

— Dacă băiatul e uman.

— Ei, haide. Doar nu crede că e o larvă de Gândac în formă umană?

— N-are de-a face cu Gândacii. E vorba de îmbunătățiri genetice. Ar explica multe.

— Dar tot uman rămâne.

— Nu e asta o controversă? Diferența dintre oameni și cimpanzei e mică din punct de vedere genetic. Între oameni și neanderthalieni a fost inesizabilă. Cât de multe diferențe îi trebuie ca să fie o altă specie?

— Interesant ca filozofie, dar practic...

— Practic, nu știm ce va face acest copil. Nu avem date despre specia lui. E o primată, ceea ce sugerează anumite caractere regulate, dar nu putem presupune nimic despre motivațiile lui...

— Cu tot respectul, domnule, e totuși un copil. O ființă umană. Nu e un extraterestru...

— Exact asta trebuie să aflăm înainte de a hotărî cât de mult ne putem baza pe el. Și de asta tu trebuie să-l supraveghezi cu și mai multă grijă. Dacă nu-l poți face să joace jocul minții, atunci găsește altă cale ca să afli ce-l face să acționeze. Pentru că nu ne e de folos până nu știm exact cât ne putem baza pe el.

Interesant cât de deschis îl numeau jocul minții când vorbeau între ei, gândi Bean.

Apoi își dădu seama ce spuneau. „Nu-l poți face să joace jocul minții.” Din câte știa Bean, el era singurul copil care nu jucase jocul fanteziei. Despre el vorbeau. O specie nouă. Modificat genetic. Bean își

simți inima bubuind în piept. Ce sunt eu? Nu numai inteligent, ci și... diferit.

— Dar scurgerea de informații? Întrebă Dimak.

— Asta e altceva. Trebuie să-ți dai seama ce știe. Sau cel puțin cât e de probabil să spună ceva celorlalți copii. Acum asta e cel mai mare pericol. Probabilitatea ca acest copil să fie comandantul de care avem nevoie e suficient de mare încât să merite riscul unei scurgeri de informații care să determine închiderea programului? Credeam că Ender reprezintă un pariu pe termen lung, dar asta îl face pe Ender să pară ceva sigur.

— Nu știam că vă place să pariați, domnule.

— Nu-mi place. Dar câteodată ești obligat.

— Am înțeles, domnule.

— Codifică tot ce îmi trimiți despre el. Fără nume. Fără discuții cu alți profesori în afara limitelor normale. Nimic despre problema asta.

— Bineînțeles.

— Dacă singurul mod în care îi putem învinge pe Gândaci este să ne transformăm într-o nouă specie, atunci, Dimak, am salva cu adevărat omenirea?

— Un sigur copil nu înseamnă transformarea unei specii, zise Dimak.

— Un picior în prag. Un bot de cămilă în cort. Dacă le-am da lor un deget.

— *Lor*, domnule?

— Da, sunt paranoic și xenofob. Așa am ajuns în postul ăsta. Dacă-ți cultivi aceste virtuți, ai putea și tu să te ridici până la înalta mea poziție.

Dimak râse. Graff nu. Capul său dispăru de pe display.

Bean trebui să-și impună să-și amintească faptul că aștepta să facă rost de o parolă. Se târî înapoi spre camera celui care intrase la baie.

Nu se întorsese încă.

Despre ce scurgere de informații vorbeau? Trebuie să fi fost ceva recent, pentru că discutau ca despre ceva urgent. Înseamnă că era posibil să fie vorba despre conversația lui Bean cu Dimak legat de ceea ce se petrece în realitate la Școala de Luptă. Și totuși bănuiala lui că războiul s-a desfășurat deja nu putea fi adevărată, altfel Dimak și Graff n-ar mai fi vorbit despre faptul că el ar putea reprezenta singura cale de a-i învinge pe Gândaci. Dacă Gândacii încă n-au fost învinși, scurgerea de informații se referea la altceva.

Era posibil ca prima sa bănuială să fi fost în parte corectă, și Școala de Luptă să existe mai mult pentru a depozita Pământul de comandanții buni decât pentru a-i învinge pe Gândaci. Graff și Dimak se temeau că Bean le va spune altor copii secretul. Măcar unora dintre ei asta le va reaprinde loialitatea față de națiunea, grupul etnic sau

ideologia părinților lor.

Și fiindcă Bean avea categoric de gând să testeze loialitatea celorlalți elevi în cursul următoarelor luni și ani, va trebui să fie de două ori mai atent pentru ca discuțiile sale să nu atragă atenția profesorilor. Nu avea nevoie să știe decât care dintre elevii cei mai buni și mai inteligenți sunt cei mai loiali țării lor. Bineînțeles că pentru asta Bean trebuia să afle cum funcționează loialitatea, ca să poată ști cum s-o slăbească sau s-o întărească, cum s-o exploateze sau s-o îndrepte în altă direcție.

Dar numai pentru că prima bănuială a lui Bean ar fi putut explica vorbele lor nu însemna și că e corectă. Iar dacă războiul final cu Gândacii nu avusese încă loc nu însemna că bănuiala lui era total greșită. S-ar putea, de exemplu, să fi lansat o flotă împotriva planetei Gândacilor cu ani în urmă, dar încă mai pregăteau comandanți ca să se lupte cu o flotă invazionistă care se apropia de Pământ. În acest caz, scurgerea de informații de care se temeau Graff și Dimak se referea la faptul că Bean i-ar putea speria pe ceilalți anunțându-i cât de presantă și de cumplită era situația umanității.

Ironia era că dintre toți copiii pe care-i cunoscuse Bean niciunul nu putea păstra un secret atât de bine ca el. Nici chiar Ahile, căci refuzând să împartă pâinea cu Poke își arătase intențiile.

Bean putea să păstreze un secret, dar știa că uneori trebuie să vinzi un pont despre ceea ce știi ca să obții mai multe informații. Asta făcuse Bean în discuția cu Dimak. Era periculos, dar pe termen lung, dacă i-ar fi putut împiedica să-l elimine din școală pentru a-l reduce la tăcere – în plus, de a-i împiedica să-l ucidă – ar fi putut afla informații mai importante decât cele pe care i le dăduse el. La urma urmelor, singurele lucruri pe care ei le puteau afla de la el erau despre sine însuși. Iar el putea afla de la ei orice altceva – cunoștințe mult mai vaste.

El însuși. În asta consta enigma lor – cine era el. Ce prostie, să te preocupe dacă era uman sau nu! Ce altceva ar putea fi? Niciodată nu văzuse alt copil manifestând vreo dorință sau emoție pe care să nu le fi simțit și el. Singura diferență era că Bean se dovedise mai puternic, și nu lăsa dorințele trecătoare și pasiunile să-i controleze acțiunile. Îl făcea asta un monstru? Era uman – doar că era mai bun.

Profesorul se întoarse în cameră. Își scoase prosopul umed, dar chiar înainte de a se îmbrăca se așeză la pupitru și se identifică. Bean îi privi degetele mișcându-se peste taste. O ceață de mișcări. Va trebui să repete în minte de mai multe ori ca să fie sigur. Dar cel puțin văzuse; nimic nu-i obstrucționa vederea.

Bean se târî înapoi prin puțul vertical. Expediția de seară durase deja suficient – avea nevoie de somn, iar fiecare minut creștea riscul de a fi descoperit.

De fapt fusese foarte norocos la prima lui incursiune prin conducte. Se întâmplase să-i audă pe Dimak și Graff discutând despre el și să privească un profesor care să-i ofere în mod convenabil parola sa. Pentru o clipă, lui Bean îi trecu prin minte că ei ar putea ști că el se află în sistemul de aerisire, poate chiar îi înscenaseră totul, ca să vadă ce va face. Ar fi putut fi doar un experiment în plus.

Nu. Nu fusese numai noroc faptul că profesorul îl lăsase să vadă parola. Bean alesese să-l privească pentru că se ducea la duș, pentru că își pusese pupitrul pe masă astfel încât Bean să aibă posibilitatea să vadă parola. Era o alegere inteligentă din partea lui Bean. Plecase cu cele mai bune șanse, și dăduseră rezultate.

Cât despre Dimak și Graff, poate că fusese un noroc să-i audă vorbind, dar fusese alegerea lui să se apropie imediat ca să asculte. Și, dacă era să se gândească, alesese să exploreze conductele tocmai din cauza evenimentului care-i îngrijora atât pe Graff și Dimak. Nu fusese o surpriză nici că discuția lor avusese loc după ora stingerii pentru elevi – atunci lucrurile se linișteau, și, odată îndatoririle îndeplinite, era timp pentru o conversație fără ca Graff să-l convoace pe Dimak la o întâlnire specială, care putea trezi suspiciuni celorlalți profesori. Nu fusese noroc – Bean își făcuse singur norocul. Văzuse parola și ascultase conversația pentru că luase rapid decizia să intre în sistemul de recirculare a aerului și acționase imediat.

El își făcuse întotdeauna norocul.

Poate că asta avea de-a face cu modificările genetice despre care aflase Graff.

Ea, spusese ei. Ea întrebuse dacă Bean era uman din punct de vedere genetic. O femeie căuta informații, iar Graff cedase și îi dăduse acces la dovezi care îi fuseseră ascunse. Însemna că putea primi mai multe răspunsuri de la această femeie pe măsură ce ea începea să folosească noile date. Mai multe răspunsuri despre originea lui Bean.

Oare sora Carlotta era cea care se îndoia de umanitatea lui Bean?

Sora Carlotta, care plânsese când o părăsise și plecase în spațiu? Sora Carlotta, care îl iubea așa cum o mamă își iubește copilul? Cum putea ea să se îndoiască de el?

Dacă vor să găsească un om „inuman”, un extraterestru în formă umană, ar trebui să se uite bine la o călugăriță care îmbrățișează un copil ca și cum ar fi al ei, iar apoi împrăștie îndoieli că ar fi un băiat adevărat. Opusul poveștii cu Pinocchio. Atinge un băiat real și-l transformă în ceva oribil și înfricoșător.

Poate că nu despre sora Carlotta vorbeau. Era o altă femeie. Bănuiala lui că putea fi ea era greșită, ca și cea despre încheierea războiului final cu Gândacii. De asta Bean nu avea niciodată pe deplin încredere în bănuielile lui. Acționa pe baza lor, dar se păstra întotdeauna deschis posibilității ca interpretarea lui să fi fost greșită.

În plus, problema lui nu era să afle dacă era uman sau nu. Orice ar fi fost, era el însuși și trebuia să acționeze astfel încât nu numai să rămână în viață, dar să și obțină cât mai mult control asupra propriului său viitor. Singurul pericol era că ei erau interesați de problema posibilelor lui modificări genetice. În consecință, sarcina lui Bean era să pară atât de normal încât să adoarmă temerile lor pe această temă.

Dar cum să se prefacă normal? Nu fusese adus aici pentru că era normal, fusese adus pentru că era extraordinar. Așa erau toți ceilalți copii. Iar școala îi solicita într-atât, încât unii deveneau de-a dreptul ciudați. Ca Bonzo Madrid, cu vendeta lui împotriva lui Ender Wiggin. De fapt, Bean nu trebuia să pară normal, trebuia să pară ciudat într-un mod care era de așteptat.

Asta era imposibil de falsificat. Încă nu știau ce semne căutau profesorii în comportamentul copiilor de aici.

Putea să găsească zece lucruri de făcut, și să le facă, fără să ghicească existența a încă nouăzeci de alte lucruri pe care nu le observase.

Nu, ceea ce avea de făcut nu era să acționeze în mod previzibil, ci să devină ceea ce sperau ei că va fi comandantul lor perfect.

Când se întoarse în dormitorul lui, se urcă în pat și verifică timpul pe pupitru, descoperi că făcuse toate astea în mai puțin de o oră. Închise pupitrul și se culcă repetându-și în minte mișcarea degetelor profesorului atunci când se identificase. Când fu suficient de sigur care erau numele și parola, își permise să adoarmă.

Numai că, atunci când aluneca în somn, își dădu seama care ar putea fi camuflajul perfect, potolindu-le temerile și aducându-i atât siguranța, cât și avansarea.

Trebuia să devină Ender Wiggin.

— Domnule, am cerut o întrevedere privată.

— Dimak este aici pentru că scurgerea de informații din partea ta îi afectează munca.

— Scurgere de informații! De asta sunt repartizat în altă parte?

— Un copil a folosit parola ta pentru a intra în sistemul profesorilor. A găsit dosarele și le-a rescris astfel încât să-și creeze o identitate.

— Domnule, am respectat strict toate regulamentele. Niciodată nu mă identific în fața elevilor.

— Toți spun că nu se identifică, dar apoi se dovedește că o fac.

— Scuzați-mă, domnule, nu și Uphanad. El e întotdeauna cu ochii pe ceilalți să-i prindă. De fapt, e maniac în privința asta. Ne înnebunește pe toți.

— Îmi puteți verifica intrările. Niciodată nu mă identific în timpul orelor. De fapt, nu mă identific niciodată în afara camerei mele.

— Atunci cum a putut acest copil să intre în sistem folosind parola ta?

— Pupitrul meu stă pe masă, în felul acesta. Pot folosi pupitrul dumneavoastră ca să vă demonstrez?

— Desigur.

— Eu stau așa. Rămân cu spatele spre ușă ca să nu poată vedea nimeni înăuntru. Niciodată nu mă identific în altă poziție.

— Ei bine, nu există nicio fereastră prin care să tragă cu ochiul!

— Ba există, domnule.

— Dimak?

— Există o fereastră, domnule. Priviți. Supapa.

— Vorbești serios când sugerezi că ar putea...

— E cel mai mic copil care vreodată...

— Micul Bean mi-a folosit parola?

— Excelent, Dimak, ai lăsat să-ți scape numele, așa-i?

— Îmi pare rău, domnule.

— Mda. Altă scurgere de informații. O să-l trimiteți pe Dimak acasă împreună cu mine?

— Nu trimit pe nimeni acasă.

— Domnule, trebuie să subliniez că intruziunea lui Bean în sistemul principal al profesorilor este o oportunitate excelentă.

— De a avea un elev care-și face de cap prin dosarele celorlalți elevi?

— De a-l studia pe Bean. Nu l-am atras în jocul fanteziei, dar acum avem un joc pe care el a ales să-l joace. Urmărim unde se duce în sistem, ce face cu puterea pe care a obținut-o.

— Dar ar putea distruge...

— Nu va distruge nimic, domnule. Nu va face nimic care să-l trădeze. Copilul ăsta e prea deștept. Vrea informații. O să privească, n-o să atingă.

- Deci deja îl analizezi, nu-i așa? Știi tot timpul ce face?
- Știu că dacă avem o poveste pe care vrem ca el s-o creadă, trebuie ca el s-o descopere singur. Trebuie s-o fure de la noi. Deci consider această mică scurgere de informații o ocazie perfectă ca să vindecăm una mult mai importantă.
- Mă întreb, dacă s-a târât prin conducte, ce altceva a mai auzit?
- Dacă blocăm sistemul de aerisire, va ști că a fost descoperit, și atunci nu va mai crede ceea ce îi înscenăm.
- Deci trebuie să permit unui copil să se strecoare prin conducte și...
- Nu va mai putea s-o facă mult timp. Crește, iar conductele sunt foarte înguste.
- Asta nu ne prea reconfortează acum. Și, din nefericire, tot va trebui să-l ucidem pe Uphanad pentru că știe prea multe.
- Vă rog să-mi spuneți că glumiți.
- Da, glumesc. O să-l ai elev în curând, căpitane Uphanad. Urmărește-l cu mare atenție. Vorbește despre el numai cu mine. E imprevizibil și periculos.
- Periculos. Micul Bean.
- Te-a deconspirat, nu-i așa?
- Iertați-mă, dar și pe dumneavoastră, domnule.

Bean trecu în revistă fiecare elev al Școlii de Luptă, citind câte cinci-șase dosare pe zi. Descoperi că rezultatele lor inițiale erau cele mai puțin interesante informații despre ei. Toți cei de aici aveau rezultate atât de bune la testele susținute pe Pământ, încât diferențele erau neînsemnate. Rezultatele lui Bean erau cele mai bune, iar diferența dintre el și următorul, Ender Wiggin, era mare – la fel de mare ca și diferența dintre Ender și următorul după el. Dar totul era relativ. Diferența dintre Ender și Bean era de jumătate de procent; majoritatea copiilor realizaseră între 97 și 98 procente.

Bineînțeles, Bean știa ceea ce ei nu puteau să știe, că pentru el obținerea celui mai bun rezultat posibil fusese ceva ușor. Ar fi putut face mai mult, mai bine, dar atinsese limitele testelor. Diferența dintre el și Ender era mult mai mare decât se putea presupune.

Și totuși... citind dosarele, Bean ajunsese să vadă că rezultatele erau numai un ghid pentru potențialul unui copil. Profesorii vorbeau mai mult despre lucruri ca istețime, perspicacitate, intuiție; abilitatea de a dezvolta relații, de a înțelege rivalii; curajul de a acționa cu îndrăzneală, grija de a se asigura înainte de a se angaja la ceva, înțelepciunea de a alege cursul potrivit al unei acțiuni. Luând în considerare aceste puncte de vedere, Bean își dădu seama că nu era în mod necesar mai bun la aceste lucruri decât alți elevi.

Ender Wiggin știa într-adevăr lucruri pe care Bean nu le știa. Bean ar fi trebuit să gândească ca Wiggin, să-și organizeze antrenamente

suplimentare pentru a compensa faptul că avea un comandant care nu lucra cu el. Bean ar fi trebuit să încerce să atragă și alți elevi care să se antreneze cu el, fiindcă multe lucruri nu puteau fi făcute de unul singur. Dar Wiggin îi accepta pe toți cei care veneau, indiferent cât de dificil era să lucreze cu prea mulți în sala de luptă, și, după cum spuneau notele profesorilor, el petrecea mai mult timp antrenându-i pe alții decât lucrând la propria sa tehnică. Desigur, asta se întâmpla în parte pentru că nu mai era în armata lui Bonzo Madrid, și totuși trebuia să se antreneze regulat. Însă continua să lucreze cu alți copii, în special cu bobocii dornici să înceapă înainte de a fi promovați într-o armată obișnuită. De ce?

Oare face ce fac și eu, îi studiază pe ceilalți elevi pentru a se pregăti de un viitor război pe Pământ? Construiește o rețea cu ramificații în toate armatele? Îi antrenează într-un fel greșit, pentru ca mai târziu să fie avantajat de greșelile lor?

Din ceea ce auzise Bean despre Wiggin de la copiii din grupul de lansați care luau parte la aceste antrenamente, ajunse să-și dea seama că era cu totul altceva. Lui Wiggin părea că-i pasă cu adevărat ca elevii să facă tot ce pot mai bine. Dorea cu atâta disperare ca ei să-l placă? Pentru că, dacă intenționa așa ceva, metoda funcționa. Îl venerau.

Dar trebuia să fie ceva mai mult decât foamea de dragoste. Bean nu putea pricepe.

Descoperi că observațiile profesorilor, deși utile, nu-l puteau ajuta cu adevărat să pătrundă în mintea lui Wiggin. În primul rând, păstrau observațiile psihologice provenite de la jocul fanteziei în altă parte, unde Bean nu avea acces. În al doilea rând, nici profesorii nu puteau pătrunde în mintea lui Wiggin pur și simplu pentru că ei nu puteau gândi la un asemenea nivel.

Bean putea.

Dar intenția lui Bean nu era să-l studieze pe Wiggin din curiozitate științifică, sau să concureze cu el, nici măcar să-l înțeleagă. El intenționa să se transforme într-un copil în care profesorii să aibă încredere, pe care să se bazeze. Pe care să-l considere pe de-a-ntregul uman. Pentru asta, Wiggin îi era profesor pentru că Wiggin realizase deja ceea ce voia Bean.

Iar Wiggin reușise s-o facă fără să fie perfect. Fără să fie, din câte își dădea seama Bean, complet normal. Nu că ar fi fost cineva perfect normal. Dar hotărârea lui Wiggin de a renunța la câteva ore zilnic pentru a antrena copii care nu puteau face nimic pentru el – cu cât se gândea mai mult, cu atât înțelegea mai puțin. Wiggin nu-și construia o rețea de suporteri. Spre deosebire de Bean, el nu avea o memorie perfectă, deci Bean era aproape sigur că Wiggin nu păstra în minte câte un dosar pentru fiecare puști din Școala de Luptă. Copiii cu care

lucra nu erau cei mai buni, și adesea erau cei mai fricoși și slugarnici dintre boboci și dintre ratații din armatele obișnuite. Veneau la el pentru că credeau că a fi în aceeași încăpere cu soldatul care conducea în clasamente le-ar putea aduce puțin noroc. Dar de ce Wiggin continua să-și piardă timpul cu ei?

De ce a murit Poke pentru mine?

Era aceeași problemă. Bean știa. Găsi în bibliotecă câteva cărți despre etică și le luă să le citească pe pupitrul lui. Descoperi curând că singurele teorii care explicau altruismul erau false. Cea mai stupidă era vechea explicație sociobiologică a unchiului care se sacrifică pentru nepoți – în armate nu existau legături de sânge, iar oamenii adesea mureau pentru necunoscuți. Teoriile comunității erau întrucâtva bune – explicau de ce toate comunitățile îi onorau în poveștile și ritualurile lor pe eroii care se sacrificau pentru ceilalți, dar nu-i explicau pe eroii înșiși.

Pentru că asta vedea Bean în Wiggin. Era un erou în devenire.

Lui Wiggin nu-i păsa de el însuși atât cât îi păsa de ceilalți puști care nu meritau nici cinci minute din timpul său.

Și totuși exact asta ar fi putut fi trăsătura care îi făcea pe toți să se concentreze asupra lui. Poate de aceea în toate poveștile pe care i le spusese sora Carlotta, Iisus avea o mulțime de oameni în jurul său.

Poate de asta mă tem atât de mult de Wiggin. Pentru că el este extraterestru, nu eu. El e cel de neînțeles, cel imprezvizibil. El e cel care face lucruri fără un motiv palpabil, practic. Eu vreau să supraviețuiesc, și odată ce ai înțeles asta despre mine, nu mai e nimic de știut. El totuși ar putea face orice.

Cu cât îl studia mai mult pe Wiggin, cu atât mai multe mistere descoperea Bean. Cu atât era mai hotărât să acționeze ca Wiggin până când, într-o anumită măsură, va fi ajuns să vadă lumea așa cum o vedea Wiggin.

Dar, deși îl urmărea pe Wiggin – încă de la distanță – Bean nu-și permitea să facă ceea ce făceau copiii mai mici, ceea ce făceau discipolii lui Wiggin. Nu putea să-i spună Ender. Faptul că-i spunea pe numele de familie păstra distanța între ei. O distanță microscopică, oricum.

Oare ce studia Wiggin când citea de unul singur? Cu siguranță cărțile de istorie militară și de strategie pe care Bean le frunzărise în grabă și acum le recitea metodic, aplicând totul atât la luptele în spațiu, cât și la războiul modern de pe Pământ. Wiggin citise și el, dar când intra în bibliotecă o făcea mai mult ca să se uite la înregistrările video ale bătăliilor, și cele pe care le privea cel mai mult erau cele cu navele Gândacilor. Pe acestea și pe cele cu forța de asalt a lui Mazer Rackham din lupta eroică prin care fusese oprită cea de-A Doua Invație.

Bean le privi și el, deși nu în mod repetat – odată văzute, le rememora perfect și le putea derula în minte cu suficiente detalii ca să poată observa mai târziu ceea ce nu observase de prima dată. Oare Wiggin vedea ceva nou de fiecare dată când se întorcea la acele înregistrări? Sau căuta ceva ce nu găsisese încă?

Oare încerca să înțeleagă cum gândesc Gândacii? De ce nu-și dădea seama că biblioteca pur și simplu nu are destule filme ca să-i fie de folos? Era doar propagandă acolo. Ascundeau toate scenele oribile cu soldați morți, cu lupte și omoruri atunci când navele erau abordate și pătrundeau pe ele. Nu existau înregistrări ale înfrângerilor, în care Gândacii distrugeau navele oamenilor. Tot ce aveau acolo erau nave mișcându-se în spațiu, câteva minute de pregătire pentru luptă.

Războiul în spațiu? Atât de interesant în poveștile inventate, atât de plictisitor în realitate. Ocazional câte ceva se lumina, în general era doar întuneric.

Și, desigur, momentul obligatoriu al victoriei lui Mazer Rackham.

Oare ce spera Wiggin să învețe?

Bean învăță mai mult din omisiuni decât din ceea ce vedea. De exemplu, nu exista nicio imagine a lui Mazer Rackham în bibliotecă. Asta era ciudat. Fețele Triumvirilor erau pretutindeni, ca și cele ale altor comandanți sau lideri politici. De ce nu și Rackham? Oare murise în momentul victoriei? Sau era probabil o figură fictivă, o legendă creată în mod deliberat, ca să poată exista un nume de care să se lege victoria? Dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, i-ar fi creat și o față – ar fi fost atât de ușor s-o facă. Oare era handicapat?

Cum era în realitate, foarte scund?

Dacă o să ajung să devin comandantul flotei umane care va învinge Gândacii, o să ascundă și imaginea mea, pentru că cineva atât de mic nu ar putea fi considerat un erou?

Cui îi pasă? Eu nu vreau să fiu erou. Asta e treaba lui Wiggin.

Nikolai, băiatul de lângă el. Destul de inteligent ca să ghicească lucruri pe care Bean nu le ghicise de la început. Destul de încrezător ca să nu se supere când îl prinsese pe Bean spionându-l. Bean era plin de speranță când ajunsese în sfârșit la dosarul lui Nikolai.

Evaluarea profesorilor era negativă. „Bate pasul pe loc.” Crud – dar oare era adevărat?

Bean își dădu seama: am avut prea multă încredere în evaluările profesorilor. Am vreo dovadă reală că au dreptate? Sau am încredere în evaluările lor pentru că eu sunt atât de bine văzut? Mă complac să mă las flatat de ei?

Dar dacă toate evaluările lor sunt greșite?

Pe străzile din Rotterdam nu am avut niciun dosar făcut de profesori. Cunoșteam copiii. Poke – mi-am făcut propria părere despre

ea, și aproape am avut dreptate, doar câteva surprize când și când. Sargentul – nicio surpriză. Ahile – da, pe el l-am cunoscut.

Atunci de ce am stat departe de ceilalți elevi? Pentru că ei m-au izolat la început, și pentru că am decis că profesorii dețin puterea. Dar acum văd că am avut dreptate doar parțial. Profesorii au putere aici și acum, dar va veni o zi când nu voi mai fi la Școala de Luptă, și atunci ce mai contează ce cred profesorii despre mine? Pot să învăț toată istoria și teoria militară, dar n-o să-mi fie de niciun folos dacă nimeni n-o să vrea să-mi încredințeze comanda. Și nu voi fi niciodată pus la conducerea unei armate sau a unei flote decât dacă există motive să se creadă că oamenii mă vor urma.

Acum nu oamenii, ci băieții, în majoritate, și câteva fete. Nu sunt bărbați, dar vor deveni bărbați. Cum își aleg liderii? Cum pot să-i fac să urmeze pe cineva care e atât de mic, de nesuferit?

Cum a făcut Wiggin?

Bean îl întrebă pe Nikolai care dintre copiii din grupul lor se antrenau cu Wiggin.

— Puțini. Și stau pe margine, nu? Lingușitori și lăudăroși.

— Dar care sunt?

— Încerci să te pui bine cu Wiggin?

— Doar vreau să aflu câte ceva despre el.

— Ce vrei să știi?

Întrebările îl enervau pe Bean. Nu-i plăcea să vorbească mult despre ce făcea. Dar nu simți nimic malițios la Nikolai. Doar voia să știe.

— Istoria. El e cel mai tare, nu? Cum a ajuns așa?

Bean se întrebă dacă argoul său soldățesc suna destul de natural. Nu-l folosisese prea mult. Încă nu-i prinsese muzica.

— Dacă afli, zi-mi și mie.

Își roti ochii, autoironizându-se.

— Îți zic, spuse Bean.

— Am eu vreo șansă să fiu mai bun ca Ender? râse Nikolai. *Tu ai o șansă, după cum înveți.*

— Mucii lui Wiggin nu-s miere, zise Bean.

— Ce-nseamnă asta?

— E om ca toată lumea. Dacă aflu ceva îți zic, OK?

Bean se întrebă de ce Nikolai pierduse deja orice speranță de a deveni unul dintre cei mai buni. Să fi fost totuși corectă evaluarea negativă a profesorilor? Sau fără să vrea îl lăsaseră să vadă că-l desconsideră, iar el îi crezuse?

De la băieții pe care îi indicase Nikolai – lingușitori și lăudăroși, ceea ce nu era o evaluare tocmai greșită – Bean află ceea ce voia să știe. Numele prietenilor celor mai apropiați ai lui Wiggin.

Shen. Alai. Petra – din nou ea! Dar cel mai mult Shen.

Bean îl găsi în bibliotecă în timpul orelor de studiu individual.

Singurul motiv pentru a merge acolo erau înregistrările video – toate cărțile puteau fi citite de pe pupitre. Totuși, Shen nu se uita la filme. Avea pupitrul cu el, și juca jocul fanteziei.

Bean se așează lângă el să privească. Un om cu cap de leu îmbrăcat în zale stătea în fața unui uriaș, care părea să-i ofere o băutură la alegere – sunetul era slab și Bean nu-l putea auzi din partea lui de pupitru, dar Shen părea să reacționeze la el; introduse câteva cuvinte. Figura cu cap de leu bău una din substanțe și muri imediat.

Shen murmură ceva și împinse pupitrul într-o parte.

— Țasta e Pocalul Uriașului? zise Bean. Am auzit de el.

— Nu l-ai jucat niciodată? Nu poți câștiga. Așa *credeam*.

— Am auzit. Nu pare prea distractiv.

— Nu *pare*? Tu nu l-ai încercat? Nu e greu de găsit.

Bean ridică din umeri, încercând să imite manierismele folosite de ceilalți băieți. Shen părea că se amuză. Pentru că lui Bean nu-i reușise imaginea de tip cool? Sau pentru că era nostimă la cineva atât de mic?

— Haide, tu nu joci jocul fanteziei?

— Cum ai spus, replică Bean. *Credeai* că nimeni nu poate câștiga.

— Am văzut un tip care a ajuns într-un loc pe care nu-l văzusem niciodată. L-am întrebat unde era asta, și mi-a zis: „De cealaltă parte a Pocalului Uriașului”.

— Ți-a spus cum a ajuns acolo?

— Nu l-am întrebat.

— De ce nu?

Shen rânji și privi în altă parte.

— Era Wiggin, nu? Întrebă Bean.

Rânjetul se stinse.

— N-am spus asta.

— Știu că ești prieten cu el, de asta am venit aici.

— Ce-nseamnă asta? Îl spionezi? Ești de-ai lui Bonzo?

Nu mergea bine. Bean nu-și dăduse seama cât puteau fi de protectori prietenii lui Wiggin.

— Sunt pe cont propriu. Uite, nu-i nimic rău în asta, OK? Eu... uite, doar vreau să aflu câte ceva... tu-l știi de la început, nu? Se zice că ești prieten cu el de când erați lansați.

— Ei și?

— Vezi, el are prieteni. Ca tine. Chiar dacă e mereu cel mai bun la lecții, la toate, nu? Dar nu-l urăște toată lumea.

— O grămadă de *bichão* îl urăsc.

— Măi, trebuie să-mi fac și eu niște prieteni.

Bean știa că nu trebuia să încerce să pară că-și plânge de milă. În schimb, trebuia să sune ca un puști demn de milă care se străduiește din greu să *nu* pară că-și plânge de milă. Așa că își încheie mica pledoarie sentimentală cu un hohot de râs. Ca și când ar fi încercat s-o

facă să sune ca o glumă.

— Ești cam scund, zise Shen.

— Nu și pentru planeta de pe care vin eu, replică Bean.

Pentru prima dată, Shen zâmbi sincer.

— Planeta pigmeilor.

— Băieții ăștia-s prea mari pentru mine.

— Ei, știu despre ce vorbești, zise Shen. Am trecut și eu prin asta.

Unii puști mă tachinau. Ender i-a oprit.

— Cum?

— I-a tachinat și mai rău.

— N-am auzit că ar avea și gură.

— Nu, el n-a spus *nada*. A făcut-o de pe pupitru. A trimis un mesaj de la Dumnezeu.

O, da. Bean auzise de asta.

— A făcut asta pentru tine?

— Râdeau de fundul meu. Aveam fundul mare. Înainte de a face antrenamente, știi? Pe atunci. Așa că el a râs de ei că se uitau la fundul meu. Dar a semnat Dumnezeu.

— Deci n-au știut că el a făcut-o.

— O, au știut. Imediat. Dar el n-a spus nimic. Nu cu voce tare.

— Așa ați ajuns să fiți prieteni? E protectorul celor mici?

Ca Ahile...

— A celor *mici*? zise Shen. Era cel mai mic din grupul nostru de lansați. Nu ca tine, dar oricum mic. Mai tânăr, vezi tu.

— Era cel mai tânăr, dar a devenit protectorul vostru?

— Nu. Nu a fost așa. A împiedicat niște chestii. S-a dus la grupul ăla – Bernard, el îi adunase pe tipii mai mari, durii...

— Huliganii.

— Mda, cred că da. Doar că Ender s-a dus la numărul unu al lui Bernard, prietenul lui cel mai bun. Alai. L-a făcut pe Alai cel mai bun prieten al său.

— Și i-a furat susținătorii lui Bernard?

— Nu, omule. Nu-i așa. S-a împrietenit cu Alai, iar apoi l-a făcut pe Alai să-l ajute să se împrietenească și cu Bernard.

— Bernard... e cel căruia Ender i-a rupt brațul în navetă.

— Așa-i. Și cred că Bernard nu l-a iertat niciodată cu adevărat, dar a văzut cum merg lucrurile.

— Cum merg lucrurile?

— Ender e *bun* omule. Pur și simplu nu urăște pe nimeni. Dacă ești om bun îți place de el. Vrei să-i placă și lui de tine. Dacă lui îi place de tine ești OK, pricepi? Dar dacă ești o lepadătură, te înfurie. Doar pentru că există, pricepi? Ender încearcă să-ți trezească partea bună din tine.

— Cum îți trezești „părțile bune”?

— Habar n-am, omule. Crezi că eu știu? Doar că... dacă îl cunoști pe Ender de suficient timp, te face să vrei ca el să fie mândru de tine. Asta sună de parcă... de parcă aș fi copil mic, nu?

Bean scutură din cap. Lui îi suna a devotament. Bean nu prea înțelegea asta. Prietenii sunt prieteni, gândi el. Cum erau Sergentul și Poke, înainte de apariția lui Ahile. Dar nu fusese dragoste. Când venise Ahile, pe el îl iubiseră, dar mai mult cu venerație, ca pe... un zeu, el le aducea pâinea, ei i-o dădeau înapoi. Ca unui... da, așa cum își spunea el însuși. Tătic. Era oare același lucru? Era Ender un alt Ahile?

— Ești deștept, puștiule, zise Shen. Am fost pe-aproape, nu? Doar că nu m-am gândit. Cum *face* Ender? Cum pot să fac la fel, să fiu ca el? Așa e Ender, e grozav, dar eu nu pot fi la fel. Poate că ar fi trebuit să încerc. Dar voiam doar să fiu... *lângă* el.

— Pentru că și tu ești bun, spuse Bean.

Shen făcu ochii mari.

— Cred că asta am spus, așa-i? Oricum, am sugerat. Cred că asta mă face un lăudăros, nu?

— Un mare lăudăros, zise Bean, rânjind.

— El... te face să vrei să... Eu aș fi în stare să mor pentru el. Par vorbe de erou, nu? Dar e adevărat. Aș muri pentru el. Aș uide pentru el.

— Ai lupta pentru el.

Shen înțelese imediat.

— Așa e. E un conducător înăscut.

— Și Alai ar lupta pentru el?

— Mulți dintre noi ar face-o.

— Dar unii nu, așa-i?

— Cum spuneam, cei răi îl urăsc, îi înnebunește.

— Deci lumea întreagă e împărțită – cei buni îl iubesc pe Wiggin, cei răi îl urăsc pe Wiggin.

Fața lui Shen deveni din nou suspicioasă.

— Nu știu de ce ți-am spus tot rahatul ăsta. Ești prea deștept ca să crezi ceva din el.

— Cred, zise Bean. Nu te supăra pe mine. Învățase asta cu mult timp în urmă. Când un copil mic spune „nu te supăra pe mine” oamenii se simt puțin prost.

— Nu mă supăr, zise Shen. Credeam că râzi de mine.

— Voiam să știu cum își face Wiggin prieteni.

— Dacă aș ști, dacă aș înțelege cu adevărat, aș avea mai mulți prieteni decât am, puștiule. Dar Ender e prietenul meu, și toți prietenii lui sunt și prietenii mei, iar eu sunt prietenul lor, deci... suntem ca o familie.

O familie. Tătic. Din nou Ahile. Vechile spaima reveneau. Noaptea

când murise Poke. Trupul ei în apă. Apoi Ahile, dimineața. Felul în care acționase. Așa era și Wiggin? Tătic până la proba contrarie?

Ahile era rău, iar Ender era bun. Și totuși amândoi creaseră familii. Amândoi aveau oameni care îi iubeau, care ar fi murit pentru ei. Protector, tătic, întreținător, mamă. Singurul părinte al unui grup de orfani. Și aici, la Școala de Luptă, suntem tot copii ai străzii. Poate că nu ne e foame, dar toți ne dorim o familie.

Cu excepția mea. E ultimul lucru de care am nevoie. Un tătic care să-mi zâmbească, așteptând cu cuțitul în mână.

Mai bine să *fii* tătic decât să ai unul.

Cum aş putea să fac asta? Să conving pe cineva să mă iubească așa cum îl iubește Shen pe Wiggin?

Nicio șansă. Sunt prea mic. Prea drăgălaș. Nu am nimic din ceea ce vor ei. Nu pot decât să mă protejiez pe mine, să manipulez sistemul. Ender are multe să-i învețe pe cei care speră să poată face ceea ce face el. Dar eu trebuie să-mi găsesc propriul drum.

Totuși chiar în timp ce lua această decizie știu că nu terminase cu Wiggin. Tot ce avea Wiggin, tot ce știa el, Bean *va trebui* să învețe.

Și astfel trecură săptămâni, luni. Bean merse la toate lecțiile obișnuite. Se duse la lecțiile din sala de luptă unde Dimak îi învăța cum să se miște și cum să tragă, manevrele de bază. Pe cont propriu trecu prin toate cursurile suplimentare pe care le putea urma pe pupitru, specializându-se în tot ce se putea. Studie istorie militară, filozofie, strategie. Citi etică, religie, biologie. Continuă să urmărească fiecare elev al școlii, de la bobocii lansați la elevii pe cale să absolve. Când îi vedea pe coridoare, știa mai multe despre ei decât știa ei înșiși. Le cunoștea naționalitatea. Știa cât de dor le era de familii și câtă importanță avea pentru ei țara de origine sau gruparea etnică sau religioasă. Știa cât ar fi putut fi de valoroși pentru o mișcare de rezistență naționalistă sau idealistă.

Continuă să citească ceea ce citea Wiggin, să privească ceea ce privea Wiggin. Asculta ce spuneau ceilalți copii despre Wiggin. Urmărea poziția lui în clasamente. Se întâlnea cu prietenii lui Wiggin, îi asculta vorbind despre el. Bean reținea toate lucrurile despre care se povestea că le spusese Wiggin și încerca să le încadreze într-o filozofie coerentă, o viziune, o atitudine, un plan.

Și află ceva interesant. În ciuda altruismului lui Wiggin, în ciuda dorinței sale de sacrificiu, niciunul dintre prietenii săi nu-și amintea să fi discutat vreodată despre problemele personale ale lui Wiggin. Ei toți se duceau la Wiggin, dar Wiggin la cine se ducea? Nu avea mai mulți prieteni adevărați decât avea Bean. Își păstra gândurile pentru sine, așa cum făcea și Bean.

În curând Bean se trezi avansat de la clasele ale căror lecții le stăpânea deja în clase ale copiilor din ce în ce mai mari, care la

început îl priveau iritați, iar după aceea cu respect, în timp ce el trecea în goană pe lângă ei și promova înainte ca ei să fi ajuns măcar la jumătatea cursului. Oare și Wiggin progresase în ritm accelerat? Da, dar nu chiar atât de repede. Asta din cauză că Bean era mai bun? Sau din cauză că termenul-limită se apropia?

Căci în evaluările profesorilor se simțea din ce în ce mai mult graba. Elevii obișnuți – de parcă aici ar fi fost vreun elev obișnuit – erau cotați din ce în ce mai sumar. Nu erau tocmai ignorați, dar cei mai buni erau identificați și promovați.

Cei care *păreau* mai buni. Fiindcă Bean începuse să-și dea seama că evaluările profesorilor erau adesea influențate de faptul că îi preferau pe unii dintre elevi. Profesorii se pretindeau obiectivi, imparțiali, dar de fapt se lăsau atrași de copiii mai charismatici, la fel ca și ceilalți elevi.

Dacă un puști era plăcut, îi dădeau calificative mai bune la capacitatea de conducere, deși în realitate era doar athletic și superficial și avea nevoie să fie înconjurat de o echipă. Destul de des îi etichetau drept buni tocmai pe elevii care ar fi fost comandanții cei mai puțin eficienți, în timp ce îi ignorau pe alții care lui Bean i se păreau cu adevărat promițători. Era frustrant să-i vadă făcând greșeli atât de evidente. Îl avea pe Wiggin chiar în fața ochilor – Wiggin, care era cel făcut pentru asta – și continuau să-i interpreteze greșit pe toți ceilalți. Se entuziasmau în fața copiilor energici, încrezători, ambițioși, care nu făceau o treabă chiar excelentă.

Oare această școală nu era înființată pentru a găsi și antrena comandanții cei mai buni? Testele de pe Pământ erau destul de bune – printre elevi nu existau proști. Dar sistemul neglijă un factor esențial: cum erau aleși profesorii?

Erau toți militari de carieră. Ofițeri care dovediseră că aveau reale abilități. Dar în armată nu ți se încredințează funcții de încredere doar datorită calităților. Trebuie să atragi atenția ofițerilor superiori. Trebuie să fii plăcut. Trebuie să te adaptezi sistemului. Trebuie să arăți așa cum crezi că vor superiorii să arate un ofițer. Trebuie să gândești așa cum sunt ei obișnuți.

Rezultatul era apariția unei structuri de conducere înțesate cu tipi care arătau bine în uniformă, vorbeau frumos și nu se făceau de râs, în timp ce cei cu adevărat buni făceau în liniște toată munca serioasă, își salvau superiorii și erau acuzați pentru greșelile asupra cărora atrăseseră atenția, până când în final erau dați afară.

Așa era armata. Profesorii erau genul de oameni care prosperau într-un asemenea mediu. Și își selectau elevii favoriți pe baza aceluiași sistem defectuos de priorități.

Nu era de mirare că un puști ca Blândul Dink înțelesese asta și refuzase să le facă jocul. Era unul dintre puținii copii în același timp și

plăcut și talentat. Faptul că era plăcut îi făcuse să încerce să-l pună comandant al propriei sale armate; talentul îl făcuse pe el să înțeleagă de ce s-a ajuns aici, și-i dezamăgise, pentru că nu putea crede într-un sistem atât de stupid. Iar alți copii, ca Petra Arkanian, care aveau caractere neplăcute, dar se descurcau cu strategia și tactica și în somn, care aveau capacitatea să-i conducă pe ceilalți în război, să se încreadă în deciziile lor și să acționeze pe baza acestora – nu erau interesați să fie unii dintre cei tari, și astfel erau neglijăți, iar fiecare punct slab era supraestimat, fiecare punct forte minimizat.

Așa că Bean începu să-și construiască propria lui antiarmată. Copii care nu erau aleși de profesori, dar care dovedeau talente reale, cei cu suflet și minte, nu doar cu față și vorbe frumoase. Începu să-și imagineze care dintre ei ar trebui să fie ofițeri, conducându-și plutoanele sub comanda lui...

A lui Ender Wiggin, desigur. Bean nu-și putea imagina pe altcineva în această poziție. Wiggin ar ști cum să-i folosească.

Iar Bean știa exact și unde ar trebui să fie el. Aproape de Wiggin. Un comandant de pluton, dar cel mai demn de încredere. Mâna dreaptă a lui Wiggin. Astfel, atunci când Wiggin ar fi pe cale să facă o greșală, Bean să-i poată arăta unde e eroarea. Și poate că astfel Bean ar fi suficient de aproape pentru a înțelege de ce Wiggin era uman și el nu.

Sora Carlotta se folosi de noul său permis de acces ca de un bisturiu, în cea mai mare parte tăindu-și drum prin sistemul de informații, culegând câte un răspuns și câte o nouă întrebare, vorbind cu oameni care habar n-aveau care îi sunt intențiile, de unde știa atât de multe despre lucrările lor strict secrete, și asamblând totul în minte și în mesaje către colonelul Graff.

Dar uneori își folosea permisul de acces ca pe un topor, pentru a trece de gardienii închisorilor și de ofițerii de securitate, care observau incredibilul ei nivel de curiozitate și, atunci când cercetau ca să se asigure că documentele ei nu erau niște falsuri grosolane, se pomeneau certați de ofițeri de un rang atât de înalt, încât începeau să o trateze pe sora Carlotta ca pe Dumnezeu.

Astfel, în sfârșit, ajunsese față în față cu tatăl lui Bean. Sau cel puțin lucrul cel mai apropiat de un tată pe care îl avea.

— Aș vrea să vorbim despre afacerea dumneavoastră în Rotterdam.
El o privi posac.

— Am spus deja totul. De asta sunt încă în viață, deși mă întreb dacă am făcut alegerea corectă.

— Mi s-a spus că vă plângeți de milă, spuse sora Carlotta total lipsită de compasiune. Nu mă așteptam s-o dovedești atât de curând.

— Du-te dracului, zise el și-i întoarse spatele.

De parcă asta ar avut vreun efect.

— Dr. Volescu, în dosare se spune că ați avut douăzeci și trei de copii în ferma dumneavoastră de organe din Rotterdam.

El nu zise nimic.

— Dar bineînțeles că e o minciună.

Tăcere.

— Și, destul de bizar, știu că minciuna n-a fost ideea dumneavoastră. Pentru că afacerea nu a fost în realitate o fermă de organe, și motivul pentru care nu sunteți mort este că ați fost de acord să pledați vinovat de a fi condus o fermă de organe, în schimbul promisiunii de a nu se mai vorbi niciodată despre ceea ce făceați cu *adevărat* acolo.

Se întoarse încet. Suficient cât s-o poată vedea privindu-l lung.

— Mai dă-mi o dată să văd permisul pe care ai vrut să mi-l arăți mai devreme.

Ea i-l arată iar. El îl studie.

— Ce știi? Întrebă.

— Știu că adevărata crimă a fost continuarea unui proiect de cercetare după ce a fost închis. Pentru că aveați acele ovule fertilizate care fuseseră meticulos modificate. Ați răsucit cheia lui Anton. Ați vrut să-i vedeți născându-se. Ați vrut să vedeți ce vor deveni.

— Dacă știi atâtea, de ce ai mai venit la mine? Tot ceea ce știu se află în documentele pe care le-ai citit deja.

— Deloc, spuse sora Carlotta. Nu mă interesează mărturisirile. Nu mă interesează logistica. Vreau să aflu despre copii.

— Sunt morți cu toții, zise el. I-am ucis când am aflat că urmează să fim descoperiți. O privi cu o sfidare amară: Da, infanticid. Douăzeci și trei de crime. Dar deoarece guvernul nu putea să admită că asemenea copii au existat vreodată, nu am fost niciodată acuzat de crime. Totuși, Dumnezeu o să mă judece. Dumnezeu va formula acuzațiile. De asta ești aici? El ți-a dat permisul?

Glumea despre așa ceva?

— Tot ce vreau să știu este ceea ce ați învățat despre ei.

— Nu am învățat nimic, nu am avut timp, erau încă sugari.

— I-ați avut aproape un an. S-au dezvoltat. Tot ce s-a făcut de când Anton a găsit cheia a fost doar teoretic. *Dumneavoastră* i-ați văzut pe copii crescând.

Un zâmbet ușor îi flutură pe față.

— E mereu la fel ca în cazul crimelor medicale ale naziștilor. Deplângeți ceea ce am făcut, dar tot vreți să cunoașteți rezultatele cercetărilor mele.

— Le-ați monitorizat creșterea. Sănătatea. Dezvoltarea intelectuală.

— Eram pe punctul de a începe să le urmărim dezvoltarea intelectuală. Nu existau fonduri pentru proiect, bineînțeles, deci nu le

puteam oferi mai mult decât o cameră curată și caldă și nevoile fiziologice de bază.

— Atunci, trupurile. Capacitățile motorii.

— Erau mici, zise el. Se născuseră mici, creșteau încet. Toți erau sub greutatea și sub dimensiunile normale.

— Dar erau foarte inteligenți?

— Mergeau de-a bușilea foarte repede. Scoteau sunete articulate mult mai devreme decât ar fi fost normal. Asta e tot ce știu. Eu nu-i vedeam prea des. Nu-mi puteam permite riscul de a fi detectat.

— Care era prognoza dumneavoastră?

— Prognoza?

— Cum le vedeți viitorul?

— Ar fi murit. Țsta e viitorul tuturor. Despre ce vorbești?

— Dacă nu ar fi fost uciși, dr. Volescu, ce s-ar fi întâmplat?

— Ar fi continuat să crească, desigur.

— Și mai târziu?

— *Nu există* mai târziu. Ar fi continuat să crească.

Ea se gândi o clipă, încercând să proceseze informația.

— Exact, soră. Ai priceput. Cresc încet, dar nu se opresc niciodată. Asta face cheia lui Anton. Dezleagă mintea deoarece creierul crește continuu. Dar și restul. Craniul continuă să se extindă – nu se închide niciodată pe deplin. Măinile și picioarele devin tot mai lungi.

— Deci când ajung la înălțimea de adult...

— Nu există o înălțime de adult. Există doar înălțimea în momentul morții. Nu poți crește așa încontinuu. Evoluția are un motiv să includă un limitator al creșterii la trupurile care trăiesc mult. Nu poți crește atât fără ca vreun organ să cedeze în cele din urmă. De obicei, inima.

Implicațiile o îngroziră pe sora Carlotta.

— Și care e rata de creștere? La copii, vreau să spun? Cât durează până să atingă înălțimea normală pentru vârsta lor?

— Bănuiesc că s-ar putea întâmpla de două ori, zise Volescu. O dată chiar înainte de pubertate, când copiii normali cresc brusc pentru o vreme, dar graba strică treaba, *n'est-ce pas*? Pe la douăzeci de ani ar fi niște giganți. Apoi ar muri, aproape sigur în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani. Ai idee cât de uriași ar fi? Vezi, faptul că i-am ucis a fost un act milostiv.

— Mă îndoiesc că vreunul din ei ar fi ales să se lipsească chiar și de cei douăzeci de ani pe care li i-ați răpit.

— N-au știut ce se întâmplă cu ei. Nu sunt un monstru. I-am drogat pe toți. Au murit în somn, iar trupurile au fost incinerate.

— Dar la pubertate? Ar ajunge vreodată la maturitate sexuală?

— Asta n-o s-o știm niciodată, nu-i așa?

Sora Carlotta se ridică să plece.

— A supraviețuit, așa-i? Întrebă Volescu.

— Cine?

— Cel pe care l-am pierdut. Cel al cărui trup nu era împreună cu celelalte. Am numărat doar douăzeci și doi aruncați în foc.

— Când îl venerați pe Moloch, dr. Volescu, nu obțineți alte răspunsuri decât cele pe care zeul ales vi le oferă.

— Spune-mi cum e el.

Avea ochii flămânzi.

— Știți că era băiat?

— Toți erau băieți, spuse Volescu.

— De ce, fetele erau înlăturate?

— Cum credeți că am obținut genele cu care am lucrat? Mi-am implantat propriul ADN modificat în ovule cărora le înlăturasem nucleul.

— Doamne, apără-ne, toți erau copiii dumneavoastră?

— Nu sunt monstrul care mă crezi, zise Volescu. Am adus la viață embrionii congelați pentru că trebuia să aflu ce vor deveni. Cel mai mare regret al meu a fost uciderea lor.

— Și totuși ați făcut-o – ca să vă salvați.

— Mi-era teamă. Și m-am gândit: sunt doar niște copii. Nu e o crimă să renunți la copii.

— Aveau propriile lor suflete și propriile lor vieți.

— Crezi că guvernul i-ar fi lăsat să trăiască? Chiar crezi că ar fi supraviețuit vreunul?

— Nu meritați să aveți un fiu, zise sora Carlotta.

— Dar am unul, nu-i așa? Râse. În timp ce dumneata, domnișoară Carlotta, mireasă perpetuă a unui Dumnezeu invizibil, *dumneata* câți ai?

— Poate că erau copii, domnule Volescu, dar chiar și morți valorează mai mult decât originalul.

El continuă să râdă în timp ce ea se îndepărta pe coridor, dar suna forțat. Ea știa că râsul e o mască pentru durere. Dar nu era o durere pricinuită de compasiune sau de remușcări. Era durerea unui suflet damnat.

Bean. Mulțumesc lui Dumnezeu, gândi ea, că nu-ți cunoști tatăl, și n-o să-l cunoști niciodată. Tu nu ești ca el. Ești mult mai uman.

În subsolul minții ei totuși un gând nu-i dădea pace. Era oare sigură că Bean avea mai multă compasiune, mai multă omenie? Sau inima lui Bean era la fel de rece ca a acestui om? La fel de incapabil de empatie? Avea oare numai minte?

Apoi se gândi că va crește încontinuu, de la copilul mult prea mic la un uriaș al cărui trup nu mai putea susține viața. Asta era moștenirea lăsată de tatăl lui. Asta era cheia lui Anton. Se gândi la plânsul lui David, când aflase de moartea fiului său. Absalom! O, Absalom! Să fi voit Dumnezeu ca eu să mor în locul tău, Absalom, fiul meu!

Dar nu murise încă, nu-i așa? Poate că Volescu mințise, sau pur și simplu se înșelase. Trebuia să existe vreo cale de a evita finalul. Și chiar dacă nu exista, Bean tot mai avea mulți ani înainte. Și conta cum trăia acești ani.

Dumnezeu îi crește pe copiii de care are nevoie, și îi face bărbați și femei, și apoi îi ia de pe lume după cum vrea. Pentru el viața e doar o clipă. Contează numai la ce e folosită această clipă. Iar Bean *o va folosi* bine. Era sigură de asta.

Sau cel puțin spera cu atâta fervoare încât i se părea o certitudine.

- Dacă Wiggin e cel pe care-l căutăm, atunci trimite-l pe Eros.
- Încă nu e pregătit pentru Școala de Comandă. Ar fi prematur.
- Atunci va trebui să folosim alternativele.
- E decizia ta.
- Decizia noastră! Nu ne putem baza decât pe ceea ce ne spui.
- V-am spus și despre băieții mai mari. Aveți aceleași date pe care le am și eu.
- Dar le avem pe toate?
- Le vrei pe toate?
- Avem date despre toți copiii cu rezultate și evaluări de un asemenea nivel?
- Nu.
- De ce nu?
- Unii dintre ei sunt descalificați din diverse motive.
- Descalificați de către cine?
- De către mine.
- Pe ce bază?
- De exemplu, unul dintre ei este instabil psihic. Încercăm să găsim structura în care abilitățile lui ar putea fi utile. Dar nu poate purta răspunderea de a fi comandant.
- Țsta e unul.
- Un altul a suferit o intervenție chirurgicală pentru corecția unui defect fizic.
- Un defect care i-ar limita capacitatea de comandat.
- Îi limitează capacitatea de a se antrena în vederea comenzii.
- Dar a fost rezolvat.
- Urmează să suporte o a treia operație. Dacă reușește, și-ar putea regăsi forma. Dar, după cum spui, nu mai e timp.
- Câți alți copii ai ascuns de noi?
- Nu am ascuns pe niciunul. Dacă te referi la cei pe care pur și simplu nu ți i-am prezentat drept potențiali comandanți, răspunsul este toți. Cu excepția celor ale căror nume le ai deja.
- Dă-mi voie s-o spun direct. Am auzit zvonuri despre unul foarte tânăr.
- Toți sunt tineri.
- Am auzit zvonuri despre un copil care îl face pe Wiggin să pară leneș.
- Toți au punctele lor forte.
- Există oameni care vor să te înlătore de la comandă.
- Dacă nu mi se permite să selectez și să antrenez cum trebuie acești copii, prefer să demisionez, domnule. Considerați asta drept o cerere.

— Și o amenințare stupidă. Avansează-i pe toți cât poți de repede. Dar nu uita că au nevoie de un oarecare timp și în Școala de Comandă. Tot antrenamentul tău nu folosește la nimic dacă nu au timp și pentru al nostru.

Dimak îl întâlnește pe Graff la centrul de control al sălii de luptă. Graff organiza aici toate întâlnirile confidențiale, până când deveneau siguri că Bean crescuse îndeajuns ca să nu se mai poată strecura prin conducte. Sălile de luptă aveau propriul lor sistem de reciclare a aerului, separat. Graff avea un eseu pe display.

— Ați citit asta? „Probleme în campaniile de luptă între sistemele solare aflate la distanțe de ani-lumină”.

— A circulat pe larg în școli.

— Dar nu e semnat, spuse Graff. Nu cumva știi cine l-a scris?

— Nu, domnule. Dumneavoastră l-ați scris?

— Eu nu sunt un teoretician, Dimak, știi asta. De fapt, a fost scris de un elev.

— De la Școala de Comandă?

— Un elev de aici.

În acel moment Dimak înțelese de ce fusese convocat.

— Bean.

— Are șase ani. Lucrarea pare opera unui erudit!

— Trebuia să bănuiesc. Folosește glasul strategilor pe care îi citește. Sau al traducătorilor lor. Deși nu știi ce-o să se întâmple acum când i-a citit pe Frederick și Bulow în original – franceză și germană. Inspiră limbile străine și apoi le respiră.

— Ce crezi despre lucrarea asta?

— Știi deja că mi-e groaznic de greu să ascund de băiatul ăsta informațiile-cheie. Dacă e în stare să scrie asta doar din câte știe, ce s-ar întâmpla dacă i-am spune totul? Colonele Graff, n-am putea să-l promovăm din Școala de Luptă, să-l facem teoretician, și să vedem ce spune?

— Treaba noastră nu e să găsim teoreticieni. Oricum, e prea târziu pentru teorii.

— Mă gândeam... vezi, e un copil atât de mic, cine l-ar urma? Se va pierde aici. Dar când scrie, nu știe nimeni cât e de mic. Nu știe nimeni cât e de tânăr.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar n-o să avem o altă scurgere de informații. Punct.

— Nu e deja un risc grav pentru securitate?

— Șoarecele care se strecoară prin conducte?

— Nu. Cred că e prea mare pentru asta. Nu mai face flotări. Mă gândeam că riscul pentru securitate vine din faptul că a ghicit că în urmă cu câteva generații a fost lansată o flotă ofensivă, deci de ce am

mai antrena copiii pentru comandă?

— Plecând de la analiza acestui text, de la activitățile pe care le desfășoară atunci când se identifică drept profesor, am ajuns la concluzia că are o teorie care e minunat de greșită. Dar el crede în teoria lui falsă numai pentru că nu știe despre ansiblu. Înțelege? Pentru că asta e lucrul principal pe care ar trebui să i-l spunem, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Așa că, vezi, exact asta nu-i putem spune.

— Care e teoria lui?

— Că noi adunăm aici copii pregătindu-ne pentru un război între națiuni, sau între națiuni și F.I. Un război terestru, pe Pământ.

— De ce am duce copiii în spațiu ca să ne pregătim de un război pe Pământ?

— Gândește-te o clipă și o să înțelegi.

— Pentru că... pentru că atunci când o să terminăm cu Furnicile, probabil va fi un conflict terestru. Iar toți comandanții talentați vor fi deja în F.I.

— Vezi? Nu-l putem lăsa pe puștiul ăsta să publice, nici măcar în cadrul F.I. Nu toți au renunțat la loialitatea față de grupările de pe Pământ.

— Deci de ce m-ai convocat?

— Pentru că *vreau* să ne folosim de el. Nu purtăm războiul aici, *dar* conducem o școală. Ai citit eseul lui despre ineficiența utilizării ofițerilor pe post de profesori?

— Da. M-am simțit jignit.

— De data asta greșește, căci n-are cum să știe ce mod non-tradițional de recrutare am folosit întotdeauna. Dar ar putea să aibă și puțină dreptate. Pentru că sistemul nostru de testare a potențialului ofițerilor a fost creat pentru a obține candidați cu trăsăturile identificate la cei mai bine văzuți ofițeri din timpul celei de-A Doua Invații.

— Oho!

— Vezi? Unii dintre ofițerii bine văzuți s-au descurcat bine în bătălii, dar războiul a fost prea scurt ca să separăm pădurea de uscături. Printre ofițerii testați au fost oameni de genul celor pe care îi critică în eseul lui. Așa că...

— Deci a plecat de la o ipoteză greșită, dar a obținut un rezultat corect.

— Absolut. Sistemul ne livrează impostori ca Bonzo Madrid. Ai cunoscut ofițeri ca el, nu-i așa? Atunci de ce să fim surprinși că testele noastre îl pun la comanda unei armate deși habar n-are ce să facă cu ea? Vanitatea și stupiditatea unui Custer sau Hooker sau – la naiba, poți alege orice incompetent înfumurat – sunt cele mai obișnuite

trăsături ale unui ofițer superior.

— Pot să te citez?

— O să neg. Cert e că Bean a studiat dosarele tuturor celorlalți elevi. Credem că le evaluează loialitatea față de grupul lor etnic, dar și calitățile de comandanți.

— După standardele *lui* de calitate.

— Trebuie să-i dăm lui Ender comanda unei armate. Suntem foarte presați să ne trimitem candidații la Școala de Comandă. Dar dacă îi facem vânt unuia dintre comandanții actuali ca să-i facem loc lui Ender, o să provocăm resentimente.

— Deci trebuie să-i dai o armată nouă.

— Dragonii.

— Încă mai sunt copii aici care-și amintesc ultima Armată Dragon.

— Exact. Asta-mi convine. Blestemul.

— Înțeleg. Vrei ca Ender să pornească cu handicap.

— Mai mult decât atât.

— Bănuiam eu.

— N-o să-i dăm decât soldații care sunt deja pe listele de transfer ale comandanților lor.

— Refuzații? Ce vrei să faci cu puștiul ăsta?

— Dacă i-am alege noi după standardele obișnuite, atunci da, ar fi refuzați. Dar nu noi o să alegem armata lui Ender.

— Bean?

— Testele noastre nu sunt eficiente, corect? După părerea lui Bean, unii dintre acești refuzați sunt cei mai buni elevi, corect? Iar el i-a studiat pe lansăți. Dă-i o împrumuterie. Spune-i să rezolve o problemă ipotetică. Să formeze o armată numai din lansăți. Poate și din soldații de pe listele de transfer.

— Nu cred că există vreo cale de a face asta fără să-i spunem că ne-am prins de falsa lui identificare ca profesor.

— Spune-i.

— Atunci nu va mai crede în ceea ce a descoperit.

— Nu a descoperit nimic, zise Graff. Nu a fost nevoie să-i înscenăm nimic, fiindcă are teoria lui falsă. Înțelegi? Deci indiferent dacă el crede că am plantat ceva sau nu, e indus în eroare, așa că suntem în siguranță.

— Pari că te bazezi pe faptul că-i înțelegi psihologia.

— Sora Carlotta m-a asigurat că ADN-ul lui diferă de cel al oamenilor obișnuiți doar într-o mică măsură.

— Deci acum e uman din nou?

— Trebuia să iau decizii pe baza a *ceva*, Dimak!

— Deci juriul a decis că e uman?

— Adă-mi o listă cu armata ipotetică aleasă de Bean, ca să i-o putem încredința lui Ender.

— O să se pună și pe el acolo, știi asta.
— Ar face bine, altfel înseamnă că nu e atât de deștept cum credeam.

— Dar Ender? E pregătit?

— Anderson crede că da, oftă Graff. Pentru Bean încă e un joc, pentru că nu apasă nicio greutate asupra lui. Dar Ender... cred că știe, în sinea lui, unde vor conduce toate astea. Cred că deja o simte.

— Domnule, dacă dumneavoastră simțiți greutatea, nu înseamnă că o simte și el.

Graff râse.

— Direct în inimă, nu-i așa!

— Bean o dorește, domnule. Dacă Ender nu o vrea, atunci de ce să nu punem povara acolo unde e dorită?

— Dacă Bean o dorește înseamnă că e încă prea tânăr. În plus, cei dornici au întotdeauna ceva de dovedit. Uită-te la Napoleon. Uită-te la Hitler. Da, la început au fost îndrăzneți, dar *au continuat* să fie îndrăzneți și mai târziu, când ar fi fost nevoie să fie prevăzători, să dea înapoi. Patton. Cezar. Alexandru. Mereu dorind mai mult, niciodată finalizând. Nu, va fi Ender, nu Bean. Ender nu vrea să facă asta, deci nu are nimic de dovedit.

— Sigur nu alegi tipul de comandant pe care ți l-ai dori drept superior?

— Ba exact asta fac, zise Graff. Există un standard mai bun?

— Problema e că nu-i poți pasa lui răspunderea, nu-i așa? Nu poți ști cum a fost la teste, tu doar ai urmărit testele. Rezultatele. Mă rog.

— Nu pot conduce treburile ca o mașină.

— De asta nu-l vrei pe Bean, nu-i așa? Pentru că el a fost *făcut*, ca o mașină.

— Nu mă autoanalizez. Îi analizez *pe ei*.

— Deci dacă vom câștiga, cine va câștiga în realitate războiul? Comandantul ales de tine? Sau tu, pentru că l-ai ales?

— Triumviratul, pentru că a avut încredere în mine. În felul lor. Dar dacă vom pierde...

— Ei bine, *atunci* sigur tu vei fi vinovat.

— Atunci vom fi *cu toții* morți. Ce-o să facă? O să mă ucidă mai întâi pe mine? Sau o să mă lase până la sfârșit ca să pot contempla urmările erorii mele?

— Atunci, Ender. Adică, el e cel potrivit. El nu va da vina pe tine. O va lua asupra lui. Nu creditul pentru victorie – doar vina pentru eșec.

— Fie câștigăm, fie pierdem, puștiul ales va avea o viață grea.

Bean fu convocat în timpul prânzului. Se prezentă imediat în biroul lui Dimak.

Îl găsi pe profesor în fața pupitrului, citind ceva. Lumina era astfel

reglată, încât Bean să fie orbit și să nu poată citi.

— Ia loc, zise Dimak.

Bean sări și se așeză pe patul lui Dimak, legănându-și picioarele.

— Să-ți citesc ceva, zise Dimak. „Nu există fortificații, depozite, puncte-cheie... În sistemul solar al inamicului nu se va putea profita de roadele pământului, deoarece accesul la planetele locuibile va fi posibil numai după victoria totală... Liniile de aprovizionare nu sunt o problemă deoarece ele nu există și deci nu trebuie protejate, dar în schimb toate proviziile și tehnica de luptă trebuie încărcate de către flota de invazie... De fapt, orice flotă interstelară invadatoare reprezintă un atac sinucigaș, deoarece dilatarea timpului face ca, și în eventualitatea că flota să va întoarce intactă, aproape niciunul dintre cunoscuți nu va mai fi în viață. Ei nu se mai pot întoarce, deci trebuie să se asigure că forța lor este suficientă pentru a fi decisivă și prin urmare că sacrificiul merită... O armată compusă din persoane de ambele sexe permite ca aceasta să devină o colonie permanentă și/sau o forță de ocupație pe planeta inamicului învins.”

Bean asculta satisfăcut. Lăsase lucrarea pe pupitrul lui pentru a fi găsită, iar ei o găsiseră.

— Tu ai scris asta, Bean, dar nu ai arătat-o nimănui.

— Nu am avut niciodată o temă la care să se potrivească.

— Nu pari surprins că am găsit-o.

— Presupun că ne scanăți pupitrele în mod curent.

— La fel cum le scanezi și tu pe ale noastre?

Stomacul lui Bean se strânse de teamă. Știa.

— Drăguț să-ți denumești falsa identitate „Graff”, cu un spațiu în față.

Bean nu spuse nimic.

— Ai cercetat dosarele tuturor celorlalți elevi. De ce?

— Voiam să-i cunosc. Am puțini prieteni.

— Și niciun prieten apropiat.

— Sunt mai mic și mai inteligent decât ei. Nu stă nimeni la coadă.

— Deci te folosești de dosare ca să afli mai multe despre ei. De ce simți nevoia să-i înțelegi?

— Într-o zi voi fi comandantul unei astfel de armate.

— Vei avea atunci suficient timp să-ți cunoști soldații.

— Nu, domnule, zise Bean. Nu voi avea timp deloc.

— De ce spui asta?

— Din cauza felului în care am fost promovat. Eu și Wiggin. Suntem cei mai buni elevi din școală, și am fost forțați. N-o să mai dureze mult până când o să am o armată.

— Bean, fii realist. O să treacă mult timp până când cineva va fi dispus să te urmeze în luptă.

Bean nu spuse nimic. Știa că asta nu era adevărat, chiar dacă Dimak

nu știa.

— Lasă-mă să văd cât e de bună analiza ta. O să-ți dau o temă.

— Pentru care clasă?

— Fără clasă, Bean. Vreau să creezi o armată ipotetică. Trebuie să concepi toată lista lucrând numai cu boboci, efectivul complet de patruzeci și unu de soldați.

— Fără veterani?

Bean formulase întrebarea neutru, dorind să se asigure că a înțeles regulile. Dar Dimak o luă drept o critică la adresa incorectitudinii cerinței.

— Nu, uite cum facem, poți include veterani pe care comandanții lor i-au pus pe listele de transfer. Așa o să ai și soldați experimentați.

Cei cu care comandanții nu puteau lucra. Unii erau într-adevăr niște ratați, alții, dimpotrivă.

— Bine, zise Bean.

— Cât crezi că o să-ți ia?

Bean alesese deja vreo duzină.

— Pot să vă dau lista chiar acum.

— Vreau să te gândești serios la ea.

— M-am gândit deja. Dar întâi am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Ai spus patruzeci și unu, dar asta include și comandantul.

— Bine, patruzeci, și lași liber postul de comandant.

— Mai am o întrebare. Eu trebuie să comand armata?

— Dacă vrei, o poți organiza astfel.

Dar indiferența lui Dimak îi spusese lui Bean că armata nu era pentru el.

— E o armată pentru Wiggin, nu-i așa?

Dimak se încruntă.

— E ipotetică.

— Categorie e pentru Wiggin, zise Bean. Nu puteți îndepărta pe cineva de la comandă ca să-i faceți loc, deci îi dați lui Wiggin o armată nouă. Pariez că e Dragonul.

Dimak părea șocat, deși se străduia s-o ascundă.

— Nu vă faceți griji, zise Bean. O să-i dau cea mai bună armată care se poate forma urmând aceste reguli.

— Am spus că e ipotetică!

— Credeți că nu mi-aș fi dat seama când m-aș fi trezit în armata lui Wiggin împreună cu toți ceilalți de pe lista mea?

— Nimeni nu spune că îți vom respecta lista!

— O veți respecta. Pentru că voi avea dreptate și știți asta, spuse Bean. Și vă promit că o să fie o armată dată dracului! Dacă ne antrenează Wiggin, îi batem pe toți!

— Tu fă-ți tema ta teoretică, și nu vorbi cu nimeni despre ea. Niciodată.

Era o concediere, dar Bean încă nu voia să fie concediat. Ei veniseră *la el*. Îl puneau *pe el* să le facă munca. Voia să spună ce avea de spus cât încă mai era ascultat.

— Motivul pentru care această armată va fi atât de bună este că sistemul promovează o mulțime de copii nepotriviți. Aproape jumătate din elevii cei mai buni ai școlii sunt boboci sau puși pe listele de transfer, pentru că ei încă nu au fost înfrânți și supuși de lingăii pe care îi puneți la comanda armatelor și plutoanelor. Acești neadaptati și copii mici sunt cei care pot câștiga. Wiggin o să-și dea seama. El o să știe să ne folosească.

— Bean, nu ești atât de deștept pe cât crezi!

— Ba da, domnule, zise Bean. Altfel nu mi-ați fi dat asemenea temă. Pot să plec? Sau vreți să vă spun lista acum?

— Ești liber, zise Dimak.

Probabil că nu trebuia să-l provoc, gândi Bean. Acum e posibil să se joace cu lista mea doar ca să-mi demonstreze că poate. Dar el nu e genul ăsta de om.

Dacă mă înșel în privința lui, înseamnă că mă înșel în privința oricui altcuiva.

În plus, a fost bine să spun adevărul cuiva aflat la putere.

După ce mai lucră puțin la listă, Bean se bucură că Dimak nu-i luase de bună oferta prostescă de a-i da numele pe loc. Pentru că problema nu era numai să-i numească pe cei mai buni patruzeci de soldați dintre lansați și cei de pe listele de transfer.

Pentru Wiggin comanda era prematură, și ar fi fost mai greu pentru elevii mai mari s-o accepte – adică să fie puși în armata unui copil. Îi șterse de pe listă pe toți cei care erau mai în vârstă ca Wiggin.

Îi mai rămăseseră cam șaizeci de copii destul de buni pentru armata lui. Bean îi clasă în ordinea valorii, apoi își dădu seama că era pe punctul de a face o altă greșală. Câțiva dintre acești puști făceau parte din grupul de lansați și soldați care se antrenau cu Wiggin în timpul liber. Pe ei Wiggin îi cunoștea cel mai bine, și în mod normal i-ar fi ales să fie șefii de plutoane, inima armatei lui.

Problema era că, deși unii s-ar fi descurcat bine ca șefi de pluton, dacă s-ar fi bazat pe acest grup ar fi însemnat să-i treacă cu vederea pe alți câțiva care nu făceau parte din acest grup. Inclusiv pe Bean.

Deci nu voi fi ales ca să conduc un pluton. El oricum nu m-ar alege, nu-i așa? Sunt prea mic. Când se uită la mine nu vede un comandant.

Atunci, doar de mine e vorba? Deformez acest proces numai pentru a-mi oferi șansa să arăt ce pot?

Și dacă o fac, ce-i rău în asta? Eu știu ce pot face, și nimeni nu înțelege cu adevărat. Profesorii cred că sunt un savant, știu că sunt inteligent, au încredere în judecata mea, dar nu construiesc armata

asta pentru mine, ci pentru el. Încă mai trebuie să le dovedesc ce pot face. Și dacă sunt cu adevărat unul dintre cei mai buni, ar fi în beneficiul programului s-o arăt cât mai curând posibil.

Apoi se gândi: oare așa speculează idioții despre prostia lor?

— Salut, Bean, zise Nikolai.

— Salut, răspunse Bean. Puse mâna în dreptul pupitrului, acoperind display-ul. Zi-mi.

— N-am nimic de zis. *Tu* păreai încruntat.

— Făceam o temă.

Nikolai râse.

— Niciodată nu ești așa serios când îți faci temele. Citești puțin, apoi scrii puțin. Ca și când n-ar fi nimic. Asta pare ceva deosebit.

— E o temă suplimentară.

— Una grea, nu?

— Nu prea.

— Iartă-mă că te-am întrerupt. Am crezut că poate ceva nu e-n regulă. Vreo scrisoare de-acasă.

Râseră amândoi. Scrisorile nu erau ceva obișnuit aici. Veneau cel mult o dată la câteva luni. Iar când veneau, scrisorile erau aproape goale. Unii nu primeau niciuna. Bean era unul din ei, iar Nikolai știa de ce. Nu era un secret, dar el fusese singurul care observase și pe care-l interesase. „Nu ai familie *deloc*?” întrebuse. „După cum sunt familiile unora, poate că eu sunt cel norocos” îi răspunsese Bean, iar Nikolai fusese de acord. „Nu și a mea. Mi-aș dori să ai și tu părinți ca ai mei.” Apoi îi povestise că era unicul lor copil, iar părinții săi se străduiseră mult să-l aibă. „Au făcut-o chirurgical, au fertilizat cincisăse ovule, apoi cele sănătoase au fost clonate de încă câteva ori, și în final m-au ales pe mine. Am fost crescut de parcă urma să fiu rege sau Dalai Lama sau ceva de genul ăsta. Iar într-o zi F.I. a spus că are nevoie de mine. Cel mai greu lucru pe care l-au făcut vreodată părinții mei a fost să spună da. Dar eu am zis: Și dacă o să fiu următorul Mazer Rackham? Și m-au lăsat să plec.”

Asta fusese cu luni în urmă, dar conversația rămăsese doar între ei. Copiii nu vorbeau prea mult despre casă. Nici Nikolai nu discuta cu altcineva despre familia lui. Numai cu Bean. În schimb, Bean îi povestise câte ceva despre viața pe străzi. Nu cu prea multe detalii, ca să nu pară că cerșește milă sau încearcă să facă pe grozavul. Dar îi spusese cum erau organizați într-o familie. Îi spusese cum fusese ceata lui Poke, apoi devenise familia lui Ahile, și cum intraseră la cantina de caritate. Apoi Bean așteptă să vadă cât din poveste începea să circule.

Nu apărură nimic. Nikolai nu spusese niciodată nimănui niciun cuvânt. Atunci Bean fu sigur că Nikolai merita să-i fie prieten. Putea să păstreze un lucru pentru el fără să trebuiască să fie rugat s-o facă.

Iar acum Bean făcea lista pentru mărtașa armată, și Nikolai era

lângă el, întrebându-l ce face. Dimak îi zisese să nu spună nimănui, dar Nikolai putea păstra un secret. Ce rău ar putea face?

Apoi Bean își reveni. Lui Nikolai nu i-ar fi fost de niciun ajutor să știe. Fie va fi în Armata Dragon, fie nu va fi. Dacă nu va fi, ar ști că Bean nu l-a ales. Dacă va fi, ar fi și mai rău, pentru că s-ar întreba dacă nu cumva Bean l-a ales din prietenie și nu datorită meritelor sale.

În afară de asta, Nikolai nici nu va fi în Armata Dragon. Lui Bean îi plăcea și avea încredere în el, dar Nikolai nu era printre cei mai buni lansați. Era inteligent, rapid, era bun – dar nu era prin nimic special. Decât pentru mine, gândi Bean.

— Era o scrisoare de la părinții tăi, zise Bean. Nu-ți mai scriu ție, le place mai mult de mine.

— Mda, iar Vaticanul se mută la Mecca.

— Iar eu voi fi Mareșal.

— *No jeito*, zise Nikolai. Ești prea înalt, *bicho*.

Nikolai își luă pupitrul.

— În seara asta nu te pot ajuta la teme, Bean, așa că nu te mai ruga de mine.

Se întinse pe spate în pat și începu jocul fanteziei.

Bean se întinse și el pe spate. Își luă pupitrul și începu să se lupte din nou cu numele. Dacă i-ar elimina pe toți cei care se antrenaseră cu Wiggin, câți dintre cei buni ar rămâne? Cincisprezece veterani de pe listele de transfer. Douăzeci și doi de boboci, inclusiv Bean.

De ce *nu* au participat acești boboci la antrenamentele lui Wiggin din timpul liber? Veteranii aveau deja necazuri cu șefii lor, nu aveau de gând să sporească animozitățile, deci pentru ei era logic să nu participe. Dar lansații, oare nu erau ambițioși? Erau niște tocilari care încercau să-și facă toate temele în loc să se prindă că sala de luptă era totul? Bean nu-i putea acuza pentru asta – și lui îi luase ceva timp să se prindă. Erau atât de încrezători în talentul lor, încât nu considerau că au nevoie de o pregătire suplimentară? Sau atât de aroganți, încât nu voiau ca cineva să creadă că îi datorează succesul lui Ender Wiggin? Sau atât de timizi, încât...

Nu. Nu le putea ghici motivele. Erau oricum prea complexe. Erau inteligenți, cu evaluări bune – bune după standardele lui Bean, nu în mod necesar și după ale profesorilor. Asta era tot ce trebuia să știe. Dacă i-ar fi dat lui Wiggin o armată în care nu era niciun copil din cei care se antrenaseră cu el, atunci toți cei din armată ar fi pornit pe picior de egalitate în ochii lui. Ceea ce însemna că Bean ar fi avut aceleași șanse ca oricare să-i atragă atenția lui Wiggin și poate să obțină comanda unui pluton. Dacă alții nu puteau concura cu Bean pentru acest post, cu atât mai rău pentru ei.

Dar astfel îi rămâneau treizeci și șapte de nume pe listă. Mai erau trei poziții de completat.

Se învârti în jurul unui cuplu. În final se decise să-l includă pe Tom Nebunul, un veteran care deținea recordul de neînvidiat de a fi cel mai transferat soldat din istoria jocului care nu fusese înghețat și trimis acasă. Deocamdată, în realitate, Tom Nebunul chiar era bun. O minte ascuțită. Dar nu putea suporta când un superior era prost și incorect. Iar când se enerva, își ieșea din minți. Odată urlase, aruncase cu lucrurile, rupsese așternuturile de pe toate paturile din dormitorul lui, altă dată scrisese un mesaj despre cât de idiot era comandantul lui și-l trimisese fiecărui elev din școală. De fapt îl primiseră puțini înainte ca profesorii să-l intercepteze, dar spusese că fusese cel mai grozav lucru pe care-l citiseră vreodată. Tom Nebunul. Putea fi distrugător. Dar poate că doar aștepta comandantul potrivit. Îl puse pe listă.

Și o fată, Wu, al cărei nume bineînțeles că devenise Uu și chiar *uu-huu*. Strălucitoare la lecții, un adevărat ucigaș în jocuri, dar refuzase să fie comandant de pluton și imediat ce comandantul ei i-o ceruse, își înregistrase transferul și refuzase să lupte până când îi va fi fost acordat. Ciudat. Bean n-avea idee de ce făcuse asta – și profesorii erau confuzi. Nimic din testele ei nu arătase motivul. La naiba, gândi Bean. E pe listă.

Ultima poziție.

Trecu numele lui Nikolai.

Oare îi fac o favoare? Nu e rău, e doar puțin mai încet decât puștiiăștia, doar puțin mai blând. O să fie greu pentru el. Iar dacă va fi lăsat de-o parte, nu se va supăra. Va face tot ce va putea mai bine în oricare armată va fi trimis în cele din urmă.

Și totuși... Armata Dragon va fi o legendă. Nu doar aici, în Școala de Luptă. Acești copii vor deveni conducători în F.I. sau oriunde altundeva. Și vor povesti despre vremurile când erau în Armata Dragon cu marele Ender Wiggin. Dacă îl includ pe Nikolai, chiar dacă nu e cel mai bun dintre soldați, chiar dacă e de fapt cel mai lent, tot va fi *acolo*, tot va putea spune cândva acele povești. Și nu e prost. Nu se va face de răs. Nu va trage armata în jos. Va fi OK. Atunci de ce nu?

Și eu îl vreau lângă mine. E singurul cu care am vorbit vreodată. Despre lucruri personale. Singurul care cunoaște numele lui Poke. Îl vreau. Și mai e o poziție pe listă.

Bean mai parcurse o dată lista. Apoi o alfabetiză și i-o trimise lui Dimak.

A doua zi de dimineață, Bean, Nikolai și încă trei copii din grupul lor de lansați primiră transferul în Armata Dragon. Cu câteva luni înainte de a fi fost promovați ca soldați. Puștii care nu fuseseră aleși erau invidioși, jigniți, furioși, rând pe rând. Mai ales atunci când își dădura seama că Bean era unul dintre cei aleși. „Oare se *fac* costume

de luptă de mărimea asta?”

Era o întrebare bună. Iar răspunsul era nu, nu se făceau. Culoarele Armatei Dragon erau gri-portocaliu-gri. Pentru că soldații când se înrolau erau de obicei cu mult mai mari decât Bean, trebuiseră să strânteze un costum de luptă pentru Bean, și nu-i venea prea bine. Uniformele nu erau fabricate în spațiu, și nimeni nu avea uneltele necesare ca să facă modificări de calitate.

Când în cele din urmă o făcură să i se potrivească, Bean își duse noua sa uniformă la dormitorul Armatei Dragon. Pentru că ajustarea durase mult, sosi ultimul. Wiggin ajunse în dreptul ușii exact când intra Bean.

— Ia-o înainte, zise Wiggin.

Era pentru prima dată când Wiggin îi vorbea – și din câte știa Bean, pentru prima dată când îl observa. Bean își ascunsese atât de bine fascinația pentru Wiggin, încât devenise efectiv invizibil.

Wiggin îl urmă în cameră. Bean o luă pe coridorul dintre paturi îndreptându-se spre partea din spate a încăperii, unde întotdeauna dormeau soldații cei mai tineri. Trase cu ochiul la ceilalți copii, care se uitau toți la el cu un amestec de oroare și amuzament. Formau o armată atât de amărâtă, încât și acest copilaș făcea parte din ea?

În spatele lui, Wiggin își începuse primul discurs. Cu voce încrezătoare, suficient de tare ca să nu strige, fără să fie nervos.

— Eu sunt Ender Wiggin. Sunt comandantul vostru. Ocupați-vă paturile în ordinea vârstei.

Unii dintre boboci murmură dezaprobat.

— Veteranii în spatele camerei, soldații cei mai noi în față.

Murmurele încetară. Era exact invers față de cum se organizau lucrurile. Wiggin întotdeauna tulbura apele. Ori de câte ori ar fi intrat în dormitor, cel mai aproape de el ar fi fost copiii cei mai noi. În loc să se piardă, ar fi avut întotdeauna atenția lui.

Bean se întoarse și se îndreptă spre partea din față a dormitorului. Era încă cel mai mic copil din Școala de Luptă, dar cinci dintre soldați erau din grupuri lansate mai recent, și deci ei ocupară pozițiile cele mai apropiate de ușă. Bean primi un pat de sus, chiar vizavi de Nikolai, care teoretic avea aceeași vârstă, făcând parte din același grup de lansăți.

Bean se sui în pat, își împături uniforma și puse palma lângă dulap. Nu se întâmplă nimic.

— Pentru cei care sunt pentru prima dată într-o armată, spuse Wiggin, dulapul se deschide numai cu mâna. Nu există încuietori. Aici nu avem nimic personal.

Bean își aranjă meticulos uniforma în dulap.

Wiggin merse printre paturi ca să se asigure că ordinea vârstei era respectată. Apoi se întoarse în față.

— Toată lumea e în regulă. Îmbrăcați-vă uniforme și haideți să ne antrenăm.

Bean îl privi cuprins de exasperare. Wiggin se uita exact la el când începuse să se dezbrace. De ce nu-i sugerase să nu-și scoată costumul?

— Avem program de dimineață, continuă Wiggin. După micul dejun mergem direct la antrenament. În mod oficial aveți o oră liberă între masă și antrenament. O să mai vedem ce se întâmplă după ce aflu cât de buni sunteți.

Adevărul era că Bean se simțea ca un idiot. Bineînțeles că Wiggin avea să înceapă antrenamentele imediat. N-avea nevoie să fie avertizat să nu-și scoată uniforma. Ar fi trebuit să știe.

Aruncă pe podea componentele uniforme și se lăsă să alunece pe rama patului. Mulți copii vorbeau, aruncau cu haine unii în alții, se jucau cu armele. Bean încercă să-și pună uniforma micșorată, dar nu se putu descurca cu unele dintre mecanismele de închidere. Trebui să scoată câteva piese și să le examineze ca să-și dea seama cum se îmbină, și în cele din urmă renunță, le scoase pe toate și începu să le assembleze pe podea.

Wiggin, indiferent, aruncă o privire la ceas. Aparent, termenul-limită era de trei minute.

— Bun, toată lumea afară, acum! La treabă!

— Dar sunt dezbrăcat, zise un băiat – Anwar, din Ecuador, copilul unor imigranți egipteni.

Bean revăzu în minte dosarul lui.

— Data viitoare să te îmbraci mai repede, spuse Wiggin. Și Bean era dezbrăcat. Mai mult, Wiggin stătea chiar lângă el, privindu-l cum se luptă cu uniforma. Ar fi putut să-l ajute. Ar putut să aștepte. Oare în ce m-am băgat?

— Aveți trei minute de la primul anunț până la ieșirea pe ușă – asta e regula pentru săptămâna asta, zise Wiggin. Săptămâna viitoare regula e de două minute. Mișcați-vă!

Afară pe coridor, copiii care aveau timp liber sau se îndreptau spre clase se opriră să privească parada uniformelor neobișnuite ale Armatei Dragon. Și să-și bată joc de cei care erau mai mult decât neobișnuiți.

Un lucru era sigur. Bean trebuia să exerseze îmbrăcarea uniformei lui micșorate ca să evite să alerge pe coridoare în pielea goală. Iar dacă Wiggin nu făcuse nicio excepție pentru el în prima zi, când abia își primise uniforma sa neregulamentară, categoric Bean nu o să-i ceară favoruri speciale.

Eu am ales să fac parte din această armată, își reaminti Bean în timp ce alerga încercând să împiedice piesele uniforme să i se împrăștie din brațe.

— Am nevoie de acces la informațiile privind genetica lui Bean, spuse sora Carlotta.

— Asta nu e pentru tine, zise Graff.

— Credeam că permisul meu îmi va deschide orice ușă.

— Am inventat o categorie nouă specială de securitate numită „Interzis surorii Carlotta”. Nu vrem să împărtăși cu nimeni informațiile despre genele lui Bean. Iar tu deja plănuiai să le dai pe mâna altcuiva, nu-i așa?

— Doar pentru a face un test. Așa că... va trebui să-l faceți voi în locul meu. Voiam să fac o comparație între ADN-ul lui Bean și al lui Volescu.

— Parcă mi-ai spus că Volescu a fost sursa ADN-ului clonat.

— De când am spus asta m-am mai gândit, colonele Graff, și știi ce? Bean nu seamănă deloc cu Volescu. Nici măcar nu văd cum ar putea să crească și să devină ca el.

— Poate că diferențele de mediu îl fac să pară diferit.

— Poate. Dar e la fel de posibil ca Volescu să mintă. E un om orgolios.

— Să mintă în toate privințele?

— Să mintă în legătură cu ceva. Cel mai probabil în legătură cu paternitatea. Și dacă minte...

— Atunci perspectivele lui Bean n-ar mai fi atât de sumbre? Nu crezi că geneticienii noștri au verificat deja? Oricum, Volescu n-a mințit întru totul. Cheia lui Anton se va comporta probabil exact așa cum a descris-o.

— Te rog. Fă testele și spune-mi rezultatul.

— Pentru că tu nu vrei ca Bean să fie fiul lui Volescu.

— Nu vreau să fie fratele geamăn al lui Volescu. Și cred că nici voi nu vreți.

— Bine zis. Deși trebuie să-ți spun că băiatul are o latură orgolioasă.

— Când ești atât de dotat ca Bean, o autoevaluare corectă pare orgoliu în ochii celorlalți oameni.

— Mda, dar nu ar trebui să insiste asupra acestui aspect, nu-i așa?

— Of... A fost rănit orgoliul cuiva?

— Al meu nu. Încă. Dar unul dintre profesorii lui se simte puțin atins.

— Observ că nu mă mai acuzi că i-am falsificat rezultatele.

— Da, soră Carlotta, ai avut tot timpul dreptate. Merită să fie aici. Ca și... Ei bine, hai să spunem că ai câștigat la loterie după toți anii ăștia de căutări.

— E loteria omenirii.

— Am spus că merită să fie aici, nu că el e cel care ne va conduce spre victorie. Roata încă se mai învâрте. Iar banii mei sunt pe alt număr.

Nu era practic să urce pe scări ținând în brațe uniforma, așa că Wiggin îi puse pe cei care erau deja îmbrăcați să alerge înainte și înapoi pe coridor până transpirară, în timp ce Bean și ceilalți puști dezbrăcați sau îmbrăcați parțial își puseră echipamentul. Nikolai îl ajută pe Bean să-și închidă uniforma; era umilitor pentru Bean să aibă nevoie de ajutor, dar ar fi fost și mai rău să fie ultimul care termina – piciorul ăla plicticos care-i încetinește pe toți. Cu ajutorul lui Nikolai, nu fusese ultimul.

— Mulțumesc.

— *No ojjikay.*

Câteva clipe mai târziu urcau pe scară spre nivelul sălii de luptă. Wiggin îi duse până la ușa de sus, care se deschidea în mijlocul peretelui sălii de luptă. Cea folosită pentru intrare în cazul luptelor reale. Existau mănere pe laterale, pe plafon și pe podea, pentru ca elevii să se balanseze și să se propulseze înainte în condiții de zero G. Se spunea că gravitația era mai scăzută în sala de luptă pentru că era mai aproape de centrul stației, dar Bean își dăduse deja seama că era o amăgire. Tot ar fi trebuit să existe o oarecare forță centrifugă în dreptul ușilor și un efect Coriolis pronunțat. Totuși, în sălile de lupte imponderabilitatea era totală. Pentru Bean, asta însemna că F.I. poseda un dispozitiv care fie bloca gravitația, fie, mai degrabă, producea o gravitație falsă care echilibra perfect forțele centrifuge și Coriolis din sală, începând exact din dreptul ușii. Era o tehnologie uluitoare, despre care nu se discuta niciodată în cadrul F.I., cel puțin nu în literatura disponibilă elevilor din Școala de Luptă, și era complet necunoscută în exterior.

Wiggin îi grupă în patru rânduri de-a lungul coridorului și le ordonă să sară și să folosească mănerele pentru a zbura prin încăpere.

— Adunarea pe peretele opus, ca și cum ați ataca poarta inamicului.

Pentru veterani, asta însemna ceva. Pentru lansați, care nu participaseră niciodată la o luptă și nici nu intraseră vreodată prin ușa de sus, nu avea niciun sens.

— Alergați și săriți câte patru de fiecare dată când deschid poarta, un grup pe secundă.

Wiggin trecu în spatele grupului și folosindu-și cârligul, un instrument de control prins la interiorul încheieturii, făcu să dispară ușa, care părușe destul de solidă.

— Start!

Primii patru copii porniră în fugă spre poartă.

— Start!

Următorul grup începu să alerge înainte ca primii să fi ajuns. Nimeni nu trebuia să ezite, altfel cineva din spate s-ar fi lovit de el.

— Start!

Cei din primul grup se prinseră în mâini, se răsuciră cu diverse grade de neîndemânare și se îndreptară în direcții diferite.

— Start!

Grupurile din urmă învățau, sau cel puțin încercau să învețe, din stângăciile celor dinainte.

— Start!

Bean se afla la sfârșitul rândului, în ultimul grup. Wiggin îi puse mâna pe umăr.

— Poți folosi un mâner lateral dacă vrei.

Sigur, gândi Bean. Acum te-ai gândit să mă cocoloșești. Nu pentru că trăsnița mea de uniformă nu se închide bine, ci pentru că sunt scund.

— Sictir, replică Bean.

— Start!

Bean ținu pasul cu ceilalți trei, deși trebuia să-și miște picioarele de două ori mai repede, iar când ajunse lângă intrare sări cât putu, atinse mânerul din plafon cu degetele și zbură înăuntru lipsit de orice control, rotindu-se simultan în trei direcții.

Dar nu se așteptase să reușească mai bine, și în loc să se lupte cu mișcarea de rotație, se calmă și execută rutina antigreață, relaxându-se până când ajunse lângă perete și trebui să se pregătească de impact. Nu ateriză lângă niciunul dintre mânerele înfundate și nici nu era orientat astfel încât să se apuce de ceva. Așa că sări din nou, de data asta zburând ceva mai stabil, și ajunse pe plafon foarte aproape de peretele din spate. Îi luă astfel mai puțin timp să-și croiască drum spre locul în care se adunau ceilalți, aliniați pe podea sub poarta din mijlocul peretelui – poarta inamică.

Wiggin zbură calm prin aer. Pentru că avea cârlig, în timpul antrenamentelor reușea să se miște în aer în moduri în care soldații nu puteau; totuși, în timpul luptei cârligul era inutil, astfel încât comandanții trebuiau să se asigure că nu devin dependenți de ajutorul suplimentar al cârligului. Bean observă aprobator că Wiggin părea să nu folosească deloc cârligul. Pluti în lateral, apucă un mâner la vreo zece pași de peretele din spate, și rămase atârnat în aer. Cu capul în jos.

Fixându-l pe unul dintre ei cu privirea, Wiggin întrebă:

— De ce stai cu capul în jos, soldat?

Imediat unii dintre soldați începură să se întoarcă invers, ca Wiggin.

— Atenție! răcni Wiggin. Orice mișcare încetă. Am întrebat de ce stai cu capul în jos!

Bean fu surprins că soldatul nu răspundea. Oare uitase ce făcuse profesorul în navetă la venirea aici? Dezorientarea deliberată? Sau asta o făcea numai Dimak?

— Am întrebat de ce stați toți cu picioarele în sus și cu capul spre podea!

Wiggin nu se uita în mod special la Bean, iar la întrebarea aceasta Bean nu voia să răspundă. Nu era sigur care răspuns corect era cel căutat de Wiggin, așa că de ce să deschidă gura doar pentru a fi redus la tăcere?

În cele din urma vorbi un puști pe nume Shame – prescurtare de la Seamus.

— Domnule, în direcția asta am intrat pe ușă.

Bine gândit, își zise Bean. Mai bine decât vreun argument neconvingător referitor la faptul că în zero G nu existau „sus” și „jos”.

— Ce contează! Ce contează cum era gravitația pe coridor! O să luptăm pe coridor? Există aici gravitație?

— Nu, domnule, murmură toți.

— De acum încolo, uitați de gravitația din afara ușii. Vechea gravitație a dispărut, a fost anulată. Ați înțeles? Indiferent cum ar fi gravitația când ajungeți la ușă, țineți minte – poarta inamicului e jos. Picioarele voastre sunt îndreptate spre poarta inamică. Sus e înspre poarta voastră. Nordul e încolo – arată spre ceea ce fusese plafonul – sudul e încolo, estul acolo, vestul... încotro?

Îi arătară.

— Exact cum mă așteptam, zise Wiggin. Singurul proces pe care-l stăpâniți e procesul de eliminare, și singurul motiv pentru care-l stăpâniți este pentru c-o puteți face la toaletă.

Bean privea amuzat. Deci Wiggin se supunea școlii de antrenament de bază ești-atât-de-prost-că-ai-nevoie-să-te-șterg-la-fund. Mă rog, poate era necesar. Unul din ritualurile de antrenament. Plicticos la culme, dar... era alegerea comandantului.

Wiggin îi aruncă o privire lui Bean, dar ochii continuă să i se miște.

— Ce-a fost circul pe care l-am văzut aici? Asta numiți voi aliniere? Asta numiți voi zbor? Acum toată lumea, lansarea și adunarea pe plafon! Acum! Marș!

Bean recunoscuse capcana și înainte ca Wiggin să termine de vorbit, se propulsă spre peretele prin care tocmai intraseră. Majoritatea celorlalți înțeleseseră și ei care era testul, dar câțiva se lansară în direcție greșită – în direcția pe care Wiggin o numise *nord* în loc de direcția identificată drept *sus*. De data asta Bean reuși să aterizeze lângă un mâner, pe care îl apucă surprinzător de ușor. Mai făcuse asta înainte la antrenamentele din sala de luptă cu grupul său de boboci, dar spre deosebire de ceilalți el era suficient de mic încât să se întâmplesă să aterizeze într-un loc unde nu avea niciun mâner la îndemână. Brațele scurte erau categoric un punct slab în sala de luptă. Putea să țintească un mâner și să ajungă la el cu destulă precizie prin

sărituri scurte. Dar printr-o săritură în lungul încăperii șansele erau mici. Așa că se simți bine că de data asta cel puțin, nu apărea ca un tont. De fapt, lansându-se primul, ajunsese primul.

Bean se întoarse și-i privi pe cei care greșiseră și făceau un al doilea salt lung și penibil pentru a se alătura restului armatei. Fu puțin surprins să vadă cine erau unele dintre maimuțe. Neatenția ne poate face pe toți niște clovni, gândi el.

Wiggin îl privea din nou, iar de data asta nu doar în treacăt.

— Tu! arată Wiggin spre el. Încotro e jos? N-am trecut de faza asta?

— Spre poarta inamică.

— Cum te numești, puștiule?

Ei haide, Wiggin chiar nu știa cine era copilul cel mai scund și cu cele mai bune rezultate din toată nenorocita asta de școală? Bine, dacă ne jucăm de-a sergentul cel rău și recrutul nefericit, mai bine să urmez scenariul.

— Soldat Bean, domnule.

— Asta-i de la înălțime sau de la creier?

Câțiva dintre ceilalți soldați râseră. Dar nu prea mulți. Ei cunoșteau reputația lui Bean. Pentru ei nu mai era caraghios că era atât de mic – era doar jenant că un copil atât de mic putea avea rezultate perfecte la teste conținând întrebări pe care ei nici nu le înțelegeau.

— Ei bine, Bean, ești tare.

Acum Wiggin incluse întregul grup într-o lecție despre cum faptul de a veni pe ușă cu picioarele înaintea te face o țintă mult mai mică în care inamicul ar putea trage. E mai greu pentru el să te lovească și să te înghețe.

— Ia spuneți, ce se întâmplă când ești înghețat?

— Nu te poți mișca, spuse cineva.

— Asta înseamnă să fii înghețat, zise Wiggin. Dar ce se întâmplă cu voi?

Wiggin nu-și formulase întrebarea foarte clar, după părerea lui Bean, și nu avea rost să prelungească agonia în timp ce alții încercau să-și dea seama despre ce vorbea. Așa că vorbi.

— Continui să înaintezi în aceeași direcție. Cu viteza pe care o aveai în momentul când ai fost atins.

— Adevărat, zise Wiggin. Voi cinci, din capăt, marș!

Indică spre cinci soldați, care pierdură destul de mult timp uitându-se unii la alții ca să se asigure despre cine vorbea, astfel încât Wiggin avu timp să tragă în toți, înghețându-i pe loc. La antrenamente dura câteva minute pentru ca cel înghețat să-și revină, dacă nu cumva comandantul nu-și folosea cârligul ca să-l dezghețe mai devreme.

— Următorii cinci, marș!

Șapte copii se mișcă deodată – nu era timp de numărat. Wiggin îi îngheță la fel de repede ca pe ceilalți, dar fiindcă se lansaseră deja,

continuară să se miște în derivă spre pereții spre care se îndreptaseră.

Primii cinci pluteau în aer lângă locul în care fuseseră înghețați.

— Uitați-vă la acești așa-ziși soldați. Comandantul lor le-a ordonat să se miște, și acum priviți-i. Nu numai că sunt înghețați, dar sunt înghețați aici, unde ne pot încurca. Pe când ceilalți, pentru că s-au mișcat când li s-a dat ordin, sunt înghețați acolo, înspre liniile inamicului, blocându-i vederea. Bănuiesc că vreo cinci dintre voi au priceput despre ce vorbesc.

Au înțeles toți, Wiggin. La Școala de Luptă nu vin proști. Ca și cum nu ți-aș fi ales cea mai bună armată posibilă.

— Și fără îndoială Bean e unul din ei. Așa-i, Bean?

Lui Bean nu-i venea să creadă că Wiggin îl izola din nou.

Pentru că sunt mic, se folosește de mine ca să-i facă de râs pe ceilalți. Țsta micu' știe răspunsurile, de ce nu și voi, cei mari?

Dar Wiggin încă nu-și dă seama. Crede că are o armată de respinși și boboci incompetenți. Încă n-a avut ocazia să vadă că în realitate e un grup select. În consecință, pe mine mă vede ca fiind cel mai ridicol dintr-o grămadă de amărâți. O să afle că nu sunt un idiot, dar încă presupune că ceilalți așa sunt.

Wiggin continua să se uite la el. A, da, pusese o întrebare.

— Așa-i, domnule, zise Bean.

— Și ce ai priceput?

Spune-i exact ceea ce ne-a spus el nouă.

— Când ți se ordonă să te miști, te miști repede, astfel încât dacă ești înghețat să te poți îndepărta în loc să încurci operațiunile armatei tale.

— Excelent. Cel puțin am un soldat care înțelege ceva.

Bean era dezgustat. Acesta era comandantul despre care se presupunea că va transforma Dragonii într-o armată legendară? Se presupunea că Wiggin e alfa și omega în Școala de Luptă, iar el se joacă cu mine de-a Țapul Ispășitor. Wiggin nici măcar nu ne cunoaște rezultatele, nu a discutat cu profesorii despre soldații săi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut deja că sunt cel mai inteligent copil din școală. Toți ceilalți o știu. De asta se uită jenați unii la alții. Wiggin își etalează propria ignoranță.

Bean văzu că Wiggin părea să înregistreze dezgustul soldaților. Fu doar o clipă, dar poate că Wiggin înțelese în cele din urmă că jocul hai-să-râdem-de-prichindel se întorcea împotriva lui. Pentru că își continuă antrenamentul. Îi învătă cum să îngenuncheze în aer – chiar să-și înghețe propriile picioare ca să le blocheze – iar apoi să tragă printre genunchi în timp ce se deplasau către inamic, astfel încât picioarele să devină un scut, absorbind tirul și permițându-le să tragă mai mult timp dacă se aflau în spațiu deschis. O tactică bună, și în final Bean începu să priceapă de ce Wiggin se putea să nu fi fost un

comandant chiar atât de dezastruos. Îi simți și pe ceilalți cum îi acordau respectul lor noului comandant.

Când toți înțelesesă, Wiggin se dezgheță pe el și pe soldații înghețați în cursul demonstrației.

— Acum, zise el, încotro e poarta inamică?

— Jos! răspunseră toți.

— Și care e poziția noastră de atac?

Sigur, gândi Bean, de parcă am putea da toți o explicație la unison. Singurul mod de a răspunde era să demonstreze – așa că Bean se împinse în perete îndreptându-se în partea opusă, trăgând din mers printre picioare. Nu o făcu perfect – avea o ușoară mișcare în timpul zborului – dar în general se descurcă bine pentru prima sa încercare de manevră.

Deasupra lui, îl auzi pe Wiggin strigând la ceilalți:

— Bean e singurul care știe cum s-o facă?

Până când Bean se ancoră de peretele opus, tot restul armatei venea după el, strigând ca și cum ar fi atacat. Doar Wiggin rămase pe plafon. Bean observă amuzat că Wiggin stătea orientat la fel cum fusese pe coridor – cu capul spre *nord*, vechiul *sus*. Poți să ai o teorie perfectă, dar în practică e greu să scapi de vechiul sistem de gândire bazat pe gravitație. Bean ținu să se orienteze lateral, cu capul la vest. Iar soldații de lângă el făcură la fel, orientându-se după el. Dacă Wiggin observa, avea să dea de înțeles.

— Acum întoarceți-vă la mine, cu toții, atacați-mă! Imediat echipamentul lui fu luminat de patruzeci de arme care trăgeau, în timp ce armata se aduna spre el, trăgând încontinuu.

— Hopa, zise Wiggin când ajunseră. M-ați prins.

Cei mai mulți râseră.

— Acum, la ce sunt bune picioarele în luptă?

Unii băieți răspunseră că la nimic.

— Bean nu crede asta, zise Wiggin.

Chiar și acum continuă să se ia de mine. Ei bine, ce vrea el să audă? Cineva murmură „scuturi”, dar Wiggin nu reacționează, deci trebuie să fi avut altceva în minte.

— Sunt cea mai bună cale ca să te împingi în pereți, ghici Bean.

— Exact, încuviință Wiggin.

— Haide, împingerea înseamnă deplasare, nu luptă, spuse Tom Nebunul.

Alți câțiva își exprimară acordul.

Of, acum începe, se gândi Bean. Tom Nebunul alege să se certe fără rost cu comandantul, care se supără pe el și...

Dar Wiggin nu fu ofensat de corecția lui Tom Nebunul. Doar îl corectă și el, cu blândețe.

— *Nu există* luptă fără deplasare. Bun, cu picioarele înghețate astfel,

vă puteți împinge în pereți?

Bean habar n-avea. Și nici altcineva.

— Bean? Întrebă Wiggin.

Bineînțeles.

— N-am încercat niciodată, zise Bean, dar poate dacă aş sta cu fața la perete și m-aș îndoi de mijloc...

— Corect, dar greșit. Uitați-vă la mine. Sunt cu spatele la perete și cu picioarele înghețate. Pentru că stau îngenuncheat, tălpile mele sunt lipite de perete. De obicei când te lansezi trebuie să împingi în jos, astfel încât trupul ți se întinde ca fasolea pe ață, corect?

Grupul râse. Pentru prima dată, Bean își dădu seama că poate Wiggin nu era chiar așa de prost când îi făcea pe toți să râdă de pici. Poate că Wiggin știa perfect că Bean e copilul cel mai inteligent și îl scosese astfel în evidență pentru că așa putea da frâu liber tuturor resentimentelor celorlalți. Întreaga lecție garanta că ceilalți copii vor considera că e OK să râdă de Bean, să-l disprețuiască chiar dacă era inteligent.

Bun sistem, Wiggin. Să distrugi eficacitatea celui mai bun soldat al tău, să te asiguri că nu se bucură de respect.

Oricum, era mai important să învețe ceea ce îi învăța Wiggin decât să fie supărat pe modul în care era predată lecția. Așa că se uită atent cum Wiggin le demonstra o lansare de pe perete cu picioarele înghețate. Observă că Wiggin își imprimase deliberat o mișcare de rotație. Era mai greu pentru el să tragă în timpul zborului, dar și pentru un inamic îndepărtat era foarte dificil să țintească vreo parte de-a lui suficient de mult ca să reușească să-l ucidă.

Poate că sunt supărat, dar asta nu înseamnă că nu pot să învăț.

Fu un antrenament lung și obositor, exersând iar și iar noi tehnici. Bean observă că Wiggin nu voia ca ei să învețe fiecare tehnică separat. Trebuiau să le execute pe toate deodată, integrându-le în mișcări line, continui. Ca un dans, gândi Bean. Nu înveți să tragi cu arma și apoi înveți să te lansezi și apoi să faci o rotație controlată – înveți să te lansezi-tragi-roțești.

La sfârșit, toți erau uzi de transpirație, extenuați și entuziasmați că învățaseră lucruri pe care nu auziseră vreodată că le-ar face și alți soldați. Wiggin îi încolonează în dreptul ușii inferioare și-i anunță că vor avea încă un antrenament în timpul liber.

— Și să nu-mi spuneți că timpul liber ar trebui să fie liber. Știu asta, iar voi sunteți liberi să faceți ce vreți. Vă invit să veniți la un antrenament suplimentar, voluntar.

Râseră. Grupul era compus în întregime din copii care nu aleseseră să facă suplimentar antrenament pentru sala de luptă, iar el voia să fie sigur că au înțeles că se aștepta ca ei să-și schimbe prioritățile. Dar pe ei nu-i deranja. După o asemenea dimineață înțeleseseră că atunci

când Wiggin conducea un antrenament, fiecare secundă era utilă. Nu-și permiteau să piardă niciunul, altfel ar fi rămas mult în urmă. Wiggin merita timpul lor liber. Nici măcar Tom Nebunul nu protestă.

Dar Bean știa că trebuie să schimbe imediat relația sa cu Wiggin, altfel nu ar fi avut nicio șansă să ajungă la comandă. Ceea ce-i făcuse Wiggin astăzi, încurajând resentimentele celorlalți copii față de prichindel, făcea să fie și mai puțin plauzibil ca Bean să ajungă lider în cadrul armatei – dacă ceilalți copii îl disprețuiesc, cine l-ar mai urma?

Așa că Bean îl așteptă pe Wiggin pe coridor după ce toți ceilalți o luaseră înainte.

— Salut, Bean, zise Wiggin.

— Salut, Ender.

Oare Wiggin surprinsese sarcasmul cu care Bean îi pronunțase numele? De asta făcuse o scurtă pauză înainte de a-i răspunde?

— *Domnule*, zise Wiggin încet.

Of, termină cu rahatul ăsta, am văzut filmele, am *râs* cu toții de ele.

— Știu ce faci, *Ender*, domnule, și te previn!

— Mă previi?

— Pot fi omul cel mai bun pe care l-ai căpătat, dar nu te juca cu mine.

— De ce?

— Pot deveni omul cel mai rău pe care l-ai căpătat. Ori una, ori alta!

Bean nu se aștepta ca Wiggin să înțeleagă ce voia să spună prin asta. Că Bean va putea fi eficient numai dacă are încrederea și respectul lui Wiggin, că altfel va fi doar un copilaș inutil. Wiggin va înțelege probabil că Bean se referea la faptul că o să-i provoace necazuri dacă nu-l utilizează. Și poate chiar asta vruse să spună, întrucâtva.

— Și ce vrei? întrebă Wiggin. Dragoste și sărutări?

Trebuia s-o spună cu putere, să i se imprime în minte atât de categoric, încât să nu se poată preface că n-a înțeles.

— Vreau un pluton.

Wiggin se apropie de Bean și privi în jos spre el. Totuși, pentru Bean fu un semn bun faptul că nu răsese pur și simplu.

— De ce ți-aș da un pluton?

— Pentru că eu știu ce să fac cu el.

— E ușor să știi ce să faci cu un pluton. Mai greu e să-i determini pe alții s-o facă. De ce ar asculta un soldat de un pricăjit ca tine?

Wiggin atinsese direct miezul problemei. Dar lui Bean nu-i plăcu felul malițios în care vorbise.

— Am auzit că ție îți spuneau la fel. Am auzit că Bonzo Madrid continuă să-ți zică așa.

Wiggin nu înhață momeala.

— Ți-am pus o întrebare, soldat!

— O să le câștig respectul, domnule, dacă nu mă oprești.

Surprinzător, Wiggin zâmbi.

— Te-am ajutat.

— Pe dracu'!

— Nimeni nu te-ar fi băgat în seamă, decât ca să te compătimească pentru cât de mic ești, dar eu am făcut ca azi să fii remarcat de *toți*.

Trebuia să te documentezi, Wiggin. Tu ești singurul care nu știe deja cine sunt.

— O să-ți urmărească fiecare mișcare, spuse Wiggin. Acum, tot ce ai de făcut ca să le câștigi respectul este să fii perfect.

— Deci sunt judecat fără să mi se ofere măcar șansa de a învăța înainte.

Nu așa se obțin talentele.

— Bietul copilaș! Nimeni nu-l tratează cinstit!

Obtuzitatea deliberată a lui Wiggin îl înfurie pe Bean. Ești cu mult mai deștept, Wiggin!

Văzând furia lui Bean, Wiggin întinse mâna și-l împinse până îl lipi cu spatele de perete.

— O să-ți zic cum să obții un pluton. Dovedește-mi că știi ce să faci în calitate de soldat. Dovedește-mi că știi cum să-i folosești pe ceilalți soldați. Și apoi dovedește-mi că există cineva gata să te urmeze în bătălie. Atunci o să-ți capeți plutonul. În niciun caz mai devreme.

Bean ignoră mâna care îl apăsa. Era nevoie de mai mult decât atât ca să se lase intimidat.

— Corect, spuse Bean. *Dacă* într-adevăr așa lucrezi, o să fiu șef de pluton într-o lună.

Acum era rândul lui Wiggin să se înfurie. Se aplecă, îl prinse pe Bean de pieptul uniformei și-l ridică pe perete astfel încât să se privească ochi în ochi.

— Când spun că lucrez într-un anume fel, Bean, atunci așa fac.

Bean rânji. În condiții de gravitație scăzută, în partea de sus a stației, să ridici un copil mic nu era cine știe ce dovadă de forță. Iar Wiggin nu era un huligan. Nu era o amenințare serioasă.

Wiggin îi dădu drumul. Bean alunecă în josul peretelui și ateriză încet în picioare, ricoșă puțin și apoi se fixă. Wiggin se îndreptă spre bară și coborî. Bean câștigase această întrevvedere strecurându-se pe sub pielea lui Wiggin. Pe de altă parte, Wiggin știa că nu stăpânise foarte bine situația. Nu va uita asta. De fapt, Wiggin era cel care își pierduse o parte din respect, și era conștient de asta, și va încerca să-l recâștige.

Spre deosebire de tine, Wiggin, eu dau celuilalt șansa să învețe ce are de făcut înainte de a-i pretinde să fie perfect. Ai scrântit-o azi cu mine, dar o să-ți dau o șansă să te descurci mai bine mâine sau în

viitor.

Dar când Bean ajunse la bară și întinse mâna s-o apuce, își dădu seama că îi tremurau mâinile și nu putea strânge prea bine. Trebui să se oprească o clipă, sprijinindu-se de bară, până se calmă îndeajuns.

Întâlnirea față în față cu Wiggin nu o câștigase el. Poate că fusese chiar un lucru prostesc. Wiggin îl rănise cu acele comentarii malițioase, ridiculizându-l. Bean îl studiasse pe Wiggin ca subiect al teologiei sale personale, iar astăzi aflase că în tot acest timp Wiggin nici nu știa că Bean exista. Toți îl comparau cu Wiggin – dar se părea că Wiggin nu auzise, sau nu-i păsa. Îl tratase pe Bean ca pe un nimeni. Și după ce muncise din greu tot anul trecut ca să-și câștige respectul, lui Bean nu-i venea ușor să fie din nou un nimeni. Îi reaprindea sentimente pe care crezuse că le lăsase în Rotterdam. Teama bolnăvicioasă de o moarte iminentă. Deși știa că aici nimeni nu ar ridica mâna asupra sa, încă își mai amintea cum e să fii în pragul morții, ca atunci când venise pentru prima dată la Poke și-și pusese viața în mâinile ei.

Am făcut oare din nou asta? Punându-mă pe listă, mi-am pus viitorul în mâinile acestui băiat. Am contat pe faptul că el va vedea în mine ceea ce văd și eu. Dar desigur că el nu poate. Trebuie să-i dau timp.

Dacă *era* timp. Căci profesorii se mișcau mai repede acum, iar Bean se putea să nu *aibă* încă un an în armată ca să-i demonstreze lui Wiggin ce poate.

— Ai rezultatele pentru mine?

— Unele interesante. Volescu mințea. Oarecum.

— Sper că o să fii mai clar.

— Modificarea genetică a lui Bean nu s-a bazat pe o clonă a lui Volescu. Dar sunt înrudiți. Categoric Volescu nu e tatăl lui Bean. Dar e aproape sigur un unchi sau un văr de-al doilea. Sper ca Volescu să aibă vreun frate vitreg sau un văr primar, pentru că un asemenea bărbat ar fi singurul tată posibil al ovulului fertilizat pe care Volescu l-a modificat.

— Ai o listă a rudelor lui Volescu, presupun?

— Nu am avut nevoie de familia lui la proces. Iar mama lui Volescu nu a fost căsătorită. El folosește numele ei.

— Deci tatăl lui Volescu a avut cândva un alt copil, numai că nu-i știți numele. Credeam că voi știți totul.

— Știm tot ceea ce considerăm că merită să știm. E o diferență crucială. Pur și simplu nu l-am căutat pe tatăl lui Volescu. Nu era vinovat de nimic important. Nu-i putem investiga pe toți.

— Altceva. Întrucât știți tot ceea ce considerați că merită să știți, ai putea să-mi spui de ce un anumit băiat infirm a fost mutat din școala la care l-am dus eu?

— Oh. El. Când ai încetat brusc să-l mai supraveghezi, am devenit suspicioși. Așa că l-am verificat noi. L-am testat. Nu e ca Bean, dar e clar că locul lui e aici.

— Și nu v-a trecut deloc prin minte ca am avut un motiv întemeiat să-l țin departe de Școala de Luptă?

— Am presupus că ai crezut că noi o să-l alegem pe Ahile în locul lui Bean, care era, la urma urmelor, cu mult prea tânăr, așa că ni l-ai oferit pe favoritul tău.

— Ați presupus. Mă port cu voi ca și cum ați fi inteligenți, iar voi vă purtați cu mine ca și cum aș fi o idioată. Acum văd că e exact invers.

— Nu știam că un creștin poate fi atât de furios.

— Ahile e deja la Școala de Luptă?

— Încă își revine după cea de-a patra operație. A trebuit să-i reparăm piciorul pe Pământ.

— Să vă dau un sfat. Să nu îl duceți la Școala de Luptă cât timp Bean e încă acolo.

— Bean are numai șase ani. E încă prea mic pentru a intra la Școala de Luptă, dar să mai și absolve.

— Dacă îl luați pe Ahile, îl scoateți pe Bean. Clar?

— De ce?

— Dacă sunteți atât de proști încât să nu mă credeți după ce toate celelalte raționamente ale mele s-au dovedit corecte, de ce v-aș mai da

posibilitatea unei a doua încercări? Vă spun doar că a fi împreună la școală ar însemna probabil o sentință de moarte pentru unul din ei.

— Pentru care?

— Asta depinde de care îl vede primul pe celălalt.

— Ahile spune că-i datorează totul lui Bean. Îl iubește.

— Atunci crede-l pe el și nu pe mine. Dar să nu-mi trimiteți mie cadavrul celui care a pierdut. Îngropați-vă propriile greșeli.

— Sună destul de lipsit de inimă.

— N-am de gând să plâng pe mormântul niciunuia dintre băieți. Am încercat să le salvez amândurora viețile. Se pare că voi sunteți hotărâți să-i lăsați să afle care dintre ei e mai bun, după modelul darwinian.

— Calmează-te, soră Carlotta. O să ținem cont că ne-ai spus. N-o să facem prostii.

— Ați făcut deja. De acum înainte nu mă mai aștept la nimic bun din partea voastră.

Trecură zile, trecură săptămâni, armata lui Wiggin începu să capete formă, iar Bean era plin de speranță, dar și de disperare. Speranță, pentru că Wiggin pune la punct o armată care era aproape perfect adaptabilă. Disperare, pentru că o făcea fără să se bazeze pe Bean.

După numai câteva antrenamente, Wiggin își alesese șefii de plutoane – toți veterani de pe listele de transfer. De fapt, toți veteranii erau fie șefi de plutoane, fie secunzi. În plus, în loc de organizarea normală – patru plutoane de câte zece soldați fiecare – el crease cinci plutoane de câte opt, iar apoi îi puse să se antreneze îndelung pe semiplutoane de câte patru oameni, unul comandat de șeful de pluton, celălalt de secund.

Nimeni până atunci nu mai fragmentase astfel o armată. Și nu era doar o iluzie. Wiggin munci din greu să fie sigur că șefii de plutoane și secunzii au multă libertate de acțiune. Le spunea care e obiectivul lor și îi lăsa pe lideri să decidă cum să-l îndeplinească. Sau grupa trei plutoane sub comanda operațională a unuia dintre șefii de plutoane ca să execute o operațiune, în timp ce Wiggin însuși comanda restul de forțe. Era o delegare extraordinară a puterii.

La început, unii dintre soldați îl criticară. Pe când se înghesuiau la intrarea în dormitor, veteranii comentau antrenamentul din ziua aceea – în zece grupe de câte patru.

— Toată lumea știe că e o strategie proastă să-ți divizezi armata, spuse Molo Musca, șeful plutonului A.

Bean fu puțin dezgustat că soldatul cu cel mai înalt rang după Wiggin critică strategia comandantului său. Desigur, Musca învăța și el. Dar așa ceva era insubordonare.

— Nu și-a divizat armata, zise Bean. Doar a organizat-o. Și nu există reguli de strategie care să nu poată fi încălcate. Ideea e să-ți

concentrezi armata în punctul decisiv. Nu s-o ții tot timpul îngrămădită.

Musca se holbă la Bean.

— Dacă voi aștia mici ne puteți auzi nu înseamnă că și înțelegeți despre ce vorbim.

— Crezi ce vrei dacă nu ai de gând să mă ascuți. Ce spun eu n-o să te facă mai prost decât ești deja.

Musca se apropie de el, îl înșfăcă de braț și-l târî până la marginea patului.

Imediat, Nikolai sări din patul opus direct în spatele lui Molo, făcându-l să se lovească cu fruntea de patul lui Bean. Într-o clipă, ceilalți șefi de plutoane îi despărțiră pe Nikolai și pe Musca – de altfel o luptă ridicolă, deoarece Nikolai nu era cu mult mai mare decât Bean.

— Las-o baltă, Musca, zise Supă Fierbinte – Han Tzu, liderul plutonului D. Nikolai crede că e frățiorul mai mare al lui Bean.

— Ce are piciul de pălăvrăgit cu un șef de pluton? Întrebă Musca.

— Ai dat dovadă de insubordonare față de comandantul tău, zise Bean. Și nu aveai deloc dreptate. După părerea ta, Lee și Jackson au fost niște idioți la Chancellorsville.

— Continuă s-o facă!

— Ești atât de prost, încât nu poți recunoaște adevărul numai pentru că persoana care ți-l spune e scundă?

Toată frustrarea lui Bean că nu fusese făcut ofițer se revărsa. Știa asta, dar nu avea chef s-o controleze. Era necesar ca ei să audă adevărul. Iar Wiggin avea nevoie de sprijin când era lovit pe la spate.

Nikolai stătea pe patul de jos, așa încât era cât se putea de aproape de Bean, confirmând legătura dintre ei.

— Haide, Musco, zise Nikolai. E Bean, ai uitat?

Și, spre surprinderea lui Bean, asta îl reduse la tăcere pe Molo. Până în acel moment, Bean nu-și dăduse seama de puterea pe care o avea reputația lui. Poate că era doar un soldat obișnuit în Armata Dragon, dar încă era cel mai bun elev al școlii la strategie și istorie militară, și aparent toată lumea – sau cel puțin toată lumea în afară de Wiggin – știa asta.

— Ar fi trebuit să vorbesc cu mai mult respect, spuse Bean.

— Zău că da, zise Musca.

— Dar și tu.

Musca se smuci din strânsoarea băieților care îl țineau.

— Vorbeam de Wiggin, zise Bean. Ai vorbit fără respect. „Toată lumea știe că e o strategie proastă să-ți divizezi armata.”

Imită intonația lui Molo aproape la perfecție. Câțiva puști râseră. Și, în silă, și Musca.

— OK, bun, zise Musca. Am fost deplasat. Dar sunt încă ofițer.

— Nu și când smulgi un copil din patul lui, spuse Nikolai. Când faci așa ceva ești un huligan.

Molo clipi. Prudenți, niciunul nu spuse nimic înainte ca Musca să se decidă cum să răspundă.

— Ai dreptate, Nikolai, să-ți aperi prietenul împotriva unui huligan. Se uită de la Nikolai la Bean și înapoi: *Pusha*, voi chiar păreți frați.

Trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre patul lui. Ceilalți șefi de plutoane îl urmară. Criza se terminase. Nikolai se uită la Bean.

— N-am fost niciodată bondoc și urât ca tine, zise.

— Dacă o să arăt ca tine când cresc, mă sinucid acum.

— Chiar trebuie să vorbești așa cu cei *mari*?

— Nu mă așteptam să-l ataci ca un roi de albine.

— Cred că voiam să sar în capul cuiva, zise Nikolai.

— Tu? Domnul Cumsecade?

— Nu prea mă simt cumsecade în ultima vreme.

Se cățără în pat lângă Bean, ca să poată vorbi mai încet.

— Mă simt depășit aici, Bean. Locul meu nu e în armata asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu eram pregătit să fiu promovat. Sunt mediocru. Poate nici măcar atât. Chiar dacă armata asta nu e compusă din eroii clasamentelor, tipii ăștia sunt buni. Toți învață mai repede decât mine. Toți *se prind*, iar eu încă mă mai gândesc.

— Atunci muncește mai mult.

— *Muncesc* mai mult. Tu – tu pur și simplu pricepi, totul, imediat, tu vezi totul. Și nu pentru că eu aș fi prost. Și eu înțeleg întotdeauna. Sunt doar... cu un pas în urmă.

— Îmi pare rău, zise Bean.

— De ce să-ți pară rău *ție*? Nu e vina *ta*.

Ba da, este, Nikolai.

— Ei haide, nu-mi spune că nu vrei să faci parte din armata lui Ender Wiggin!

Nikolai răsă puțin.

— E cineva, nu-i așa?

— O să ai partea ta. Ești un soldat bun. O să vezi. Când o să intrăm în luptă, o să te descurci la fel de bine ca toată lumea.

— Ei, probabil. Oricând pot să mă înghețe și să mă azvârle. Un proiectil mare și umflat.

— Nu ești atât de umflat.

— Toți sunt umflați în comparație cu tine. Te-am urmărit – dai altora jumate din mâncare.

— Mă îndoapă prea mult.

— Am de învățat.

Nikolai sări în patul lui.

Câteodată Bean se simțea prost fiindcă îl pusese pe Nikolai în

această situație. Dar când vor începe să câștige, o mulțime de puști din afara Armatei Dragon vor dori să schimbe locul cu el. Într-un fel era surprinzător că Nikolai își dăduse seama că nu era atât de calificat ca ceilalți. La urma urmelor, diferențele nu erau atât de pronunțate. Probabil că mai erau și alți copii care simțeau ca Nikolai. Dar Bean nu-i oferise nicio consolare. De fapt, probabil reafirmase sentimentele de inferioritate ale lui Nikolai.

Ce prieten sensibil mai sunt!

Nu avea niciun rost să-l interogheze din nou pe Volescu, nu după ce prima dată obținuse numai minciuni de la el. Toată vorbăria despre copii, el fiind originalul – nu avea nicio scuză. Era un ucigaș, un slujitor al Părintelui Minciunilor. N-avea cum s-o ajute pe sora Carlotta. Iar necesitatea de a afla la ce se puteau aștepta din partea singurului copil care evadase din micul Holocaust al lui Volescu era prea presantă pentru a se baza din nou pe cuvântul unui asemenea om.

În plus, Volescu își contactase fratele vitreg sau vărul – altfel cum ar fi putut obține ovulul fertilizat conținând ADN-ul său? Deci sora Carlotta trebuia fie să refacă drumul lui Volescu, fie să-i repete cercetările.

Află repede că Volescu era fiul nelegitim al unei românce care trăia la Budapesta, în Ungaria. Câteva întrebări – și folosirea judicioasă a permisului ei de liberă trecere – îi furnizaseră numele tatălui, un funcționar de origine greacă din cadrul Ligii care fusese de curând promovat în echipa Hegemonului. Putea fi o fundătură, dar sora Carlotta nu avea nevoie să vorbească cu bunicul. Trebuia doar să afle cine e pentru a găsi numele celor trei copii legitimi ai săi. O elimină pe fiică pentru că părintele comun era bărbat. Și verificându-i pe cei doi fii, decise să-l viziteze mai întâi pe cel căsătorit.

Trăiau pe Insula Creta, unde Julian conducea o companie de software al cărei singur client era Liga de Apărare Internațională. Evident că nu era o coincidență, dar nepotismul era aproape onorabil în comparație cu traficul de favoruri și corupția fățișă endemică în cadrul Ligii. Pe termen lung o asemenea favoare era practic inofensivă, deoarece F.I. preluase controlul propriului buget și nu va mai lăsa Liga să se atingă de el vreodată. Astfel, Mareșalul și Strategul aveau mult mai mulți bani la dispoziție decât Hegemonul, ceea ce îl făcea pe acesta, deși primul ca titlu, mai slab ca putere efectivă și libertate de mișcare.

Iar dacă Julian Delphiki își datora cariera legăturilor politice ale tatălui său nu însemna în mod necesar că produsele companiei lui nu erau adecvate și că el însuși nu era un om cinstit. Cel puțin după standardele de cinstire care domneau în lumea afacerilor.

Sora Carlotta constată că nu trebuia să-și folosească permisul pentru a obține o întâlnire cu Julian și soția sa, Elena. Sună și le spuse că ar vrea să-i vadă într-o problemă privind F.I., și ei o primiră imediat. Sosi în Knossos și fu imediat condusă la locuința lor de pe o faleză deasupra Mării Egee. Păreau nervoși – de fapt Elena era aproape înnebunită, strângând cu putere o batistă în mâini.

— Vă rog, zise ea, după ce acceptă fructele și brânzeturile. Vă rog, spuneți-mi de ce sunteți atât de supărați. Nimic din ceea ce fac eu nu trebuie să vă alarmeze.

Cei doi se priviră unul pe altul, iar Elena era tulburată.

— Atunci e totul în regulă cu băiatul nostru? Pentru o clipă, sora Carlotta se întrebă dacă știa deja despre Bean – dar cum ar fi putut?

— Fiul vostru?

— Deci e bine!

Elena izbucni în lacrimi de ușurare, iar când soțul ei îngenunche lângă ea, îl îmbrățișă strâns și începu să plângă cu sughituri.

— Știi, ne-a fost foarte greu să-l lăsăm să plece în armată, spuse Julian. Când cineva din cadrul Bisericii ne-a sunat să ne spună că trebuie să ne vadă în legătură cu probleme privind F.I., noi am crezut – am tras concluzia...

— Oh, îmi pare rău. Nu am știut că aveți un fiu în armată, altfel aș fi fost mai atentă să vă asigur din start că... dar acum mă tem că pretextul sub care am venit aici e fals. Problema despre care vreau să vă vorbesc este personală, atât de personală, încât s-ar putea să ezitați să răspundeți. Și totuși este o problemă care are importanță pentru F.I. Vă promit că niște răspunsuri sincere nu vă pot expune la niciun risc personal.

Elena își recăpătă controlul. Julian se așează din nou, și acum amândoi o priveau pe sora Carlotta aproape veseli.

— O, întreabă-ne ce vrei, zise Julian. Suntem bucuroși să... orice-ai vrea să întrebi.

— O să răspundem dacă putem, spuse Elena.

— Spuneți că aveți un fiu. Există posibilitatea ca... există vreun motiv să bănuieți... fiul vostru a fost conceput în circumstanțe care să permită clonarea ovulului fertilizat?

— O, da, spuse Elena. Nu e un secret. Un defect al unei trompe uterine și o sarcină extrauterină în cealaltă au făcut imposibil să mai concep copii. Ne doream un copil, așa că mi s-au extras câteva ovule, au fost fertilizate cu sperma soțului meu, și cele alese au fost clonate. Patru, câte șase copii de fiecare. Două fete și doi băieți. Până acum, numai unul a fost implantat. A fost un băiat atât de... de special, încât nu am vrut să ne dispersăm atenția. Acum, că educația lui nu mai e în mâinile noastre, ne-am gândit să aducem pe lume una din fete. E timp.

Se întinse, apucă mâna lui Julian și zâmbi. El îi întoarse zâmbetul.

Ce contrast față de Volescu! Greu de crezut că cei doi aveau în comun vreun material genetic.

— Spuneți că sunt șase copii pentru fiecare ovul fertilizat, reluă sora Carlotta.

— Șase inclusiv originalul, zise Julian. Astfel avem cele mai bune șanse ca fiecare să fie implantat, iar sarcina dusă la bun sfârșit.

— În total douăzeci și patru de ovule fertilizate. Și numai unul din ele a fost implantat?

— Da, am fost foarte norocoși, primul a mers perfect.

— Au rămas douăzeci și trei.

— Exact.

— Domnule Delphiki, toate cele douăzeci și trei de ovule fertilizate sunt puse la păstrare, în vederea implantării?

— Desigur.

Sora Carlotta se gândi un moment.

— Cât de recent ați verificat?

— Săptămâna trecută, zise Julian. Când am început să discutăm despre un al doilea copil. Doctorul ne-a asigurat că nu s-a întâmplat nimic cu ovulele și că pot fi implantate după numai câteva ore de la înștiințare.

— Dar doctorul le-a verificat cu adevărat?

— Nu știu, zise Julian.

Elena începu să devină puțin mai încordată.

— Ați aflat ceva? întrebă.

— Nimic, spuse sora Carlotta. Ceea ce caut eu este sursa materialului genetic al unui anumit copil. Pur și simplu vreau să mă asigur că ovulele voastre fertilizate nu sunt sursa.

— Bineînțeles că nu. Cu excepția fiului nostru.

— Vă rog să nu vă alarmați. Dar aș vrea să aflu numele doctorului dumneavoastră și locul unde sunt depozitate ovulele. Apoi v-aș fi recunoscătoare dacă l-ați ruga pe doctor să meargă, personal, în acel loc și să insiste să vadă ovulele cu proprii săi ochi.

— Nu pot fi văzute fără microscop, zise Julian.

— Să vadă dacă au fost mișcate din loc, spuse sora Carlotta.

Amândoi deveniră iarăși extrem de agitați, în special pentru că nu știau despre ce era vorba – și nici nu li se putea spune. Imediat ce Julian îi dădu numele doctorului și al spitalului, sora Carlotta ieși pe terasă și, privind marea presărată de nave, intră în legătură cu Statul-Major al F.I. din Atena.

Putea să dureze câteva ore până când telefonul ei sau al lui Julian să aducă răspunsul, astfel că ea, Julian și Elena făcură un efort eroic să pară în largul lor. Făcură un tur să-i arate împrejurimile, care ofereau priveliști atât vechi, cât și moderne, natura proaspătă, deșertul

și marea. Aerul uscat era revigorant atât timp cât nu bătea briza dinspre mare, iar sora Carlotta se bucură să-l audă pe Julian vorbind despre compania lui și pe Elena vorbind despre munca ei de profesor. Toate gândurile despre prosperarea lor datorită corupției guvernului se împrăștiară când ea văzu că, indiferent de felul în care obținuse contractul, Julian era un creator de software serios și pasionat, iar Elena era un profesor zelos care își considera profesia o cruciadă.

— Am știut imediat ce am început să fac lecții cu fiul meu cât este de deosebit, îi spuse Elena. Dar abia la testele preliminare pentru școală am aflat pentru prima oară că talentele lui se potriveau F.I.

Clopotele de alarmă se declanșară. Sora Carlotta presupusese că fiul lor era adult. La urma urmelor, nu erau un cuplu tânăr.

— Câți ani are fiul vostru?

— Acum are opt ani, spuse Julian. Ne-au trimis o poză. Arată ca un mic bărbat în uniformă. Nu prea lasă să treacă scrisorile.

Fiul lor era în Școala de Luptă. Ei păreau să aibă vreo patruzeci de ani, dar probabil că se căsătoriseră, și apoi se străduiseră degeaba un timp, trecând printr-o sarcină extrauterină înainte să afle că Elena nu mai putea avea copii. Fiul lor era doar cu câțiva ani mai mare ca Bean.

Asta însemna că Graff putea să compare codul genetic al lui Bean cu cel al lui Delphiki și să afle dacă proveneau din același ovul clonat. Ar fi putut fi un element de control, s-ar fi putut compara cum era Bean cu cheia lui Anton declanșată față de celălalt, ale cărui gene erau nemodificate.

Acum că se gândea la asta, bineînțeles că orice geamăn al lui Bean ar avea exact acele abilități care să atragă atenția F.I. Cheia lui Anton transforma un copil într-un savant la modul general; combinația specială de talente pe care o căuta F.I. nu era afectată. Bean ar fi avut acele talente indiferent de situație; mutația îl făcea numai să aibă o inteligență mult superioară cu care să-și folosească abilitățile pe care le avea deja.

Dacă Bean era cu adevărat copilul lor. Totuși, coincidența între cele douăzeci și trei de ovule fertilizate și douăzeci și trei de copii produși de Volescu în „locul curat” – la ce altă concluzie putea ajunge?

În curând primiră răspunsul, mai întâi sora Carlotta, și imediat după aceea familia Delphiki. Anchetatorii F.I. merseseră cu doctorul la clinică și împreună descoperiseră că ovulele lipseau.

Fu o veste neplăcută pentru familia Delphiki, iar sora Carlotta așteptă discret afară pentru ca Elena și Julian să rămână un timp împreună. Dar în curând ei o invită înăuntru.

— Cât de mult ne poți spune? întrebă Julian. Ai venit aici pentru că suspectai răpirea copiilor noștri. Spune-mi, s-au născut?

Sora Carlotta ar fi vrut să se ascundă în spatele secretului militar,

dar în realitate nu era implicat niciun secret militar – crima lui Volescu era ceva civil. Și totuși... nu era mai bine ca ei să nu știe?

— Julian, Elena, în laboratoare se mai întâmplă accidente. E posibil să fi murit pur și simplu. Nu e nimic sigur. N-ar fi mai bine să considerăm asta un accident groaznic? De ce să vă îngreunați povara?

Elena o privi crâncen.

— *Spune-mi*, soră Carlotta, dacă îl iubești pe Dumnezeu al adevărului!

— Ovulele au fost furate de un criminal care... le-a implantat ilegal. Când crima era gata să fie descoperită, i-a eutanasiat cu sedative. N-au suferit.

— Și omul ăsta a fost judecat?

— A fost deja judecat și condamnat la închisoare pe viață, zise sora Carlotta.

— Deja? Întrebă Julian. Cu cât timp în urmă au fost furați copiii?

— Mai mult de șapte ani.

— Oh! strigă Elena. Atunci copiii noștri... când au murit...

— Erau mici. Nu aveau încă un an.

— Dar de ce copiii *noștri*? De ce să-i fure? Voia să-i vândă spre a fi adoptați? Voia...

— Mai contează? Niciunul din planurile lui nu s-a împlinit, zise sora Carlotta. Natura experimentelor era secretă.

— Cum îl cheamă pe criminal? Întrebă Julian. Văzând-o că ezită, insistă: Numele lui a fost implicat într-un proces public, nu-i așa?

— La Curtea de Justiție din Rotterdam, zise sora Carlotta. Volescu.

Julian reacționează ca și cum ar fi primit o palmă, dar își recapătă imediat controlul. Elena nu observă.

Știe despre amanta tatălui său, gândi sora Carlotta. Înțelege acum care trebuie să fi fost o parte din motivele lui. Copiii fiului legitim au fost răpiți de bastard, a făcut experiențe pe ei, și în cele din urmă i-a ucis – iar fiul legitim nu a aflat asta timp de șapte ani. Volescu se răzbunase pentru privațiunile pe care își imagina că le suferise din lipsa tatălui. Și pentru Julian mai însemna că poftele tatălui său se întorceau ca să provoace această pierdere, această durere lui Julian și soției sale. Păcatele taților care se întorc asupra copiilor până în a treia și a patra generație...

Dar în Scripturi spune: a treia și a patra generație a celor care Mă urăsc. Julian și Elena nu-l urau pe Dumnezeu. Și nici copiii lor nevinovați.

Nu are mai multă logică decât uciderea pruncilor din Bethleem din vremea lui Irod. Singura mângâiere era credința că un Dumnezeu milos luase în grădina Lui sufletele copiilor uciși, și că în cele din urmă el va aduce alinare inimilor părinților.

— Vă rog, spuse sora Carlotta. Nu spun că nu ar trebui să plângeți

pentru copiii pe care nu i-ați ținut în brațe niciodată. Dar încă vă puteți bucura de copilul pe care îl aveți.

— E la un milion de kilometri depărtare! strigă Elena.

— Cred că nu... nu știi dacă Școala de Luptă lasă vreodată vreun copil să vină acasă în vizită, zise Julian. Se numește Nikolai Delphiki. Sigur, în asemenea circumstanțe...

— Îmi pare foarte rău, răspunse sora Carlotta.

Nu fusese o idee chiar atât de bună să le reamintească de copilul pe care îl aveau, când, de fapt, nu mai era al lor.

— Îmi pare rău că venirea mea aici v-a adus asemenea vești proaste.

— Dar ai aflat ceea ce voiai să afli, zise Julian.

— Da, admise sora Carlotta.

Atunci Julian înțelese ceva, dar nu spuse niciun cuvânt de față cu soția lui.

— Vrei să te întorci la aeroport?

— Da, mașina așteaptă. Soldații au mult mai multă răbdare decât șoferii de taxi.

— Te conduc la mașină, zise Julian.

— Nu, Julian, plânse Elena. Nu mă lăsa singură.

— Doar câteva clipe, iubito. Nu trebuie să uităm să fim politicoși.

Își îmbrățișă îndelung soția, apoi o conduse pe sora Carlotta la ușă și o deschise.

În timp ce mergeau spre mașină, Julian vorbi despre ceea ce înțelesese.

— Dacă fiul nelegitim al tatălui meu e deja la închisoare, tu nu ai venit aici pentru crima lui.

— Nu, zise ea.

— Unul dintre copii e în viață, șopti el.

— N-ar trebui să spun ce-ți spun acum, pentru că nu sunt autorizată. Dar eu îi sunt credincioasă mai întâi lui Dumnezeu, și abia apoi Flotei. Dacă cei douăzeci și doi de copii care au murit de mână lui Volescu sunt ai voștri, atunci un al douăzeci și treilea ar putea fi în viață. Rămâne să se facă testele genetice.

— Dar nouă n-o să ne spuneți, zise Julian.

— Încă nu, spuse sora Carlotta. Nu prea curând. Poate niciodată. Dar dacă va sta în puterea mea, atunci într-o zi o să vă întâlniți cel de-al doilea fiu.

— Este... îl cunoști?

— Dacă e fiul vostru, zise ea, atunci da, îl cunosc. A dus o viață grea, dar are o inimă bună, și e un băiat de care tatăl și mama lui ar fi mândri. Te rog, nu mă întreba mai mult. Deja am spus prea multe.

— Să-i spun asta soției mele? întrebă Julian. Ce ar fi mai greu pentru ea: să știe sau să nu știe?

— Femeile nu sunt chiar așa diferite de bărbați. *Tu* ai preferat să știi.

Julian aprobă din cap.

— Știi că tu numai ai adus veștile, nu ne-ai provocat pierderea. Dar nu ne vom aminti cu bucurie de vizita ta aici. Totuși aș vrea să știi că înțeleg cu câtă bunătate ai făcut treaba asta mizerabilă.

Ea aprobă.

— Și tu te-ai purtat întotdeauna cu amabilitate în momentele grele.

Julian îi deschise ușa mașinii. Ea se așează pe scaun și-și strânse picioarele. Înainte ca el să închidă ușa, ei îi veni în minte o altă întrebare, una foarte importantă.

— Julian, știu că plănuiați să aveți o fiică. Dar dacă ați fi adus pe lume încă un fiu, ce nume i-ați fi pus?

— Primul nostru născut a fost botezat după tatăl meu, Nikolai, spuse el. Dar Elena a vrut ca al doilea fiu să poarte numele meu.

— Julian Delphiki, zise sora Carlotta. Dacă băiatul acela e într-adevăr fiul vostru, cred că într-o zi va fi mândru să poarte numele tatălui său.

— Ce nume folosește acum? întrebă Julian.

— E de la sine înțeles că nu pot să-ți spun.

— Dar... nu Volescu, desigur.

— Nu. În ceea ce mă privește, nu va auzi niciodată numele ăsta. Dumnezeu să te binecuvânteze, Julian Delphiki. O să mă rog pentru tine și pentru soția ta.

— Să te rogi și pentru sufletele copiilor noștri, soră.

— Am făcut-o deja, și o voi face mereu.

Maiorul Anderson privi la băiatul care stătea de partea cealaltă a mesei.

— Nu e o problemă chiar atât de importantă, Nikolai.

— Am crezut că am necazuri.

— Nu, nu. Însă am observat că ești bun prieten cu Bean. El nu prea are prieteni.

— Nu l-a ajutat faptul că Dimak l-a transformat într-o țintă, în navetă. Iar acum a venit Ender și face același lucru. Presupun că Bean poate să suporte, dar, deștept cum e, îi cam irită pe mulți alți copii.

— Dar pe tine nu?

— Oh, ba și pe mine mă irită.

— Și totuși te-ai împrietenit cu el.

— Ei, n-am vrut să se întâmple așa. Dar patul meu era lângă al lui în dormitorul lansărilor.

— Tu ai cerut patul acela.

— Zău? Of. Da.

— Ai făcut asta înainte de a ști cât de deștept e Bean.

— Dimak ne-a spus în navetă că Bean are cele mai bune rezultate dintre toți.

— De asta ai vrut să fii lângă el?

Nikolai ridică din umeri.

— A fost un act de bunăvoință, spuse maiorul Anderson. Poate că sunt un bătrân cinic, dar când văd un asemenea act inexplicabil devin curios.

— Seamănă puțin cu mine în pozele de când eram mic. Nu e o prostie? L-am văzut și m-am gândit că arată ca drăgălașul bebe Nikolai. Așa spunea mama despre pozele cu mine mic. Niciodată nu m-am gândit că în pozele alea sunt eu. Eu eram Nikolai cel mare. Acolo era drăgălașul bebe Nikolai. Obişnuiam să mă prefac că el era fratele meu mai mic și întâmplător aveam același nume. Nikolai cel Mare și Drăgălașul Bebe Nikolai.

— Văd că te ruşinezi, dar n-ar trebui. E un lucru firesc la un copil unic.

— Îmi doream un frate.

— Mulți dintre cei care au frați ar dori să nu-i fi avut.

— Dar cu fratele pe care mi-l inventasem mă înțelegeam bine.

Nikolai râse de absurditatea ideii.

— L-ai văzut pe Bean și te-ai gândit la el ca la fratele pe care ți-l imaginasei.

— La început. Acum știu cine e în realitate, și e mai bine. Ca și cum... câteodată el e fratele cel mic și eu am grijă de el, și câteodată el e fratele mare și are grijă de mine.

— De exemplu?

— Poftim?

— Un băiat atât de mic – cum are grijă de tine?

— Îmi dă sfaturi. Mă ajută la lecții. Ne antrenăm uneori împreună. E mai bun decât mine aproape la toate. Doar că eu sunt mai mare, și cred că mie îmi place de el mai mult decât îi place lui de mine.

— Poate că e adevărat, Nikolai. Dar din câte pot eu spune, îi place de tine mai mult decât de oricine altcineva. Doar că... deocamdată, s-ar putea să nu fie capabil de prietenie așa cum ești tu. Sper că faptul că ți-am pus aceste întrebări să nu-ți schimbe sentimentele pentru Bean. Nu le cerem oamenilor să fie prieteni, dar sper că tu și Bean veți rămâne prieteni.

— Nu sunt prietenul lui, zise Nikolai.

— Oh?

— V-am spus. Sunt fratele lui, zâmbi Nikolai. Odată ce ai avut un frate, nu renunți la el atât de ușor.

— Din punct de vedere genetic, sunt gemeni identici. Singura diferență este cheia lui Anton.

— Deci familia Delphiki are doi fii.

— Familia Delphiki are un singur fiu, Nikolai, și e la noi în serviciu. Bean e un orfan găsit pe străzile din Rotterdam.

— Pentru că a fost răpit.

— Legea e clară. Ovulele fertilizate nu sunt persoane. Știu că pentru tine e o problemă de sensibilitate religioasă, dar F.I. respectă legile, nu...

— F.I. folosește legile pentru îndeplinirea propriilor scopuri. Știu că suntem în război. Știu că unele lucruri sunt în afara puterii tale. Dar războiul nu va continua la infinit. Nu cer decât atât: puneți informațiile astea într-un dosar – în mai multe dosare. Astfel încât atunci când războiul se va sfârși, dovada acestor lucruri să poată supraviețui. Adevărul să nu fie ascuns.

— Desigur.

— Nu, nu așa. Știi că în momentul în care Furnicile vor fi învinse, F.I. nu va mai avea niciun motiv să existe. Va încerca să se mențină pentru a asigura pacea internațională. Dar Liga nu e suficient de puternică politic ca să supraviețuiască în bătaia vânturilor naționaliste. F.I. se va rupe în facțiuni, fiecare cu propriul lider, și Dumnezeu să ne ajute dacă vreo parte din flotă își va folosi vreodată armele pe suprafața Pământului.

— Ți-ai petrecut prea mult timp citind Apocalipsa.

— Poate că nu sunt unul dintre copiii geniali din școala ta, dar văd care sunt opiniile aici, pe Pământ. Pe net un demagog numit Demostene inflamează Vestul cu privire la manevrele ilegale și secrete ale Mareșalului care ar pune în avantaj Noul Pact Varșovia, iar propaganda e chiar mai virulentă la Moscova, Bagdad, Buenos Aires, Beijing. Sunt și câteva voci raționale, ca Locke, dar sunt considerate vorbe goale și apoi ignorate. Tu și cu mine nu putem face nimic în privința războiului mondial care va urma cu siguranță. Dar putem face tot posibilul ca acești copii să nu devină niște pioni în acest joc.

— Singura cale ca să nu fie pioni e să fie jucători.

— Tu i-ai crescut. Cu siguranță nu te temi de ei. Dă-le șansa să joace.

— Soră Carlotta, toată munca mea are ca scop pregătirea pentru înfruntarea cu Furnicile. Transformarea acestor copii în comandanți străluciți, demni de încredere. Nu pot privi mai departe de atât.

— Nu privi. Doar lasă deschisă ușa pentru ca familiile lor, popoarele lor să-i revendice.

— Nu mă pot gândi acum la asta.

— Acum ai puterea s-o faci.

— Mă supraestimezi.

— *Tu te subestimezi.*

Armata Dragon se antrena doar de o lună când Wiggin intră în dormitor imediat după aprinderea luminilor, fluturând o foaie de hârtie. Ordinul de luptă.

Urmau să se înfrunte cu Armata Iepure la 7.00. Și urmau s-o facă fără micul dejun.

— Nu vreau să vomitați prin sală.

— Putem face măcar pipi înainte? întrebă Nikolai.

— Nu mai mult de un decaltru, zise Wiggin.

Râseră toți, dar erau nervoși. Fiind o armată nou înființată, cu doar câțiva veterani, nu se așteptau să câștige, dar nici nu voiau să fie umiliți. Aveau feluri diferite de a-și calma nervii – unii deveniră tăcuți, alții vorbăreți. Unii glumeau și se tachinau, alții deveniră morocânoși. Alții se întinseră pe pat și închiseră ochii.

Bean îi privi. Încercă să-și amintească dacă puștii din ceata lui Poke făceau vreodată astfel. Apoi își dădu seama: lor le era *foame*, nu se temeau să fie făcuți de rușine. Nu ai o asemenea teamă decât atunci când ai suficient de mâncare. Huliganii se simțeau ca acești copii, se temeau de umilire, dar nu de lipsa hranei. Aproape sigur, huliganii care stăteau la coadă aveau această atitudine. Întotdeauna jucau teatru, fiind întotdeauna conștienți că sunt priviți. Le era teamă de luptă, dar o și doreau.

Eu ce simt?

Ce nu e-n regulă cu mine de a trebuit să mă gândesc la asta în loc să știu?

Oh... Stau aici, privind. Sunt unul dintre ei.

Bean își scoase uniforma din dulap, apoi își dădu seama că trebuia să meargă la toaletă înainte de a o îmbrăca. Sări din pat, luă prosopul din cui și se înfășură în el. Pentru o clipă își aminti de noaptea când își ascunsese prosopul sub pat și se strecurase în sistemul de ventilație. Acum nu ar mai încăpea. Devenise prea musculos, prea înalt. Încă mai era cel mai scund copil din Școala de Luptă, și se îndoia că altcineva observase că crescuse, dar el era conștient că brațele și picioarele îi erau mai lungi. Ajungea mai ușor la obiecte. Nu mai trebuia atât de des să sară pentru a face lucruri normale ca de exemplu să pună palma pe scannerul sălii de gimnastică.

M-am schimbat, gândi Bean. Desigur, corpul. Dar și felul în care gândesc.

Nikolai stătea în pat cu perna peste față. Fiecare avea modul său de reacție.

Toți ceilalți copii merseseră la toaletă și băuseră apă, dar Bean fu singurul care consideră că e o idee bună să facă duș. Obişnuiau să-l tachineze întrebându-l dacă apa mai era caldă când ajungea la el, dar

acum gluma era veche. Bean avea nevoie de aburi. Orbirea ceții în jurul lui, oglinzile aburite, totul ascuns, astfel ca el să poată fi oricine, oriunde, oricât de mare.

Într-o zi mă vor vedea și ei așa cum mă văd eu. Mai mare decât toți. Cu capul și umerii deasupra tuturor, capabil să văd mai departe, să ajung mai departe, să duc poveri la care ei abia pot visa. În Rotterdam nu mă gândeam decât să rămân în viață. Dar aici, bine hrănit, am aflat cine sunt. Ce pot fi. Poate că ei cred că sunt un extraterestru sau un robot sau ceva asemănător, doar pentru că din punct de vedere genetic nu sunt obișnuit. Dar când voi fi împlinit lucruri mărețe în viață, vor fi mândri să mă accepte ca fiind uman, se vor înfuria pe oricine pune la îndoială faptul că sunt cu adevărat unul din ei.

Mai măreț decât Wiggin.

Își alungă din minte gândul, sau cel puțin încercă. Asta nu era o competiție. Era loc pe lume pentru doi oameni măreți în același timp. Lee și Grant au fost contemporani, au luptat unul împotriva celuilalt. Bismarck și Disraeli. Napoleon și Wellington.

Nu, nu se pot compara. Lincoln și Grant. Doi oameni măreți lucrând împreună.

Era totuși deconcertant cât de rar se întâmpla. Napoleon nu suportase niciodată ca vreunul din locotenenții săi să aibă o autoritate reală. Toate victoriile trebuiau să fie numai ale lui. Cine erau oamenii mari de lângă Augustus? Sau Alexandru? Aveau prieteni, aveau rivali, dar niciodată parteneri.

De asta Wiggin mă lasă în urmă, chiar dacă acum știe, din rapoartele pe care le primesc comandanții armatelor, că am o minte mai ascuțită decât oricine altcineva dintre Dragoni. Pentru că sunt un rival prea evident. Pentru că am făcut din prima zi să fie clar că vreau să avansez, iar el îmi dă de înțeles că asta n-o să se întâmple cât timp fac parte din armata lui.

Cineva intră în baie. Bean nu-l putea vedea din cauza ceții. Nimeni nu-l salută. Probabil că toți ceilalți terminaseră și se întorseseră să se pregătească.

Noul venit trecu prin ceața din dreptul cabinei de duș a lui Bean. Era Wiggin.

Bean stătea acoperit de săpun. Se simțea ca un idiot. Era atât de tulburat, încât uitase să se clătească, stătea nemișcat înconjurat de abur, pierdut în gânduri. Se băgă repede sub jetul de apă.

— Bean?

— Domnule?

Bean se întoarce cu fața la el. Wiggin stătea în dreptul ușii.

— Mi se pare că le-am ordonat tuturor să coboare în sala de gimnastică.

Bean se gândi. Scena i se derula în minte. Da, Wiggin dăduse ordin

ca toată lumea să-și ia costumele în sala de gimnastică.

— Îmi pare rău. Eu... mă gândeam la altceva...

— Toți suntem nervoși înaintea de prima luptă.

Bean ura asta. Să-l vadă Wiggin făcând o prostie. Să nu-și amintească un ordin – Bean își amintea *totul*. Pur și simplu nu înregistrase. Iar acum era privit de sus. Toți suntem nervoși!

— *Tu* nu ai fost, zise Bean.

Wiggin se îndepărtase deja. Se întoarce.

— Nu am fost?

— Bonzo Madrid ți-a dat ordin să nu folosești arma. Trebuia să stai acolo ca o momâie. N-ai fost nervos când ai făcut *asta*.

— Nu, zise Wiggin. Am fost supărat.

— Mai bine așa decât nervos.

Wiggin se îndrepta spre ieșire. Se întoarce din nou.

— *Tu* ești supărat?

— Am fost înainte de a face duș, zise Bean.

Wiggin râse. Apoi zâmbetul îi dispăru.

— Ai întârziat, Bean, și încă te mai ocupi cu clătitul. Ți-am dus deja costumul în sala de gimnastică. Acum nu ne mai trebuie decât fundul tău în el.

Wiggin luă prosopul lui Bean din cui.

— Și ăsta o să te aștepte tot jos. Acum mișcă-te.

Wiggin plecă.

Bean opri apa, furios. Nu era deloc necesar, și Wiggin o știa. Va umbla pe coridoare gol și ud în timp ce armatele celelalte se întorceau de la micul dejun. Era ceva josnic și stupid.

Face orice ca să mă doboare. Profită de orice ocazie.

Bean, idiotule, încă ești aici. Ai putea să fugi în sala de gimnastică și să-l bați acolo. În loc să faci asta, îți rănești singur propriul orgoliu prostesc. Și de ce? Nimic din toate astea n-are sens. Nimic din toate astea nu ți-e de folos. Vrei ca el să te facă șef de pluton, nu să se gândească la tine cu dispreț. Atunci de ce faci lucruri care te fac să arăți prost și mic, speriat și nedemn de încredere?

Și încă mai ești aici, înlemnit.

Sunt un laș.

Gândul trecu prin mintea lui Bean și îl îngrozi. Și nici nu voia să dispară.

Sunt unul dintre tipii ăia care înțepenesc sau fac lucruri complet iraționale când le e frică. Care pierd controlul și devin slabi de înger și tembeli.

Dar în Rotterdam n-am fost așa. Dacă eram, muream.

Sau poate că am fost. Poate de asta nu am strigat la Poke și Ahile când i-am văzut singuri la docuri. El nu ar fi ucis-o dacă aș fi fost acolo, martor la ce se întâmpla. În loc de asta am fugit, până când am

înțeles că era în pericol. Dar de ce nu am înțeles înainte? Pentru că *am înțeles*, exact așa cum l-am auzit pe Wiggin spunându-ne să ne adunăm în sala de gimnastică. Mi-am dat seama, am înțeles perfect, dar am fost prea laș ca să acționez. Mi-a fost prea teamă că ceva nu va merge bine.

Și poate la fel s-a întâmplat și când Ahile zăcea la pământ, iar eu i-am spus lui Poke să-l omoare. Eu am greșit, ea a avut dreptate. Pentru că oricare huligan pe care l-ar fi prins astfel ar fi păstrat probabil o ranchiună – și ar fi putut ușor să acționeze pe baza ei, omorând-o imediat ce îl lăsau să se ridice. Ahile a fost, poate, singurul capabil să fie de acord cu aranjamentul la care se gândise Bean. Poate nu exista altă alegere. Dar mie mi-a fost frică. Omoară-l, am spus, pentru că voiam să dispară.

Și încă mai stau aici. Apa s-a oprit. Sunt ud și mi-e frig. Dar nu mă pot mișca.

Nikolai stătea în ușa băii.

— Păcat că ai diaree, zise.

— Ce?

— I-am spus lui Ender că ai avut diaree azi-noapte. De asta a trebuit să te duci la baie. Ți-a fost rău, dar n-ai vrut să-i spui fiindcă nu voiai să pierzi prima luptă.

— Sunt atât de speriat că nu m-aș putea ușura nici dacă aș vrea, zise Bean.

— Mi-a dat prosopul tău. A zis că a fost o prostie să-l ia, Nikolai intră și i-l dădu.

— A zis că are nevoie de tine în luptă, și e bucuros că ți-ai revenit.

— N-are nevoie de mine. Nici măcar nu mă vrea.

— Haide, Bean, zise Nikolai. Poți s-o faci.

Bean se șterse cu prosopul. Se simțea mai bine când se mișca. Când făcea ceva.

— Cred că ești suficient de uscat, zise Nikolai.

Din nou, Bean își dădu seama că se freca încontinuu cu prosopul, iar și iar.

— Nikolai, ce nu e-n regulă cu mine?

— Te temi că se va dovedi că nu ești decât un copilaș, Ei bine, ascultă aici: chiar ești un copilaș.

— Și tu.

— Deci e OK să nu te descurci. Nu asta îmi tot spui tu mie? Nikolai râse: Haide, dacă eu pot, așa prost cum sunt, poți și tu.

— Nikolai.

— Ce mai e?

— Chiar *trebuie* să fac caca.

— Sper că nu te aștepți să te șterg eu la fund.

— Dacă nu ies în trei minute, vino după mine.

Era înghețat și transpirat – o combinație pe care nu o credea posibilă. Bean intră în toaletă și închise ușa. Durerea din abdomen era crâncenă. Dar nu-și putea elibera măruntaiele.

De ce mi-e atât de *frică*?

În sfârșit, sistemul digestiv triumfă asupra sistemului nervos. Părea că tot ce mâncase vreodată ieși din el dintr-odată.

— A expirat timpul, zise Nikolai. Intru.

— Pe răspunderea ta, strigă Bean. Am terminat, ies.

Golit, curat și umilit în fața singurului său prieten adevărat, Bean ieși din toaletă și se înfășură în prosop.

— Îți mulțumesc că m-ai scutit să apar drept mincinos, spuse Nikolai.

— Cum?

— Diareea ta.

— Pentru tine așa face și dizenterie.

— Așa-i un prieten adevărat.

Când ajunseră la sala de gimnastică, ceilalți erau deja în uniforme, gata de luptă. În timp ce Nikolai îl ajuta pe Bean să se echipeze, Wiggin îi puse pe toți să se întindă pe saltele și să facă exerciții de relaxare. Chiar și Bean avu timp să se întindă câteva minute înainte ca Wiggin să-i ridice. 6.56. Patru minute ca să ajungă la sala de luptă. Timpul era destul de scurt.

Alergând pe coridor, Wiggin sărea din când în când să atingă tavanul. În spatele lui, restul armatei trebuia să sară și să atingă același punct când ajungeau în dreptul lui. Cu excepția celor mai mici. Bean, cu inima încă arsă de umilință, resentimente și teamă, nici nu încercă. Faci astfel de lucruri când aparții grupului. Iar el nu-i aparținea. Oricât de strălucitor ar fi fost la învățătură, adevărul ieșea acum la iveală. Era un laș. Nu avea ce căuta în armată. Dacă nu era în stare să riște nici măcar în cadrul unui joc, la ce ar fi fost bun într-o bătălie? Adevărații generali se expun focului inamic. Trebuie să fie neînfricați, un exemplu pentru oamenii lor.

Eu înțepenesc, fac dușuri prelungite, apoi elimin rația pe o săptămână. Să vedem cum ar urma un *astfel* de exemplu.

La poartă, Wiggin îi alinie pe plutoane, apoi le reaminti:

— Unde e poarta inamicului?

— Jos! răspunseră cu toții.

Bean abia șopti cuvântul. Jos. Jos, jos, jos.

Care-i cel mai bun mod de a coborî de pe o gâscă?

În primul rând, de ce te-ai suit pe o gâscă, prostule!

Peretele cenușiu din fața lor dispăru, și putură vedea interiorul sălii de luptă. Era obscur – nu întuneric, dar atât de slab luminat, încât singurul mod de a vedea poarta inamică era lumina răspândită de uniforme și Iepurilor care intrau.

Wiggin nu se grăbea să treacă de poartă. Rămase afară studiind încăperea, care era organizată într-o grilă deschisă, cu opt „stele” – cuburi mari care serveau drept obstacole, acoperire și platforme de escală – risipite destul de uniform în spațiu.

Wiggin dădu prima misiune plutonului C, al lui Tom Nebunul. Plutonul din care făcea parte și Bean. Cuvintele se propagară în șoaptă. „Ender zice să alunecați de-a lungul peretelui.” Și apoi „Tom zice să vă înghețați picioarele în poziția îngenuncheat. Pe peretele din sud.”

Intrară în tăcere în sală, folosindu-se de mâner pentru a se propulsa de-a lungul plafonului spre peretele de est. „Își stabilesc formațiunile de luptă. Tot ce vrem e să-i hăcuim puțin, să-i facem să devină nervoși, confuzi, fiindcă nu știu ce să facă cu noi. Suntem ca pirații. Îi împușcăm, apoi ne retragem în spatele stelei. Nu rămâneți la mijloc. Și *țintiți*. Fiecare lovitură să conteze.”

Bean făcea totul mecanic. Acum era obișnuit să intre în formație, să-și înghețe propriile picioare, și apoi să se lanseze cu corpul orientat în poziția corectă. O făcuseră de sute de ori. Reuși perfect; la fel și ceilalți șapte soldați din pluton. Nimeni nu se aștepta ca cineva să greșească. Era exact acolo unde trebuia să fie, făcându-și treaba.

Lunecară de-a lungul peretelui, mereu în apropierea mânerelor. Picioarele lor înghețate erau întunecate, blocând lumina restului uniforme până când ajungeau suficient de aproape. Wiggin făcea ceva sus în apropierea porții pentru a distra atenția Armatei Iepure, astfel că surpriza fu aproape totală.

Pe când se apropiau, Tom Nebunul spuse:

— Împărțiți-vă și retrageți-vă în spatele stelei – eu la nord, voi la sud.

Era o manevră pe care Tom Nebunul o repetase cu plutonul lui. Era momentul potrivit pentru ea. Inamicul va fi și mai confuz când va trebui să tragă în două grupuri îndreptându-se în direcții opuse.

Se împinseră în mâner. Bineînțeles, corpurile li se răsuciră și dintr-odată luminile uniformelor deveniră vizibile. Unul dintre Iepuri îi văzu și dădu alarma.

Dar plutonul C se mișca deja, jumătate în diagonală spre sud, cealaltă spre nord, toți în unghi spre podea. Bean începu să tragă; și inamicul trăgea în el. Auzi țiuitul slab care îl anunța că raza cuiva e pe costumul său, dar el se rotea încet și destul de departe de inamic pentru ca vreuna dintre raze să rămână suficient de mult timp fixată într-un loc pentru a-i provoca vreun rău. Între timp constată că brațul său ținea perfect, fără să tremure. Exersase asta îndelung, și se pricepea. O lovitură curată, nu numai un braț sau un picior.

Mai avu timp de una înainte să se izbească de perete și să trebuiască să se relanseze spre steaua unde se adunau. Încă un inamic

lovit înainte de a ajunge acolo, apoi se agăță de un mâner al stelei și spuse: „Bean e aici.”

— Am pierdut trei, zise Tom Nebunul. Dar formația lor s-a dus dracului.

— Ce facem acum? întrebă Dag.

După împușcături se putea vedea că bătălia principală era în desfășurare. Bean se gândi la ceea ce văzuse în timp ce se apropia de stea.

— Au trimis o duzină de inși spre steaua asta ca să ne curețe, zise Bean. O să vină pe laturile de est și de vest.

Toți îl priveră ca pe un nebun. De unde putea să știe asta?

— Mai avem aproape o secundă, zise Bean.

— Toți la sud, ordonă Tom Nebunul.

Se răsuciră pe partea de sud a stelei. Pe fața aceea nu era niciun Iepure, dar Tom Nebunul conduse imediat atacul pe fața de vest. Mai mult ca sigur acolo erau Iepuri, ocupați să atace ceea ce desigur considerau drept „spatele” stelei – sau, după cum era învățată Armata Dragon să gândească, partea de jos. Astfel că pentru Iepuri atacul păru să vină de dedesubt, din direcția la care erau cel mai puțin atenți. În câteva clipe cei șase Iepuri erau înghețați și pluteau în derivă sub stea.

Cealaltă jumătate a forței de atac îi va vedea și va ști ce se întâmplase.

— Sus, zise Tom Nebunul.

Pentru inamic, acolo ar fi trebuit să fie fața stelei – poziția cea mai expusă focului formației principale. Ultimul loc în care s-ar fi așteptat să se ducă plutonul lui Tom.

Odată ajunși acolo, în loc să încerce să se angajeze în luptă cu forța de atac care venea spre ei, Tom Nebunul le ordonă să tragă în formația principală a Iepurilor, sau în ceea ce mai rămăsese din ea – în cea mai mare parte grupuri dezorganizate ascunse în spatele stelelor care trăgeau în Dragonii venind spre ei din direcții diferite. Cei cinci din plutonul C avură timp să lovească fiecare câțiva Iepuri înainte ca atacul să ajungă din nou la ei.

Fără să aștepte ordinul, Bean se lansă imediat de pe suprafața stelei ca să poată trage în jos spre forța ofensivă. Fiind atât de aproape, reuși să împuște repede patru Iepuri înainte ca țiuitul să-l oprească brusc și costumul să-i devină complet rigid și întunecat. Iepurile care-l lovise nu făcea parte din forța ofensivă – era cineva din forța principală de deasupra lui. Spre satisfacția lui, Bean văzu că din cauza focului său doar un singur soldat din plutonul C fusese lovit de forța de atac trimisă împotriva lor. Apoi se roti în afara câmpului vizual.

Acum nu mai conta. Era scos din luptă. Dar se descurcase bine. Șapte înghețați de care era sigur, poate mai mulți. Și asta însemna mai mult decât scorul lui personal. El venise cu informația de care avea

nevoie Tom Nebunul pentru a lua o decizie tactică bună, iar apoi acțiunea lui îndrăzneată împiedicase forța ofensivă să producă prea multe pierderi. Ca urmare, plutonul C rămase pe poziții pentru a ataca inamicul din spate. Fără un loc în care să se ascundă, Iepurii vor fi curățați în câteva clipe. Iar Bean luase parte la luptă.

Nu am fost înghețat imediat ce am intrat în acțiune. Am făcut ce am fost antrenat să fac, și am rămas atent și m-am gândit la multe lucruri. Probabil m-aș putea descurca mai bine, m-aș putea mișca mai repede, aș vedea mai multe. Dar pentru prima luptă a fost bine. Pot s-o fac.

Pentru că plutonul C contribuise cel mai mult la obținerea victoriei, Wiggin îi puse pe ceilalți patru șefi de plutoane să apese cu căștile în colțurile porții inamice, și îi lăsa lui Tom Nebunul onoarea să treacă prin poartă, ceea ce încheia jocul în mod oficial, aprinzând luminile.

Însuși maiorul Anderson veni să-l felicite pe comandantul învingător și să supravegheze curățenia. Wiggin îi dezgheță repede pe cei atinși. Bean se simți ușurat când se putu mișca din nou. Folosindu-și cârligul, Wiggin îi adună pe toți și-i alinie în cele cinci plutoane înainte de a începe să-i dezghețe pe cei din Armata Iepure. Stăteau atenți în aer, cu picioarele în jos și capetele în sus – iar pe măsură ce Iepurii erau dezghețați, se orientau pe rând în aceeași direcție. Nu aveau cum s-o știe, dar pentru Dragoni abia atunci victoria deveni completă – căci inamicul era orientat ca și cum poarta *lor* ar fi fost jos.

Bean și Nikolai mâncau deja când Tom Nebunul veni la masa lor.

— Ender a zis că în loc de cincisprezece minute pentru micul dejun avem până la 7.45. Și nu ne mai pune să ne antrenăm ca să avem timp de duș.

Erau vesti bune. Puteau să mănânce mai încet.

Asta nu conta pentru Bean. Pe tava lui era puțină mâncare, și o termină imediat. Când intrase în Armata Dragon, Tom Nebunul îl prinsese împărțind mâncarea. Bean îi spusese că întotdeauna i se dădea prea mult, iar Tom vorbise cu Ender, iar Ender îi convinsese pe nutriționiști să nu-l mai supraalimenteze pe Bean. Astăzi pentru prima dată, Bean își dori să fi avut mai mult. Și asta numai pentru că era surescitat în urma luptei.

— Isteț, zise Nikolai.

— Ce?

— Ender ne spune că avem cincisprezece minute pentru masă, ceea ce ne face să ne simțim grăbiți și nu ne place. Apoi imediat îi trimite pe șefii de plutoane să ne anunțe că avem timp până la 7.45. Asta înseamnă numai zece minute în plus, dar nouă ni se pare o veșnicie. Și dușul – ar fi trebuit să mergem la dușuri imediat după luptă, dar acum îi suntem recunoscători.

— Și îi trimite pe șefii de plutoane să ne aducă veștile bune, zise

Bean.

— Are vreo importanță? întrebă Nikolai. Doar știm că e decizia lui Ender.

— Majoritatea comandanților vor să fie siguri că veștile bune vin de la ei, spuse Bean, iar veștile proaste de la șefii de plutoane. Dar tehnica lui Wiggin e să-și întărească șefii de plutoane. Tom Nebunul a intrat acolo cu nimic altceva decât propria lui minte și pregătirea sa și cu un singur obiectiv – să atace primul din dreptul peretelui și să ajungă în spatele lor. Restul a fost la latitudinea lui.

— Mda, dar dacă șefii de plutoane o dădeau în bară, ar fi dat rău în dosarul lui Ender.

Bean clătină din cap.

— Principalul e că în prima lui luptă Wiggin și-a divizat forțele în favoarea tacticii, iar plutonul C a fost capabil să continue atacul chiar și după ce nu am mai avut niciun plan, pentru ca în realitate Tom Nebunul era la conducerea noastră. Nu am pierdut timpul întrebându-ne ce voia Wiggin de la noi.

Nikolai înțelese, și aprobă.

— *Bacana*. Corect.

— Foarte corect, zise Bean.

Deja toată lumea din jurul mesei asculta.

— Și asta pentru că Wiggin nu se gândește doar la Școala de Luptă și la clasamente și rahaturi de genul ăsta. Se tot uită la filmele video din timpul Celei de-A Doua Invazii, știți asta? Se gândește cum să-i învingă pe *Gândaci*. Și știe că asta se face având cât se poate de mulți comandanți pregătiți să se lupte cu ei. Wiggin nu vrea să învingă cu Wiggin drept singurul comandant gata de luptă cu *Gândacii*. Vrea să învingă el și șefii de plutoane și secunzii și dacă e posibil fiecare dintre soldații săi, capabili să conducă flota împotriva *Gândacilor* dacă va trebui.

Bean știa că entuziasmul lui îi acorda lui Wiggin mai mult credit decât intenționase inițial, dar era încă amețit de victorie. În plus, ceea ce spunea era adevărat – Wiggin nu era Napoleon, ținând atât de strâns frâiele controlului, încât niciunul dintre comandanții săi să nu poată avea o comandă independentă strălucitoare. Tom Nebunul se comportase bine sub presiune. Luase deciziile corecte – inclusiv pe aceea de a-l asculta pe cel mai mic, aparent cel mai inutil soldat al său. Iar Tom Nebunul făcuse asta fiindcă Wiggin dăduse exemplu ascultându-i pe șefii de plutoane. Înveți, analizezi, decizi, acționezi.

După micul dejun, pe când se duceau la antrenament, Nikolai îl întrebă:

— De ce-i spui Wiggin?

— Pentru că nu suntem prieteni, zise Bean.

— A, deci Domnul Wiggin și Domnul Bean, așa-i?

- Nu. Bean e numele meu mic.
- Aha. Deci Domnul Wiggin și Cine Naiba Ești Tu.
- Te-ai prins.

Toată lumea se aștepta să aibă cel puțin o săptămână ca să se umfle în pene și să se laude cu scorul lor perfect. În loc de așa ceva, a doua zi de dimineață la 6.30 Wiggin apărură în dormitor, fluturând din nou ordinul de luptă.

— Domnilor, sper că ați învățat ceva ieri, pentru că astăzi o facem iarăși.

Toți fură surprinși, unii furioși – nu era cinstit, nu erau pregătiți. Wiggin îi întinse biletul lui Molo, care tocmai se îndrepta spre micul dejun.

— Uniformele de luptă! strigă Musca, considerând desigur că era ceva șic să fie prima armată care să aibă două lupte la rând.

Dar Supă Fierbinte, șeful plutonului D, avea altă părere.

— De ce nu ne-ai anunțat mai devreme?

— M-am gândit că aveți nevoie de un duș, spuse Wiggin. Ieri, Iepurii au pretins că i-am bătut numai pentru că i-a dat gata mirosul.

Cei care auziră râseră. Dar pe Bean nu-l amuza. Știa că biletul nu fusese acolo de la început, când se trezise Wiggin. Profesorii îl puseseră mai târziu.

— N-ai găsit biletul până nu te-ai întors de la baie, așa-i?

Wiggin îl privi fără expresie.

— Bineînțeles. Nu-s atât de aproape de podea ca tine.

Ofensa din vocea lui îl izbi puternic pe Bean. Abia atunci își dădu seama că Wiggin luase întrebarea drept o critică – fusese neatent și nu *observase* ordinul. Deci acum mai apăruse o bilă neagră pentru Bean în dosarul din mintea lui Wiggin. Dar pe Bean nu-l putea întrista așa ceva. Wiggin îl etichetase deja drept laș. Poate că Tom Nebunul îi povestise în ce fel contribuise la victoria de ieri, poate că nu. Asta nu schimba cu nimic faptul că Wiggin îl văzuse cu proprii lui ochi făcând pe bolnavul la duș. Iar acum părea că Bean îi reproșa că i-a silit să se grăbească la a doua luptă. O să fiu făcut șef de pluton la a treizecea aniversare. Și asta numai dacă toți ceilalți s-au înecat într-un accident de vapor.

Wiggin continua bineînțeles să vorbească, explicându-le că trebuie să se aștepte oricând la bătălii, că nu se mai pot bizui pe vechile reguli.

— Nu pot spune că-mi place cum ne freacă, dar un lucru tot îmi place – că am o armată care poate face față!

Pe când își puneia costumul, Bean se gândi la implicațiile a ceea ce făceau profesorii. Îl presau tot mai mult pe Wiggin și-i îngreunau viața. Și asta nu era decât începutul. Doar primele scântei dintr-o

vălvătaie.

De ce? Nu pentru ca Wiggin ar fi avut nevoie de vreun test. Din contră – Wiggin își antrena bine armata, iar Școala de Luptă ar fi beneficiat dacă i-ar fi lăsat mai mult timp. Deci trebuia să fie ceva din afara Școlii de Luptă.

De fapt, exista o singură posibilitate. Invadatorii Gândaci se apropiau. Se aflau la doar câțiva ani. Wiggin trebuia să-și încheie antrenamentul.

Wiggin. Nu noi toți, doar Wiggin. Dacă ar fi vorba de toți, programul tuturor ar fi fost intensificat astfel. Nu doar al nostru.

Deci deja e prea târziu pentru mine. Wiggin e singurul în care și-au pus speranțele. Nu va conta niciodată dacă sunt șef de pluton sau nu. Tot ceea ce contează e dacă Wiggin e pregătit.

Dacă Wiggin reușește, tot voi mai putea ajunge mare după aceea. Liga se va rupe. Va fi război între oameni. Fie voi fi folosit de F.I. pentru a încerca să mențin pacea, fie voi face parte dintr-o armată de pe Pământ. Am toată viața înaintea. Cu excepția cazului în care Wiggin ar conduce flota împotriva Gândacilor și ar pierde. Atunci niciunul dintre noi nu va mai avea viață deloc.

Tot ce pot să fac acum e să-l ajut pe Wiggin să învețe tot ce se poate învăța aici. Problema e că nu sunt suficient de aproape de el ca să-l influențez în vreun fel.

Lupta era cu Petra Arkanian, comandantul Armatei Phoenix. Petra era mai inteligentă decât Carn Carby; și avea avantajul că aflase cum lucra Wiggin fără niciun fel de formație și utiliza scurte raiduri pentru a sparge formațiile înaintea bătăliei principale. Totuși, Dragonii terminară cu numai trei soldați loviți și nouă atinși parțial. O înfrângere zdrobitoare. Bean putea să-și dea seama că nici Petrei nu-i plăcea. Probabil i se părea că Wiggin tămâiasa în stânga și-n dreapta, aranjându-i umilirea în mod deliberat. Dar o să înțeleagă cât de curând – Wiggin pur și simplu îi lăsase liberi pe șefii săi de plutoane, și fiecare dintre ei urmărise victoria totală, așa cum îi antrenase. Sistemul lor funcționa mai bine, iar vechiul mod de a purta o bătălie era condamnat.

Curând, toți ceilalți comandanți vor începe să se adapteze, învățând din ceea ce făcea Wiggin. Curând, Armata Dragon va avea de înfruntat armate divizate în cinci plutoane, nu patru, care se vor mișca liber, iar șefii de plutoane vor avea mai multă independență. Puștii nu ajunseseră la Școala de Luptă fiindcă erau idioți. Singurul motiv pentru care tehnica putuse funcționa și a doua oară era că nu trecuse decât o singură zi de la prima luptă, și nimeni nu se așteptase să fie nevoit să-l înfrunte pe Wiggin atât de repede. Acum vor ști că schimbările trebuie făcute rapid. Bean bănuia că nu vor mai vedea vreodată formații.

Și atunci? Oare Wiggin își golise sacul, sau mai avea și alți ași ascunși în mânecă? Problema era că inovațiile nu conduc niciodată la victorii pe termen lung. Ar fi prea ușor pentru inamic să imite și să îmbunătățească inovațiile tale. Adevăratul test pentru Wiggin va fi ce va face atunci când va trebui să înfrunte o serie de armate care utilizau tactici similare.

Iar adevăratul test pentru mine va fi dacă voi putea să suport momentul când Wiggin va face vreo greșeală stupidă, iar eu va trebui să stau ca un soldat obișnuit și să-l privesc.

În a treia zi, altă luptă. În a patra zi, alta. Victorie. Victorie. Dar de fiecare dată, scorul era mai strâns. De fiecare dată, Bean căpăta mai multă încredere ca soldat – și devenea mai frustrat de faptul că toată contribuția sa, în afară de capacitatea sa de a ținti perfect, era să-i facă ocazional câte o sugestie lui Tom Nebunul, sau să-i reamintească ceva ce Bean observase și-și reamintise.

Bean îi scrisese lui Dimak despre asta, explicându-i că nu era folosit la întreaga capacitate și sugerând că va putea progresa mai bine dacă va fi antrenat de un comandant mai slab, având astfel mai multe șanse să obțină propriul său pluton.

Răspunsul fu scurt. „Cine altcineva te-ar vrea? Învață de la Ender.”

Brutal, dar adevărat. Fără îndoială că nici Wiggin nu-l voia cu adevărat. Fie îi fusese interzis să-și transfere soldații, fie încercase să-l schimbe pe Bean și nimeni nu vruse să-l ia.

Era în timpul liber seara, după cea de-a patra luptă. Majoritatea încercau să țină pasul la învățătură – luptele îi împiedicau să participe la ore, în special pentru că toți își dădeau seama că trebuiau să se antreneze din greu ca să rămână în frunte. Lui Bean însă îi era la fel de ușor ca întotdeauna, iar când Nikolai îi spuse că nu mai avea nevoie de niciun blestemat de ajutor la lecții, Bean hotărî că ar trebui să se plimbe.

Trecând pe lângă camera lui Wiggin – un spațiu chiar mai mic decât camerele înghesuite pe care le aveau profesorii, suficient doar pentru un pat, un scaun și o măsuță – Bean fu tentat să bată la ușă, să se așeze și să termine cu Wiggin odată pentru totdeauna. Apoi bunul-simț prevală asupra frustrării și orgoliului, și Bean hoinări până ajunse în încăperea cu arcade.

Nu era atât de multă lume ca de obicei. Bean își imaginează că acum toți făceau antrenamente suplimentare, încercând să pună în aplicare ceea ce credeau că face Wiggin înainte de a da piept cu el într-o luptă. Totuși, câțiva se jucau cu comenzile și făceau lucrurile să se miște pe ecrane sau display-uri holografice.

Bean găsi un joc pe ecran care avea drept erou un șoarece. Nu-l folosea nimeni, așa că Bean începu să-l manevreze printr-un labirint. Rapid labirintul făcu loc zidurilor și dependențelor unei case vechi, cu

capcane ici-colo, treburi ușoare. Îl fugăreau niște pisici – o nimica toată. Sări pe o masă și se trezi față în față cu un uriaș.

Un uriaș care îi oferea o băutură.

Era jocul fanteziei. Acesta era jocul psihologic pe care toți ceilalți îl jucau mereu pe pupitre. Nu era de mirare că nu-l juca nimeni aici. Îl recunoscuseră, nu era jocul pentru care veniseră aici.

Bean era perfect conștient că el era singurul copil din școală care nu jucase niciodată jocul fanteziei. Îl păcăliseră să-l joace de data asta, dar se îndoia că putuseră afla ceva important din ceea ce făcuse până acum. La naiba cu ei. Poate că-l păcăliseră să joace până la un punct, dar nu era obligat să meargă mai departe.

Doar că fața uriașului se schimbă. Era Ahile.

Bean rămase pe moment șocat. Înghețat, înspăimântat. Cum de știau? De ce făceau asta? Să-l pună față în față cu Ahile, atât de surprinzător. Ticăloșii.

Se îndepărtă de joc.

Câteva clipe mai târziu se întoarse. Uriașul nu mai era pe ecran. Șoarecele se învârtea din nou în cerc, încercând să iasă din labirint.

Nu, n-am să joc. Ahile e departe și nu are puterea să-mi facă rău. Și nici lui Poke. Nu trebuie să mă gândesc la el și sunt al naibii de sigur că nu sunt obligat să beau nimic din ce-mi oferă el.

Bean se îndepărtă din nou, și de data asta nu se mai întoarse.

Ajunse jos, lângă sala de mese. Tocmai se închisese, dar Bean nu avea nimic mai bun de făcut, așa că se așază jos pe coridor lângă ușă, își sprijini fruntea pe genunchi și se gândi la Rotterdam, cum stătuse pe o ladă de gunoi privind-o pe Poke cu ceata ei, cum fusese ea cel mai cumsecade șef de ceată pe care-l văzuse vreodată, cum îi asculta pe copiii mici și împărțea cinstii cu ei și îi ajuta să rămână în viață chiar dacă asta însemna să nu mănânce ea, de asta o alesese, pentru că era destul de miloasă ca să asculte un copilăș.

Mila ei o omorâse.

Eu am omorât-o când am ales-o.

Ar fi bine să existe un Dumnezeu. Ca să-l poată condamna pe Ahile la iadul veșnic.

Cineva îi lovi piciorul.

— Pleacă, zise Bean. Nu te deranjez cu nimic.

Necunoscutul îl lovi din nou, deplasându-i piciorul de sub el. Se sprijini în mâini ca să nu cadă. Privi în sus, Bonzo Madrid se ivi deasupra lui.

— Am înțeles că ești cel mai mic scaiet de atârnat de părul de pe fundul Armatei Dragon, zise Bonzo.

Mai erau încă trei puști cu el. Băieți mari. Toți aveau fețe de huligani.

— Salut, Bonzo.

— Trebuie să stăm de vorbă, pișpirică.

— Ce-i asta, spionaj? Întrebă Bean. N-ar trebui să vorbim cu soldații din alte armate.

— N-am nevoie de spionaj ca să aflu cum să bat Armata Dragon.

— Și-i cauți pe cei mai mici soldați Dragon pe unde poți, și-i îmbrâncești puțin până încep să plângă?

Fața lui Bonzo îi trăda mânia. Nu că nu i-ar fi arătat-o întotdeauna.

— Implori să mănânci rahat, pișpirică?

Lui Bean nu-i prea plăceau huliganii. Și deoarece cu o clipă în urmă se simțise vinovat de moartea lui Poke, nu-i păsa prea mult dacă Bonzo Madrid devenea cel care îi administra pedeapsa capitală. Era timpul să spună ce credea.

— Ești de cel puțin trei ori mai greu ca mine, zise Bean, cu excepția interiorului craniului. Ești un tip de mână a doua care a obținut cumva o armată și habar n-are ce să facă cu ea. Wiggin o să te piseze mărunț și nici măcar n-o să se străduiască prea mult. Chiar contează ce-o să-mi faci mie? Sunt cel mai mic și mai slab soldat din toată școala. Normal că m-ai ales pe mine ca să mă bați.

— Mda, cel mai mic și mai slab, zise unul din ceilalți puști.

Bonzo nu spuse totuși nimic. Cuvintele lui Bean își atinseseră ținta. Bonzo avea mândria lui, și acum știa că dacă i-ar fi făcut ceva lui Bean ar fi fost o umilire, nu o plăcere.

— Ender Wiggin n-o să mă bată cu adunătura lui de lansăți și refuzați pe care o numește armată. Poate că i-a îngrozit pe câțiva fraieri de teapa lui Carn și... Petra – îi scui pă numele. Dar oricând noi găsim o balebă, armata mea o poate strivi.

Bean îl fixă cu cea mai nimicitoare privire de care era capabil.

— Nu pricepi, Bonzo? Profesorii l-au ales pe Wiggin. El e cel mai bun. Cel mai bun dintotdeauna. Nu i-au dat cea mai proastă armată. I-au dat *cea mai bună armată*. Veteranii pe care tu îi numești refuzați sunt soldați atât de buni, încât comandanții proști nu s-au putut înțelege cu ei și au încercat să-i transfere. Wiggin știe să se folosească de soldații buni, chiar dacă tu nu știi. De asta câștigă Wiggin. E mai deștept ca tine. Toți soldații lui sunt mai deștepți decât soldații tăi. Cărțile sunt împotriva ta, Bonzo. Ai putea să renunți de pe acum. Când patetica ta Armată Salamandră o să ne înfrunte, o să fii atât de bătut, că o să trebuiască să te piși așezat.

Bean ar fi putut spune mai multe – nu avea niciun plan, și erau cu siguranță mult mai multe de spus – dar fu întrerupt. Doi dintre prietenii lui Bonzo îl smuciră în sus și-l proptiră de perete, deasupra capetelor lor. Bonzo îi puse o mână pe gât, chiar sub falcă, și apăsă. Ceilalți îi dădură drumul. Bean atârna de gât și nu putea să respire. Lovi din reflex, luptându-se să atingă ceva cu picioarele. Dar Bonzo avea brațele prea lungi pentru ca vreuna din loviturile lui Bean să

ajungă la el.

— Jocul e una, zise încet Bonzo. Profesorii pot să-l aranjeze și să-l dea în dar micului Wiggin. Dar o să vină o vreme când n-o să mai fie doar un joc. Și când o să vină vremea aia, Wiggin o să fie înghețat nu din cauza costumului de luptă. *Comprendes?*

Oare ce răspuns spera să primească? Categorie Bean nu putea nici să dea din cap, nici să vorbească.

Bonzo stătea zâmbind malițios, în timp ce Bean se zbătea.

Limitele câmpului vizual al lui Bean începuseră să se întunece înaintea lui Bonzo să-i dea în sfârșit drumul pe podea. Rămase acolo, tușind și gâfâind.

Ce-am făcut? L-am întăritat pe Bonzo Madrid. Un huligan care nu are nimic din subtilitatea lui Ahile. Când Wiggin o să-l înfrângă, Bonzo n-o să poată suporta. Și n-o să se oprească la o simplă demonstrație. Ura lui împotriva lui Wiggin e adâncă.

Imediat ce putu să respire din nou, Bean se înapoie la dormitor. Nikolai observă imediat semnele de pe gâtul lui.

— Cine te-a sugrumat?

— Nu știu, zise Bean.

— Nu-mi veni mie cu de-astea. Era cu fața la tine, uită-te la urmele degetelor.

— Nu-mi amintesc.

— Îți amintești și desenul arterelor din propria ta placentă.

— Nu-ți spun, zise Bean.

La așa ceva Nikolai nu mai avu nicio replică, chiar dacă nu-i conveni.

Bean se înregistrează drept Graff și-i scrise lui Dimak, deși știa că nu are niciun rost.

„Bonzo e nebun. Poate ucide într-o zi, iar Wiggin e cel pe care-l urăște cel mai mult.”

Răspunsul sosi imediat, ca și când Dimak ar fi așteptat mesajul.

„Curăță-ți singur mizeria. Nu veni plângând la mămică.”

Cuvintele îl atinseră. Nu era mizeria lui Bean, era a lui Wiggin. Și, în final, a profesorilor, pentru că-l pusese pe Wiggin la început în armata lui Bonzo. Și apoi să-l împungă fiindcă nu avea mamă – oare când deveniseră profesorii dușmanul? Ar trebui să ne protejeze de puștii nebuni ca Bonzo Madrid. Cum cred ei că o să curăț eu mizeria asta?

Singurul lucru care l-ar opri pe Bonzo Madrid ar fi moartea.

Și Bean își aminti cum privise în jos spre Ahile, spunând: „Trebuie să-l omori.”

De ce nu mi-am ținut gura închisă? De ce a trebuit să-l întărit pe Bonzo Madrid? Wiggin o să sfârșească la fel ca Poke. Și va fi din nou vina mea.

— Vezi, Anton, cheia pe care ai găsit-o a fost răsucită, și poate fi salvarea rasei umane.

— Bietul băiat! Să trăiască atât de mic, și apoi să moară uriaș.

— Poate că... ironia îl va amuza.

— Ce ciudat să te gândești că mica mea cheie se va dovedi a fi salvarea rasei umane. Cel puțin în fața invadatorilor. Cine ne va salva când vom redeveni propriii noștri dușmani?

— Noi doi nu suntem dușmani.

— Puțini oameni au dușmani. Dar cei stăpâniți de lăcomie sau de ură, de orgolii sau teamă – patima lor e destul de puternică ca să împingă întreaga lume la război.

— Dacă Dumnezeu poate ridica un spirit măreț ca să ne salveze de una din amenințări, nu ar putea răspunde rugăciunilor noastre ridicând un altul atunci când avem nevoie de el?

— Dar, soră Carlotta, știi că băiatul despre care vorbești nu a fost ridicat de către Dumnezeu. A fost creat de un răpitor, un ucigaș de copii, un om de știință aflat în afara legii.

— Știi de ce Satana e tot timpul mânios? Pentru că de fiecare dată când realizează un rău inteligent, Dumnezeu se folosește de el pentru a servi scopurilor sale drepte.

— Deci Dumnezeu se folosește de oamenii răi ca de niște unelte.

— Dumnezeu ne dă libertatea să facem mult rău, dacă așa alegem. Apoi folosește propria sa libertate pentru a crea ceva bun din acel rău, pentru ca așa alege El.

— Deci pe termen lung Dumnezeu câștigă întotdeauna.

— Da.

— Totuși, pe termen scurt poate fi neplăcut.

— Când, în trecut, ai fi preferat să mori, în loc să trăiești astăzi?

— Asta e. Ne obișnuim cu toate. Găsim speranță în orice.

— De asta nu i-am înțeles niciodată pe sinucigași. Chiar și cei care suferă de mari depresii și vinovății – oare nu-l simt pe Hristos cel Mângâietor în inimile lor, dându-le speranță?

— Pe mine mă întrebi?

— Dumnezeu nefiind potrivit îl întreb pe un prieten muritor.

— După părerea mea, sinuciderea nu înseamnă cu adevărat dorința ca viața să se sfârșească.

— Atunci ce este?

— Este singura cale pe care o persoană lipsită de putere o poate găsi ca să-i facă pe ceilalți să-și îndepărteze privirea de la rușinea sa. Dorința nu e de a muri, ci de a ascunde.

— Așa cum Adam și Eva s-au ascuns de Domnul.

- Pentru că erau dezbrăcați.
- Dacă oamenii aceștia atât de triști și-ar putea aminti: toți suntem dezbrăcați. Toți vrem să ne ascundem. Dar viața e totuși frumoasă. S-o lăsăm să continue.
- Atunci nu crezi că Furnicile sunt fiara Apocalipsei, soră?
- Nu, Anton. Cred că și ele sunt copii Domnului.
- Și totuși l-ai găsit pe acest băiat special pentru a putea crește ca să le distrugă.
- Să le învingă. Pe de altă parte, dacă Dumnezeu nu vrea ca ele să moară, nu vor muri.
- Și dacă Dumnezeu vrea ca noi să murim, vom muri. Atunci de ce te străduiești atât?
- Pentru că mâinile pe care le am le pun în slujba lui Dumnezeu, și îl servesc cât pot mai bine. Dacă nu ar fi vrut ca eu să-l găsesc pe Bean, nu l-aș fi găsit.
- Și dacă Dumnezeu vrea ca Furnicile să triumfe?
- Va găsi alte mâini prin care s-o facă. Pentru treaba asta nu le poate avea pe ale mele.

Mai târziu, când șefii de plutoane își instruiau soldații, Wiggin alege să dispară. Bean se folosește de identitatea Graff ca să afle ce făcea. Se întorsese să studieze filmele victoriei lui Mazer Rackham, mult mai intens și mai obsesiv decât o făcuse până acum. Iar de data asta, deoarece armata lui Wiggin avea jocuri în fiecare zi și le câștiga pe toate, ceilalți comandanți, mulți lideri de plutoane și chiar soldați începuseră să meargă la bibliotecă să privească aceleași înregistrări, încercând să le descifreze, încercând să vadă ceea ce vedea Wiggin.

Ce prostie, gândi Bean. Wiggin nu caută ceva de care să se folosească aici, în Școala de Luptă – el creează o armată puternică, versatilă, și se hotărăște pe loc ce să facă cu ea. Înregistrările le studiază ca să afle cum îi poate învinge pe Gândaci. Pentru că acum știe: îi va înfrunta într-o zi. Profesorii nu ar ruina întregul sistem al Școlii de Luptă dacă nu s-ar apropia criza, dacă nu ar avea nevoie ca Ender Wiggin să ne salveze de Gândacii invadatori.

Deci Wiggin îi studiază pe Gândaci, disperat să-și facă o idee despre ceea ce vor ei, cum luptă, cum mor.

De ce nu văd profesorii ce face Wiggin? Nici măcar nu se mai gândește la Școala de Luptă. Ar trebui să-l ia de aici și să-l mute la Școala de Tactică, sau care o fi stagiul următor al pregătirii sale. În loc de asta, ei îl forțează, îl obosesc.

Și pe noi. Suntem obosiți.

Bean vedea asta în mod special la Nikolai, care muncea mai mult decât ceilalți ca să țină pasul. Dacă am fi fost o armată obișnuită, gândi Bean, mulți dintre noi am fi fost ca Nikolai. Chiar și așa suntem

mulți – Nikolai nu a fost primul care și-a arătat epuizarea. La masă, soldații scapă pe jos tacâmurile și tăvile. Cel puțin unul și-a udat patul. Ne certăm mai mult la antrenamente. Lecțiile lasă de dorit. Toată lumea are limite. Chiar și eu, chiar și Bean cel modificat genetic, mașina de gândit, am nevoie să fiu reus și realimentat, și nu reușesc.

Bean îi scrisese și colonelului Graff despre asta, o notă scurtă și tăioasă care spunea doar: „E un lucru să antrenezi soldați și cu totul altul să-i extenuezi.” Nu primi niciun răspuns.

Era după-amiaza târziu, cu o jumătate de oră înainte de cină. Câştigaseră deja un joc de dimineață și apoi se antrenaseră după ore, deși șefii de plutoane, la sugestia lui Wiggin, își lăsaseră soldații să plece mai devreme. Cea mai mare parte a Armatei Dragon se îmbrăca după duș, iar alții plecaseră deja să-și omoare timpul în sala de jocuri sau sala video... sau în bibliotecă. Nimeni nu mai dădea acum atenție lecțiilor, deși unii încă se mai prefăceau.

Wiggin apără în ușă, fluturând noul ordin.

O a doua luptă în aceeași zi.

— De data asta e tare și nu avem timp, spuse Wiggin. Pe Bonzo l-au anunțat acum douăzeci de minute și până ajungem la poartă, ei vor fi înăuntru de cel puțin cinci minute.

Trimise patru soldați care se aflau mai aproape de ușă – toți tineri, dar nu boboci, acum erau veterani – să-i aducă înapoi pe cei care plecaseră. Bean se îmbracă imediat – acum învățase cum s-o facă singur, dar nu fără să audă o mulțime de glume cum că ar fi singurul soldat care trebuise să exerseze îmbrăcatul, și încă o făcea încet.

Pe când se îmbrăcau, mulți se plânseră că totul devenea o prostie, Armata Dragon ar mai avea nevoie și de o pauză din când în când. Molo Musca era cel mai vehement, și chiar și Tom Nebunul, care de obicei râdea de orice, era supărat. Când Tom spuse: „Nimeni nu a mai avut vreodată două lupte într-o zi!”, Wiggin răspunse:

— Și nimeni nu i-a bătut încă pe Dragoni. Țasta să fie marele moment al înfrângerii?

Bineînțeles că nu. Nimeni nu voia să piardă. Voiau doar să se plângă.

Le luă ceva timp, dar în final se încolonară pe coridor spre sala de lupte. Poarta era deja deschisă. Câțiva dintre ultimii sosiți încă își mai puneau costumele de luptă. Bean se afla chiar în urma lui Tom Nebunul, așa că putea vedea înăuntru. Lumină puternică. Nicio stea, niciun grilaj, niciun fel de loc în care să te ascunzi. Poarta inamicului era deschisă, și totuși nu se vedea niciun soldat al Salamandrelor.

— La naiba, zise Tom Nebunul, nici ei n-au ieșit încă.

Bean făcu ochii mari. Bineînțeles că ieșiseră. Dar într-un spațiu fără acoperire, pur și simplu se aliniaseră pe plafon, adunându-se în jurul

porții Armatei Dragon, gata să-i distrugă pe toți imediat ce ieșeau.

Wiggin surprinse expresia lui Bean și-i zâmbi, apoi își acoperi gura în semn de tăcere. Arătă de jur împrejurul porții, anunțându-i unde se adunaseră Salamandrele, apoi le făcu semn să se dea înapoi.

Strategia era simplă și evidentă. Deoarece Bonzo fusese atât de amabil să-și înșire armata pe perete, gata să fie măcelărită, nu mai rămânea decât să găsească modul potrivit de a intra în sala de luptă ca să continue masacrul.

Soluția lui Wiggin – care lui Bean îi conveni – fu să-i transforme pe soldații mai înalți în vehicule blindate, punându-i să îngenuncheze dreپți și înghețându-le picioarele. Apoi un soldat mai scund îngenunchea pe picioarele fiecăruia dintre cei mari, își trecea un braț pe după talia sa, și se pregătea să tragă. Cei mai mari soldați erau folosiți ca propulsori, azvârlind fiecare pereche în sala de luptă.

Deocamdată a fi mic însemna un avantaj. Bean și Tom Nebunul formară perechea pe care Wiggin o folosi pentru a demonstra tuturor ce voia să facă. Ca urmare, când primele două perechi fură aruncate în sală, Bean trebui să înceapă măcelul. Îngheță trei aproape imediat – la distanță atât de mică, raza era concentrată și ucidea repede. Când începură să iasă din bătaia armei, Bean se cățără pe Tom Nebunul și se lansă spre est și puțin în sus în timp ce Tom porni și mai repede spre latura îndepărtată a încăperii. Alți Dragoni văzură ce făcuse Bean pentru a reuși să se păstreze la distanța bună de tragere, mișcându-se într-o parte și ca urmare rămânând greu de atins, și mulți dintre ei făcură la fel. În cele din urmă Bean fu scos din luptă, dar abia mai conta – Salamandrele fuseseră nimicite până la ultima, fără ca nimeni să fi apucat să se desprindă de perete. Chiar dacă devenise evident că reprezentau ținte ușoare, staționare, Bonzo nu pricepuse că e terminat decât atunci când el însuși era deja înghețat, și nimeni altcineva nu avusese inițiativa să contramandeze ordinul inițial și să înceapă să se miște ca să nu mai fie atât de ușor de atins. Încă un exemplu de ce un comandant care conduce prin frică și ia de unul singur toate deciziile va fi întotdeauna învins, mai devreme sau mai târziu.

Întreaga luptă durase mai puțin de un minut din momentul în care Bean trecuse prin ușă călare pe Tom Nebunul și până la înghețarea ultimei Salamandre.

Bean fu surprins că Wiggin, de obicei atât de calm, era furios și o arăta. Maiorul Anderson nu avu șansa să-i adreseze felicitările oficiale înainte ca Wiggin să strige la el:

— Credeam că ne veți opune unei armate de aceeași valoare cu noi, într-o luptă cinstită!

De ce gândea așa? Wiggin avusese probabil o discuție cu Anderson, i se promisese ceva și nu se ținuseră de cuvânt.

Dar Anderson nu-i dădu nicio explicație.

— Felicitări pentru victorie, comandante.

Wiggin n-avea de gând să înghită asta. Nu era o afacere obișnuită. Se întoarse spre armata sa și-l strigă pe Bean pe nume.

— Dacă ai fi comandat Armata Salamandră, ce ai fi făcut?

Deoarece un alt Dragon îl folosisese pentru a se lansa prin aer, Bean plutea acum în derivă în apropierea porții inamice, dar auzi întrebarea – Wiggin nu fusese delicat. Bean nu vru să răspundă, pentru că știa că era o greșeală serioasă să vorbească disprețuitor despre Salamandre și să-l pună pe cel mai mic soldat Dragon să corecteze tactica stupidă a lui Bonzo. Wiggin nu avusese mâna lui Bonzo în jurul gâtului așa cum o avusese Bean. Totuși, Wiggin era comandantul, iar tactica lui Bonzo fusese stupidă, și ar fi fost amuzant s-o spună.

— I-aș fi pus să se deplaseze aleator în fața ieșirii, răspunse Bean, tare, astfel ca fiecare soldat să-l poată auzi – chiar și Salamandrele agățate încă de plafon. Niciodată nu rămâi nemișcat atunci când inamicul știe cu exactitate unde te afli.

Wiggin se întoarse din nou spre Anderson.

— Dacă tot trișați, mai bine învățați cealaltă armată să trișeze inteligent!

Anderson rămase calm, ignorând ieșirea lui Wiggin.

— Îți sugerez să-ți dezgheți armata.

Astăzi Wiggin nu pierdu timpul cu ritualuri. Apăsă pe buton și dezgheță ambele armate deodată. Și în loc să se alinieze ca să accepte predarea oficială, strigă imediat:

— Dragoni, liber!

Bean era printre cei mai aproape de ușă, dar așteptă până aproape de sfârșit, pentru ca el și Wiggin să plece împreună.

— Domnule, zise Bean. Bonzo a fost umilit, și el...

— Știu, spuse Wiggin.

Se îndepărtă de Bean, nevrând să-l mai audă.

— E periculos! strigă Bean după el.

Zadarnic efort. Sau Wiggin știa deja că îl provocase pe huliganul nepotrivit, sau nu-i păsa.

Oare o făcea deliberat? Wiggin era stăpân pe el, avea mereu un plan. Dar Bean nu se putea gândi la vreun plan pentru care să fie necesar să țipe la maiorul Anderson și să-l umilească pe Bonzo Madrid în fața întregii sale armate.

De ce făcea Wiggin un lucru atât de stupid?

Era aproape imposibil să se gândească la geometrie, deși mâine aveau test. Lecțiile erau acum lipsite de importanță, și totuși ei continuau să dea teste, să-și facă sau să nu-și facă temele. În ultimele câteva zile, Bean începuse să nu mai aibă rezultate atât de bune. Nu pentru că nu ar fi știut răspunsurile, sau cum să găsească rezolvările.

Dar mintea sa continua să zboare la lucrurile care contau mai mult – noi tactici care ar putea surprinde dușmanul; noi șmecherii pe care le puteau aranja profesorii; ce ar fi putut, ce ar fi trebuit să se fi întâmplat în războiul cel mare, ca să provoace o asemenea schimbare a sistemului; ce se va întâmpla pe Pământ și în F.I. după ce Gândacii vor fi înfrânți. Dacă vor fi înfrânți. Îi era greu să-i pese de volumele, ariile, suprafețele și dimensiunile corpurilor solide. La un test de ieri, având de rezolvat o problemă de gravitație în apropierea unor mase planetare și stelare, Bean se dăduse bătut și scrisese:

[image]

[image]

– dacă știi valoarea lui «n», atunci o să termin testul.”

Era convins că toți profesorii știau ce se petrece, și dacă ei voiau să se prefacă că lecțiile erau importante, bine, treaba lor, dar el nu era obligat să se joace.

În același timp, știa că problemele de gravitație erau importante pentru cineva al cărui singur viitor posibil era în Flota Internațională. Avea nevoie și de cunoștințe aprofundate de geometrie, căci îi era destul de clar ce matematică urma. Nu va deveni inginer sau artilerist sau specialist în nave cosmice și nici, după toate probabilitățile, pilot. Dar trebuia să știe ceea ce știau ei mult mai bine, altfel nu-l vor respecta niciodată destul ca să-l urmeze.

Doar că nu în seara asta, gândi Bean. În seara asta mă pot odihni. Măine voi învăța ceea ce trebuie să învăț. Când n-o să mai fiu așa de obosit.

Închise ochii.

Îi deschise din nou. Deschise dulapul și scoase pupitrul.

Pe străzile din Rotterdam fusese obosit, sfâșiat de foame și malnutriție și disperare. Dar continuase să fie atent. Continuase să gândească. Și astfel fusese capabil să rămână în viață. În această armată toți erau obosiți, ceea ce însemna că vor fi din ce în ce mai multe greșeli stupide. Bean își permitea cel mai puțin dintre toți să devină prost. Faptul că nu era prost era singurul lui avantaj.

Se identifică. Apăru un mesaj pe display.

„Imediat la mine. Ender.”

Mai erau doar zece minute până la stingere. Poate Wiggin trimisese mesajul în urmă cu trei ore. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Coborî din pat, nu se mai osteni să se încalțe, și lipăi pe coridor doar în ciorapi. Bătu la ușa pe care scria:

COMANDANT

ARMATA DRAGON

— Intră, zise Wiggin.

Bean deschise ușa și intră. Wiggin părea obosit, așa cum colonelul Graff părea de obicei obosit. Cu cearcăne sub ochi, tras la față, cu

umerii aduși, dar cu ochii încă strălucitori și mândri, privind, gândind.

— Acum am văzut mesajul, zise Bean.

— Bine.

— E aproape ora de stingere.

— O să te conduc înapoi dacă ți-e frică de întuneric.

Sarcasmul îl surprinse pe Bean. Ca de obicei, Wiggin interpretase greșit comentariul lui Bean.

— Nu știam dacă ai habar cât e ceasul...

— Știu întotdeauna cât e ceasul.

Bean suspină în sinea lui. Întotdeauna era la fel. Ori de câte ori avea o conversație cu Wiggin, aceasta se transforma într-un fel de competiție iritantă, pe care Bean o pierdea întotdeauna, chiar și atunci când totul era provocat de o neînțelegere deliberată din partea lui Wiggin. Bean ura asta. Recunoștea geniul lui Wiggin și îl respecta. De ce nu putea și el să vadă ceva bun la Bean?

Dar nu spuse nimic. Nu putea spune nimic care să îmbunătățească situația. Wiggin îl chemase. O să-l lase pe Wiggin să continue conversația.

— Ții minte discuția de acum patru săptămâni, Bean? Când mi-ai cerut să te fac șef de pluton?

— Mda.

— De atunci am numit cinci șefi de pluton și cinci secunzi. Niciunul dintre ei n-ai fost tu. Wiggin ridică din sprâncene: Am fost corect?

— Da, domnule.

Dar numai pentru că nu te-ai ostenit să-mi dai și mie o șansă să-ți dovedesc ce pot înainte de a face numirile.

— Spune-mi atunci ce-ai făcut în cele opt bătălii. Bean ar fi vrut să scoată în evidență cum de fiecare dată sugestiile pe care i le dăduse lui Tom Nebunul făcuseră ca plutonul C să fie cel mai eficient din armată. Cum inovațiile sale tactice și reacțiile creative în situații neprevăzute fuseseră imitate și de ceilalți soldați. Dar ar fi însemnat să se laude până la limita insubordonării. Nu asta ar spune un soldat care vrea să devină ofițer. Poate că Tom Nebunul raportase contribuția lui Bean, poate că nu. Nu era treaba lui Bean să spună despre el ceva ce nu era deja cunoscut.

— Azi a fost prima dată când am fost scos din luptă atât de repede, dar calculatorul trecuse deja în contul meu unsprezece ținte atinse înainte de a fi nevoit să mă opresc. Niciodată n-am coborât sub cinci ținte lovite într-o bătălie, în plus, am dus la bun sfârșit toate misiunile primite.

— De ce te-au făcut soldat așa de tânăr, Bean?

— Nu mai tânăr decât ai fost tu.

Nu tocmai adevărat, dar destul de aproape.

— Dar de ce?

Unde voia să ajungă? Fusese decizia profesorilor. Aflase oare că Bean fusese cel care făcuse lista? Știa că Bean hotărâse singur?

— Nu știu.

— Ba știi și o știi și eu.

Nu, Wiggin nu întreba în mod special de ce *Bean* fusese făcut soldat. Întreba de ce lansării erau deodată promovați atât de tineri.

— Am încercat să ghicesc, dar nu sunt decât ipoteze.

Ipotezele lui Bean nu erau niciodată simple ipoteze – dar nici ale lui Wiggin.

— Tu ești... foarte bun. Ei știu asta și te-au împins...

— Spune-mi de ce, Bean!

Abia acum Bean înțelese adevărata întrebare.

— Pentru că au nevoie de noi, de-aia.

Stătea pe podea și se uita nu la fața lui Wiggin, ci la picioarele lui. Bean știa lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știe. Pe care profesorii nu știau că le știe. Și după toate probabilitățile, profesorii monitorizau această conversație. Bean nu putea lăsa să-i scape cât de multe înțelesese în realitate.

— Pentru că au nevoie de cineva care să-i bată pe Gândaci. Ăsta-i singurul lucru care-i interesează.

— E important că știi asta, Bean.

Bean vru să întrebe de ce e important că eu știu? Sau spui că în general lumea ar trebui să știe? În cele din urmă ai văzut și ai înțeles ce sunt eu? Că eu sunt tu, doar că mai inteligent și mai puțin plăcut, un strateg mai bun, dar un comandant mai slab? Că dacă tu greșești, dacă tu cedezi, dacă te îmbolnăvești și mori, atunci eu voi fi alesul? De asta eu trebuie să știu acele lucruri?

— Pentru că, continuă Wiggin, majoritatea băieților din școală cred că jocul e important *în sine*, dar nu-i așa. Contează numai pentru că îi ajută la găsirea puștilor care ar putea deveni comandanți adevărați, în războiul adevărat. Dar în privința jocului, îl distrug. Asta fac. Distrug jocul.

— Curios, zise Bean. Eu credeam că noi suntem cei vizați.

Nu, dacă Wiggin credea că Bean avea nevoie să i se explice așa ceva, însemna că nu înțelesese cine era de fapt Bean. Totuși, Bean se afla în camera lui Wiggin, discutând cu el. Asta era ceva.

— Primul joc a fost cu nouă săptămâni mai devreme decât ar fi trebuit. Câte un joc zilnic. Și acum, două în aceeași zi. Bean, nu știu ce fac profesorii, dar armata mea obosește și obosesc și eu, iar lor nu le pasă câtuși de puțin de regulament. Am cerut calculatorului toate rezultatele vechi. În toată istoria jocului n-a mai existat nimeni care să distrugă atâtia inamici, păstrându-și un număr așa de mare de soldați neatinși.

Ce era asta, laudă? Bean răspunse ca și cum lauda ar fi așteptat un

răspuns.

— Tu ești cel mai bun, Ender.

Wiggin scutură din cap. Chiar dacă simțise ironia din vocea lui Bean, nu reacționă.

— Poate. Dar nu întâmplător am căpătat soldații pe care i-am căpătat. Lansați și refuzați de alte armate, dar puși laolaltă, soldatul meu cel mai slab poate fi șef de pluton în orice armată. La început m-au ajutat, dar acum au întors armele împotriva mea. Bean, vor să ne înfrângă.

Deci Wiggin înțelegea cum fusese selectată armata sa, deși nu știa cine făcuse selecția. Sau poate știa totul, dar atât voia să-i spună lui Bean deocamdată. Era greu de ghicit cât din ceea ce făcea Wiggin era calculat și cât era intuitiv.

— Pe tine nu te pot înfrânge.

— S-ar putea să ai o surpriză.

Wiggin inspiră brusc, de parcă simțise un junghi de durere sau se sufocase; Bean îl privi și înțelese că imposibilul se întâmpla. Departe de a-l ironiza, Ender Wiggin de fapt i se destăinuia. Nu mult. Dar puțin. Ender îl lăsa pe Bean să vadă că e uman. Îl apropia de sinele său. Îl făcea... ce? Consilier? Confident?

— Poate că tu vei avea o surpriză, zise Bean.

— Există o limită în privința numărului de idei noi și inteligente pe care le pot inventa zilnic. Va apărea cineva care mă va ataca într-un mod la care nu m-am gândit și eu nu voi fi pregătit.

— Și ce se poate întâmpla? întrebă Bean. O să pierzi un joc.

— Da. Ăsta-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla. Nu-mi pot permite să pierd *niciun* joc. Deoarece, dacă pierd chiar și *unul*...

Nu-și termină ideea. Bean se întrebă care considera Ender că ar fi consecințele. Că legenda lui Ender Wiggin, soldatul perfect, va dispărea? Sau că armata își va pierde încrederea în el, sau în propria ei invincibilitate? Sau era vorba despre războiul mai mare, iar a pierde un joc aici, la Școala de Luptă, ar zdruncina încrederea profesorilor cum că Ender era comandantul viitorului, cel care va conduce Flota, dacă era pregătit înainte de sosirea Gândacilor invadatori?

Nici de data asta Bean nu știa cât știau profesorii din ceea ce ghicise el despre progresul războiului adevărat. Era mai bine să păstreze tăcerea.

— Am nevoie să fii isteț, Bean, zise Ender. Am nevoie de tine să te gândești la soluții pentru problemele de care nu ne-am ciocnit încă. Vreau să încerci lucruri pe care nu le-a încercat nimeni niciodată, pentru că sunt absolut prostești.

Despre ce e vorba, Ender? Ce ai hotărât în privința mea, de m-ai chemat în camera ta în seara asta?

— De ce tocmai eu?

— Pentru că, deși în Armata Dragon există soldați mai buni decât tine – nu mulți, dar există – nimeni nu poate gândi mai repede și mai bine decât tine.

Văzuse. După o lună de frustrări, Bean își dădu seama că era mai bine așa. Ender văzuse cum lupta, îl judecase după ceea ce făcea, nu după reputația la învățătură sau după zvonurile că ar fi avut cele mai bune rezultate din istoria școlii. Bean își câștigase această evaluare, și îi fusese dată de către singura persoană din toată școala a cărei apreciere o dorea.

Ender îi întinse pupitrul lui Bean. Erau douăsprezece nume. Doi sau trei soldați din fiecare pluton. Bean înțelese imediat cum îi alesese Ender. Toți erau soldați buni, de încredere. Dar nu cei strălucitori, cascadorii, cei care ieșeau în evidență. Erau, de fapt, cei pe care Bean îi prețuia cel mai mult dintre cei care nu erau șefi de plutoane.

— Alege cinci nume, spuse Ender. Câte unul din fiecare pluton. Vor forma o echipă specială, antrenată de tine. Dar numai în cadrul unor ședințe suplimentare. Discută cu mine despre ceea ce-i înveți să facă. Nu pierde prea mult timp cu un singur lucru. În majoritatea timpului, tu și echipa ta veți face parte din armata obișnuită, din plutoanele voastre. Cu excepția momentelor când am nevoie de voi. Când trebuie făcut ceva ce numai voi puteți face.

Mai era ceva cu cei doisprezece.

— Toți sunt noi. Niciun veteran.

— Bean, după ultima săptămână toți soldații noștri sunt veterani. Nu-ți dai seama că în clasamentul realizărilor personale cei patruzeci de Dragoni sunt în primele cincizeci de locuri? Că trebuie să cobori șaptesprezece locuri ca să găsești un soldat care *nu e* Dragon?

— Și dacă nu-mi vine nicio idee? întrebă Bean.

— Atunci m-am înșelat în privința ta.

Bean rânji.

— Nu te-ai înșelat.

Luminile se stinseră.

— Poți găsi singur drumul de întoarcere, Bean?

— Probabil că nu.

— Atunci rămâi aici. Dacă ascuți foarte atent, o poți auzi pe zâna cea bună venind noaptea și lăsându-ne misiunea pentru mâine.

— N-or să ne dea mâine altă luptă, nu-i așa?

Bean o spusese ca o glumă, dar Ender nu răspunse.

Îl auzi suindu-se în pat.

Ender era încă mic pentru un comandant. Picioarele lui nu ajungeau la capătul patului. Rămânea destul loc pentru Bean să se ghemuiască acolo. Se cățără și stătu liniștit, să nu tulbure somnul lui Ender. Dacă dormea. Dacă nu cumva stătea treaz, tăcut, încercând să găsească înțelesul... a ce?

Pentru Bean, misiunea însemna să se gândească la ceea ce era de neconceput – șiretlicuri stupide care ar fi putut fi folosite împotriva lor, și mijloace de a le contracara; inovații la fel de stupide pe care le-ar putea introduce ca să semene confuzia printre celelalte armate și, după cum suspecta Bean, să-i determine să imite strategii cu totul neesențiale. Deoarece puțini dintre ceilalți comandanți înțelegeau de ce câștigă Armata Dragon, continuau să imite tacticile ocazionale folosite într-o anumită luptă în loc să observe metoda fundamentală folosită de Ender în antrenarea și organizarea armatei sale. După cum spunea Napoleon, singurul lucru pe care un comandant îl controlează cu adevărat este propria lui armată – pregătire, morală, încredere, inițiativă, comandă, și într-o mai mică măsură aprovizionare, localizare, deplasare, loialitate și curaj în luptă. Ce face inamicul și ce șanse are sfidează orice planificare. Comandantul trebuie să fie capabil să-și schimbe planurile brusc atunci când apar obstacole sau oportunități. Dacă armata sa nu e pregătită și dornică să răspundă voinței sale, înțelepciunea sa se reduce la zero.

Cei mai puțin eficienți comandanți nu înțelegeau asta. Fiind incapabili să vadă că Ender câștiga datorită faptului că armata lui răspundea fluid și rapid schimbărilor, se gândeau doar să imite tactici specifice pe care îl vedeau utilizându-le. Chiar dacă inițiativele creative ale lui Bean erau irelevante pentru deznodământul bătăliei, ele îi puteau face pe ceilalți comandanți să piardă timp copiind ceva irelevant. Când și când, ceea ce inventa se putea dovedi util. Dar în general vorbind, era o diversiune.

Lui Bean îi era egal. Dacă Ender voia o diversiune, era important că-l alesese pe Bean să o creeze, iar Bean o va face cât putea mai bine.

Dar dacă Ender stătea treaz în această noapte, nu era din cauză că-l preocupau luptele Armatei Dragon de mâine și din zilele următoare. Ender se gândea la Gândaci și la cum să se lupte cu ei după ce își va termina instrucția și va fi aruncat în război, unde vieți adevărate ale unor oameni adevărați depindeau de deciziile lui, unde supraviețuirea omenerii depindea de deznodământul luptei.

În această luptă, unde e locul meu? se gândi Bean. Sunt destul de mulțumit că răspunderea o poartă Ender, nu pentru că eu n-aș putea-o suporta – poate că aș putea – ci pentru că eu am mai multă încredere că Ender va putea rezolva lucrurile decât că le-aș putea rezolva eu. Orice i-ar face pe oameni să-l iubească pe comandantul care decide când vor muri, Ender are această calitate, iar dacă o am și eu, nimeni nu a observat-o încă. În plus, chiar și fără modificări genetice, Ender are abilități pe care testele nu le pot măsura, mult mai profunde decât intelectul.

Dar nu trebuie să poarte singur această povară. Îl pot ajuta. Pot uita de geometrie și astronomie și alte nonsensuri și mă pot concentra

asupra problemelor cu care se confruntă direct. O să studiez modul în care se luptă alte animale, în special insectele care trăiesc în roiuri, căci Gândacii seamănă cu Furnicile așa cum noi semănăm cu primatele.

Și îi pot apăra spatele.

Bean se gândi iar la Bonzo Madrid. La furia ucigașă a huliganilor din Rotterdam.

De ce l-au pus profesorii pe Ender în această situație? E o țintă evidentă a urii celorlalți băieți. Puștii din Școala de Luptă au războiul în inimă. Tânjesc după triumf. Nu sunt dispuși să piardă. Dacă le-ar fi lipsit aceste atribute, n-ar fi fost niciodată aduși aici. Și totuși, Ender a fost din start separat de ceilalți – mai tânăr, dar mai inteligent, soldatul cel mai bun și acum comandantul care îi face pe toți ceilalți comandanți să pară niște copilași. Unii comandanți reacționează la înfrângere devenind supuși – Carn Carby, de exemplu, îl ridică în slăvi pe Ender și-i studiază bătăliile, încercând să învețe cum să învingă, fără să înțeleagă că trebuie să studiezi antrenamentul lui Ender și nu luptele pentru a-i putea înțelege victoriile. Dar majoritatea comandanților sunt plini de resentimente, înspăimântați, umiliți, furioși, geloși, și stă în caracterul lor să transforme asemenea sentimente în acte de violență..., dacă ar fi siguri de victorie.

Ca pe străzile din Rotterdam. Ca huliganii, luptându-se pentru supremație, pentru un loc în ierarhie, pentru respect. Ender îl lăsase pe Bonzo la pielea goală. Asta nu putea fi suportat. Se va răzbuna, la fel de sigur cum și Ahile își răzbunase umilința.

Iar profesorii înțelegeau asta. Vroiau asta. Ender trecuse cu bine toate testele pe care i le dăduseră – terminase cu tot ceea ce se învăța de obicei în Școala de Luptă. Atunci de ce nu-l treceau în ciclul superior? Pentru că mai era o lecție de predat, sau un test pe care încercau să-l facă să-l treacă, și care nu era în programa obișnuită. Doar că acest test special se putea termina cu moartea. Bean simțise degetele lui Bonzo în jurul gâtului. Era un băiat care, dacă își dădea drumul, ar fi savurat puterea absolută pe care criminalul o atinge în momentul morții victimei.

Îl pun pe Ender într-o situație asemănătoare celei din stradă. Îl testează să vadă dacă poate supraviețui.

Nu știi ce fac, proștii. Strada nu e un test. Strada e o loterie.

Eu am ieșit învingător – sunt în viață. Dar supraviețuirea lui Ender nu depinde de abilitățile lui. Norocul joacă un rol prea important. Plus îndemânarea, hotărârea și puterea adversarului.

Bonzo putea fi incapabil să-și controleze emoțiile care îl fac să fie slab, dar prezența lui în Școala de Luptă înseamnă că are anumite talente. A fost făcut comandant deoarece un anumit tip de soldați l-ar urma spre moarte și orori. Ender e în pericol de moarte. Și profesorii,

care se gândesc la noi ca la niște copii, habar n-au ce repede poate veni moartea. Dacă ar privi în altă direcție doar câteva clipe, dacă s-ar îndepărta suficient de mult încât să nu se poată întoarce la timp, prețiosul lor Ender Wiggin, de care depind toate speranțele lor, ar fi mort. Am văzut asta pe străzile din Rotterdam. Se poate întâmpla la fel de ușor în încăperile voastre frumoase și curate de aici, din spațiu.

Așa că Bean renunță definitiv la lecții în acea noapte, culcat la picioarele lui Ender. În schimb, căpătase două noi probleme de studiat. Îl va ajuta pe Ender să se pregătească pentru războiul care-l interesa, cel cu Gândacii. Dar îl va ajuta și în luptele de stradă care se puneau la cale.

De altfel, nici Ender nu era orb. După câteva certuri în sala de luptă în timpul unei mai vechi ședințe de antrenament din timpul liber, Ender luase lecții de autoapărare, și știa câte ceva despre lupta corp la corp. Dar Bonzo nu va veni singur la el. Era dureros de conștient că fusese înfrânt. Scopul lui Bonzo nu era o revanșă, asta nu i-ar fi adus răzbunarea dorită. Trebuia să fie o pedeapsă. Trebuia să fie eliminarea. Va veni cu o gașcă.

Iar profesorii nu-și vor da seama de pericol decât când va fi prea târziu. Încă nu se gândeau la ceea ce fac copiii ca fiind „adevărat”.

După ce se gândi la lucrurile istețe, dar stupide pe care la va face cu echipa lui, Bean încercă să se gândească la un mod de a-l monta pe Bonzo astfel încât, la nevoie, să fie singur când îl întâlnea pe Ender Wiggin sau să nu-l întâlnească deloc. Să-i îndepărteze lui Bonzo sprijinul. Să distrugă morala, reputația oricărui huligan care ar fi stat alături de el.

Asta era o treabă pe care Ender nu putea s-o facă. Dar putea fi făcută.

— Nici nu știu cum să interpretez asta. Bean a intrat numai o dată în jocul minții, și a apărut fața acestui puști, iar el renunță din – ce? Teamă? Furie? Există cineva care să știe cum funcționează acest așa-zis joc? Pe Ender l-a stors, aducându-i pozele alea ale fratelui său pe care era imposibil să le aibă, dar le are. Și asta – există oare vreo forță de pătrundere profundă care conduce la noi concluzii atotputernice privind psihicul lui Bean? Sau pur și simplu a fost singura persoană cunoscută lui Bean a cărei poză era deja în dosarele Școlii de Luptă?

— A fost o declamație, sau vrei un răspuns la o anumită întrebare din cele enumerate?

— Nu vreau să-mi răspunzi decât la această întrebare: Cum naiba poți să-mi spui că ceva este „foarte semnificativ” dacă habar n-ai ce semnifică?

— Dacă cineva aleargă după mașina ta, strigând și fluturând din mâini, știi că are ceva semnificativ în minte, chiar dacă nu auzi niciun cuvânt din ceea ce spune.

— Deci asta înseamnă ce? Un strigăt?

— A fost o analogie. Imaginea lui Ahile este extraordinar de importantă pentru Bean.

— Importantă în sens pozitiv sau negativ?

— Prea banal. Dacă e negativ, sentimentele lui negative provin din faptul că Ahile i-a provocat lui Bean o traumă teribilă? Sau pentru că despărțirea de Ahile a fost traumatică, și Bean tânjește să fie iar împreună?

— Deci, dacă am avea o sursă de informații independentă care ne-ar spune să-i ținem despărțiți...

— Atunci fie acea sursă independentă are foarte mare dreptate...

— Fie se înșală foarte tare.

— Dacă aș putea, aș fi mai precis. N-am avut decât un minut.

— Asta nu-i cinstit. Ai avut un joc al minții legat de toate lucrările lui realizate sub identitatea de profesor.

— Și v-am raportat. A fost în parte dorința lui de a deține controlul – așa a început – dar de atunci a devenit un mod de a-și asuma responsabilitatea. Într-un fel, a devenit profesor. De asemenea, a folosit informațiile din interior pentru a-și crea iluzia că aparține comunității.

— Aparține.

— Are un singur prieten apropiat, mai mult ceva gen fratele cel mare – fratele cel mic.

— Trebuie să mă hotărâsc dacă să-l aduc pe Ahile la Școala de Luptă cât timp e Bean aici, sau să renunț la unul din ei pentru a-l păstra pe

celălalt. Acum, după reacția lui Bean la imaginea lui Ahile, ce sfat poți să-mi dai?

— N-o să-ți placă.

— Din acel incident putem deduce că aducerea lor împreună va fi fie un lucru foarte, foarte rău, fie...

— O să arunc o privire serioasă și atentă peste bugetul tău.

— Domnule, întregul scop al acelui program, felul în care funcționează, este ca un calculator să facă tot felul de conexiuni la care noi nu ne putem gândi, și să obțină răspunsuri pe care noi nu le căutăm. Nu e de fapt sub controlul nostru.

— Doar pentru că un program a scăpat de sub control nu înseamnă că e și inteligent, fie programul, fie programatorul.

— Nu folosim cuvântul „inteligent” referitor la software. Considerăm asta o idee naivă. Spunem că e „complex”. Ceea ce înseamnă că nu întotdeauna înțelegem ceea ce face. Nu întotdeauna obținem informații convingătoare.

— Ai obținut vreodată informații convingătoare despre ceva?

— De data asta eu am ales un cuvânt nepotrivit. „Convingător” nu e niciodată scopul studierii minții umane.

— Încearcă „util”. Ceva util?

— Domnule, am spus ceea ce știu. Decizia a fost a dumneavoastră înainte ca noi să vă raportăm, și acum e încă a dumneavoastră. Folosiți sau nu informațiile noastre, dar e frumos să-l împuși pe mesager?

— Când mesagerul nu-mi spune care naiba este mesajul, degetul de pe trăgaci începe să-mi tremure. Ești liber.

Numele lui Nikolai era pe lista dată de Ender, dar Bean întâmpină imediat probleme.

— Nu vreau, zise Nikolai.

Lui Bean nu-i trecuse prin cap că cineva ar putea să refuze.

— Și așa mi-e destul de greu să țin pasul.

— Ești un soldat bun.

— Cu chiu, cu vai. Doar cu mare noroc.

— Așa reușesc toți soldații buni.

— Bean, dacă pierd unul dintre antrenamentele zilnice ale plutonului meu, o să rămân în urmă. Cum să mă descurc? Iar un singur antrenament pe zi cu tine nu e suficient. Sunt un puști deștept, Bean, dar nu sunt ca Ender, Nu sunt ca tine. Cred că asta nu înțelegi tu. Cum e să *nu* fii tu. Lucrurile nu sunt atât de ușoare și de limpezi.

— Nici pentru mine nu e ușor.

— Da, Bean, știu asta. Sunt câteva lucruri pe care pot să le fac pentru tine. Asta nu e unul dintre ele. Te rog.

Era prima experiență a lui Bean în calitate de comandant, și nu mergea. Descoperi că se înfurie, că vrea să-i spună „du-te dracului” și

să continue cu altcineva. Doar că nu putea să fie furios pe singurul său prieten adevărat. Și nici nu putea accepta ușor un refuz.

— Nikolai, ce facem noi nu va fi greu. Cascadorii și șmecherii.

Nikolai închise ochii.

— Bean, mă faci să mă simt prost.

— Nu vreau să te simți prost, Moș Crăciune, dar mi s-a dat această însărcinare pentru că Ender crede că Armata Dragon are nevoie de așa ceva. Dacă tu erai pe listă, a fost alegerea lui, nu a mea.

— Dar nu trebuie să mă selecționezi.

— Deci o să-l întreb pe următorul, și el o să spună: „Nikolai e în echipă, nu-i așa?” și eu o să răspund: „Nu, n-a vrut.” Asta o să-i facă pe toți să creadă că pot spune nu. Iar ei vor să spună nu, pentru că nimeni nu vrea să primească ordine de la mine.

— Sigur, acum o lună asta ar fi fost adevărat. Dar acum știu că ești un soldat de nădejde. I-am auzit vorbind despre tine. Te respectă.

Ar fi fost atât de simplu să facă ceea ce voia Nikolai și să-l scutească de corvoada asta. Și, ca prieten, ar fi fost alegerea corectă. Dar Bean nu putea gândi ca prieten. Trebuia să accepte faptul că i se acordase comanda și trebuia să obțină ceva util.

Chiar avea nevoie de Nikolai?

— Gândesc cu voce tare, Nikolai, pentru că tu ești singurul căruia pot să-i spun asta, dar, vezi tu, mi-e teamă. Am vrut să conduc un pluton, pentru că nu știam nimic despre ceea ce fac liderii. Am avut o săptămână de lupte ca să observ cum Tom Nebunul păstrează grupul unit, vocea pe care o folosește când comandă. Ca să văd cum Ender ne antrenează și are încredere în noi, și asta e ca un dans, mergi pe vârful picioarelor, sari, te rotești, și mi-e teamă că o să greșesc, iar aici nu e timp de greșeli, trebuie să funcționeze, și dacă ai fi și tu cu mine aș ști că există cel puțin o persoană care nu speră în sinea lui ca puștiul ăsta mic și deștept s-o dea în bară.

— Nu te prosti, zise Nikolai. Hai să fim cinstiți.

Remarca îl ustură. Dar un lider trebuie să suporte și așa ceva, nu?

— Indiferent ce simți, Nikolai, tu o să-mi dai o șansă, spuse Bean. Și pentru că tu îmi dai o șansă, o să-mi dea și ceilalți. Am nevoie de... loialitate.

— Și eu, Bean.

— Tu ai nevoie de loialitatea mea ca prieten, pentru ca tu personal să fii fericit. Eu am nevoie de loialitate ca lider, ca să îndeplinesc misiunea pe care ne-a dat-o comandantul nostru.

— Asta-i ceva răutăcios, zise Nikolai.

— Eh, și adevărat.

— Ești răutăcios, Bean.

— Ajută-mă, Nikolai.

— Se pare că prietenia noastră are un singur sens.

Bean nu se mai simțise niciodată așa – acest cuțit din inima sa, doar din cauza cuvintelor pe care le auzea, doar pentru că altcineva era supărat pe el. Nu era numai din cauză că ar fi vrut ca Nikolai să gândească frumos despre el. Ci pentru că știa că Nikolai avea parțial dreptate. Bean se folosea de prietenia lor împotriva lui.

Dar nu din cauza acestei suferințe se decise Bean să renunțe. O făcu pentru că un soldat care i s-ar fi alăturat împotriva propriei voințe nu l-ar fi servit bine. Chiar dacă îi era prieten.

— Uite ce e, dacă nu vrei, nu vrei. Îmi pare rău că te-am necăjit. O să mă descurc fără tine. Și ai dreptate, o să mă descurc bine. Rămânem prieteni, Nikolai?

Nikolai luă mâna care i se întindea și o strânse.

— Mulțumesc, șopti.

Bean se duse imediat la Shovel, singurul de pe lista lui Ender care făcea parte din plutonul C. Shovel nu fusese prima alegere a lui Bean – avea o mică înclinație spre delăsare, de a face lucrurile cu jumătate de inimă. Dar pentru că era în plutonul C, Shovel fusese de față când Bean îi dăduse sfaturi lui Tom Nebunul. Îl observase pe Bean în acțiune.

Când Bean îl întrebă dacă pot vorbi un minut, Shovel lăsă pupitrul deoparte. Ca și în cazul lui Nikolai, Bean se sui în pat ca să stea lângă băiat. Shovel era din Cagnes-sur-Mer, un orașel de pe Riviera franceză, și păstra acea expresie deschisă de prietenie a celor din Provence. Lui Bean îi plăcea de el. Le plăcea tuturor.

Bean îi explică repede ce îi ceruse Ender să facă, dar nu menționează că era numai o diversiune. Nimeni n-ar fi renunțat la pregătirea zilnică în favoarea a ceva ce nu era crucial pentru victorie.

— Erai pe lista care mi-a dat-o Ender, și aș vrea să...

— Ce faci, Bean?

Tom Nebunul stătea în fața patului lui Shovel. Imediat, Bean își dădu seama de greșeală.

— Domnule, zise, ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu dumneavoastră. Fac asta pentru prima dată și nu m-am gândit.

— Prima dată ce?

Din nou Bean spuse ceea ce îi ceruse Ender.

— Și Shovel e pe listă?

— Da.

— Deci o să vă pierd și pe tine și pe Shovel de la antrenamente?

— Doar un antrenament pe zi.

— Sunt singurul șef de pluton care pierde doi oameni.

— Ender a zis unul din fiecare pluton. Cinci, plus eu. Nu e hotărârea mea.

— Rahat, zise Tom Nebunul. Tu și cu Ender nu v-ați gândit că asta o să mă lovească mai rău decât pe ceilalți șefi de pluton. De ce nu

puteți face ceea ce faceți cu cinci oameni în loc de șase? Tu și încă patru – câte unul din fiecare alt pluton?

Bean vru să protesteze, dar își dădu seama că înfruntarea n-avea să-l ducă nicăieri.

— Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. Ai dreptate că Ender ar putea foarte bine să se răzgândească dacă își dă seama că îți afectează pregătirea. De ce nu vorbești cu el când o să vină de dimineață și îmi spui pe urmă ce ați hotărât? Până atunci Shovel ar putea să mă refuze, și atunci n-ar mai fi o problemă, nu-i așa?

Tom Nebunul se gândi. Bean îi putea simți furia. Dar faptul că devenise comandant îl schimbase pe Tom. Nu mai exploda ca înainte. Se stăpâni. Se abținu. Așteptă să se calmeze.

— OK, o să vorbesc cu Ender. Dacă Shovel vrea s-o facă.

Se uitară amândoi la Shovel.

— Cred că e OK, zise Shovel. Să facem ceva așa de ciudat.

— N-o să vă scutesc pe niciunul din voi, spuse Tom Nebunul. Și să nu vorbiți despre plutonul vostru trăsnet în timpul antrenamentelor mele. Să rămână dincolo de ușă.

Amândoi fură de acord. Bean înțelese că Tom Nebunul avea dreptate să insiste în această privință. Misiunea specială i-ar fi despărțit pe cei doi de ceilalți din plutonul C. Dacă s-ar fi lăudat mereu cu ea, ceilalți s-ar fi putut simți excluși dintr-o elită. Problema nu era la fel de gravă în celelalte plutoane, pentru că ar fi fost doar câte un copil din fiecare în echipa lui Bean. N-ar fi avut cu cine discuta. În consecință, fără laude.

— Uite ce-i, nu-i nevoie să vorbesc cu Ender despre asta, zise Tom Nebunul. Decât dacă devine o problemă. OK?

— Mulțam, zise Bean.

Tom Nebunul se întoarse la patul lui.

M-am descurcat, gândi Bean. Nu m-am făcut de râs.

— Bean? făcu Shovel.

— Da?

— Încă ceva.

— Da.

— Nu-mi spune Shovel.

Bean se gândi. Numele adevărat al lui Shovel era Ducheval.

— Preferi „Doi Cai”? Sună cam ca un războinic sioux.

Shovel rânji.

— E mai bine decât să sune ca unealta cu care cureți grajdul.

— Ducheval, zise Bean. De acum înainte.

— Mulțam. Când începem?

— Azi, în timpul liber.

— Bacatta.

Bean plecă aproape dansând de la patul lui Ducheval. O făcuse. Se

descurcase. O dată, cel puțin.

Până la sfârșitul micului dejun, îi avea pe toți cei cinci în pluton. Pentru ceilalți patru, vorbi mai întâi cu șefii lor de plutoane. Niciunul nu-l refuză. Și își puse echipa să promită că de acum încolo îi vor spune lui Ducheval pe numele adevărat.

Când veni Bean, Graff îi convocase pe Dimak și pe Dap în biroul său improvizat de pe puntea de comandă a sălii de luptă. Era vorba despre o ceartă obișnuită între Dimak și Dap – adică despre nimic, vreo problemă trivială sau încălcarea vreunui protocol minor, care escalada rapid într-o rafală de plângeri oficiale. O nouă altercație care ținea de rivalitatea dintre ei, căci Dap și Dimak încercau să obțină avantaje pentru protejații lor, Ender și Bean, și în același timp încercau să-l împiedice pe Graff să-i pună în pericolul fizic care se prefigura. Când se auzi bătaia în ușă, vocile erau ridicate de câțva timp, și pentru că bătaia nu era puternică, Graff se întrebă ce o fi auzit.

Se menționaseră nume? Da. Atât Bean, cât și Ender. Și Bonzo. Pronunțaseră numele lui Ahile? Nu. Se referiseră la el doar ca fiind „altă decizie iresponsabilă care pune în pericol viitorul rasei umane, și totul din cauza unei teorii absurde cum că jocurile ar fi un lucru, iar luptele adevărate pe viață și pe moarte ar fi altul, care nu se va dovedi și nici nu se poate dovedi decât cu sângele unui copil!” Åsta fusese Dap, care avea tendința să devină elocvent.

Graff, desigur, avea deja inima îndoită, pentru că era de acord cu ambii profesori, nu numai în privința argumentelor pe care și le expuneau unul altuia, ci și a argumentelor împotriva propriei sale politici. Bean se dovedise cel mai bun candidat la toate testele; la fel, Ender demonstrase că e cel mai bun candidat pe baza performanțelor de conducător în situațiile reale. Iar Graff era iresponsabil expunând ambii băieți unui pericol fizic.

Dar în ambele cazuri copiii aveau serioase îndoieli privind curajul. Ender avea o lungă istorie privind supunerea față de fratele său mai mare, Peter, iar jocul minții arătase că, în subconștientul lui Ender, Peter era asociat Gândacilor. Graff știa că Ender ar avea curajul să atace fără ezitare atunci când ar veni timpul. Că ar putea înfrunta de unul singur un inamic, fără ajutorul nimănui, și să-l distrugă pe acela care amenința să-l distrugă. Dar Ender nu știa asta, și trebuia să știe.

Pe de altă parte, Bean dovedise simptome fizice de panică înaintea primei lupte și, deși până la final se descurcase bine, Graff nu avea nevoie de teste psihologice care să-i spună că puștiul avea îndoieli. Singura diferență era că în cazul lui Bean, Graff îi împărțasea îndoielile. *Nu exista* nicio dovadă că Bean ar ataca.

Niciunul dintre candidați nu-și permitea să se îndoiască de sine. În fața unui dușman care nu ezita – care *nu putea* ezita – nu era timp de

pauze pentru reflecții. Băieții trebuiau să-și înfrunte cele mai negre temeri, știind că nimeni nu va interveni să-i ajute. Trebuiau să fie convingși că în situații în care o greșeală ar fi fatală, ei nu vor greși. Trebuiau să treacă testul și să știe că l-au trecut. Iar ambii băieți erau atât de perspicace, încât pericolul nu putea fi trucat. Trebuia să *fie* real.

Lui Graff i se părea iresponsabil să-i expună unui asemenea risc. Totuși, știa că ar fi fost la fel de iresponsabil să n-o facă. Dacă Graff ar fi prudent, nu l-ar blama nimeni dacă, în războiul real, Ender sau Bean ar greși. Ar fi totuși o slabă consolare, date fiind consecințele greșelii. Orice ar fi ales, dacă nu avea dreptate, toți cei de pe Pământ ar fi plătit prețul suprem. Singurul lucru posibil era ca, în cazul în care unul dintre ei ar fi fost ucis, sau handicapat fizic ori mintal, celălalt ar rămâne să continue ca unic candidat.

Dar dacă amândoi greșeau? Erau mulți copii sclipitori, dar niciunul cu mult mai bun decât comandanții aleși deja, care absolviseră Școala de Luptă cu ani în urmă.

Cineva trebuia să arunce zarurile. Ambele zaruri sunt în mâinile mele. Nu sunt un birocrat care își pune cariera mai presus de scopul mult mai important pe care sunt pus să îl servesc. Nu voi pune zarurile în mâna altcuiva, și nici nu voi pretinde că nu am de ales.

Deocamdată, tot ce avea Graff de făcut era să-i asculte și pe Dap, și pe Dimak, să le ignore atacurile birocratice și intrigile împotriva lui, și să încerce să-i oprească să sară unul la gâtul celuilalt dintr-o rivalitate în care erau intermediari.

Iar acea discretă bătaie în ușă – Graff știe cine era înainte ca ușa să se deschidă.

Bean nu dădu niciun semn că ar fi auzit cearta. Dar Bean era expert în a nu da niciun semn. Numai Ender reușea să fie mai secretos – dar el, cel puțin, jucase jocul minții suficient de mult pentru a oferi profesorilor o hartă.

— Domnule, zise Bean.

Intră, Julian Delphiki, copil dorit al unor părinți buni și iubitori. Intră, copil răpit, ostatic al sorții. Intră și vorbește cu Ursitoarele, care joacă asemenea jocuri inteligente cu viața ta.

— Pot să aștept, spuse Bean.

— Căpitanul Dap și căpitanul Dimak pot să audă ce ai de spus, nu-i așa? întrebă Graff.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule. Nu e un secret. Aș vrea să am acces la proviziile stației.

— Nu.

— E inacceptabil, domnule.

Graff văzu cum Dap și Dimak se uitau la el. Îi amuza oare îndrăzneala băiatului?

— De ce crezi asta?

— Anunțuri din scurt, jocuri în fiecare zi, soldații epuizați continuând să fie siliți să facă lecții – bine, Ender face față și facem și noi. Dar singurul motiv posibil pentru care faceți asta este să ne testați resursele. Așa că vreau ceva resurse.

— Nu-mi amintesc să fii comandantul Armatei Dragon, zise Graff. O să ascult o cerere de echipament specific din partea comandantului vostru.

— Nu e posibil, zise Bean. El nu are timp de pierdut cu proceduri birocratice prostești.

Proceduri birocratice prostești. Graff folosisese exact aceste cuvinte în disputa de acum câteva minute. Dar Graff nu ridicase vocea. De când asculta Bean la ușă? Graff înjură în sinea lui. Își mutase biroul aici sus exact pentru că știa că Bean se furișă și spiona, adunând informații de oriunde putea. Și totuși, nici măcar nu pusese pe cineva de pază care să-l oprească pe băiat să vină să asculte pur și simplu la ușă.

— Și tu ai? întrebă Graff.

— Pe mine m-a însărcinat să mă gândesc la lucrurile stupide pe care le-ați putea face ca să întoarceți jocul împotriva noastră, și să descopăr metode de a ne descurca.

— Ce crezi că o să găsești?

— Nu știu, zise Bean. Știu doar că singurele lucruri pe care le vedem sunt uniformele și costumele de luptă, armele noastre și pupitrele noastre. Mai există și alte echipamente. De exemplu, hârtie. Nu primim decât în timpul testelor scrise, când pupitrele sunt închise.

— Ce să faceți cu hârtia în sala de luptă?

— Nu știu. S-o facem cocoloș și să aruncăm cu ea. S-o rupem și să facem din ea un nor de praf.

— Și cine să curețe?

— Nu e problema mea, zise Bean.

— Nu aveți permisiunea.

— E inacceptabil, domnule, repetă Bean.

— Nu vreau să te jignesc, Bean, dar nu contează nici cât un părț de gândac dacă accepți decizia mea sau nu.

— Nu vreau să vă jignesc pe *dumneavoastră*, domnule, dar e clar că habar n-aveți ce faceți. Improvizați. Vă bateți joc de sistem. Ar dura ani să reparați stricăciunile pe care le produceți, dar nu vă pasă. Asta înseamnă că nu vă pasă în ce condiție va ajunge școala peste un an. Asta înseamnă că toți cei care sunt importanți vor absolvi în curând. Pregătirea a fost accelerată pentru că Gândacii sunt prea aproape ca să mai tolerăm amânări. Deci ne presați. Îl presați în special pe Ender Wiggin.

Lui Graff i se făcu rău. Știa că puterea de analiză a lui Bean era extraordinară. Dar și puterea lui de a se înșela. Unele din bănuielile

lui Bean nu erau corecte – dar pentru că nu cunoștea adevărul, sau pur și simplu pentru că el nu voia ca ei să afle cât de multe știe, cât de multe ghicește? Nu te-am vrut aici niciodată, Bean, pentru că ești prea periculos.

Bean continua să-și susțină cauza.

— Când o să vină ziua în care Ender Wiggin va căuta metode să-i împiedice pe Gândaci să ajungă pe Pământ și să cuture întreaga planetă așa cum au început în Prima Invazie, o să-i dai vreun răspuns tâmpit despre care resurse pot fi folosite și care nu?

— În ceea ce te privește, resursele navei nu există.

— În ceea ce mă privește, replică Bean, Ender e *foarte* aproape să vă spună să vă băgați jocul în dos. S-a săturat și dacă nu sunteți în stare să vedeți asta, înseamnă că nu sunteți buni profesori. Lui nu-i pasă de clasamente. Nu-i pasă să-i învingă pe ceilalți copii. Nu-l interesează decât să se pregătească pentru lupta cu Gândacii. Cât de greu credeți că o să-mi fie să-l conving că programul vostru de aici e distrus, și e timpul să nu se mai joace?

— Bine, spuse Graff. Dimak, pregătește bricul. Bean va fi arestat până când naveta va fi gata să-l ducă înapoi pe Pământ. Băiatul ăsta pleacă de la Școala de Luptă.

Bean zâmbi ușor.

— Dați-i înainte, colonele Graff. Oricum am terminat. Am obținut tot ce voiam *eu* de aici – o educație de calitate. N-o să mai fiu niciodată nevoit să trăiesc pe străzi. Nu am nevoie de o casă. Eliberați-mă de jocul vostru, chiar acum, sunt pregătit.

— Nici pe Pământ n-o să fii liber. Nu putem risca să spui poveștile astea aberante despre Școala de Luptă, spuse Graff.

— Corect. Luați cel mai bun elev de aici și-l băgați la închisoare pentru că a cerut acces la dulapul cu provizii, iar vouă nu vă place asta. Haide, colonele. Înghițiți în sec și cedați. Aveți nevoie de cooperarea mea mai mult decât am eu de a dumneavoastră.

Dimak abia își putea ascunde zâmbetul.

Dar a-l înfrunta astfel pe Graff nu era o dovadă suficientă a curajului lui Bean. Și oricâte îndoieli ar fi avut Graff în privința lui Bean, nu putea nega că se pricepea să manipuleze. Graff ar fi dat aproape orice ca Dimak și Dap să nu fi fost de față în acel moment.

— A fost decizia dumneavoastră să avem această discuție de față cu martori, zise Bean.

Cum, puștiul putea citi gândurile?

Nu, Graff aruncase o privire scurtă celor doi profesori. Pur și simplu Bean știa să-i citească limbajul trupului. Copilului nu-i lipsea nimic. De aceea era atât de valoros pentru program.

Nu de asta ne punem asemenea speranțe în puștii ăștia? Pentru că sunt buni manipulatori?

Și dacă știi câte ceva despre comandă, nu-i așa că știi și asta – că există momente în care trebuie să te retragi ca să reduci pierderile.

— În regulă, Bean. Arunci o privire pe inventar.

— Alături de cineva care să-mi explice ce reprezintă.

— Credeam că știi deja totul.

Ca învingător, Bean era politicos; nu reacționează la tachinare. Sarcasmul îi oferi lui Graff o slabă compensație a faptului că trebuise să dea înapoi. Știa că asta era tot, dar meseria asta nu oferea prea multe satisfacții.

— Căpitanul Dimak și căpitanul Dap te vor însoți, spuse Graff. O singură privire, și oricare dintre ei va putea refuza orice cerere a ta. Ei vor fi responsabili de consecințele eventualelor accidente provocate de folosirea obiectelor pe care te lasă să le iei.

— Mulțumesc, domnule, zise Bean. După toate probabilitățile, n-o să găsesc nimic folositor. Dar apreciez că ați fost corect și ne-ați lăsat să cercetăm resursele stației ca să ducem mai departe obiectivele educaționale ale Școlii de Luptă.

Puștiul avea un jargon precis. După luni de acces la informațiile despre elevi, cu toate observațiile din dosare, era limpede că Bean învățase mai mult decât conținutul în fapte al dosarelor. Iar acum Bean îi dădea un indiciu despre ce ar putea folosi la întocmirea unui raport privind decizia sa. De parcă Graff nu ar fi fost perfect capabil să-și găsească propriile indicii.

Copilul ăsta mă ia de sus. Ticălosul, crede că deține controlul!

Ei bine, am și eu o surpriză pentru el.

— Sunteți liberi, zise Graff. Toți.

Se ridicară, salutară și ieșiră.

De acum, gândi Graff, va trebui să-mi analizez toate deciziile viitoare, întrebându-mă câte din alegerile mele sunt influențate de faptul că puștiul ăsta chiar mă calcă pe nervi.

Când Bean studie lista de inventar, în realitate căută mai ales ceva, orice, care să poată fi folosit ca o armă pe care Ender sau cineva din armata lui s-o poarte pentru a-l proteja de un atac fizic din partea lui Bonzo. Dar acolo nu era nimic care să poată fi în același timp ascuns de profesori și suficient de puternic ca să aducă copiilor mici un avantaj clar asupra celor mai mari.

Era dezamăgit, dar va găsi el alte căi să neutralizeze amenințarea. Iar acum, dacă tot studia inventarul, se găsea oare acolo ceva care să poată fi folosit în sala de luptă? Proviziile pentru curățenie nu promiteau prea multe. Nici articolele de uz casnic nu aveau prea mult sens în sala de luptă. Ce să facă, să arunce cu un pumn de cuie?

Totuși, echipamentul de protecție...

— Ce e un monofilar? întrebă Bean.

Dimak răspunse:

— Un cablu foarte fin și rezistent care se folosește pentru a asigura muncitorii din construcții și întreținere atunci când lucrează în afara stației.

— Cât e de lung?

— Conectându-le, putem asambla câțiva kilometri de monofilar de siguranță, zise Dimak. Dar fiecare bobină se desfășoară pe o sută de metri.

— Vreau să-l văd.

Îl duseră în porțiuni ale stației în care copiii nu aveau acces. Decorul era mult mai utilitarist acolo. Șuruburile și niturile erau vizibile în plăcile de pe pereți. Conductele de aerisire erau la vedere în loc să fie ascunse în plafon. Nu mai existau prietenoasele benzi luminoase pe care copiii le atingeau pentru a găsi drumul spre dormitoarele lor. Toate scannerele erau prea sus ca să poată fi folosite ușor de copii. Iar membrii personalului pe lângă care treceau îl văzură pe Bean și se uitară la Dap și Dimak ca la niște nebuni.

Bobina era uluitor de mică. Bean o cântări în mână. Era, de asemenea, ușoară. Desfășură câțiva zeci de metri. Era aproape invizibil.

— E rezistent?

— Ține greutatea a doi adulți, zise Dimak.

— E foarte bine. Taie?

— E rotunjit cu grijă ca să nu taie nimic. Nu ne-ar fi de niciun folos dacă ar tăia lucrurile în felii. De exemplu costumele spațiale.

— Îl pot tăia în bucăți mai mici?

— Cu o lampă de sudură, zise Dimak.

— Asta vreau.

— Numai una? întrebă Dap, oarecum sarcastic.

— Și o lampă de sudură, adăugă Bean.

— Asta nu, spuse Dimak.

— Glumeam, zise Bean.

Ieși din camera cu provizii și începu să alerge pe coridor, refăcând drumul pe care tocmai îl parcuseră. Cei doi o luară la fugă după el.

— Mai încet! strigă Dimak.

— Țineți pasul! răspunse Bean. Mă așteaptă un pluton să-i antrenez cu asta.

— Să-i antrenezi să facă ce?

— Nu știu!

Ajunse la bară și se lăsă să alunece. Ducea până la niveluri elevilor. În acea direcție nu era nevoie de niciun fel de permis de trecere.

Plutonul îl aștepta în sala de luptă. Munciseră din greu pentru el în ultimele câteva zile, încercând tot felul de lucruri absurde. Formații care explodau în aer. Scuturi. Atacuri fără arme, dezarmându-și

adversarii cu picioarele. Răsuciri care îi făceau aproape imposibil de atins, dar îi și împiedicau să tragă în altcineva.

Lucrul cel mai încurajator era că Ender își petrecea aproape tot timpul de antrenament privind echipa lui Bean, atunci când nu trebuia să răspundă problemelor puse de liderii și soldații celorlalte plutoane. Orice manevre ar fi inventat, Ender știa și avea propriile lui idei despre cum să le folosească. Și, știind că Ender e cu ochii pe ei, soldații lui Bean trudeau tot mai mult. Faptul că pe Ender îl interesa cu adevărat ce făceau ei îl făcea pe Bean mai demn de respect în ochii lor.

Ender se pricepe la asta, înțelese Bean pentru a suta oară. Știe cum să aducă un grup în forma pe care vroia el s-o aibă. Știe cum să-i facă pe oameni să lucreze împreună. Și face asta cu cât mai puține mijloace posibil.

Dacă Graff ar fi fost la fel de bun ca Ender, n-ar mai fi trebuit astăzi să mă comport ca un huligan.

Primul lucru pe care Bean îl încercă cu monofilarul fu să-l întindă de-a curmezișul sălii de luptă. Ajungea, rămânând foarte puțin pentru nodurile cu care să fie prins la ambele capete. Dar câteva minute de experiențe îi demonstrară ca ar fi fost complet inefficient ca barieră. Majoritatea inamicilor l-ar rata pur și simplu; cei care ar fi dat peste el ar fi putut fi dezorientați sau răsturnați, dar odată ce ar fi știut că e acolo l-ar fi putut folosi ca pe o parte a grilajului, adică ar fi fost în avantajul unui adversar creativ.

Monofilarul era destinat să împiedice un om să plutească în derivă în spațiu. Ce se întâmplă când ajungi la capătul firului?

Bean ridică un capăt și îl legă de un mâner din perete, iar pe celălalt și-l înfășură de câteva ori în jurul taliei. Cablul era acum mai scurt decât lățimea cubului sălii de luptă. Bean făcu un nod, apoi se lansă spre peretele opus.

În timp ce zbura prin aer, cu monofilarul desfășurându-se în urma sa, nu se putu împiedica să nu gândească: Sper că au avut dreptate când au spus că sârma asta nu poate tăia. Ce mod de a încheia viața – secționat pe jumătate în sala de luptă. Asta ar fi o mizerie interesant de curățat.

Când ajunse la un metru de perete, firul se tensionă. Înaintarea lui Bean fu brusc întreruptă în dreptul taliei. Trupul i se plie și simți ca o lovitură în stomac. Dar cel mai interesant fu modul în care inerția transformă mișcarea de înaintare într-un arc în lateral care îl azvârli de-a latul sălii de luptă spre locul unde se antrena plutonul D. Lovi peretele atât de puternic încât i se opri și răsuflarea pe care o mai avea.

— Ați văzut asta? strigă Bean, imediat ce putu respira. Îl durea stomacul – poate că nu fusese tăiat în două, dar își dădu seama

imediat că se alesese cu o vânătaie urâtă și că, dacă nu ar fi avut costumul de luptă pe el, credea că ar fi fost foarte posibil să fi căpătat răni interne. Dar era OK, iar monofilarul îl ajuta să schimbe brusc direcția în aer. Ați văzut? Ați văzut?

— Ești teafăr? Întrebă Ender.

Își dădu seama că Ender credea că se accidentase. Ceva mai încet, Bean strigă din nou:

— Ați văzut cât de repede am mers? Ați văzut cum mi-am schimbat direcția?

Întreaga armată se opri din antrenament să-l privească pe Bean jucându-se cu monofilarul. Legând doi soldați unul de altul, obținut rezultate interesante când unul din ei se oprea, dar îi era greu să-și mențină poziția. Mai eficient fu când Bean îl puse pe Ender să tragă cu ajutorul cârligului o stea de lână perete în mijlocul sălii. Bean se legă și se aruncă de pe stea; când cablul se încordă, marginea stelei acționă ca pivot, scurtând lungimea firului atunci când schimba direcția. Pe măsură ce cablul se încolăcea în jurul stelei, se scurta din ce în ce mai mult la fiecare margine. În final, Bean se mișca atât de repede, încât își pierdu cunoștința pentru o clipă înainte de a lovi steaua. Dar întreaga Armată Dragon era uimită de ceea ce văzuse. Monofilarul era complet invizibil, astfel că părea că puștiul se lansase și brusc începuse să schimbe direcția și să accelereze în timpul zborului. Era tulburător să vezi asta.

— Hai s-o facem din nou, și să văd dacă pot să trag în timp ce-o fac, zise Bean.

Antrenamentul de seară nu se încheie până la ora 21.40, lăsându-le puțin timp înainte de culcare. Dar după ce văzuse cascadoriile pe care echipa lui Bean le pregătea, armata era mai mult entuziasmată decât obosită și alerga pe coridoare. Majoritatea înțeleseseră probabil că, dintre trăsările cu care venise Bean, niciuna nu ar fi decisivă în luptă. Dar era distractiv. Era ceva nou. Și era Dragon.

Bean deschidea drumul, Ender lăsându-i această onoare. Timpul triumfului, și deși știa că era manipulat de sistem – modificarea comportamentului prin onoruri publice – tot se simțea bine.

Totuși nu atât de bine încât să-și piardă atenția. Nu înaintase prea mult pe coridor când își dădu seama că erau prea multe uniforme Salamandră printre puștii care hoinăreau prin această zonă. La 21.40 majoritatea armatelor erau în dormitoare, doar câțiva rătăciți care se întorceau de la bibliotecă, filme sau din sala de jocuri. Prea multe Salamandre, iar ceilalți soldați erau în general băieți mai mari din armate ai căror comandanți nu-l prea iubeau pe Ender. Nu-ți trebuia geniu ca să recunoști o capcană.

Bean alergă înapoi și se alătură lui Tom Nebunul, Vlad și Supă

Fierbinte, care mergeau împreună.

— Sunt prea multe Salamandre, spuse Bean. Rămâneți la urmă cu Ender.

Înțeleseră imediat – era bine cunoscut că Bonzo profera amenințări despre ce ar trebui să-i facă „cineva” lui Ender Wiggin, doar ca să-l pună la locul lui. Bean își continuă alergarea furișă, ușoară, spre spatele armatei, ignorând copiii mici și alăturându-se celorlalți doi șefi de pluton și secunzilor – copii mai mari, care ar fi putut avea o șansă să facă față găștii lui Bonzo într-o bătaie. Nu erau prea multe șanse, dar nu era nevoie decât să-i împiedice să ajungă la Ender până interveneau profesorii. Nu se putea ca profesorii să stea deoparte dacă izbucnea o revoltă adevărată. Sau puteau?

Bean ajunsese în dreptul lui Ender, trecu în spatele lui. O văzu apropiindu-se repede pe Petra Arkanian în uniforma Armatei Phoenix. Strigă:

— Hei, Ender!

Spre supărarea lui Bean, Ender se opri și se întoarse. Băiatul era prea încrezător.

În spatele Petrei, câteva Salamandre își potriviră ritmul pașilor. Bean se uită în altă parte, și văzu alte Salamandre și câțiva băieți cu fețe încruntate din alte armate, trecând pe coridor pe lângă ultimii Dragoni. Supă Fierbinte și Tom Nebunul se apropiau repede, împreună cu alți șefi de pluton și restul Dragonilor mai mari în spatele lor, dar nu se mișcau suficient de rapid. Bean făcu semn din cap, și-l văzu pe Tom Nebunul grăbind pasul. Ceilalți îi urmară exemplul.

— Ender, putem sta de vorbă? zise Petra.

Bean era amar dezamăgit. Petra era Iuda. Îl aduce pe Ender lui Bonzo – cine ar fi crezut? Ea îl *ura* pe Bonzo când era în armata lui.

— Vorbim în timp ce mergem, zise Ender.

— Doar o clipă.

Fie juca perfect teatru, fie nu observa nimic, își spuse Bean. Părea conștientă de celelalte uniforme ale Dragonilor, fără să privească prea mult la altceva. Nu e la curent cu nimic, gândi Bean. E doar o proastă.

În cele din urmă, Ender deveni conștient de poziția sa expusă. În afară de Bean, toți ceilalți Dragoni trecuseră de el, și asta era aparent suficient – în fine – să-l facă să nu se simtă în largul lui. Îi întoarse spatele Petrei și se îndepărtă sprinten, recuperând spațiul dintre el și ceilalți Dragoni.

Petra se supăra pe moment, apoi alergă să-l ajungă din urmă. Bean rămase pe loc, privind Salamandrele. Nu-i aruncaseră nici măcar o privire. Doar își potriviseră pașii, continuând să se apropie de Ender aproape la fel de repede ca și Petra.

Bean făcu trei pași și bătu la ușa dormitorului Armatei Iepure.

Cineva deschise. Bean nu trebui să spună decât „Salamandrele fac o mișcare împotriva lui Ender”, și imediat Iepurii se repezără afară pe coridor. Ieșiră exact când Salamandrele ajungeau în dreptul lor, și începură să-i urmărească.

Martori, se gândi Bean. Și ajutoare, dacă lupta se va dovedi necinstită.

În fața lor, Ender și Petra discutau, înconjuțați de Dragonii mari. Salamandrele îi urmau îndeaproape, și alți bătauși li se alăturau. Dar pericolul se disipa. Armata Iepure și Dragonii mai mari își făcuseră treaba. Bean respiră ceva mai ușurat. Cel puțin pentru moment pericolul trecuse.

Bean îl ajunse pe Ender tocmai când Petra spunea:

— Cum te poți gândi la așa ceva? Nu știi care-ți sunt prietenii?

Se îndepărtă în fugă, se repezi pe o scară și urcă. Carn Carby al Iepurilor îl ajunse pe Bean din urmă.

— E totul OK?

— Sper că nu te superi că am chemat armata ta.

— Au venit și m-au anunțat. Ender e-n siguranță în patul lui?

— Mda.

Carn rămase în urmă și se alătură câtorva dintre soldații lui. Bătaușii Salamandrelor erau acum depășiți numeric – cam trei contra unul. Se retraseră și mai mult, și unii se despărțiră și dispărură pe scări sau pe bare.

Când Bean îl ajunse din nou pe Ender, acesta era înconjurat de șefii de plutoane. Acum nu mai era nimic subtil – era limpede că sunt bodyguarzii lui, și unii dintre Dragonii mai tineri își dăduseră seama ce se întâmpla și completaseră formația. Îl duseră pe Ender până la ușa camerei sale și Tom Nebunul ținu să intre înaintea lui, apoi îi permise să intre numai după ce se convinse că nu-l aștepta nimeni. De parcă vreunul din ei ar fi putut deschide ușa camerei unui comandant. Dar profesorii schimbaseră o grămadă de reguli în ultimul timp. Se putea întâmpla orice.

Bean rămase treaz, gândindu-se ce ar putea să facă. Nu puteau fi lângă Ender în orice moment. Aveau lecții – atunci armatele erau în mod deliberat despărțite. Ender era singurul care putea să ia masa la popota comandanților, deci dacă Bonzo l-ar ataca acolo... dar n-ar face-o, cu atâția comandanți în jur. Dușurile. Toaletele. Iar dacă Bonzo ar aduna un grup potrivit de bătauși, ar putea să-i împrăștie pe șefii de plutoane ai lui Ender ca pe niște baloane.

Ceea ce avea Bean de făcut era să-i îndepărteze pe susținătorii lui Bonzo. Înainte de a adormi, concepușe un mic plan care ar fi putut ajuta puțin, sau ar fi înrăutățit lucrurile, dar cel puțin era ceva, și ar fi fost public, astfel ca profesorii să nu poată pretinde în urma faptelor, în modul lor birocratic apără-mi fundul, că nu știuseră ce se petrecea.

Se gândi că va putea face ceva la micul dejun, dar evident aveau o luptă la prima oră a dimineții. Pol Slattey, Armata Bursuc. Profesorii găsiseră de asemenea o nouă cale de a nesocoti regulile. Când Bursucii erau atinși, în loc să rămână înghețați până la sfârșitul jocului, se dezghețau după cinci minute, așa cum se întâmpla la antrenamente.

Dar Dragonii, odată loviți, rămâneau rigizi. Deoarece sala era înțesată cu stele – o mulțime de ascunzători – dură ceva până să-și dea seama că trebuie să împuște aceiași soldați de mai multe ori în timpul manevrelor printre stele, iar Armata Dragon fu mai aproape de înfrângere ca niciodată. Era o luptă corp la corp, o duzină de Dragoni rămași trebuind să facă față seriilor de Bursuci înghețați, să-i reîmpuște periodic și în același timp să caute frenetic ca vreun alt Bursuc să nu se furișeze din spate.

Lupta dură atât de mult, încât atunci când părăsiră sala de luptă micul dejun se terminase. Dragonii erau supărați – cei care fuseseră înghețați devreme, înainte de a cunoaște șmecheria, petrecuseră mai mult de o oră, unii dintre ei, plutind în costumele rigide, devenind din ce în ce mai frustrați pe măsură ce trecea timpul. Ceilalți, forțați să lupte copleșiți numeric și cu vizibilitate redusă împotriva unor dușmani care continuau să învie, erau extenuați. Inclusiv Ender.

Ender își adună armata și spuse:

— De astăzi știți totul. Nu mai facem antrenamente. Odihniți-vă. Distrăți-vă. Dați vreun examen.

Toți se bucurau de păsuire, însă azi nu primeau micul dejun și nimeni nu avea chef să aplaude. Pe când se îndreptau spre dormitor, unii dintre ei bombăneau:

— Dar Armata Bursuc primește chiar acum micul dejun.

— Nu, i-au trezit și le-au dat masa înainte.

— Ba nu, au mâncat și după cinci minute mănâncă din nou.

În orice caz, Bean era frustrat că nu-și putuse îndeplini planul la micul dejun. Va trebui să aștepte până la prânz.

Lucrul bun era că, deoarece Dragonii nu se antrenau, băieții lui Bonzo nu știau unde să-l aștepte. Lucrul rău era că, dacă Ender ar ieși singur, nu ar fi nimeni care să-l apere.

Bean se simți ușurat când îl văzu pe Ender intrând în camera lui. Consultându-se cu alți lideri de plutoane, Bean stabili paza la ușa lui Ender. Un Dragon stătea în fața dormitorului într-un schimb de jumătate de oră, apoi bătea la ușă și ieșea înlocuitorul lui. Ender n-avea cum să hoinărească fără ca Armata Dragon să știe.

Dar Ender nu ieși și în cele din urmă veni vremea prânzului. Toți șefii de plutoane își trimiseră soldații înainte și apoi se întoarseră la ușa lui Ender. Molo Musca bătut tare – de fapt izbi tare în ușă de cinci ori.

— Masa, Ender.

— Nu mi-e foame. Vocea suna înfundat de dincolo de ușă. Duceți-vă și mâncați.

— Putem aștepta, zise Musca. Nu vrem să mergi singur la popota comandanților.

— N-am de gând să mănânc deloc, zise Ender. Duceți-vă și ne vedem mai târziu.

— L-ați auzit, le spuse Musca celorlalți. O să fie în siguranță înăuntru până mâncăm noi.

Bean observase că Ender nu promisese să rămână în cameră pe timpul prânzului. Dar cel puțin oamenii lui Bonzo nu vor ști unde este. Neprevăzutul era util. Iar Bean voia să-și poată rosti discursul la masă.

Așa că fugi în sala de mese și nu se așeză la rând, ci sări pe o masă și bătu tare din palme ca să atragă atenția.

— Hei, voi toți!

Așteptă până când grupul se liniști întrucâtva.

— Sunt unii dintre voi cărora trebuie să li se reamintească câteva din regulamentele F.I. Dacă unui soldat i se ordonă să facă ceva ilegal sau incorect de către comandantul său, are responsabilitatea să refuze ordinul și să raporteze. Un soldat care ascultă un ordin ilegal sau incorect este pe deplin responsabil pentru consecințele actelor ale. În caz că sunteți vreunul atât de în ceață și nu înțelegeți ce înseamnă asta, legea spune că dacă un comandant vă ordonă să comiteți o crimă, asta nu e o scuză. Vi se interzice să vă supuneți.

Niciuna dintre Salamandre nu întâlnește privirea lui Bean, dar un bătaș în uniformă Șobolanilor răspunse arogant:

— Te gândești la ceva anume, piciule?

— Mă gândesc la *tine*, *Lighter*. Rezultatele tale sunt printre ultimele zece procente ale școlii, așa că m-am gândit că ai avea nevoie de puțin ajutor.

— Ar putea să-ți tacă fleanca chiar acum, ăsta e ajutorul de care am nevoie!

— Orice te-ar fi pus Bonzo să faci aseară, *Lighter*, tu și încă vreo douăzeci, vreau să spun că *dacă* ați fi încercat ceva, fiecare dintre voi ar fi fost dat afară din Școala de Luptă cu un picior în fund. Înghețați. Un eșec total, pentru că ați ascultat de Cap Sec Madrid. E nevoie să fiu mai explicit?

Lighter râse – suna forțat, dar nu era singurul care râdea.

— Habar n-ai ce se întâmplă, pișpirică, zise unul dintre ei.

— Știi că Bonzo Cap Sec încearcă să vă transforme într-o gașcă de cartier, ratați patetici ce sunteți. Nu-l poate bate pe Ender în sala de luptă, așa că pune o duzină de duri să bată un copilaș. Auziți cu toții? Știți cine e Ender – cel mai bun comandant care a venit vreodată aici. Ar putea fi singurul capabil să facă ceea ce a făcut Mazer Rackham și să-i bată pe Gândaci când se întorc, v-ați gândit la asta? Iar acești tipi

sunt atât de *deștepți*, încât vor să-l omoare în bătaie. Așa că atunci când vor veni Gândacii, iar noi nu vom avea decât capete seci ca Bonzo Madrid care să ne conducă flota spre înfrângere, și când Gândacii vor cotropi Pământul omorând fiecare bărbat, femeie sau copil întâlnit, supraviețuitorii vor ști cu toții că proștii *ăștia* sunt cei care s-au descotorosit de singurul om care ne-ar fi putut conduce la victorie!

Acum era o tăcere mormântală, iar Bean putu să vadă, privind la cei pe care îi recunoscuse că fuseseră cu grupul lui Bonzo seara trecută, că reușise să-i atingă.

— O, ați *uitat* de Gândaci, așa-i? Ați uitat că Școala de Luptă nu s-a înființat pentru ca voi să puteți scrie acasă la mămica despre rezultatele voastre bune. Așa că duceți-vă și ajutați-l pe Bonzo, și în timp ce faceți asta, ați putea să vă tăiați și propriile gâturi, pentru că asta faceți dacă îi faceți vreun rău lui Ender Wiggin. Cât despre restul – ei bine, câți dintre voi cred că Ender Wiggin e singurul comandant pe care cu toții am vrea să-l urmărim în bătălie? Haideți, câți dintre voi?

Bean începu să bată din palme rar, ritmic. Imediat, toți Dragonii se alăturară. Și foarte rapid, majoritatea celorlalți soldați băteau și ei din palme. Cei care n-o făceau săreau în ochi și se putea vedea cum ceilalți îi priveau cu dispreț și ură.

Curând, toată sala bătea din palme. Chiar și ospătarii.

Bean își ridică mâinile.

— Gândacii față-de-cur sunt singurii noștri dușmani! Oamenii sunt toți de aceeași parte! Cine ridică mâna împotriva lui Ender Wiggin e un iubitor de Gândaci!

Îi răspunseră cu urale și aplauze, bătând din picioare.

Era prima experiență a lui Bean ca agitator de gloată. Fu mulțumit să constate că, atât timp cât cauza era dreaptă, se pricepea destul de bine.

Numai că mai târziu, când stătea la masă împreună cu plutonul C, Lighter însuși se apropie de Bean. Veni pe la spate, iar restul plutonului C fu în picioare, gata să pună mâna pe el, înainte chiar ca Bean să știe că e acolo. Dar Lighter le făcu semn să stea jos, apoi se aplecă și vorbi în urechea lui Bean:

— Ascultă aici, Regina Proștilor. Soldații care i-o coc lui Wiggin nici măcar nu sunt aici. Atât despre discursul tău stupid.

Apoi plecă.

Și, în următorul moment, plecă și Bean cu plutonul C, urmat de restul Armatei Dragon.

Ender nu era în camera lui, sau cel puțin nu răspunse. Molo Musca, ca șef al plutonului A, preluă conducerea și îi împărți în două grupuri care să caute în dormitoare, sălile de jocuri, de proiecții video,

biblioteca, sala de gimnastică.

Dar Bean își chemă echipa să-l urmeze. La baie. Era singurul loc în care Bonzo și gașca lui puteau să-l prindă în final pe Ender.

Când Bean ajunsese acolo, totul se terminase. Profesorii și personalul medical discutau pe coridoare. Blândul Dink se îndepărta de baie alături de Ender, cu brațul pe umerii lui. Ender nu avea pe el decât prosopul. Era ud, și avea sânge pe ceafă, care-i picura pe spate. Lui Bean îi luă doar o clipă să înțeleagă că nu era sângele lui. Ceilalți din echipa lui Bean îl văzură pe Dink conducându-l pe Ender înapoi în cameră și îl ajutară să intre. Dar Bean se îndrepta deja spre baie.

Profesorii îi ordonară să se dea la o parte, să plece de pe coridor. Dar Bean văzuse destul. Bonzo întins pe podea, personalul medical încercând să-l resusciteze. Bean știa că asta nu se face cuiva a cărui inimă încă bate. Și după cum ceilalți priveau fără prea multă atenție, Bean își dădu seama că era doar o formalitate. Nimeni nu se aștepta ca inima lui Bonzo să pornească din nou. Nu era nicio surpriză. Nasul îi era înfundat în cap. Toată fața îi era o masă însângărată. Ceea ce explica sângele de pe ceafa lui Ender.

Toate eforturile noastre nu au fost la înălțime. Dar Ender a câștigat oricum. Știa ce-l așteaptă. A învățat autoapărarea. A folosit-o, și nu s-a mulțumit cu jumătăți de măsură.

Dacă Ender ar fi fost prietenul lui Poke, Poke nu ar fi murit.

Și dacă salvarea lui Ender ar fi depins de Bean, ar fi fost la fel de mort ca și Poke.

Niște mâini aspre îl ridicară pe Bean lipindu-l de perete.

— Ce ai văzut? întrebă maiorul Anderson.

— Nimic, zise Bean. Bonzo e înăuntru? A pățit ceva?

— Nu te privește pe tine. Ai auzit când am ordonat să plecați?

Apoi sosi colonelul Graff, iar Bean putu să vadă că profesorii din jur erau furioși pe el – și totuși nu puteau spune nimic, fie din cauza protocolului militar, fie din cauză că era de față un elev.

— Cred că Bean și-a băgat din nou nasul în treburile altora, zise Anderson.

— Îl trimiteți pe Bonzo acasă? întrebă Bean. Pentru că o să încerce din nou.

Graff îi aruncă o privire nimicitoare.

— Am auzit de discursul tău din sala de mese, zise Graff. Nu știam că te-am adus aici ca să devii politician.

— Dacă nu-l înghețați pe Bonzo și nu-l dați afară de aici, Ender n-o să fie niciodată în siguranță, iar noi n-o să tolerăm asta!

— Vezi-ți de treburile tale, băiețăș, zise Graff. Aici e treabă de bărbați.

Bean se lăsă târât de Dimak. În caz că încă se mai întrebau dacă Bean văzuse că Bonzo era mort, continuă să joace teatru:

— O să vină și după mine, zise. Nu vreau ca Bonzo să pună mâna pe mine.

— N-o să vină după tine, spuse Dimak. Se duce acasă. Fii sigur de asta. Dar nu vorbi cu nimeni altcineva. Lasă-i să afle când se va anunța oficial. Ai priceput?

— Da, domnule, zise Bean.

— Și de unde ai scos prostiile alea despre ascultarea unui comandant care dă ordine ilegale?

— Din Codul Uniform al Conduitei Militare, zise Bean.

— Ei bine, uite ceva pentru tine – nimeni nu a fost niciodată judecat pentru că a ascultat ordinele.

— Asta, zise Bean, e din cauză că nimeni nu a făcut ceva atât de scandalos încât să se implice opinia publică.

— Codul Uniform nu se aplică elevilor, cel puțin nu partea asta a lui.

— Dar se aplică profesorilor. Vi se aplică *dumneavoastră*, în caz că astăzi ați ascultat de vreun ordin ilegal sau incorect. Cum ar fi... știu și eu... să nu faceți nimic în caz că izbucnește o bătaie la baie? Doar pentru că superiorul dumneavoastră v-a spus să lăsați un copil mai mare să îl bată pe unul mai mic.

Dacă informația îl deranjă pe Dimak, el nu lăsa să se vadă. Rămase pe coridor privind cum Bean intră în dormitorul Armatei Dragon.

Înăuntru era nebunie. Dragonii se simțeau neajutorați și proști, furioși și umiliți. Bonzo Madrid fusese mai deștept decât ei! Bonzo îl prinsese pe Ender singur! Unde erau soldații lui Ender când avea nevoie de ei?

Dură mult până să se liniștească spiritele. În tot acest timp Bean stătu în patul lui, cu gândurile lui. Ender nu câștigase doar o luptă. Nu se apăraseră numai și apoi plecase. Ender îl omorâse. O lovitură atât de devastatoare, încât dușmanul să nu mai vină niciodată, niciodată după el.

Ender Wiggin, tu ești cel născut să fii comandantul flotei care va apăra Pământul de A Treia Invazie. Pentru că de așa ceva avem nevoie – cineva care să lovească cât mai brutal posibil, țintind perfect și fără să-i pese de consecințe. Război total.

Eu nu sunt ca Ender Wiggin. Sunt doar un copil al străzii al cărui singur talent e să supraviețuiască. Indiferent cum. Singura dată când am fost într-un pericol real, am fugit ca o veveriță și m-am adăpostit la sora Carlotta.

Ender a intrat singur în bătălie. Eu intru singur doar în ascunzătoarea mea. Sunt un tip care ține discursuri curajoase pe mesele de la popotă. Ender e un tip care își înfruntă dușmanul în pielea goală și îl copleșește în ciuda tuturor pronosticurilor.

Indiferent ce gene ar fi modificat ca să mă facă pe mine, nu au fost

cele care trebuiau.

Ender aproape că a murit din cauza mea. Pentru că l-am înfuriat pe Bonzo. Pentru că nu am reușit să stau de pază în momentul crucial. Pentru că nu m-am oprit ca să gândesc ca Bonzo și să-mi dau seama că o să aștepte ca Ender să fie singur la duș.

Dacă Ender ar fi murit astăzi, ar fi fost din nou vina mea.

Ar fi vrut să omoare pe cineva.

Nu pe Bonzo. Bonzo era mort deja.

Ahile. Pe el trebuia să-l omoare. Iar dacă Ahile ar fi fost în acel moment acolo, Bean ar fi încercat. Poate ar fi și reușit, dacă furia violentă și disperarea umilinței ar fi fost suficiente să depășească avantajul mărimii și experienței pe care le-ar fi putut avea Ahile. Și dacă Ahile l-ar fi ucis pe Bean, nu era decât ceea ce merita Bean pentru că-l dezamăgise complet pe Ender Wiggin.

Simți patul scuturându-se. Nikolai sărise peste spațiul dintre paturile de sus.

— E-n regulă, murmură Nikolai, atingând umărul lui Bean.

Bean se rostogoli pe spate ca să-l privească pe Nikolai.

— Oh, zise Nikolai, credeam că plângi.

— Ender a câștigat, spuse Bean. De ce-aș plânge?

— Moartea băiatului nu a fost necesară.

— Moartea băiatului nu a putut fi prevăzută.

— Dar ar fi putut fi.

— Întotdeauna poți prevedea lucruri care s-au întâmplat deja. La urma urmelor, sunt copii. Nu am anticipat un asemenea nivel al violenței.

— Nu vă cred. Cred că exact la un asemenea nivel al violenței vă așteptați. Ați pus asta la cale. Îl considerați un experiment reușit.

— Nu-ți pot controla părerile. Pot doar să nu fiu de acord cu ele.

— Ender Wiggin e pregătit să fie transferat la Școala de Comandă. Țsta este raportul meu.

— Am un raport distinct de la Dap, profesorul desemnat să-l urmărească cel mai îndeaproape. Și acel raport – pentru care nu vor exista sancțiuni împotriva căpitanului Dap – îmi spune că Andrew Wiggin este „nepotrivit pentru serviciul militar din punct de vedere psihologic”.

— Dacă este, ceea ce mă îndoiesc, este numai temporar.

— Cât timp crezi că avem? Nu, colonel Graff, pentru moment suntem nevoiți să considerăm acțiunile tale în privința lui Wiggin drept un eșec, iar pe băiat terminat nu numai pentru scopurile noastre, dar și, probabil, pentru oricare altele. Deci, dacă asta se poate face fără alte crime, vreau ca celălalt să fie promovat. Îl vreau la Școala de Comandă cât mai repede posibil, dacă nu imediat.

— Foarte bine, domnule. Deși trebuie să vă spun că eu consider că Bean nu prezintă încredere.

— De ce, pentru că încă nu l-ai transformat într-un ucigaș?

— Pentru că nu e uman, domnule.

— Diferența genetică e în cadrul variațiilor obișnuite.

— Este fabricat artificial, iar cel care l-a fabricat e un criminal, ca să nu mai vorbim că e un nebun cu acte-n regulă.

— Aș putea considera un pericol dacă tatăl lui ar fi un criminal. Sau mama lui. Dar doctorul lui? Băiatul e exact ceea ce ne trebuie, și trebuie să-l obținem cât putem de repede.

— E imprevizibil.

— Și Wiggin nu e?

— E mai puțin imprevizibil, domnule.

— Un răspuns foarte grijuliu, având în vedere că tocmai ai insistat că crima de azi nu putea fi prevăzută.

— Nu a fost crimă, domnule!

— Atunci, moartea.

— Temperamentul lui Wiggin e cunoscut, domnule, al lui Bean nu.

— Am raportul lui Dimak – pentru care, iarăși, nu va fi...

— Pedepsit, știu, domnule.

— Comportarea lui Bean în timpul acestor evenimente a fost exemplară.
— Atunci, raportul căpitanului Dimak e incomplet. Nu v-a informat că e posibil ca Bean să fi fost cel care l-a provocat pe Bonzo la violență, încălcând securitatea și informându-l că armata lui Ender e compusă din elevi excepționali?

— Asta a fost un act cu consecințe imprevizibile.

— Bean acționa pentru a-și salva propria viață, și făcând asta a mutat pericolul pe umerii lui Ender Wiggin. Că mai târziu a încercat să micșoreze pericolul nu schimbă faptul că atunci când Bean e pus sub presiune se transformă într-un trădător.

— Dur limbaj!

— Asta o spune un om care tocmai a numit un act evident de autoapărare „crimă”?

— Ajunge! Ești eliberat din poziția de comandant al Școlii de Luptă pe durata așa-zisei odihne și recuperări a lui Ender Wiggin. Dacă Wiggin își revine suficient pentru a merge la Școala de Comandă, poți veni cu el ca să continui să influențezi educația copiilor pe care îi aducem aici. Dacă nu, poți aștepta Curtea Marțială pe Pământ.

— Când sunt eliberat efectiv?

— Când te urci în navetă cu Wiggin. Maiorul Anderson va rămâne comandant activ.

— Foarte bine, domnule. Wiggin se va întoarce la pregătire, domnule.

— Dacă o să-l mai vrem.

— Când o să vă reveniți din spaima pe care am simțit-o cu toții la nefericita moarte a lui Madrid, o să vă dați seama că am dreptate, că Ender e singurul candidat viabil, acum mai mult decât oricând.

— Îți îngădui acest pariu. Și, dacă vei avea dreptate, îți urez baftă în munca cu Wiggin. Ești liber.

Ender mai avea încă prosopul când intră în dormitor. Bean îl văzu stând în ușă, cu un rictus chinuit pe față, și se gândi: știe că Bonzo e mort, și asta îl ucide.

— Salut, Ender, zise Supă Fierbinte, care stătea lângă ușă împreună cu ceilalți șefi de pluton.

— Avem antrenament în seara asta? întrebă unul dintre soldații mai tineri.

Ender îi dădu lui Supă Fierbinte o bucată de hârtie.

— Cred că asta înseamnă nu, șopti Nikolai.

Supă Fierbinte o citi.

— Nenorociții! Două deodată?

Tom Nebunul privi peste umărul lui.

— Două armate?

— O să se-mpiedice între ei, zise Bean.

Ce-l înspăimânta mai mult la profesori nu era stupiditatea ideii de a

combina armatele, un joc a cărui ineficacitate fusese dovedită în mod repetat de istorie, ci mai degrabă mentalitatea din-nou-pe-cai care îi făcea să-l preseze și mai mult pe Ender, în special de data asta. Nu puteau vedea cât rău îi fac? Scopul lor era să-l pregătească sau să-l distrugă? Pentru că era pregătit de mult timp. Ar fi trebuit să fie promovât de la Școala de Luptă săptămâna trecută. Și acum îi dau încă o luptă, una complet lipsită de sens, când e deja dincolo de limita disperării?

— Trebuie să mă schimb, zise Ender. Adunați-i și pregătiți-i. Ne întâlnim acolo, la poartă.

Bean simți în vocea lui o totală lipsă de interes. Nu, ceva mai adânc decât atât. Ender nu voia să câștige această luptă.

Ender se întoarse să plece. Văzură toți sângele de pe cap, de pe umeri, de pe spate. Plecă.

Ignorară cu toții sângele. Așa trebuia.

— Două armate de căcat! strigă Tom Nebunul. O să-i facem arșice!

Părea a fi consensul general atunci când își îmbrăcară uniforme.

Bean înghesui bobina de monofilar la brâul costumului de luptă. Dacă Ender avea nevoie de un truc, acum era momentul, când nu-l mai interesa să câștige.

După cum promisese, Ender li se alătură înainte ca poarta să se deschidă – doar cu puțin înainte. Trecu pe coridorul unde soldații erau aliniați, privindu-l cu dragoste, cu respect, cu încredere. Cu excepția lui Bean, care îl privea îndurerat. Ender Wiggin nu era un titan. Era perfect normal, iar povara lui titanică era prea mare pentru el. Și totuși o purta. Până acum.

Poarta deveni transparentă.

Exact în fața porții erau patru stele unite între ele, blocându-le complet vederea în sala de luptă. Ender va trebui să-și desfășoare forțele orbește. Din câte știa, adversarul intrase în sală cu cincisprezece minute în urmă. După cum bănuia, erau plasați așa cum își plasase și Bonzo armata, doar că de data asta era suficient ca poarta să fie înconjurată de soldați inamici.

Dar Ender nu spuse nimic. Stătea doar, privind bariera.

Bean se așteptase întrucâtva la asta. Era gata. Ceea ce făcu nu fu atât de evident – înaintă doar până la poartă în dreptul lui Ender. Dar știa că de atât era nevoie. Să-i amintească.

— Bean, rosti Ender. Ia-ți băieții și spune-mi ce-i dincolo de stele.

— Da, *domnule*.

Scoase bobina de monofilar de la brâu, și împreună cu cei cinci soldați ai lui sări scurt de la poartă pe stea. Imediat poarta prin care tocmai trecuse deveni plafonul, iar steaua, podea. Bean își legă monofilarul de talie în timp ce băieții desfășurară cablul, formând colaci slabi pe stea. Când ajunseră la o treime, Bean spuse că era

suficient. Bănuia că cele patru stele erau de fapt opt, formând un cub perfect. Dacă se înșela, va avea prea mult cablu și se va lovi de plafon în loc să treacă în spatele stelei. Se puteau întâmpla lucruri și mai rele.

Se lăsă să alunece pe muchia stelei. Avusese dreptate, era un cub. În încăpere era prea întuneric ca să vadă ce fac celelalte armate, dar se părea că fac manevre. Aparent, nu se dăduse startul. Îi raportă repede lui Ducheval, care îi raportă lui Ender în timp ce Bean își făcea cascadoria. Fără îndoială, Ender trebuia să înceapă imediat să-și aducă armata, înainte de pornirea cronometrului.

Bean se aruncă în jos de pe plafon. Deasupra, plutonul lui ținea bine de celălalt capăt al monofilarului, asigurându-se că se desfășoară corect și se oprește brusc.

Bean nu se bucură de lovitura din stomac când cablul se tensionă, dar simți un fel de excitație când viteza creșcu odată cu schimbarea bruscă a direcției spre sud. Putea să vadă focurile îndepărtate ale inamicilor care trăgeau în el. Trăgeau doar soldații dintr-o jumătate a zonei inamice.

Când monofilarul atinse următoarea muchie a cubului viteza creșcu din nou, și acum se îndrepta în sus într-un arc care, pe moment, păru că o să răzuiască plafonul. Apoi veni ultima muchie, și el o zbughi în spatele stelei, unde fu prins cu dexteritate de plutonul său. Bean mișcă brațele și picioarele ca să arate că nu pățise nimic în timpul manevrei. Putea doar să ghicească ce gândea inamicul despre mișcărilor sale magice în plin aer. Important era că Ender nu intrase pe poartă. Timpul alocat probabil se scursese.

Ender trecu singur prin poartă. Bean raportă cât putu de repede.

— E semiîntuneric, dar destulă lumină ca să putem fi depistați ușor după fosforescența costumelor. Cum nu se poate mai rău. De la stele și până la poarta lor nu-i niciun obstacol. În dreptul porții lor, au un pătrat din opt stele. N-am văzut pe nimeni, în afara celor care spionau din spatele stelelor. Stau acolo și ne așteaptă.

Din depărtare, auzeau adversarii care începuseră să strige.

— Hei! Ne e foame, veniți să ne dați papa! Aveți funduri late! Funduri de Dragoni!

Bean își continuă raportul, dar habar n-avea dacă Ender îl ascultă.

— Au tras în mine doar dintr-o jumătate din spațiul lor. Asta înseamnă că cei doi comandanți nu s-au pus de acord, și niciunul dintre ei nu are comanda supremă.

— Într-un război adevărat, spuse Ender, orice comandant cu o fărâmă de creier s-ar retrace ca să-și salveze armata.

— Ce dracu'! făcu Bean. E doar un joc.

— A încetat să mai fie un joc atunci când au încălcat regulile.

Asta nu e bine, gândi Bean. Cât timp mai aveau ca să-și aducă armata pe poartă?

— Atunci, încalcă-le și tu.

Îl privi în ochi pe Ender, cerându-i să se trezească, să fie atent, să acționeze.

Expresia amorțită dispăru de pe fața lui Ender. Rânji. Se simți teribil de bine văzând asta.

— OK. De ce nu? Ia să vedem cum reacționează în fața unei formațiuni.

Ender începu să-și cheme restul armatei să treacă prin poartă. Urmau să se îngheșuie pe stea, dar nu aveau de ales.

După cum se dovedi, planul lui Ender era să folosească o altă idee stupidă de-a lui Bean, pe care îl văzuse exersând-o. Un scut din soldați înghețați, controlat de oamenii lui Bean, care rămâneau neînghețați în spatele lor. După ce-i spuse lui Bean ce voia să facă, Ender se alătură formației ca un soldat de rând și-l lăsă pe Bean să se ocupe de organizare.

— E show-ul tău, spuse.

Bean nu se așteptase ca Ender să facă așa ceva, dar avea întrucâtva sens. Ender nu voia să ia parte la această luptă; rămânând doar o parte a scutului de soldați înghețați, împins în bătlie de altcineva, era cel mai aproape de starea de somnolență.

Bean se apucă imediat de lucru, construind scutul din patru părți, fiecare din câte un pluton. Plutoanele A, B și C aliniară câte patru și trei băieți, având brațele împletite cu ale celor de lângă ei, cei trei din rândul superior se prinseră cu degetele de la picioare sub brațele celor de dedesubt. Când toți fură bine fixați, Bean și plutonul său îi înghețară. Apoi fiecare dintre oamenii lui Bean apucară câte una din secțiunile scutului și, având grijă să se miște încet astfel ca inerția să nu scoată scutul de sub controlul lor, se ridicară de pe stea și manevrară ușor până sub ea. Apoi îi reuniră într-un singur scut, echipa lui Bean constituind legăturile.

— Când ați pregătit asta? întrebă Basculă, șeful plutonului E.

— N-am mai făcut asta niciodată, răspunse Bean încrezător. Am făcut salturi și conexiuni cu scuturi dintr-un om, dar șapte oameni de fiecare? E ceva nou și pentru noi.

Basculă râse.

— Iar Ender face parte din scut ca toți ceilalți. Asta înseamnă încredere, Bean, băiatule.

Înseamnă disperare, gândi Bean. Dar nu simți nevoia să spună asta cu voce tare.

Când fu gata, plutonul E își ocupă poziția în spatele scutului și, la comanda lui Bean, împinse cât putu de tare.

Scutul pluti în jos spre poarta adversă cu viteză destul de mare. Focul inamic, deși intens, lovi numai soldații deja înghețați din față. Plutonul E și echipa lui Bean continuă să se miște, foarte ușor, dar

suficient ca vreo rază rătăcită să nu-i poată îngheța. Și reușiră chiar să răspundă focului, lovind câțiva soldați inamici și forțându-i să stea adăpostiți.

Când Bean considera că erau cât puteau de departe înainte ca Grifonii sau Tigrii să lanseze un atac, ordonă echipei sale să se împrăstie, făcând ca cele patru secțiuni ale scutului să se separe și ele îndreptându-se acum spre colțurile stelei după care erau adunați Grifonii și Tigrii. Plutonul E se repezi cu scuturile, trăgând nebunește, încercând să compenseze faptul că erau depășiți numeric.

Numărând până la trei, cei patru membri ai echipei lui Bean care plecaseră cu fiecare scut se lansară din nou, de data asta în jos și spre centru, astfel încât să li se poată alătura lui Bean și Ducheval, cu un impuls care să-i ducă direct spre poarta inamică.

Își păstrară trupurile rigide, *fără* să tragă, și tactica funcționă. Erau toți mici; se aflau evident în derivă, mișcându-se fără vreun scop precis; inamicul îi consideră soldați înghețați sau nici nu-i observă. Câțiva fură atinși parțial de raze rătăcite, dar nici atunci nu se mișcară, și inamicul îi ignoră în curând.

Când ajunseră la poarta inamică, încet, fără să rostească vreun cuvânt, Bean plasă patru dintre ei cu căștile în colțurile porții. Apăsară, ca în ritualul încheierii jocului, iar Bean îl împinse pe Ducheval, trimitându-l prin poartă în timp ce el ricoșă din nou în sus.

Luminile din sala de luptă se aprinseră. Armele încetară să funcționeze. Lupta se încheiase.

Grifonilor și Tigrilor le trebuiră câteva momente ca să înțeleagă ce se întâmplase. Dragonilor le rămăseseră doar câțiva soldați care nu erau înghețați sau scoși din luptă, în timp ce majoritatea lor erau nevătămați, întrucât aplicaseră strategii defensive. Bean știa că dacă vreunul dintre ei ar fi fost agresiv, strategia lui Ender nu ar fi funcționat. Dar văzându-l pe Bean zburând în jurul stelei, făcând imposibilul, și apoi privind ciudatul scut apropiindu-se încet, fuseseră intimidați și rămăseseră inactivi. Legenda lui Ender era atât de puternică, încât nu îndrăzniseră să-și angajeze forțele de teamă să nu cadă în capcană. Doar că... *aceasta* era capcana.

Maiorul Anderson intră pe ușa profesorilor.

— Ender! strigă.

Ender era înghețat; putu răspunde doar mormăind puternic printre fălcile înțepenite. Un sunet pe care comandantii învingători rareori trebuiau să-l facă.

Folosind cârligul, Anderson pluti până la Ender și-l dezgheță. Bean se afla la distanță de o jumătate de sală, dar putu auzi cuvintele lui Ender, atât de clar vorbea, atât de liniște era.

— V-am învins din nou, domnule.

Membrii echipei lui Bean își întoarseră ochii spre el, evident

întrebându-se dacă nu era supărat că Ender își asuma o victorie care fusese concepută și executată în întregime de Bean. Dar Bean înțelegea ce spusese Ender. Nu vorbea despre victoria asupra Armatelor Grifon și Tigru. Vorbea despre o victorie asupra profesorilor. Iar această victorie fusese decizia de a-i încredința armata lui Bean și de a sta deoparte. Dacă credeau că îl supuseseră pe Ender testului suprem, punându-l să lupte cu două armate imediat după lupta personală pentru supraviețuire din baie, atunci îi învinsese – evitase testul.

Și Anderson știa la ce se referea Ender.

— Prostii, Ender, zise Anderson. Vorbea încet, dar în sală era atât de liniște, încât și cuvintele lui puteau fi auzite. Te-ai luptat cu Grifonii și cu Tigrii.

— Cât de prost mă credeți? zise Ender.

Chiar așa, își spuse Bean în sinea lui. Anderson se adresa întregului grup.

— După această manevră, regulamentul se modifică. Pentru a deschide poarta, e necesar ca toți soldații inamicului să fie scoși din luptă sau înghețați.

— Reguli? murmură Ducheval intrând prin poartă.

Bean rânji la el.

— Oricum, nu ținea decât prima dată, zise Ender.

Anderson îi întinse cârligul lui Ender. În loc să-și dezghețe soldații unul câte unul, și abia apoi să dezghețe dușmanii, Ender comandă ca toți să fie dezghețați deodată, apoi îi dădu înapoi cârligul lui Anderson, care îl luă și se îndepărtă de centrul sălii, unde aveau loc de obicei ritualurile sfârșitului de joc.

— Hei, strigă Ender. Ce va fi data viitoare? Armata mea într-o cușcă, fără arme, împotriva tuturor armatelor din școală? Ce-ar fi să egalăm puțin șansele?

Atât de mulți soldați își murmurară acordul, încât se auzi tare, și nu din direcția Armatei Dragon. Dar Anderson păru să nu le dea atenție.

William Bee din Armata Grifon spuse ceea ce gândeau cu toții.

— Ender, dacă tu ești de cealaltă parte, șansele n-o să fie egale indiferent care ar fi condițiile.

Armatele aprobă zgomotos, mulți soldați râseră, iar Talo Momoe, pentru a nu fi surclasat de Bee, începu să bată ritmic din palme.

— Ender Wiggin! strigă.

Ceilalți băieți preluară ovațiile.

Dar Bean știa adevărul – știa, de fapt, ceea ce știa Ender. Că indiferent cât de bun ar fi un comandant, cât de talentat, indiferent cât de pregătită ar fi armata lui și de buni locotenenții, indiferent cât de curajoasă și înflăcărată lupta, victoria este aproape întotdeauna de partea celui care provoacă cele mai mari pagube. Uneori David îl învinge pe Goliat, și oamenii nu uită asta. Dar deja există o mulțime

de omuleți pe care Goliat i-a făcut una cu pământul. Nimeni nu cântă cântece despre aceste lupte, pentru că știu că acesta este rezultatul cel mai probabil. Nu, este rezultatul inevitabil, cu excepția miracolelor.

Gândacii nu știu și nu le pasă cât e de legendar comandantul Ender în ochii oamenilor lui. Navele oamenilor nu au trucuri magice ca monofilarul lui Bean cu care să-i zăpăcească pe Gândaci, cu care să-i scoată din ritm. Ender știa asta. Ce-ar fi fost dacă David nu ar fi avut o praștie, o mână de pietre și timpul să le arunce? La ce ar fi folosit atunci țințirea lui excelentă?

Da, era bine, era corect ca soldații tuturor celor trei armate să-l aclame pe Ender, să-i scandeze numele în timp ce el plutea spre poarta inamică, unde îl așteptau Bean și echipa lui. Dar în final asta nu însemna nimic, doar că toată lumea și-ar fi pus prea multe speranțe în talentul lui Ender. Ar fi făcut și mai grea povara lui Ender.

Dacă aș putea aș prelua o parte din ea, își spuse Bean în sinea lui. Ca astăzi, poți să mi-o dai mie și eu o să te ajut, dacă pot. Nu trebuie să faci asta singur.

Dar chiar în timp ce gândea așa, Bean știu că nu e adevărat. Dacă acest lucru putea fi făcut, Ender era cel care va trebui s-o facă. Toate acele luni în care Bean refuzase să-l vadă pe Ender, se ascunsese de el, fuseseră din cauză că nu putea înfrunta faptul că Ender era ceea ce Bean își dorise întotdeauna să fie – genul de persoană în care îți poți pune toate speranțele, care poate să-ți aline toate temerile, și care nu te trădează.

Vreau să fiu băiatul care ești tu, gândi Bean. Dar nu vreau să trec prin ce ai trecut tu ca să ajungi aici.

Și apoi, în timp ce Ender trecea prin poartă, iar Bean îl urma, Bean își reaminti cum stătea la rând în spatele lui Poke, al Sergentului sau al lui Ahile pe străzile din Rotterdam, și aproape îi veni să râdă când se gândi: nu vreau să trec nici prin ce a trebuit eu să trec ca să ajung aici.

Afară pe coridor, Ender plecă fără să-și mai aștepte soldații. Dar nu mergea repede, și în curând ei îl prinseră din urmă, îl înconjurară, îl opriră doar prin entuziasmul lor. Numai tăcerea, pasivitatea lui îi opriră să-și dea frâu liber emoției.

— Diseară avem antrenament? Întrebă Tom Nebunul.

Ender clătină din cap.

— Mâine dimineață?

— Nu.

— Atunci când?

— Niciodată, în ceea ce mă privește.

Nu auziseră toți, dar cei care auziră începură să murmure.

— Hei, asta nu-i cinstit, zise un soldat din plutonul B. Nu-i vina noastră că profesorii strică jocul. Nu poți renunța să ne-nveți pentru

că...

Ender izbi cu palma de perete și strigă:

— Nu-mi mai pasă de joc!

Se uită la ceilalți soldați, le întâlni privirile, refuzând să se prefacă că nu au auzit.

— Înțelegeți? Apoi șopti: Jocul s-a terminat.

Se îndepărtă.

Unii băieți vrură să-l urmeze, făcură câțiva pași. Dar Supă Fierbinte îi apucă pe vreo doi de gulerul costumelor și le spuse:

— Lăsați-l în pace. Nu vedeți că vrea să fie singur? Bineînțeles că vrea să fie singur, gândi Bean. Astăzi a ucis un copil, și chiar dacă nu cunoaște finalul, știe care a fost miza. Profesorii au vrut să-l lase să înfrunte moartea fără niciun ajutor. De ce te-ai mai juca cu ei? Bravo ție, Ender.

Dar nu și nouă, tu nu ești tatăl nostru sau ceva de genul ăsta. Ești mai mult ca un frate, iar treaba cu frații e să faci cu rândul de pază. Câteodată trebuie să stai jos și să fii fratele păzit.

Molo Musca îl conduse înapoi în dormitor. Bean îl urmă, dorind să fi putut merge cu Ender, să-i vorbească, să-l asigure că e perfect de acord cu el, că înțelege. Dar ar fi fost patetic, își dădu seama Bean. De ce i-ar păsa lui Ender dacă îl înțelege sau nu? Sunt doar un copil, doar unul din armata lui. Mă cunoaște, știe cum să mă folosească, dar ce-i pasă dacă eu îl cunosc pe el?

Bean se urcă în pat și găsi un bilet.

TRANSFER – BEAN – ARMATA IEPURE
COMANDANT

Era armata lui Carn Carby. Carn fusese înlăturat de la comandă? Era un tip de treabă – nu un mare comandant, dar de ce nu putuseră aștepta până la absolvire?

Pentru că s-a terminat cu școala asta, de-aia. Avansează pe oricine consideră că ar avea nevoie de experiență la comandă, și acordă certificatul de absolvire altor elevi ca să le facă loc. Poate că am Armata Iepure, dar pariez că nu pentru mult timp.

Scoase pupitrul, vrând să se înregistreze ca Graff și să verifice dosarele. Să afle ce se întâmpla cu fiecare. Dar utilizatorul Graff nu funcționa. Se pare că nu mai consideraseră util să-i permită lui Bean accesul în interior.

Din spatele camerei se auzea gălăgia băieților mari. Bean auzi vocea lui Tom Nebunul ridicându-se deasupra celorlalți.

— Vrei să spui că eu ar trebui să descopăr cum să bat Armata Dragon?

Cuvintele ajunseră până în față. Șefii de plutoane și secunzii primiseră toți ordine de transfer. Fiecăruia dintre ei i se dăduse comanda unei armate. Dragonii erau împrăștiați.

După un minut de haos, Molo Musca îi conduse pe ceilalți șefi de plutoane printre paturi, spre ușă. Desigur – trebuiau să-i spună lui Ender ce-i făceau acum profesorii.

Dar spre surprinderea lui Bean, Musca se opri la patul lui și-și ridică privirea spre el, apoi se uită la ceilalți șefi de plutoane din spatele lui.

— Bean, cineva trebuie să-i spună lui Ender.

Bean aprobă din cap.

— Ne-am gândit... fiindcă ești prietenul lui...

Bean nu lăsa să i se citească nimic pe față, dar era uluit. Eu? Prietenul lui Ender? Nu mai mult decât altcineva din această cameră.

Apoi își dădu seama. În cadrul armatei, Ender avea dragostea și admirația tuturor. Și toți știau că Ender are încredere în ei. Dar numai Bean fusese confidentul lui, când Ender îi dăduse echipa specială. Iar când Ender nu mai voise să joace, lui Bean îi încredințase armata. Bean era cel mai apropiat de a-i fi prieten de când Ender primise comanda Dragonilor.

Bean privi spre Nikolai, care zâmbi cu toată gura. Nikolai îl salută și mimă cu buzele cuvântul „comandant”.

Bean îi răspunse la salut, dar nu putu zâmbi, știind ce însemna asta pentru Ender. Dădu din cap către Molo Musca, apoi coborî din pat și ieși pe ușă.

Nu se duse direct la camera lui Ender, ci la Carn Carby. Nu-i răspunse nimeni. Se îndreptă spre dormitorul Iepurilor și bătu la ușă.

— Unde e Carn? întrebă.

— A absolvit, spuse Itu, șeful plutonului A al Iepurilor. A aflat acum o jumătate de oră.

— Aveam luptă.

— Știu – cu două armate deodată. Ați câștigat, așa-i?

Bean aprobă din cap.

— Pariez că nu numai Carn a absolvit mai devreme.

— Mulți comandanți, spuse Itu. Mai mult de jumătate.

— Inclusiv Bonzo Madrid? Adică, a absolvit și el?

— Asta spune nota oficială. Itu ridică din umeri: Toată lumea știe ce înseamnă asta: Bonzo probabil a fost înghețat. Adică, nici măcar nu au afișat unde e trimis. Doar „Cartagena”. Orașul lui natal. Nu-nseamnă asta că e înghețat? Dar profesorii pot să spună cum vor.

— Pariez că în total au absolvit nouă, zise Bean. Așa-i?

— Aha, făcu Itu. Nouă. Știi tu ceva?

— Vești proaste, cred, spuse Bean. Îi arătă lui Itu ordinul de transfer.

— *Santa merda*, zise Itu.

Apoi salută. Nu cu sarcasm, dar nici entuziast.

— Vrei să le spui tu celorlalți? Dă-le o șansă să se obișnuiască cu ideea înainte de a mă prezenta cu adevărat. Trebuie să vorbesc cu

Ender. Poate că știe deja că i s-au luat toți liderii și li s-au dat armate. Dar dacă nu știe, trebuie să-i spun.

— Toți șefii de plutoane Dragoni?

— Și toți secunzii.

Se gândi să spună: „Îmi pare rău, Iepurilor, că v-ați ales cu mine”. Dar Ender n-ar fi spus niciodată ceva care să-l minimalizeze. Iar dacă Bean urma să fie comandant, nu putea începe cu scuze.

— Carn Carby cred că v-a organizat bine, zise Bean, deci nu mă aștept să schimb vreun șef de pluton în prima săptămână, oricum până văd cum merg lucrurile cu adevărat și hotărâsc în ce formă suntem pentru viitoarele bătălii, pe care o să începem să le avem, căci cei mai mulți comandanți sunt puștii antrenați la Dragoni.

Itu înțelese imediat.

— La naiba, o să fie ciudat, nu-i așa? Ender v-a antrenat pe voi toți, iar acum o să vă luptați între voi.

— Un lucru e sigur, zise Bean. Nu am de gând să transform Iepurii într-o copie a Dragonilor lui Ender. Nu suntem aceiași oameni și nu ne luptăm cu aceiași adversari. Iepurii sunt o armată bună. Nu trebuie să copiem pe nimeni.

Itu rânji.

— Chiar dacă sunt doar prostii, domnule, sunt prostii de primă mână. O să transmit mai departe.

Salută. Bean răspunse salutului. Apoi alergă spre camera lui Ender.

Salteaua, păturile și perna lui Ender fuseseră aruncate pe coridor. Pe moment, Bean se întrebă de ce. Apoi văzu că așternuturile și salteaua erau încă umede și pline de sânge. Apă de la dușul lui Ender. Sânge de la fața lui Bonzo. Probabil că Ender nu le voia în cameră.

Bean bătu la ușă.

— Pleacă, zise Ender încet.

Bean bătu din nou. Și din nou.

— Intră, zise Ender.

Bean puse palma pe scannerul ușii.

— Pleacă, Bean.

Bean dădu din cap. Înțelegea sentimentul. Dar trebuia să-și transmită mesajul. Așa că-și coborî privirea și așteptă ca Ender să-l întrebe ce vrea. Sau să țipe la el. Orice voia Ender. Pentru că ceilalți șefi de plutoane nu aveau dreptate. Bean nu avea nicio relație specială cu Ender. Nu în afara jocului.

Ender nu spuse nimic. Și continuă să nu spună nimic.

Bean își ridică privirea din pământ și-l văzu pe Ender studiindu-l. Fără furie. Doar... privea. Oare ce vede la mine, se întrebă Bean. Cât de bine mă cunoaște? Ce crede despre mine? Cât valorez în ochii lui?

Asta probabil Bean nu va ști niciodată. Și venise aici cu alt scop. Era timpul să continue.

Se apropie de Ender cu un pas. Întoarce mâna astfel ca ordinul de transfer să fie vizibil. Nu i-l întinse lui Ender, dar știa că Ender îl va vedea.

— Ești transferat? întrebă Ender.

Glasul îi suna plat. Ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

— La Armata Iepure, spuse Bean.

Ender aprobă.

— Carn Carby e un tip bun. Sper c-o să-ți recunoască valoarea.

Cuvintele îl atinseră pe Bean ca o binecuvântare mult dorită. Își înăbuși emoția care creștea în el. Încă mai avea de transmis mesajul.

— Carn Carby a absolvit azi. A primit ordinul în timpul bătăliei noastre.

— Bun, zise Ender. Și acum cine-i comandantul Iepurilor?

Nu părea prea interesat. Era de așteptat o asemenea întrebare, așa că o puse.

— Eu, zise Bean.

Se simțea jenat; un zâmbet nepotrivit îi înflori pe buze. Ender privi în tavan și dădu din cap.

— Bineînțeles. La urma urmei, n-ai decât cu patru ani sub vârsta regulamentară.

— Nu-i de râs, zise Bean. Nu știu ce se întâmplă aici. Doar că sistemul pare să fi intrat în panică.

— Toate schimbările din joc. Și acum, asta. Nu sunt singurul avansat, să știi. Au absolvit jumătate din comandanți și au promovat o mulțime dintre ai noștri să comande armatele lor.

— Pe cine?

Acum Ender părea interesat.

— Se pare că... pe toți șefii de plutoane și toți secunzii.

— Sigur că da. Dacă au decis să-mi distrugă armata, mi-o decimează. Sunt foarte meticuloși în tot ceea ce fac.

— Tot tu o să-nvingi, Ender. O știm cu toții. Tom Nebunul a zis: „Adică trebuie să mă gândesc cum să-i bat pe Dragoni?” Toți știu că ești cel mai bun.

Cuvintele i se păreau chiar și lui goale. Ar fi vrut să-l încurajeze, dar era convins că Ender știa mai bine. Continuă să se bâlbâie:

— Nu te pot dărâma, indiferent ce-ar...

— Au făcut-o deja.

Ți-ai distrus încrederea, voia Bean să-i spună. Nu e același lucru. Tu nu ești înfrânt. Ei sunt înfrânți. Dar tot ce îi ieșea pe gură erau cuvinte goale, fără vlagă.

— Nu, Ender, nu te pot...

— Nu-mi mai pasă de jocul lor, Bean, zise Ender. N-o să-l mai joc niciodată. S-a terminat cu antrenamentele. S-a terminat cu bătăliile. N-au decât să-și lase bilețelele pe podea, eu nu mă mai duc. Am decis

asta înainte de-a intra în sală azi. De aceea v-am pus să atacați poarta. Nu credeam că voi reuși, dar nu-mi păsa. Voiam o ieșire spectaculoasă.

Știi asta, gândi Bean. Crezi că n-am știut? Dacă e vorba de spectacol, categoric te pricepi.

— Să-i fi văzut fața lui William Bee. Pur și simplu nu reușea să priceapă cum a pierdut, deși mai aveai numai șapte băieți care-și puteau mișca degetele de la picioare, iar el avea doar trei care n-o puteau face.

— De ce să vreau să fi văzut fața lui William Bee? rosti Ender. De ce să vreau să bat pe cineva?

Bean simți cum i se înroșește fața de jenă. Spusese ceva nepotrivit. Doar că... nu știa ce ar fi fost potrivit. Ceva care să-l facă pe Ender să se simtă mai bine. Ceva care să-l facă să înțeleagă cât de iubit și respectat era.

Numai că dragostea și respectul erau o parte a poverii pe care o purta. Bean nu putea spune nimic care să nu-i îngreuneze viața lui Ender. Așa că nu spuse nimic.

Ender își presă palmele pe ochi.

— Bean, azi i-am făcut rău lui Bonzo. L-am lovit rău de tot.

Bineînțeles. Orice altceva nu însemna nimic. Ceea ce-l apăsă pe Ender era acea oribilă luptă din baie. Lupta pe care prietenii tăi, armata ta, nu au făcut nimic s-o prevină. Și te îndurerează nu pericolul în care te-ai aflat, ci răul pe care l-ai făcut apărându-te.

— O merita, zise Bean.

Se cutremură la propriile lui cuvinte. Asta era cel mai bun lucru pe care-l putea găsi? Dar ce altceva ar fi putut spune? Nicio problemă, Ender. Bineînțeles, mie mi s-a părut că e mort, și probabil sunt singurul puști din școală care știe cum arată morții în realitate, dar... nu e nicio problemă! Nu trebuie să-ți faci griji! O merita!

— L-am lovit și l-am pus jos, spuse Ender. Parcă era mort, așa rămăsese. Și tot l-am lovit în continuare.

Deci știa. Și totuși... nu știa cu adevărat. Iar Bean nu avea de gând să-i spună. Erau momente în care prietenii trebuiau să fie absolut sinceri unul cu altul, dar acum nu era unul dintre ele.

— Voiam doar să fiu sigur că n-o să-mi mai facă niciodată vreun rău.

— N-o să-ți facă, spuse Bean. L-au trimis acasă.

— Deja?

Bean îi povesti ceea ce spusese Itu. Tot timpul, avu impresia că Ender simțea că îi ascunde ceva. Cu siguranță era imposibil să-l înșeli pe Ender Wiggin.

— Mă bucur că l-au absolvit, zise Ender.

Ce mai absolvire! O să-l îngroape, sau o să-l incinereze, sau orice se

face acum cu cadavrele în Spania.

Spania. Pablo de Noches, cel care îi salvase viața, venise din Spania. Iar acum un trup se întorcea acolo, un băiat care devenise un criminal în sufletul său, și murise din cauza asta.

Cred c-o iau razna, gândi Bean. Ce contează că și Bonzo era spaniol și Pablo de Noches era spaniol? Ce contează ce e fiecare?

În timp ce aceste gânduri treceau prin mintea lui Bean, continua să se bâlbâie, încercând să vorbească de parcă n-ar fi știut nimic, încercând să-l reasigure pe Ender, dar știind că dacă Ender chiar ar fi crezut că el nu știe nimic vorbele lui n-ar fi avut sens, iar dacă Ender și-ar fi dat seama că Bean doar se prefăce ignoranț, atunci cuvintele lui ar fi fost doar minciuni.

— E adevărat c-a sărit cu toată gașca pe tine?

Bean ar fi vrut să fugă din cameră, atât era de neconvingător, chiar și în propriii săi ochi.

— Nu, răspunse Ender. Am fost doar el și cu mine. A luptat cu onoare.

Bean fu ușurat. Ender era atât de cufundat în sinea sa, încât nici măcar nu înregistrase ce spunea Bean, cât de fals era.

— Eu n-am luptat cinstit, zise Ender. Am luptat ca să câștig.

Da, așa este, gândi Bean. Ai luptat în singurul fel în care merită să lupți, singurul mod care are un rost.

— Și ai făcut-o! L-ai șutat de pe orbită.

Era lucrul cel mai apropiat de adevăr pe care Bean reuși să i-l spună.

Cineva bătu la ușă. Apoi ușa se deschise, imediat, fără a mai aștepta un răspuns. Bean știe că e un profesor încă înainte să se întoarcă – Ender privea mult prea în sus pentru a fi un copil.

Maiorul Anderson și colonelul Graff.

— Ender Wiggin, rosti Graff.

Ender se ridică în picioare.

— Da, domnule.

Indiferența îi revenise în voce.

— Comportamentul tău azi în sală a reprezentat un act de indisciplină care nu dorim să se repete.

Bean nu putu să creadă cât era de stupid. După toate prin câte trecuse Ender – prin ce-l puseseră profesorii să treacă – mai trebuiau să se joace cu el de-a opresorii? Să-l facă să se simtă chiar și acum complet singur? Tipii ăștia erau neînduplecați.

Singurul răspuns al lui Ender fu un „Da, domnule” lipsit de viață. Dar Bean se săturase.

— Sosise momentul să se spună unui profesor ce simțim noi despre ceea ce faceți.

Anderson și Graff nu făcură nici măcar un semn că îl auziseră. În

schimb, Anderson îi întinse lui Ender o foaie de hârtie. Nu un ordin de transfer. Un set întreg de ordine. Ender era transferat în afara școlii.

— Absolvirea? întrebă Bean.

Ender aprobă.

— De ce-au întârziat atât? zise Bean. N-ai decât doi-trei ani sub vârsta minimă. Ai învățat deja să umbli, să vorbești și să te-mbraci singur. Ce le-a mai rămas să te-nvețe?

Totul era o glumă penibilă. Chiar credeau că prostesc pe cineva? Îl dojenești pe Ender pentru insubordonare, dar apoi îl promovezi pentru că vine războiul și nu ai prea mult timp ca să-l pregătești. El reprezintă speranța ta de victorie, și îl tratezi ca pe o murdărie pe care o răzuiești de pe pantof.

— Știi doar că jocul a luat sfârșit, zise Ender. Împături hârtia: Nu-i deloc devreme. Îmi pot anunța armata?

— Nu mai e timp, spuse Graff. Naveta pleacă peste douăzeci de minute. În plus, e preferabil să nu mai vorbești cu nimeni după primirea ordinului de transfer. E mai ușor așa.

— Pentru ei sau pentru voi? întrebă Ender.

Se întoarse spre Bean și-l apucă de mână. Pentru Bean era ca atingerea degetului lui Dumnezeu. Îi trimitea o lumină în suflet. Poate că sunt prietenul lui. Poate că are pentru mine măcar o mică parte din... sentimentele pe care le am eu pentru el.

Apoi totul se termină. Ender îi dădu drumul mâinii. Se întoarse spre ușă.

— Așteaptă, zise Bean. Unde te duci? La Tactică? Navigație? Auxiliare?

— La Școala de Comandă, răspunse Ender.

— *Pre-comandă?*

— Comandă.

Ender ieși pe ușă.

Direct la Școala de Comandă. Școala de elită a cărei locație era secretă. Adulții merg la Școala de Comandă. Înseamnă că bătălia va avea loc foarte curând, dacă se sare peste lucrurile pe care se presupune că ar trebui învățate la Tactică și Pre-comandă.

Îl apucă pe Graff de mânecă.

— Dar nimeni n-ajunge la Școala de Comandă înainte de șaisprezece ani! spuse.

Graff înlătură mâna lui Bean și plecă. Dacă simțise sarcasmul lui Bean, nu lăsase să se vadă.

Ușa se închise. Bean rămase singur în camera lui Ender.

Se uită în jur. Fără Ender acolo, camera nu însemna nimic. Să fie acolo nu însemna nimic. Totuși numai cu câteva zile în urmă, nici măcar o săptămână, Bean fusese acolo și Ender îi spusese că în cele din urmă va avea un pluton.

Dintr-un motiv oarecare lui Bean îi veni în minte momentul în care Poke îi întinsese șase alune. Atunci îi dăduse viața.

Ender îi dăduse lui Bean viața? Era același lucru?

Nu. Poke îi dăduse viața. Ender îi dăduse un sens.

Când Ender era acolo, asta era cea mai importantă cameră din Școala de Luptă. Acum nu era cu nimic mai mult decât o debara.

Bean se întoarse pe coridor în camera care fusese a lui Carn Carby până astăzi. Până acum o oră. Puse palma pe scanner și ușa se deschise. Fusese deja programată.

Camera era goală. Nu era nimic în ea.

Camera asta e a mea, gândi Bean.

A mea, și totuși e goală.

Simți că-l copleșesc emoții puternice. Ar trebui să fie entuziasmat, mândru că a obținut comanda. Dar de fapt nu-i prea păsa de asta. După cum spunea Ender, jocul nu însemna nimic. Bean va face o treabă bună, dar motivul pentru care va avea respectul soldaților săi va fi pentru că va purta o parte din gloria lui Ender, un Napoleon pricăjit umblând în pantofii unui bărbat în timp ce latră ordine cu glas de copil. Drăgălașul Caligula, „Cizmulită”, mândria armatei lui Germanicus. Dar și când purta cizmele tatălui său, acestea rămâneau goale, iar Caligula știa asta, și nimic din ce-ar fi făcut n-ar fi putut schimba lucrurile. Oare asta era nebunia lui?

Pe mine asta n-o să mă înnebunească, gândi Bean. Pentru că eu nu râvnesc la ceea ce are sau la ceea ce este Ender. E suficient că el este Ender Wiggin. Nu trebuie să fiu și eu.

Înțelese ce era acest sentiment care creștea în el, sufocându-l, aducându-i lacrimi în ochi, făcându-i fața să-i ardă, forțând un suspin tăcut. Își mușcă buzele, căutând ca durerea să-i alunge emoția. Nu ajuta. Ender plecase.

Acum că știa ce simțea, se putea controla. Se întinse pe pat și execută rutina de relaxare până când nevoia de a plânge trecu. Ender îi strânsese mâna ca să-și ia rămas-bun. Ender spusese „Sper c-o să-ți recunoască valoarea.” Lui Bean nu-i mai rămăsese nimic de dovedit. Va face tot ce va putea mai bine cu Armata Iepure pentru că poate cândva, în viitor, când Ender va fi pe puntea navei-amiral a flotei umane, Bean va avea vreun rol de jucat, vreo cale să-l ajute. Vreo șmecherie de care Ender va avea nevoie ca să-i zăpăcească pe Gândaci. Așa că le va face profesorilor pe plac, îi va impresiona al naibii de mult, astfel încât ei să continue să-i deschidă ușile, până în ziua când o ușă se va deschide și prietenul său Ender va fi de cealaltă parte a ei, iar el va putea fi din nou în armata lui Ender.

— Aducerea lui Ahile a fost ultima acțiune a lui Graff și știm că a produs serioase îngrijorări. De ce să nu jucăm măcar prudent și să-l mutăm pe Ahile în altă armată?

— Pentru Bean nu e în mod necesar o situație tip Bonzo Madrid.

— Dar nici nu avem vreo asigurare că nu e, domnule. Colonelul Graff a păstrat pentru sine o mulțime de informații. De exemplu multe conversații cu sora Carlotta, despre care nu există niciun raport. Graff știe niște lucruri despre Bean și, putem fi siguri, și despre Ahile. Cred că ne-a întins o capcană.

— Greșit, căpitane Dimak. Dacă Graff a întins o capcană, nu e pentru noi.

— Sunteți sigur?

— Graff nu joacă jocuri birocratice. Nu dă doi bani pe tine și pe mine. Dacă a întins o capcană, e pentru Bean.

— Asta am vrut să spun și eu!

— Îți înțeleg punctul de vedere. Dar Ahile rămâne.

— De ce?

— Testele lui Ahile arată că are un temperament remarcabil de calm. El nu e ca Bonzo Madrid. În consecință Bean nu e în niciun pericol fizic. Stresul pare să fie psihologic. Un test de caracter. Și exact asta e domeniul în care avem cele mai puține date despre Bean, dat fiind refuzul lui de a juca jocul minții și ambiguitatea informațiilor pe care le avem din joaca lui de-a identitatea de profesor. De asta cred că o relație forțată cu sperietoarea lui ar merita urmărită.

— Sperietoare sau nemesis, domnule?

— O să-i monitorizăm îndeaproape. Nu o să ținem adulții atât de departe încât să nu poată interveni la timp, așa cum a aranjat Graff pentru Ender și Bonzo. Se vor lua toate precauțiile. Nu joc ruletă rusească așa cum a făcut-o Graff.

— Ba da, domnule. Singura diferență e că el a știut că are o singură cameră goală, iar dumneavoastră nu știți câte camere sunt goale, fiindcă pistolul l-a încărcat el.

În prima sa dimineată în calitate de comandant al Armatei Iepure, Bean se trezi și văzu o hârtie pe podea. Pe moment fu uluit la gândul că i se dă o bătălie chiar înainte de a-și fi întâlnit armata, dar spre ușurarea sa biletul era despre ceva cu mult mai lămurit.

Datorită numărului mare de noi comandanți, tradiția de a nu participa la masa comandanților înainte de prima victorie este abrogată. Veți lua cina la popota comandanților începând din acest moment.

Avea o logică. Deoarece accelerau programul luptelor tuturor, voiau ca noii comandanți să aibă posibilitatea de a schimba informații chiar de la început. Și, de asemenea, de a fi sub presiunea socială a egalilor lor.

Ținând biletul în mână, Bean și-l aminti pe Ender ținând ordinele, fiecare nouă perversiune a jocului. Doar pentru că ordinul său avea o logică nu făcea ca asta să fie un lucru bun. Nu ceva sacru în jocul însuși îl făcea pe Bean să dezaprobe schimbările de reguli și obiceiuri, dar îl *deranja* felul în care profesorii îi manipulau.

Tăierea accesului la informațiile despre elevi, de exemplu. Problema nu era de ce i-l tăiaseră, nici măcar de ce i-l permisese atît de mult timp. Problema era de ce alți comandanți nu aveau tot atît de multe informații. Dacă se presupunea că ei învățau să conducă, atunci ar fi trebuit să aibă instrumentele conducerii.

Și dacă tot schimbau sistemul, de ce nu scăpau și de lucrurile dăunătoare, distructive pe care le făceau? De exemplu, tabelele cu rezultate din sala de mese. Clasamente și rezultate! În loc să lupte, aceste scoruri îi făceau pe soldați și pe comandanți mai precauți, mai puțin dornici să experimenteze. De aceea se păstrase atît obiceiul ridicol de a lupta în formații – era imposibil ca Ender să fi fost primul comandant care găsisese un stil mai bun. Dar nimeni nu voia să clatine barca, să fie cel care inovează și să plătească prețul, coborînd în clasament. Ar fi fost cu mult mai bine să tratezi fiecare luptă ca o problemă complet separată, și să te simți liber să te angajezi în bătălii ca și cum ar fi *joacă* și nu muncă. Creativitatea și competitivitatea ar fi crescut foarte mult. Iar comandanții nu ar fi trebuit să se gîndească atunci când dădeau ordin unui pluton sau unui individ dacă asta nu ar duce cumva la sacrificarea poziției în clasament a unui anumit soldat în folosul armatei.

Cu toate acestea, cea mai importantă era provocarea inerentă deciziei lui Ender de a respinge jocul. Că fusese promovat înainte de a intra cu adevărat în grevă nu schimba cu nimic faptul că, dacă ar fi făcut-o, Bean l-ar fi sprijinit.

Acum, că Ender plecase, boicotarea jocului nu mai avea sens. În special dacă Bean și ceilalți ar fi putut avansa până într-un punct în care ar putea deveni o parte din flota lui Ender când va avea loc adevărata bătălie. Dar puteau prelua conducerea jocului, îl puteau folosi în propriile lor scopuri.

Astfel, îmbrăcat în noua – și prost croită – uniformă a Armatei Iepure, Bean ajunsese iarăși să fie urcat pe o masă, de data asta în mult mai mica popotă a ofițerilor. Fiindcă discursul lui Bean de data trecută era deja legendă, se auziră râsete și câteva huiduieli când se urcă.

— De unde vii tu, oamenii mănîncă cu picioarele, Bean?

— În loc să te urci pe mese n-ai putea pur și simplu să *crești*, Bean?

— Pune-ți niște picioroaie ca să putem păstra mesele curate!

Dar ceilalți comandanți noi care fuseseră până ieri șefi de plutoane în Armata Dragon nu strigară și nu râseră. Atenția lor respectuoasă se impuse curând, și în încăpere se așternu liniștea.

Bean flutură un braț spre tabela cu rezultate care arăta clasamentul.

— Unde e Armata Dragon? Întrebă.

— Au dizolvat-o, spuse Petra Arkanian. Soldații au fost repartizați la alte armate. Cu excepția celor dintre voi care ați fost Dragoni.

Bean ascultă, păstrându-și părerile pentru el. Nu se putea gândi decât cum cu două seri înainte ea fusese, intenționat sau nu, Iuda care trebuia să-l atragă pe Ender într-o capcană.

— Fără Dragoni, spuse Bean, tabela asta nu înseamnă nimic. Orice rezultate ar avea oricare dintre noi, nu ar mai fi aceleași dacă Dragonii ar mai fi acolo.

— Nu prea putem face mare lucru, zise Blândul Dink.

— Problema nu e că lipsesc Dragonii, zise Bean. Problema e că nu ar trebui să avem tabela asta deloc. *Nu suntem* dușmani unul altuia. *Gândacii* sunt singurul dușman. Noi ar trebui să fim aliați. Ar trebui să învățăm unii de la alții, să ne împărtășim informațiile și ideile. Să ne simțim liberi să experimentăm, să încercăm lucruri noi fără să ne temem că ne vor afecta rezultatele. Tabela de acolo e jocul *profesorilor*, ne face să ne întoarcem unii împotriva altora. Ca Bonzo. Nimeni de aici nu e atât de bolnav de gelozie cum era el, dar, să fim serioși, el a fost creat de aceste clasamente. Era croit să-l omoare în bătaie pe cel mai bun comandant al nostru, cea mai mare speranță a noastră împotriva următoarei invazii a Gândacilor, și de ce? Pentru că Ender l-a umilit în *clasament*. Gândiți-vă la asta! Clasamentul era mai important pentru el decât războiul împotriva Furnicilor!

— Bonzo era nebun, zise William Bee.

— Noi să *nu* fim nebuni, spuse Bean. Haideți să scoatem din joc clasamentele astea. Haideți să luăm luptele una câte una, separat. Încercați tot ce vă trece prin minte ca să câștigați. Și când lupta s-a încheiat, ambii comandanți să se așeze alături și să explice ce au gândit, de ce au făcut ce au făcut, ca să putem învăța unul de la altul. Fără secrete! Toată lumea să încerce totul! La naiba cu clasamentele!

Se auziră murmure aprobatoare, și nu numai din partea foștilor Dragoni.

— Pentru tine e ușor să spui asta, zise Shen. Rezultatele tale sunt făcute să dureze.

— Chiar aici e o problemă. Îmi suspectați motivele, și de ce? Din cauza clasamentului. Dar nu se presupune că într-o zi vom fi comandanți în aceeași flotă? Că vom lucra împreună? Că vom avea încredere unul în altul? Cât de slabă ar fi F.L., dacă toți căpitani de nave, comandanții forțelor de atac și amiralii flotei își vor petrece

timpul făcându-și griji din cauza rezultatelor în loc să lucreze împreună încercând să înfrângă Furnicile! Eu vreau să învăț de la tine, Shen. Nu vreau să concurez cu tine pentru vreo ierarhie pe care profesorii o pun pe perete ca să ne manipuleze.

— Sunt sigură că voi, Dragonii, sunteți preocupați să învățați de la niște învinși ca noi, zise Petra.

Asta era, spus pe față.

— Da! Da, *sunt* preocupat. Tocmai pentru că am fost în Armata Dragon. Suntem aici nouă dintre noi care știm cam numai ce am învățat de la Ender. Ei bine, oricât de genial ar fi fost, nu e singurul din flotă sau măcar din școală care știe totul. Trebuie să învăț cum gândiți voi. Nu am nevoie ca voi să aveți secrete față de mine, și nici voi nu aveți nevoie ca eu să am secrete față de voi. Poate că o parte din ceea ce-l făcea pe Ender să fie atât de bun era că-i lăsa pe toți șefii de pluton să discute între ei, liberi să încerce lucruri noi atât timp cât ne spuneam unul altuia ce făceam.

De data asta fură mai multe aprobări. Chiar și scepticii aprobă gânditori din cap.

— Deci iată ce propun eu. O respingere unanimă a tabelelor, nu numai a celei de aici, ci și a celei din sala de mese a soldaților. Să cădem cu toții de acord să nu-i dăm importanță și gata. Cerem profesorilor să le deconecteze sau să le lase goale. Dacă refuză, aducem cearșafuri să le acoperim, sau aruncăm cu scaunele până le spargem. Nu suntem obligați să jucăm jocul *lor*. Putem prelua controlul asupra educației noastre și să ne pregătim să luptăm cu dușmanul *adevărat*. Trebuie să ne amintim, mereu, cine e dușmanul adevărat.

— Mda, profesorii, zise Blândul Dink.

Toți râseră. Dar apoi Blândul Dink se urcă pe masă alături de Bean.

— Eu sunt primul comandant aici, după ce au absolvit toți cei mai mari. Sunt probabil cel mai în vârstă soldat rămas în Școala de Luptă. Așa că propun să adoptăm propunerea lui Bean chiar acum, și eu o să merg la profesori să le cer să scoată tabelele. Se opune cineva?

Niciun sunet.

— Deci e unanimitate. Dacă la prânz tabelele mai funcționează, aducem cearșafuri să le acoperim. Dacă mai funcționează la cină, nu folosim scaunele ca vandalii, dar refuzăm să ducem armatele la lupte până când tabelele nu sunt scoase.

Alai vorbi din locul în care stătea la rând.

— Asta o să aducă clasamentul la...

Apoi Alai își dădu seama ce spunea, și râse în sinea lui. „La naiba, dar ne-au spălat creierele, nu glumă!”

Bean era încă îmbătat de victorie când, după micul dejun, se

îndreptă spre dormitorul Iepurilor ca să-și întâlnească soldații pentru prima dată în mod oficial. Iepurii aveau program de antrenament la prânz, așa că avea cam o jumătate de oră între micul dejun și primele lecții de dimineață. Ieri când vorbise cu Itu, mintea îi fusese la alte lucruri, aruncând doar o privire superficială la ce se întâmpla în interiorul dormitorului Iepurilor. Dar acum își dădu seama că, spre deosebire de Armata Dragon, toți soldații Iepurilor aveau vârsta regulamentară. Niciunul nu era măcar apropiat de înălțimea lui Bean. Părea păpușa cuiva, și ce era mai rău, se și simțea așa, mergând pe coridorul dintre paturi, văzându-i pe toți acei băieți mari – și câteva fete – privind în jos la el.

La jumătatea drumului se opri și se întoarse spre cei pe lângă care deja trecuse. Ar fi fost mai bine să ridice problema imediat.

— Prima problemă pe care o văd, zise Bean tare, este că sunteți prea înalți.

Nu râse nimeni. Inima lui Bean se opri o clipă. Dar trebuia să continue.

— Eu cresc cât pot de repede. Nu știu ce aș putea face mai mult decât atât.

De data asta auzi câteva chicoteli. Dar era o ușurare că măcar unii dintre ei erau dornici să-i vină în întâmpinare.

— Avem primul antrenament împreună la 10.30. Cât despre prima noastră luptă, nu pot anticipa nimic, dar vă pot spune un lucru – profesorii *nu-mi* vor lăsa cele trei luni tradiționale de la numirea la o nouă armată. La fel și celorlalți comandanți abia numiți. Lui Ender Wiggin i-au lăsat numai câteva săptămâni cu Dragonii înainte de a intra în luptă – iar Dragonii erau o armată nouă, construită din nimic. Iepurii sunt o armată bună, cu un dosar solid. Singura persoană nouă aici sunt eu. Mă aștept ca luptele să înceapă după câteva zile, o săptămână cel mult, și să fie frecvente. Deci în primele ședințe de antrenament voi o să mă învățați pe mine sistemul deja existent. Vreau să văd cum lucrați cu șefii de plutoane, cum colaborează plutoanele între ele, cum răspundeți la ordine, ce comenzi folosiți. O să am câte ceva să vă spun, mai mult privind atitudinea decât tactica, dar în general vreau să vă văd făcând lucruri pe care le-ați făcut întotdeauna sub comanda lui Carn. M-ar ajuta totuși să vă antrenați intens, ca să vă pot vedea forma maximă. Întrebări?

Niciuna. Liniște.

— Încă ceva. Alaltăieri, Bonzo și câțiva dintre prietenii lui l-au pândit pe Ender Wiggin pe coridor. Am văzut pericolul, dar soldații din Armata Dragon erau prea mici ca să se opună găstii adunate de Bonzo. Nu a fost o întâmplare dacă atunci când am avut nevoie de ajutor pentru comandantul meu am venit la ușa Armatei Iepure. Nu era cel mai apropiat dormitor. Am venit la voi pentru că am știut că

aveți în Carn Carby un comandant corect, și am fost convins că armata sa are aceeași atitudine. Chiar dacă nu-i iubeați în mod deosebit pe Ender Wiggin sau Armata Dragon, am știut că n-o să stați deoparte și să lăsați o bandă de derbedei să bată un copil mai mic pe care nu-l puteau învinge cinstit în luptă. Și am avut dreptate în privința voastră. Când ați ieșit din dormitor ca să fiți martori, am fost mândru de ceea ce ați făcut. Acum sunt mândru să fiu unul dintre voi.

Îi reuși. Se întâmplă rar că flatarea să nu reușească, și reușește întotdeauna când e sinceră. Făcându-i să înțeleagă că au câștigat deja respectul lui, o mare parte din tensiune se risipi, căci fără îndoială ei erau îngrijorați că un fost Dragon i-ar putea disprețui pe cei din prima armată pe care o învinsese Ender Wiggin. Acum știau că nu e așa, iar el avea o șansă să le câștige la rândul lui respectul.

Itu începu să bată din palme, și ceilalți băieți i se alăturară. Nu fu o ovație lungă, dar îi dădea de înțeles că ușa era cel puțin întredeschisă.

Ridică mâinile să oprească aplauzele – chiar la timp, pentru că deja se stingeau.

— Aș vrea să vorbesc cu șefii de plutoane pentru câteva minute în camera mea. Ceilalți sunteți liberi până la antrenament.

Aproape imediat, Itu fu lângă el.

— Bună treabă, zise. O singură greșeală.

— Care anume?

— Nu ești singurul nou aici.

— Au transferat la Iepuri unul dintre soldații Dragon?

Pentru o clipă, Bean își permise să spere că era vorba de Nikolai. I-ar fi fost de folos un prieten de încredere. N-avea asemenea noroc.

— Nu, un soldat Dragon e un veteran! Vreau să spun că tipul ăsta e *nou*. A ajuns la Școala de Luptă abia ieri după-amiază, după ce ai trecut tu pe aici.

— Un lansat? Transferat direct într-o armată?

— Of, l-am întrebat despre asta, și a făcut cam aceleași lecții ca noi. A suferit câteva operații chirurgicale pe Pământ, și a studiat în tot acest timp, dar...

— Vrei să spui că e în recuperare după operații?

— Nu, merge bine, e... uite ce-i, n-ai vrea mai bine să-l cunoști? Tot ce vreau să știu e dacă vrei să faci parte dintr-un pluton sau ce?

— Ei, să-l vedem.

Itu îl conduse în partea din spate a dormitorului. Era acolo, în picioare lângă patul lui, cu câțiva centimetri mai înalt decât și-l amintea Bean, cu picioarele acum egale, amândouă drepte. Băiatul pe care ultima dată îl văzuse mângâind-o pe Poke, cu câteva minute înainte ca trupul ei mort să ajungă în râu.

— Salut, Ahile, zise Bean.

— Salut, Bean. Zâmbi cuceritor: Se pare că tu ești cel mai tare aici.

— Așa s-ar zice.

— Voi doi vă cunoașteți? zise Itu.

— Ne-am cunoscut în Rotterdam, răspunse Ahile.

Nu se poate să mi-l fi repartizat din întâmplare. Nu i-am spus decât surorii Carlotta ce a făcut, dar cum să-mi dau seama ce a spus ea F.I.? Poate că l-au adus aici pentru că s-au gândit că fiindcă am trăit amândoi pe străzile din Rotterdam, în aceeași ceată – aceeași familie – eu l-aș putea ajuta să se adapteze mai repede în școală. Sau poate știu că e un criminal care e capabil să păstreze ranchiuna foarte, foarte mult timp, și să lovească atunci când te aștepți mai puțin. Poate știu că mi-a planificat moartea așa cum a planificat-o și pe a lui Poke. Poate că e aici ca să fie un Bonzo Madrid pentru mine.

Numai că eu nu am luat lecții de autoapărare. Și sunt pe jumătate cât el – n-aș putea să sar atât cât să-l lovesc în nas. Orice ar fi încercat să dovedească punându-l pe Ender în pericol, Ender a avut întotdeauna mai multe șanse decât mine să supraviețuiască.

Singurul lucru în favoarea mea este că Ahile își dorește să rămână în viață și să prospere, mai mult decât își dorește răzbunarea. Fiindcă nu uită niciodată ura, nu se grăbește să acționeze. Și, spre deosebire de Bonzo, nu-și va permite să se lase provocat să atace în circumstanțe în care să poată fi identificat drept ucigaș. Atât timp cât el crede că are nevoie de mine și atât timp cât nu sunt singur, probabil sunt în siguranță.

În siguranță. Se cutremură. Și Poke se simțise în siguranță.

— Acolo Ahile a fost comandantul *meu*, spuse Bean. A ținut în viață grupul nostru de copii. Ne-a dus la cantina de caritate.

— Bean e prea modest, zise Ahile. Totul a fost ideea lui. De fapt el ne-a dat ideea să lucrăm împreună. De atunci am învățat multe, Bean. Un an de zile am avut parte numai de cărți și lecții – atunci când nu mi tăiau picioarele și nu-mi pulverizau și nu-mi refăceau oasele. În sfârșit, știu destule ca să înțeleg ce salt ne-ai ajutat tu să facem. De la barbarism la civilizație. Bean e ca o reluare a evoluției omului.

Bean nu era atât de prost încât să nu recunoască o lingueală. În același timp, îi era util acest băiat venit direct de pe Pământ, care știa deja cine era Bean și-și arăta respectul față de el.

— Evoluția pigmeilor, în orice caz, zise Bean.

— Bean era cel mai tare mic derbedeu de pe străzi, trebuie s-o spun.

Nu, Bean nu avea nevoie de așa ceva acum. Ahile trecuse linia dintre lingueală și posesiune. Poveștile despre Bean „cel mai tare mic derbedeu” îl puteau pune pe Ahile într-o poziție de superioritate, deoarece era capabil să-l evalueze pe Bean. Poveștile putea fi în favoarea lui Bean – dar ar fi servit mai mult să-i ofere credibilitate lui Ahile, l-ar fi făcut să devină unul dintre ei mult mai repede. Iar Bean

încă nu voia ca Ahile să devină unul de-al lor.

Ahile continua să vorbească, în timp ce tot mai mulți soldați se adunau să asculte.

— Felul în care am fost recrutat de ceata lui Bean...

— Nu era ceata mea, i-o tăie Bean. Aici, la Școala de Luptă, nu spunem povești despre acasă și nici nu ascultăm așa ceva. Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai mai vorbi niciodată despre ce s-a întâmplat în Rotterdam, cel puțin atât timp cât ești în armata mea.

Fusese drăguț în discursul de deschidere. Dar acum era timpul pentru autoritate.

Ahile nu dădu niciun semn că l-ar fi jenat mustrea.

— Am priceput. Nicio problemă.

— E timpul să vă pregătiți pentru lecții, le spuse Bean soldaților. Trebuie doar să stau de vorbă cu șefii de plutoane.

Bean îi făcu semn lui Ambul, un soldat thailandez care, conform dosarelor citite de Bean, ar fi trebuit să aibă de multă vreme un pluton dacă n-ar fi avut tendința de a nu asculta ordinele stupide.

— Tu, Ambul. Ți dau misiunea să-l însoțești pe Ahile la ore și să-l ajuti să se familiarizeze cu uniforma de luptă și cu modul ei de funcționare, și cu mișcările de bază în sala de luptă. Ahile, tu trebuie să-l asculți pe Ambul ca pe Dumnezeu până când te repartizez la un pluton obișnuit.

Ahile rânji.

— Dar eu nu-l ascult pe Dumnezeu.

Crezi că eu nu știu asta?

— Răspunsul corect la un ordin al meu este „Da, domnule.”

Rânjetul lui Ahile păli.

— Da, domnule.

— Mă bucur că te avem aici, minți Bean.

— Mă bucur că sunt aici, domnule, zise Ahile.

Iar Bean era destul de sigur, că deoarece Ahile nu mințea, motivul lui de bucurie era foarte complicat, și acum includea cu siguranță dorința reînnoită de a-l vedea pe Bean mort.

Pentru prima dată, Bean înțelese de ce Ender acționase aproape întotdeauna ca și când n-ar fi fost conștient de pericolul reprezentat de Bonzo. Era de fapt o alegere simplă. Fie acționa ca să-și salveze viața, fie ca să-și mențină controlul asupra armatei sale. Pentru a deține o autoritate reală, Bean trebuia să insiste asupra respectului și supunerii totale din partea soldaților, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l doboare pe Ahile, chiar dacă ar fi crescut pericolul care-l amenința direct.

Și totuși, o altă parte a lui gândea: Ahile nu ar fi aici dacă nu ar avea abilități de lider. S-a descurcat extrem de bine ca tătic al nostru în Rotterdam. Acum este responsabilitatea mea să-l aduc în formă maximă cât mai repede posibil, de dragul potențialei sale utilități

pentru F.I. Nu-mi pot lăsa să intervină aici temerile mele personale, sau ura pentru ceea ce i-a făcut lui Poke. Deci chiar dacă Ahile ar fi încarnarea diavolului, treaba mea e să-l transform într-un soldat foarte eficient cu șanse mari să devină comandant.

Și între timp, o să-mi supraveghez spatele.

— L-ai dus la Școala de Luptă, nu-i așa?

— Soră Carlotta, acum sunt în vacanță. Asta înseamnă că am fost dat afară, în caz că nu înțelegi cum tratează F. I. astfel de probleme.

— Dat afară! O eroare judiciară. Ar fi trebuit să fii împușcat.

— Dacă Surorile Sf. Nicolae au mănăstiri, stareța ta ar trebui să-ți impună o penitență serioasă pentru un asemenea gând necreștinesc.

— L-ai luat din spitalul din Cairo și l-ai dus direct în spațiu. Deși te-am avertizat.

— N-ai observat că mi-ai telefonat pe o linie obișnuită? Mă aflu pe Pământ. Altcineva conduce Școala de Luptă.

— Știi că e un criminal în serie. Nu doar fetița din Rotterdam. A mai fost și un băiat, cel pe care Helga l-a botezat Ulise. I-au găsit trupul acum câteva săptămâni.

— Ahile a fost sub supraveghere medicală tot anul.

— Medicul legist estimează că crima a avut loc cu cel puțin un an în urmă. Cadavrul a fost ascuns în spatele unui depozit pe termen lung de lângă piața de pește. Acoperea mirosul. Și a continuat. Un profesor de la școala la care l-am dus.

— Aha. Așa e. Tu l-ai dus la școală cu mult înaintea mea.

— Profesorul a murit căzând de la etaj.

— Niciun martor. Nicio probă.

— Exact.

— Vezi în asta un obicei?

— Tocmai asta spun. Ahile nu ucide neglijent. Nici nu-și alege victimele la întâmplare. Oricine l-a văzut neajutorat, infirm, bătut – el nu poate îndura rușinea. Trebuie s-o șteargă obținând putere absolută asupra persoanei care a îndrăznit să-l umilească.

— Acum ești și psiholog?

— Am expus faptele unui expert.

— Presupusele fapte.

— Nu sunt în instanță, colonele. Vorbesc cu omul care l-a dus pe acest criminal la aceeași școală cu puștiul care a conceput planul inițial de a-l umili. Care i-a cerut moartea. Expertul mă asigură că șansele ca Ahile să nu îl atace pe Bean sunt zero.

— În spațiu nu e atât de ușor cum crezi. Vezi tu, nu există docuri.

— Știi cum am aflat că l-ai dus în spațiu?

— Sunt convins că ai sursele tale, atât pământești, cât și divine.

— Buna mea prietenă, dr. Vivian Delamar, a fost chirurgul care i-a refăcut piciorul lui Ahile.

— Din câte-mi amintesc, tu ai recomandat-o.

— Înainte de a ști cine e Ahile în realitate. Când am aflat, am sunat-o.

Am avertizat-o să fie atentă. Pentru că expertul meu a spus că și ea era în pericol.

— Cea care i-a refăcut piciorul? De ce?

— Nimeni nu l-a văzut mai neajutorat decât chirurgul care l-a tăiat pe când zăcea total anesteziat. În mod rațional, sunt sigură că știa că nu e corect să-i facă rău femeii care i-a făcut atâta bine. Dar același lucru a fost valabil și în cazul lui Poke, când a ucis pentru prima dată. Dacă a fost prima dată.

— Deci... Dr. Vivian Delamar. Ai atenționat-o. Ce a văzut ea? Vreo confesiune sub efectul anestezicelor?

— Nu vom ști niciodată. A ucis-o.

— Glumești.

— Sunt în Cairo. Mâine e înmormântarea ei. S-a spus că a fost un atac de inimă până când am solicitat eu să caute urma unei injecții hipodermice. Într-adevăr s-a găsit una, și acum este considerată crimă. Ahile știe să citească. A învățat care medicamente îi sunt de folos. Cum a determinat-o să stea liniștită, nu știu.

— Cum aș putea să cred așa ceva, soră Carlotta? Băiatul e generos, elegant, oamenii îl iubesc, e un lider înnăscut. Astfel de oameni nuucid.

— Cine sunt cei morți? Profesorul care și-a bătut joc de ignoranța lui când a venit la școală pentru prima dată, l-a arătat întregii clase. Doctorul care l-a văzut zăcând sub efectul anestezicelor. Fata de pe stradă a cărei ceată l-a doborât. Băiatul de pe stradă care s-a jurat să-l omoare și să-l facă să se ascundă. Poate jurații ar putea fi influențați de argumentul unor coincidențe, dar nu și tu.

— Da, m-ai convins că pericolul s-ar putea să fie real. Dar i-am alertat deja pe profesorii de la Școala de Luptă în privința asta. Iar acum chiar nu mai conduc Școala de Luptă.

— Încă păstrezi contactul. Dacă îi mai atenționezi o dată serios, vor lua măsuri.

— I-am atenționat.

— Mă minți.

— Poți să-ți dai seama de asta la telefon?

— Vrei ca Bean să fie expus pericolului?

— Soră... da, vreau. Dar nu atât de mult. O să fac tot posibilul.

— Dacă Bean pățește ceva, Dumnezeu va ține cont.

— Va trebui să stea la rând, soră Carlotta. Curtea Marțială a F. I. are întâietate.

Bean privi în jos în supapa din camera lui și se minună cât putuse să fie de mic ca să încapă acolo. Cât fusese atunci, de mărimea unui șobolan?

Din fericire, având o cameră numai a lui, acum nu trebuia să se limiteze numai la supapele de admisie a aerului. Puse scaunul pe masă

și se sui până la supapa subțire și lungă din partea dinspre coridor a camerei. Marginile supapei puteau fi scoase pe secțiuni. Panourile de deasupra ei erau separate de peretele nituit de dedesubt. Și ele se scoteau destul de ușor. Acum era spațiu suficient pentru ca aproape orice copil din Școala de Luptă să se poată târî prin spațiul de deasupra plafonului coridorului.

Bean își scoase hainele și se strecură din nou în sistemul de aerisire.

De data asta era mai înghesuit, era surprinzător cât de mult crescuse. Își croi repede drum spre zona de întreținere de lângă reactoare. Află cum funcționează sistemul de iluminat, și se mișcă cu grijă prin jur demontând becurile și unitățile luminoase din pereți în zonele unde nu erau necesare. În curând obține un puț larg vertical, foarte întunecos când ușa era închisă, și cu umbre întunecate chiar și când era deschisă. Își întinse capcana cu grijă.

Ahile nu înceta să se minuneze cum universul se plia după voința lui. Orice își dorea părea că se întâmplă. Poke și ceata ei, ridicându-l deasupra celorlalți huligani. Sora Carlotta, ducându-l la un seminar din Bruxelles. Dr. Delamar, îndreptându-i piciorul ca să poată *alerga*, să nu mai arate diferit de băieții de vârsta lui. Iar acum se afla la Școala de Luptă, iar primul său comandant era nimeni altul decât micul Bean, gata să-l ia sub aripa lui, să-l ajute să avanseze în școală. De parcă universul ar fi fost creat ca să-i servească lui, iar toți oamenii acordați pe lungimea de undă a dorințelor lui.

Sala de lupte era nemaipomenită. Război într-o cutie. Țintești cu pistolul, costumul celuilalt îngheață. Bineînțeles, Ambul făcuse greșeala să demonstreze asta înghețându-l pe Ahile și apoi râzând de consternarea lui când plutea în aer, incapabil să se miște, incapabil să schimbe direcția derivei. Oamenii n-ar trebui să facă așa ceva. Nu era bine, iar pe Ahile îl rodea întotdeauna până când reușea să îndrepte lucrurile. Ar trebui să fie mai multă bunătate și respect pe lume.

De exemplu Bean. Păruse atât de promițător la început, apoi Bean începuse să-l doboare. Să se asigure că ceilalți vedeau că Ahile *fusesse* tatăl lui Bean, dar acum nu era decât un soldat în armata lui Bean. Nu era nevoie de asta. Nu dobori astfel oamenii. Bean se schimbuse. Pe vremuri, când Poke îl trântise la pământ pentru prima dată pe Ahile, umilindu-l în fața tuturor acelor copilași, Bean îi arătase respect „Omoară-l” spusese Bean. Pe atunci știa, băiatul acela mic, știa că, deși trântit la pământ, Ahile era periculos. Dar acum părea să fi uitat asta. De fapt, Ahile era destul de sigur că Bean îi spusese lui Ambul să-i înghețe costumul și să-l umilească în sala de antrenamente, făcându-i pe ceilalți să râdă de el.

Ți-am fost prieten și protector, Bean, pentru că mi-ai arătat respect. Dar acum trebuie să pun asta în balanță cu atitudinea ta de aici din

Școala de Luptă. N-ai niciun fel de respect pentru mine.

Problema era că elevilor din Școala de Luptă nu li se dădea nimic care să poată fi folosit drept armă, și totul era perfect securizat. Nimeni nu era niciodată singur. Cu excepția comandanților. Singuri în camerele lor. Asta era promițător. Dar Ahile bănuia că profesorii au o cale de a urmări unde se afla fiecare elev la un moment dat. Trebuia să învețe cum funcționează sistemul, cum să-l înșele, înainte să înceapă să îndrepte lucrurile.

Dar un lucru îl știa cu siguranță: va învăța tot ce avea nevoie. Oportunitățile vor apărea. Iar el, fiind Ahile, va profita de acele oportunități. Nimic nu-i putea întrerupe ascensiunea până când va acapara în mâinile lui toată puterea. Iar apoi în lume dreptatea va fi perfectă, nu sistemul acesta mizerabil care lasă atâția copii înfometați, ignoranți și schilozi pe străzi în timp ce alții trăiesc în privilegii, sănătoși și în siguranță. Toți adulții care conduc lumea de mii de ani au fost niște proști și niște ratați. Dar universul i s-a supus lui Ahile. Și numai el poate corecta abuzurile.

În a treia zi de școală, Armata Iepure avu prima luptă cu Bean la comandă. Pierdură. Nu ar fi pierdut dacă Ahile ar fi fost comandant. Bean recurgea la amabilități stupide, delegând puterea de decizie șefilor de plutoane. Dar era evident că șefii de plutoane erau prost aleși de predecesorul lui Bean. Dacă Bean voia să câștige, trebuia să aibă un control mai strict. Când încercă să-i sugereze asta lui Bean, puștiul zâmbi cu subînțeles – un zâmbet superior înnebunitor – și-i spuse că rețeta reușitei era ca fiecare șef de pluton, și în cele din urmă fiecare soldat, să vadă întreaga situație și să poată acționa independent în vederea obținerii victoriei. Lui Ahile îi veni să-l lovească, era atât de prost, avea atâtea idei greșite. Cel care știe cum să pună lucrurile în ordine nu lasă asta la latitudinea altora ca să creeze mici haosuri prin colțurile lumii. El preia frâiele și trage, puternic și hotărât. Își supune oamenii. Cum spunea Frederic cel Mare: soldatul trebuie să se teamă de ofițeri mai mult decât se teme de gloanțele dușmanului. Nu poți conduce fără să-ți exerciți puterea.

Adeptii trebuie să-și plece capetele în fața liderului. Trebuie să-și *predea* capetele, folosind numai mintea și voința liderului. Nimeni în afară de Ahile nu părea să înțeleagă că în asta stătea marea putere a Gândacilor. Ei nu aveau minți individuale, ci doar mintea stupului. Se supuneau întru totul mătcii. Nu-i putem înfrânge pe Gândaci dacă nu învățăm de la ei, dacă nu devenim ca ei.

Dar nu avea rost să-i explice asta lui Bean. N-ar asculta, în consecință nu va putea niciodată să transforme Armata Iepure într-un stup. El crea haos. Așa ceva era intolerabil.

Intolerabil – și tocmai când Ahile se gândea că nu va mai putea suporta mult timp prostia și risipa, Bean îl chemă în camera sa.

Ahile fu uimit când intră, descoperind că Bean înlăturase capacul supapei și părți din panourile din perete, eliberând accesul în sistemul de aerisire. Ahile nu se așteptase deloc la așa ceva.

— Scoate-ți hainele, zise Bean.

Ahile miroși o tentativă de umilire.

Bean își scoase uniforma.

— Ne urmăresc după uniforme, spuse. Dacă nu o porți, nu știu unde ești, cu excepția sălilor de gimnastică și de lupte, unde au un echipament costisitor care depistează orice corp cald. Nu mergem în niciunul din locurile astea, așa că dezbracă-te.

Bean era în pielea goală. Pentru că Bean o făcuse primul, Ahile nu avea de ce să se rușineze făcând la fel.

— Obișnuiam să fac asta cu Ender, zise Bean. Toată lumea credea că Ender e un comandant genial, dar adevărul e că el cunoștea planurile tuturor celorlalți comandanți pentru că îi spionam prin conductele de aerisire. Și nu numai pe comandanți. Aflam ce pun la cale profesorii. Întotdeauna știam dinainte. Nu e greu să câștigi în felul ăsta.

Ahile râse. Era prea frumos. Poate că Bean era un prost, dar Ender ăsta despre care Ahile auzise atâtea știa ce face!

— E nevoie de doi oameni, așa-i?

— Ca să ajungi acolo unde-i poți spiona pe profesori trebuie să treci printr-un puț larg, întunecos. Eu nu pot coborî. Am nevoie de cineva care să mă lase în jos și să mă tragă înapoi în sus. Nu știu în cine din Armata Iepure pot avea încredere, și atunci... de asta ești aici. Un prieten din trecut.

Se întâmpla din nou. Universul se plia voinței lui. Va fi singur cu Bean. Nimeni n-o să știe unde se află. Nimeni n-o să știe ce s-a întâmplat.

— Contează pe mine, zise Ahile.

— Saltă-mă. Tu ești destul de înalt ca să urci singur.

Era clar că Bean făcuse drumul ăsta de multe ori. Se târî prin conductă, picioarele și fundul îi luceau în lumina aruncată de pe coridor. Ahile observa unde-și punea mâinile și picioarele, și curând fu la fel de expert ca și Bean în a-și găsi drumul. De fiecare dată când își folosea piciorul se minuna. Mergea acolo unde voia el să meargă, și avea puterea să-l susțină. Dr. Delamar fusese un chirurg talentat, chiar dacă spusese că nu văzuse niciodată un corp reacționând la chirurgie ca al lui Ahile. Corpul lui știa cum să fie întreg, se aștepta să fie puternic. Toți anii dinainte, cât fusese schilod, reprezentau modul universului de a-l învăța pe Ahile că dezordinea e intolerabilă. Iar acum Ahile avea un corp perfect, gata să meargă înainte și să pună lucrurile în ordine.

Ahile înregistrează atent traiectoria urmată. Dacă i se iveau

oportunitatea, se va întoarce singur. Nu-și putea permite să se răătăcească sau să se predea. Nimeni nu trebuia să știe că fusese vreodată în sistemul de aerisire. Atât timp cât nu le dădea niciun motiv, profesorii nu-l vor suspecta. Tot ce știau ei era că el și cu Bean fuseseră prieteni. Iar când Ahile îl va plânge pe copil, lacrimile vor fi adevărate. Fuseseră întotdeauna, căci era ceva nobil în fața acelor morți tragice. Grandoarea cu care marele univers își îndeplinea dorința prin mâinile experte ale lui Ahile.

Reactorul mugea când intrară în încăperea în care structura stației era vizibilă. Focul era bun. Lăsa puține reziduuri. Oamenii mor când cad accidental în foc. Se întâmplă mereu. Bean, strecurându-se singur prin jurul lui... ar fi bine dacă s-ar apropia de reactor.

În loc de așa ceva, Bean deschise o ușă spre un spațiu întunecat. Lumina din dreptul deschizăturii arăta un interior neluminat.

— Nu călca pe marginea asta, spuse Bean vesel. Ridică de jos o bobină de cablu foarte subțire: E un monofilar. Echipament de siguranță. Oprește muncitorii să zboare în spațiu atunci când lucrează în afara stației. Ender și cu mine am aranjat asta – trece peste grinda de aici de sus și mă ține centrat pe mijlocul puțului. N-o poți apuca cu mâinile, taie foarte ușor pielea. Așa că o înfășori în jurul taliei – nu alunecă, vezi? – și te legi strâns. Graviția nu e atât de puternică, e suficient să sar. Am măsurat, deci mă opresc exact la nivelul supapelor care duc la camerele profesorilor.

— Nu te doare când te oprești?

— Ca naiba, zise Bean. Dar nu există câștig fără suferință, nu-i așa? Scot monofilarul, îl agăț de o protuberanță de metal, unde rămâne până mă întorc. Îl smucesc de trei ori când am terminat. Tu mă ridici înapoi. Dar *nu* cu mâinile. Ieși pe ușa de acolo. Când ajungi la locul pe unde am intrat, ocolești grinda aia și mergi până atingi peretele. Aștepti până când, legănându-mă, aterizez pe bordură. Apoi mă desfășor de cablu și vii și tu și lăsăm monofilarul aici pentru data viitoare. E simplu, vezi?

— Am priceput, zise Ahile.

În loc să meargă până la zid, ar fi fost destul de simplu să meargă mai departe. Bean ar pluti în aer undeva unde nu s-ar putea agăța de nimic. Apoi ar avea suficient timp ca să găsească o cale să-l înțepenească în interiorul puțului întunecat. Cu zgomotul reactoarelor și al ventilatoarelor, nimeni nu l-ar auzi pe Bean strigând după ajutor. După aceea Ahile ar avea timp de explorat. Să afle cum se poate pătrunde în reactoare. L-ar trage pe Bean înapoi, l-ar sugruma, ar căra trupul până la foc. Ar da drumul monofilarului în puț. Nu l-ar găsi nimeni. Era destul de probabil ca nimeni să nu-l găsească vreodată pe Bean, sau dacă l-ar găsi, țesuturile lui ar fi fost distruse. Orice evidență a strangulării ar fi dispărut. Foarte curat. Poate ar fi nevoie să

improvizeze câte ceva, dar asta se întâmplă întotdeauna. Ahile s-ar putea descurca cu micile probleme apărute pe parcurs.

Ahile răsuci monofilarul peste cap și îl încolăci strâns sub brațe, în timp ce Bean făcea o buclă la celălalt capăt.

— Gata, zise Ahile.

— Asigură-te că e bine fixat, să nu fie slăbit în vreun loc și să te tai când ajung eu la capăt.

— Da, e fix.

Dar Bean trebuia să verifice. Băgă un deget sub cablu.

— Mai strâns, zise.

Ahile îl strânse și mai mult.

— E bine, zise Bean. Asta e. Dă-i drumul.

Să-i dea drumul? Se înțeleseseră că Bean era cel care avea s-o facă.

Apoi cablu se tensionă și Ahile fu ridicat în aer. Din câteva smucituri ajunse să atârne deasupra puțului întunecat. Monofilarul i se înfigea dureros în carne.

Când Bean spusese „Dă-i drumul” vorbise cu altcineva. Cineva care era deja acolo, pândind. Trădător nenorocit!

Oricum, Ahile nu spuse nimic. Se întinse să vadă dacă putea atinge grinda de deasupra, dar era imposibil. Nu se putea nici cățăra pe fir, nu cu mâinile goale, când cablul era tensionat de greutatea corpului său.

Se mișcă, începând să se legene. Dar oricât s-ar fi deplasat, în orice direcție, nu atingea nimic. Niciun perete, niciun loc de care să se apuce.

Era timpul să vorbească.

— Despre ce e vorba, Bean?

— Despre Poke, spuse Bean.

— E moartă, Bean.

— Ai sărutat-o. Ai omorât-o. Ai aruncat-o în râu.

Ahile simți sângele năvălindu-i în obraji. Nimeni nu văzuse asta. Erau doar presupuneri. Dar atunci... cum de știa că o sărutase înainte, dacă nu văzuse?

— Te înșeli, zise Ahile.

— Sunt trist. Nu va muri cel care a ucis-o.

— Să moară? Fii serios, Bean. Tu nu ești un ucigaș.

— Dar aerul fierbinte și uscat din puț o s-o facă în locul meu. O să te deshidratezi într-o zi. Deja ai gura puțin uscată, nu-i așa? O să atârni aici, mumificându-te. Țasta e sistemul de intrare a aerului, deci aerul e filtrat și purificat. Chiar dacă o să duhnească un timp cadavrul, nimeni n-o să simtă. Nimeni n-o să te vadă – ești deasupra razei de acțiune a becurilor din dreptul ușilor. Și oricum nu vine nimeni aici. Dispariția lui Ahile va fi misterul Școlii de Luptă. O să se spună despre tine povești cu fantome ca să-i înspăimânte pe lanșați.

— Bean, n-am făcut-o eu.

— Te-am văzut, Ahile, biet nenorocit. Nu-mi pasă ce spui, te-am văzut. N-am crezut niciodată că voi avea șansa să te fac să plătești pentru ce i-ai făcut. Poke nu ți-a făcut decât bine. Eu i-am spus să te omoare, dar ei i-a fost milă. Te-a făcut regele străzilor. Și pentru asta tu ai omorât-o?

— N-am omorât-o eu.

— Să-ți explic eu, Ahile, deoarece e limpede că ești prea prost ca să înțelegi în ce situație te afli. Mai întâi, uiți unde ești. Pe Pământ erai obișnuit să fii o idee mai deștept decât toți cei din jurul tău. Dar aici, la Școala de Luptă, *toți* suntem la fel de deștepți ca tine, unii chiar mai deștepți. Crezi că Ambul n-a văzut cum te uitai la el? Crezi că nu știa că intenționeai să-l omori pentru că a râs de tine? Crezi că ceilalți Iepuri au avut vreo îndoială când le-am povestit despre tine? Văzuseră deja că ceva nu e-n regulă cu tine. Poate că adulților le-a scăpat, poate că s-au lăsat furați de lingușelile tale, dar nu și *noi*. Și pentru că tocmai am avut un caz în care un copil a încercat să-l ucidă pe altul, nimeni n-are de gând să accepte iarăși situația. Nimeni nu intenționează să aștepte să ataci tu. Pentru că asta e problema – aici puțin ne pasă de fair-play. Suntem soldați. Soldații nu acordă șanse egale adversarului. Soldații împușcă pe la spate, întind capcane și provoacă ambuscade, mint dușmanul și-l copleșesc ori de câte ori au ocazia. Tipul tău de crime merge doar printre civili. Iar tu ești prea înfumurat, prea prost, prea nebun ca să înțelegi asta.

Ahile știa că Bean avea dreptate. Calculele lui fuseseră greșite. Uitase că atunci când Bean îi spusese lui Poke să-l omoare, nu-și dovedise doar respectul pentru Ahile. Încerca, de asemenea, să provoace moartea lui Ahile.

Lucrurile nu mergeau prea bine.

— Așa că există doar două posibilități ca să se termine. Una, stai și atârni, iar noi te păzim cu rândul ca să fim siguri că nu găsești vreo cale să scapi, până mori, și apoi te lăsăm aici și ne continuăm viețile. A doua, mărturisești totul – totul, nu numai ce-ți închipui că știi deja – și continui mărturisirile. Mărturisești în fața profesorilor. A psihiatrilor la care te trimit ei. În spitalul de nebuni de pe Pământ. Nu ne pasă ce cale alegi. Tot ce contează e să nu mai umbli niciodată liber pe coridoarele Școlii de Luptă. Sau oriunde altundeva. Deci... ce preferi? Te usuci atârnat de cablu sau îi lași pe profesori să afle cât ești de nebun?

— Adu un profesor, mărturisesc.

— Nu m-ai auzit când am spus că nu suntem proști? Mărturisești acum. În fața unor martori. Te înregistrăm. Nu aducem un profesor aici sus ca să te vadă spânzurat acolo și să-ți plângă de milă. Orice profesor va veni aici va ști exact ce ești, și vor fi și vreo șase

infanteriști care să te țină supus și sedat, pentru că, Ahile, aici nu e de joacă. Nu le dau oamenilor șansa să evadeze. Nu ai niciun drept aici. Nu ai niciun drept până nu te întorci pe Pământ. Asta-i ultima ta șansă. A venit momentul confesiunii.

Ahile aproape izbucni în râs. Dar era important ca Bean să creadă că a câștigat. Și, pe moment, câștigase. Acum Ahile își dădea seama că nu avea cum să rămână la Școala de Luptă. Dar Bean nu era destul de inteligent ca să-l ucidă pur și simplu. Nu, Bean îi permitea, complet inutil, să trăiască. Iar atât timp cât Ahile era în viață, timpul va întoarce lucrurile în favoarea lui. Universul i se va supune până când ușa se va deschide și Ahile va ieși liber. Și asta se va întâmpla cât de curând.

Nu trebuia să-mi lași ușa deschisă, Bean. Pentru că *eu* te voi uide într-o zi. Pe tine și pe toți cei care m-au văzut neajutorat.

— Bine, zise Ahile. Am ucis-o pe Poke. Am strangulat-o și am aruncat-o în râu.

— Continuă.

— Ce vrei mai mult? Vrei să știi cum a făcut pe ea și s-a căcat în timp ce murea? Vrei să știi cum îi ieșeau ochii din orbite?

— O singură crimă nu te aduce sub supraveghere psihiatrică, Ahile. Știi că ai mai ucis.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că nu te-a deranjat s-o faci.

Nu te-a deranjat, nici măcar prima dată. Pur și simplu tu nu înțelegi puterea. Dacă nu te *deranjează*, atunci nu ești potrivit să *ai* putere.

— L-am ucis pe Ulise, bineînțeles, dar numai pentru că reprezenta o bătaie de cap.

— Și?

— Nu sunt un ucigaș în serie, Bean.

— Trăiești ca să ucizi, Ahile. Scurpă tot. Apoi convinge-mă că *este* tot.

Dar Ahile se juca. Se hotărâse să spună tot.

— Cel mai recent a fost dr. Vivian Delamar, spuse. I-am spus să nu facă operația sub anestezie totală. I-am spus să mă lase conștient, acceptam să suport durerea. Dar ea trebuia să dețină controlul. Ei bine, dacă iubea atât de mult controlul, de ce s-a întors cu spatele la mine? Și de ce a fost atât de proastă încât a crezut că am cu adevărat un pistol? Apăsând puternic pe ceafă, am făcut-o să nici nu simtă acul intrând exact lângă locul în care presa apăsătorul de limbă. A făcut un stop cardiac chiar în cabinetul ei. Nici n-au știut că am fost și eu acolo. Mai vrei?

— Vreau totul, Ahile.

Dură douăzeci de minute, dar Ahile le dădu întreaga listă, toate cele șapte dăți în care îndreptase lucrurile. De fapt, îi făcea plăcere să

vorbească așa. Nimeni nu avusese vreodată ocazia să înțeleagă până acum cât era de puternic. Ar fi vrut să le vadă fețele, asta era singurul lucru care îi lipsea. Ar fi vrut să vadă dezgustul care le trăda slăbiciunea, incapacitatea de a privi puterea în față. Machiavelli înțelesese. Dacă intenționezi să conduci, nu te abții să ucizi. Saddam Hussein o știa – trebuie să fii dispus să ucizi cu propriile mâini. Nu poți să stai deoparte și să-i lași mereu pe alții s-o facă în locul tău. Și Stalin înțelesese – nu-ți poți permite să fii loial nimănui, pentru că asta doar te slăbește. Lenin i-a fost de folos lui Stalin, i-a oferit o șansă, l-a ridicat din nimic ca să păzească porțile puterii. Dar asta nu l-a oprit pe Stalin să-l arunce pe Lenin în închisoare și apoi să-l ucidă. Asta nu vor înțelege proștii ăștia niciodată. Toți scriitorii militari nu erau decât filozofi de salon. Toată istoria militară era în mare parte inutilă. Războiul – doar una dintre uneltele pe care marii oameni le folosesc pentru a-și păstra puterea. Iar unicul mod de a opri un mare om era modul în care o făcuse Brutus.

Bean, tu nu ești Brutus.

Aprinde luminile. Lasă-mă să le văd fețele.

Dar luminile nu se aprinseră. Când termină, când ei plecară, nu era decât lumina care trecea prin ușă marcându-le siluetele. Cinci oameni. Toți dezbrăcați, dar cărând echipament de înregistrare. Chiar îl testaseră, ca să se asigure că înregistraseră confesiunea lui Ahile. Își auzi propria voce, puternică și fără tremur. Mândru de ceea ce făcuse. Asta ar putea dovedi celor slabi că era „nebun”. Îl vor ține în viață. Până când universul se va plia din nou după voința lui, și-l va elibera pentru a putea domni prin sânge și teroare pe Pământ. Fiindcă nu-l lăsaseră să le vadă fețele, nu avea de ales. Când toată puterea va fi în mâinile lui, va trebui să-i ucidă pe toți cei care fuseseră în Școala de Luptă în acel moment. Ar fi fost, oricum, o idee bună. Deoarece toate mințile scilpitoare ale epocii fuseseră adunate aici, era evident că pentru a putea domni în siguranță Ahile ar fi trebuit să se descotorosească de toți al căror nume fusese vreodată pe listele Școlii de Luptă. Atunci n-ar mai fi avut rivali. Și ar continua să testeze copiii tot timpul vieții, căutându-i pe cei cu o urmă cât de mică de talent militar. Irod înțelesese cum se păstrează puterea.

— Nu-l mai așteptăm pe colonelul Graff să repare răul făcut lui Ender Wiggin. Wiggin nu are nevoie de Școala de Tactică pentru treaba pe care o are de făcut. Iar ceilalți trebuie mutați imediat. Ei au nevoie să simtă ce pot face vechile nave înainte de a veni aici la simulatoare, și asta cere timp.

— Au avut parte doar de câteva jocuri.

— Nu trebuia să le las atât timp. Ești la două luni distanță de LIS, și când ei vor fi terminat Tactica, drumul de acolo la FleetCom va fi de patru luni. Astfel că le rămân numai trei luni la Tactică înainte de a-i aduce la Școala de Comandă. Trei luni în care să comprimi trei ani de pregătire.

— Trebuie să-ți spun că Bean pare să fi trecut ultimul test al colonelului Graff.

— Test? Când l-am eliberat din funcție pe colonelul Graff, am crezut că s-a terminat și programul lui bolnăvicios de testări.

— N-am știut cât de periculos era acest Ahile. Am fost avertizați de un oarece pericol, dar... părea atât de plăcut... Nu-l acuz pe colonelul Graff, înțelegi, el nu avea cum să știe.

— Ce să știe?

— Că Ahile era un criminal în serie.

— Asta o să-l facă fericit pe Graff. Ender nu are decât doi pe listă.

— Nu glumesc, domnule. Ahile are șapte crime la activ.

— Și a trecut de filtre?

— Știe cum să răspundă la testele psihologice.

— Te rog spune-mi că niciuna din cele șapte crime nu a avut loc în Școala de Luptă.

— Ar fi avut loc cea cu numărul opt. Dar Bean l-a făcut să mărturisească.

— Acum Bean e preot?

— De fapt, domnule, a folosit o tactică abilă. L-a manipulat pe Ahile – l-a atras într-o ambuscadă, iar mărturisirea a fost singura scăpare.

— Deci Ender, americanul drăguț din clasa de mijloc, îl ucide pe băiatul care voia să-l bată în baie. Iar Bean, vagabondul străzii, predă justiției un criminal în serie.

— Cel mai semnificativ pentru scopurile noastre e că Ender se pricepe să închege echipe, dar îl bate pe Bonzo cu mâinile lui, într-o luptă unu la unu. Apoi Bean, un singuratic care aproape că nu are prieteni după un an de școală, îl înfrânge pe Ahile formând o echipă care să-l apere și să-i fie martoră. Habar n-am dacă Graff a prevăzut rezultatele astea, dar efectul a fost că testele lui i-au făcut pe băieți să acționeze nu numai contrar așteptărilor noastre, ci și contrar propriilor lor predilecții.

- *Predilecții. Maior Anderson!*
- *Totul va fi trecut în raportul meu.*
- *Încearcă să descrii totul fără să folosești măcar o dată cuvântul predilecții.*
- *Da, domnule.*
- *Am dat ordin distrugătorului Condor să preia grupul.*
- *Câți vreți, domnule?*
- *Avem nevoie de maximum unsprezece la fiecare tură. Carby, Bee și Momoe sunt deja în drum spre Școala de Tactică, dar Graff îmi spune că dintre aceștia trei numai Carby s-ar putea să colaboreze bine cu Wiggîn. Suntem nevoiți să păstrăm un loc pentru Ender, dar n-ar strica să avem pe cineva de rezervă. Trimite zece.*
- *Care zece?*
- *De unde naiba să știu? Ei bine... Bean sigur. Și alți nouă care crezi că ar lucra bine fie cu Ender, fie cu Bean la comandă.*
- *O singură listă pentru doi posibili comandanți?*
- *Cu Ender ca primă opțiune. Vrem să se antreneze toți împreună. Să devină o echipă.*

Ordinul veni la ora 17.00. Bean trebuia să se îmbarce pe *Condor* la ora 18.00. Nu că ar fi avut ceva de împachetat. O oră era mai mult decât îi dăduseră lui Ender. Așa că Bean se duse să spună armatei sale ce se întâmpla, unde pleca.

- *N-am avut decât cinci jocuri, spuse Itu.*
- *Trebuie să prinzi autobuzul când oprește în stație, nu? zise Bean.*
- *Mda, făcu Itu.*
- *Cine mai pleacă? întrebă Ambul.*
- *Nu mi-au spus. Doar... Școala de Tactică.*
- *Nici măcar nu știm unde e.*
- *Zău?*

Suna neconvingător, dar răseră. Nu era o despărțire chiar atât de grea. Fusesse comandantul Iepurilor doar opt zile.

- *Iartă-ne că n-am câștigat niciun joc pentru tine, spuse Itu.*
- *Am fi câștigat dacă voiam, zise Bean.*

Îl privi ca pe un nebun.

— *Eu am propus să renunțăm la clasamente, să nu ne mai pese de cine câștigă. Cum ar fi arătat dacă eu câștigam de fiecare dată?*

— *Ar fi arătat că de fapt îți pasă de clasamente, îl aprobă Itu.*

— *Nu asta mă deranjează, zise un alt șef de pluton. Spui că ai plănuisit să pierdem?*

— *Nu, vă spun că am avut alte priorități. Ce învățăm dacă ne învingem unii pe alții? Nimic. N-o să ne luptăm niciodată cu copii umani. O să ne luptăm cu Gândacii. Deci ce trebuie să învățăm? Cum să ne coordonăm atacurile. Cum să răspundem unul altuia. Cum să*

anticipăm cursul bătăliei, și să ne asumăm responsabilitatea pentru tot, chiar dacă nu suntem la comandă. *Asta* am exersat cu voi, băieți. Iar dacă am fi *câștigat*, dacă intram și frecam pereții cu ei, folosind strategia *mea*, ce ați fi învățat *voi* din *asta*? Ați lucrat deja cu un comandant bun. Ceea ce trebuia să faceți era să lucrați unul cu altul. Așa că v-am pus în situații dificile pentru ca în final să găsiți căi de a vă ajuta unul pe altul. Să vă descurcați.

— Niciodată nu ne-am descurcat destul de bine ca să câștigăm.

— Nu astea sunt criteriile mele. V-ați descurcat. Când se vor întoarce Gândacii, lucrurile vor merge prost. Pe lângă fricțiunile inerente războiului, vor face chestii pe care noi nu le putem anticipa pentru că ei nu sunt umani, nu gândesc ca noi. Atunci la ce ar fi bune planurile de atac? Încercăm, facem ce putem, dar ceea ce contează cu adevărat e ceea ce facem când comandanții cedează. Când nu ești decât tu și escadronul tău, tu și transportorul tău, tu și forța ta de atac învinsă deja care nu mai are decât cinci arme la opt nave. Cum vă ajutați unul pe altul? Cum vă descurcați? La așa ceva am lucrat eu. Apoi m-am întors la popota ofițerilor și le-am spus ce am învățat. Ce mi-ați arătat voi. Am învățat câte ceva și de la ei. V-am spus tot ce am învățat de la ei, nu-i așa?

— Ai fi putut să ne spui pentru ce ne pregătești, zise Itu. Am fost cu toții un pic jigniți.

— Nu era nevoie să vă *spun*. Ați învățat.

— Ai fi putut cel puțin să ne spui că e OK să nu câștigăm.

— Dar trebuia să *încercați* să câștigăm. Nu v-am spus pentru că *asta* nu funcționează decât dacă sunteți convinși că e important. De exemplu când vor veni Gândacii. Atunci va fi important, cu adevărat. Atunci va trebui să fiți foarte inteligenți, căci dacă pierdeți va însemna că toți cei la care ați ținut vreodată, întreaga rasă umană va pieri. Vedeți, eu nu m-am gândit că o să rămânem mult timp împreună. Așa că am folosit timpul cât am putut mai eficient, pentru voi și pentru mine. Voi, băieți, sunteți pregătiți să comandați armate.

— Dar tu, Bean? întrebă Ambul. Zâmbea, dar puțin tăios. Tu ești pregătit să comanzi o flotă?

— Nu știu. Depinde dacă vor să câștige sau nu, rânji Bean.

— Uite ce e, Bean, zise Ambul. Soldaților nu le place să piardă.

— Tocmai *de asta*, spuse Bean, să pierzi e o lecție mai importantă decât să câștigi.

Ei ascultară. Se gândiră. Unii dintre ei aprobară.

— *Dacă* mai trăiești, adăugă Bean. Apoi zâmbi.

Zâmbiră și ei.

— V-am arătat tot ce mi-a trecut prin minte să vă arăt în timpul acestei săptămâni, spuse Bean. Și am învățat de la voi atât cât m-a ajutat mintea să învăț. Vă mulțumesc.

Se ridică și îi salută.

Ei îi răspunseră la salut.

Bean plecă.

Se îndreptă spre dormitorul Armatei Șobolan.

— Nikolai tocmai și-a primit transferul, îi spuse un șef de pluton.

Pe moment Bean se întrebă dacă Nikolai va merge cu el la Școala de Tactică. Primul său gând fu: Nu, nu e deloc pregătit. Al doilea: Mi-aș dori să poată veni. Al treilea gând fu: Nu sunt un prieten prea bun dacă în primul rând mă gândesc că nu merită să fie promovat.

— Ce transfer? Întrebă Bean.

— A primit o armată. La naiba, aici nu a fost nici măcar șef de pluton. Abia *a venit* aici săptămâna trecută.

— Ce armată?

— Iepurii. Șeful de pluton privi din nou la uniforma lui Bean. Oh! Cred că te înlocuiește *pe tine*.

Bean râse și se îndreptă spre camera din care abia plecase.

Nikolai stătea înăuntru cu ușa deschisă, părând pierdut.

— Pot să intru?

Nikolai ridică privirea și rânji.

— Spune-mi că ai venit să-ți iei armata înapoi.

— Uite un pont pentru tine. Încearcă să câștigi. Ei cred că e important.

— Nu pot să cred că ai pierdut toate cele cinci lupte.

— Știi ceva, într-o școală în care nu se mai afișează rezultatele, se pare că toată lumea ține o evidență precisă.

— Îți țin evidența *ție*.

— Nikolai, aș fi vrut să vii cu mine.

— Ce se întâmplă, Bean? Asta e? Vin Gândacii?

— Nu știu.

— Haide, tu-ți dai seama de lucrurile astea.

— Dacă chiar ar veni Gândacii, v-ar lăsa pe toți aici pe stație? Sau v-ar trimite pe Pământ? Sau v-ar evacua pe vreun asteroid obscur? Nu știu. Unele indicii arată că sfârșitul e foarte aproape. După altele, se pare că nu se petrece nimic important prin jur.

— Poate că se pregătesc să lanseze o flotă imensă împotriva lumii Gândacilor, iar voi trebuie să creșteți în timpul călătoriei.

— Poate, zise Bean. Dar momentul pentru a lansa *acea* flotă a fost imediat după A Doua Invazie.

— Bine, dar dacă nu au aflat decât acum unde *se află* lumea Gândacilor?

Bean înlemni.

— Nu m-am gândit la asta. Adică, trebuie să fi trimis semnale spre casă. Tot ce-a trebuit să facem a fost să urmărim direcția. Urmărește lumina, știi tu. Așa scrie în manuale.

— Și dacă nu comunică prin lumină?

— Poate că luminii îi ia un an să parcurgă un an-lumină, dar tot e mai rapidă ca orice altceva.

— Orice altceva cunoaștem, zise Nikolai. Bean doar îl privi. O, știu, e o prostie. Legile fizicii și toate celelalte. Eu, știi, m-am tot gândit, asta e. Nu-mi place să elimin lucrurile numai pentru că sunt imposibile.

Bean râse.

— *Merda*, Nikolai, ar fi trebuit să te las să vorbești mai mult și eu să vorbesc mai puțin când dormeam unul lângă altul.

— Bean, știi că nu sunt un geniu.

— Toți suntem genii aici, Nikolai.

— Eu sunt un rebut.

— Poate că nu ești un Napoleon, Nikolai. Poate ești doar un Eisenhower. Să nu te aștepti să-ți plâng de milă.

Fu rândul lui Nikolai să râdă.

— O să-mi lipsești, Bean.

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine să-l înfruntăm pe Ahile.

— Tipul îmi provoca adevărate coșmaruri.

— Și mie.

— Și mă bucur că i-ai adus și pe ceilalți. Itu, Ambul, Tom Nebunul, am simțit nevoia să mai fie încă vreo șase, deși Ahile spânzura de cablu. Cu tipi ca el înțeleg de ce s-a inventat spânzurătoarea.

— Într-o zi, spuse Bean, o să ai nevoie de mine așa cum am avut și eu de tine. Iar eu voi fi acolo.

— Îmi pare rău că nu m-am alăturat echipei tale, Bean.

— Ai avut dreptate. Ți-am cerut-o pentru că erai prietenul meu, și m-am gândit că am nevoie de un prieten, dar și eu ar fi trebuit să-ți *fiu* prieten, și să văd de ce ai tu nevoie.

— N-o să te mai dezamănesc niciodată.

Bean îl cuprinse pe Nikolai în brațe. Nikolai răspunse îmbrățișării.

Bean își aminti cum părăsise Pământul. Cum o îmbrățișase pe sora Carlotta. Analizând. De asta are ea nevoie. Nu mă costă nimic. În consecință o s-o îmbrățișez.

Nu mai sunt copilul acela.

Poate pentru că am reușit să rezist pentru Poke. Prea târziu ca s-o ajut, dar tot l-am făcut pe ucigaș să mărturisească. Tot l-am făcut să plătească ceva, deși niciodată nu va fi destul.

— Du-te să-ți întâlnești armata, Nikolai. Eu trebuie să prind nava.

Îl privi pe Nikolai ieșind pe ușă și știu, cu o împunsătură dureroasă de regret, că nu-și va revedea niciodată prietenul.

Dimak stătea în picioare în biroul maiorului Anderson.

— Căpitane Dimak, mă uitam cum colonelul Graff tolerează

plângerile dumitale constante, opoziția la ordinele lui, și mă tot gândeam, Dimak are probabil dreptate, dar eu nu voi accepta niciodată o asemenea lipsă de respect dacă *eu* aș fi la conducere. I-aș da un șut în dos și aș scrie „insubordonare” în vreo patruzeci de locuri din dosar. M-am gândit că ar trebui să-ți spun asta înainte de a-ți formula plângerea.

Dimak clipi.

— Dă-i drumul, aștept.

— Nu e atât o plângere, cât o întrebare.

— Atunci întreabă-mă.

— Credeam că trebuie să alegeți o echipă compatibilă cu Ender și cu Bean.

— Cuvintele *în mod egal* nu au fost folosite niciodată, din câte-mi amintesc. Și chiar dacă ar fi fost, nu ți-a trecut prin minte că ar putea fi imposibil? Puteam să aleg patruzeci de copii sclipitori care ar fi fost toți mândri și dornici să fie sub comanda lui Andrew Wiggin. Cât de mulți ar fi fost *în mod egal* mândri și dornici să fie sub comanda lui Bean?

Dimak nu avea niciun răspuns.

— Din câte văd eu, soldații pe care i-am ales să-i trimit pe distrugător sunt elevii cei mai receptivi și mai apropiați din punct de vedere emoțional de Ender Wiggin, fiind și printre cei mai buni zece comandanți din școală. Acești soldați nu au vreo animozitate deosebită față de Bean. Dacă îl vor găsi într-o poziție superioară, probabil vor face tot ce pot mai bine pentru el.

— Nu-l vor ierta niciodată că nu e Ender.

— Presupun că asta va fi o provocare pentru Bean. Pe cine altcineva să fi trimis? Nikolai e prietenul lui Bean, dar ar fi fost total depășit. Într-o zi va fi pregătit pentru Școala de Tactică, și apoi pentru Comandă, dar încă nu e. Și ce alți prieteni are Bean?

— Și-a câștigat foarte mult respect.

— Și l-a pierdut atunci când a pierdut toate cele cinci jocuri.

— V-am explicat de ce...

— Omenirea nu are nevoie de explicații, căpitane Dimak! Are nevoie de învingători! Ender Wiggin are inimă de învingător. Bean e capabil să piardă cinci lupte la rând de parcă nici n-ar conta.

— Nici n-au contat. A învățat din ele ce avea de învățat.

— Căpitane Dimak, îmi dau seama că voi cădea în aceeași capcană în care a căzut și colonelul Graff. Ai trecut linia dintre a fi profesor și a fi avocat. Te-aș elibera din funcția de profesor al lui Bean, dacă problema nu ar fi fost deja discutată. Îi trimit pe soldații asupra cărora m-am decis deja. Dacă Bean e atât de sclipitor, o să găsească un mod de a lucra cu ei.

— Da, domnule, zise Dimak.

— Dacă te consolează cu ceva, amintește-ți că Tom Nebunul a fost unul dintre cei pe care Bean i-a chemat să asculte confesiunea lui Ahile. Tom Nebunul *s-a dus*. Asta sugerează că, cu cât îl cunosc mai bine pe Bean, cu atât îl iau mai în serios.

— Mulțumesc, domnule.

— Bean nu mai e responsabilitatea ta, căpitane Dimak. Ai făcut treabă bună cu el. Tot respectul meu pentru asta. Acum... întoarce-te la lucru.

Dimak salută. Salută și Anderson. Dimak plecă.

Pe distrugătorul *Condor*, echipajul habar n-avea ce să facă cu copiii. Știau toți despre Școala de Luptă, și atât căpitanul, cât și pilotul erau absolvenți ai Școlii de Luptă. Dar după o conversație superficială – în ce armată ai fost? O, pe vremea mea Șobolanii erau cei mai buni, Dragonii erau niște ratați, cum se schimbă lucrurile, cum rămân lucrurile la fel – nu mai avură nimic să-și spună.

Fără să mai împărtășească preocupările unor comandanți de armate, copiii se împărțiră firesc în grupuri după prietenii. Dink și Petra fuseseră prieteni aproape de la venirea la Școala de Luptă, și fiind cu mult mai în vârstă decât ceilalți nimeni nu încercase să pătrundă în acest cerc închis. Alai și Shen fuseseră în grupul de lansați al lui Ender Wiggin, iar Vlad și Basculă, care comandaseră plutoanele B și E și care probabil îl venerau cel mai mult pe Ender, erau și ei pe aproape. Tom Nebunul, Molo Musca și Supă Fierbinte formaseră un trio și în Armata Dragon. La nivel personal, Bean nu se aștepta să fie inclus în vreunul din aceste grupuri, dar nici nu era exclus în mod special; cel puțin Tom Nebunul manifesta un respect deosebit pentru Bean, incluzându-l adesea în conversații. Dacă Bean aparținea vreunuia dintre grupuri, acesta era cel al lui Tom Nebunul.

Singurul motiv pentru care împărțirea pe bisericuțe îl deranja era că acest grup fusese în mod clar asamblat, nu doar ales la întâmplare. Trebuia să crească încrederea între ei, să fie puternică, dacă nu chiar egală. Dar fuseseră aleși pentru Ender – orice idiot putea vedea asta – și nu era treaba lui Bean să sugereze să joace împreună jocurile de la bordul navei, să învețe împreună, să facă ceva împreună. Dacă Bean ar fi încercat să-și aroge vreun fel de conducere, n-ar fi făcut decât să ridice și mai multe ziduri între el și ceilalți.

Exista un grup în care Bean nu credea că are ce căuta. Și n-avea ce face în privința asta. Aparent, adulții n-o considerau pe Petra responsabilă de aproape trădarea lui Ender de pe coridor în seara dinaintea luptei pe viață și pe moarte cu Bonzo. Dar Bean nu era sigur. Petra era unul din cei mai buni comandanți, inteligentă, capabilă să vadă ansamblul. Cum să se fi lăsat prostită de Bonzo? Desigur, nu putea spera ca Ender să fie distrus. Dar fusese neglijentă, în cel mai

bun caz, iar în cel mai rău jucase vreun joc pe care Bean nu-l înțelesese încă. Așa că rămânea suspicios. Nu era bine să fie atât de neîncrezător, dar asta era situația.

Bean petrecu cea mai mare parte a celor patru luni ale călătoriei în biblioteca navei. Acum, că nu se mai aflau în Școala de Luptă, putea fi relativ sigur că nu mai erau spionați atât de intens. Pur și simplu distrugătorul nu era echipat pentru așa ceva. Deci nu mai era nevoie să-și aleagă lecturile atent la ce ar deduce profesorii din selecția lui.

Nu citi istorie militară și nici alt fel de teorie. Citise deja toți scriitorii importanți și mulți din cei mai puțin importanți și cunoștea campaniile pe față și pe dos, din ambele puncte de vedere. Existau în memoria lui, de unde puteau fi readuse atunci când avea nevoie. Ceea ce nu avea în memorie era o imagine de ansamblu. Cum funcționa lumea. Istorie politică, socială, economică. Ce se întâmplă în interiorul națiunilor atunci când nu sunt în război. Cum pornesc și cum încheie războaiele. În ce mod le afectează victoriile și înfrângerile. Cum se formează și cum se rup alianțele.

Și, cel mai important dintre toate, dar cel mai greu de aflat: ce se întâmplă astăzi în lume. Biblioteca distrugătorului avea numai informațiile la zi în momentul în care fusese ultima oară andocat pentru Lansarea Interstelară – LIS – atunci se elibera lista documentelor autorizate pentru *download*. Bean ar fi putut face o cerere pentru mai multe informații, dar asta ar fi însemnat o revendicare oficială din partea computerului bibliotecii și transmisii pe o bandă de frecvență care ar fi trebuit justificate. S-ar fi observat, și s-ar fi întrebat de ce un copil studiază probleme care, teoretic, nu ar fi trebuit să-l intereseze.

Oricum, din ceea ce putu afla la bord, tot era posibil să reconstruiască în mare situația de pe Pământ, și să tragă unele concluzii. În anii dinaintea Primei Invazii, diferite blocuri de putere făcuseră tot felul de manevre pentru a obține o poziție, folosind combinații de terorism, atacuri „chirurgicale”, operațiuni militare limitate, sancțiuni economice, boicoturi și embargouri, câștigând avantaje sau dând avertismente ferme, sau pur și simplu exprimând ură de rasă sau naționalistă. Când apăruseră Gândacii, China tocmai devenise puterea mondială dominantă, din punct de vedere economic și militar, reunindu-se în sfârșit ca democrație. Nord-americanii și europenii făcuseră pe „frații mai mari” ai Chinei, dar balanța economică se dezechilibrase în cele din urmă.

Oricum, Bean vedea ca forță conducătoare a istoriei Imperiul Rus renăscut. Pe când chinezii luaseră de sigur faptul că ei fuseseră și urmau să fie centrul universului, rușii, conduși de o serie de demagogi ambițioși și generali autoritari, simțiseră că istoria îi depozitează de locul cuvenit lor, veac după veac, și venise timpul să se termine. Deci

Rusia forțase crearea Noului Pact Varșovia, întinzându-și granițele cât fuseseră la apogeul puterii sovietice – și dincolo de ele, căci de data asta Grecia era aliatul său, iar Turcia era intimidată și neutralizată. Europa era și ea la limita neutralizării, iar visul rus al hegemoniei de la Pacific la Atlantic era în sfârșit realizabil.

Iar apoi veniseră Furnicile și trăseseră o brazdă de distrugere de-a lungul Chinei, lăsând în urmă o sută de milioane de morți. Dintr-odată, armatele terestre au părut inutile și problema competiției internaționale a fost lăsată deoparte.

Dar numai în aparență. În realitate, rușii foloseau dominația Mareșalului pentru a construi o rețea de ofițeri situați în posturi-cheie pretutindeni în flotă. Totul era pus la punct pentru un vast joc al puterii din momentul în care Gândacii vor fi înfrânți – sau mai înainte, dacă ar fi considerat că ar fi în avantajul lor. În mod bizar, rușii erau mai curând deschiși în privința intențiilor lor – așa fuseseră întotdeauna. Nu aveau talent pentru subtilități, dar compensau această lipsă printr-o uluitoare încăpățănare. Orice fel de negocieri ar fi putut dura zeci de ani. Și între timp ei ar fi împânzit aproape total flota. Forțele de infanterie loiale Strategului ar fi fost izolate, incapabile să ajungă în locurile unde era nevoie de ele pentru că nu ar fi existat nave care să le transporte.

La finalul războiului cu Gândacii, rușii plănuiau în mod clar ca în câteva ore să preia conducerea flotei și în consecință a lumii. Era destinul lor. Nord-americanii erau încrezuți ca de obicei, convinși că destinul va întoarce totul în favoarea lor. Doar puțini demagogi văzuseră pericolul. Chinezii și musulmanii erau conștienți de primejdie, deși nu puteau face niciun fel de declarație de frică să nu destrame alianța care făcea posibilă rezistența în fața Gândacilor.

Cu cât studia mai mult, cu atât Bean își dorea să nu fi fost nevoit să meargă la Școala de Tactică. Acest război aparținea lui Ender și prietenilor săi. Și cu toate că Bean îl iubea pe Ender la fel de mult ca oricare dintre ei și ar fi luptat bucuros împreună cu el împotriva Gândacilor, realitatea era că nu aveau nevoie de el. Celălalt război, lupta pentru dominația mondială, era cel care îl fascina. Rușii *puteau* fi opriți, dacă se făceau pregătirile necesare.

Dar apoi își puse întrebarea: *Trebuiau* să fie opriți? O lovitură rapidă, sângeroasă, dar eficientă care să unească lumea sub un singur guvern ar însemna sfârșitul războaielor dintre oameni, nu-i așa? Iar într-un asemenea climat de pace, n-ar duce-o mai bine toate națiunile?

Chiar în timp ce Bean își elabora planul pentru oprirea rușilor, încerca să evalueze cum ar fi un Imperiu Rus mondial.

Și ajunse la concluzia că n-ar fi rezistat. Căci împreună cu vigoarea lor națională, rușii ar fi cultivat și uimitoarea lor înclinație de a guverna incorect, simțul pretinselor drepturi personale care făcea din

corupție un mod de viață. Tradiția instituită a competenței care ar fi fost esențială pentru o guvernare mondială de succes era inexistentă. În China, aceste instituții și valori erau cele mai viguroase. Dar chiar și China ar fi fost un substitut slab pentru un guvern mondial adevărat, dincolo de orice interes național. Un guvern mondial nepotrivit s-ar prăbuși în cele din urmă sub propria sa greutate.

Bean tânjea să poată discuta aceste lucruri cu cineva – cu Nikolai, sau chiar cu unul dintre profesori. Îl încetinea să-și învârtă propriile gânduri în cerc – fără o stimulare exterioară era dificil să se elibereze de propriile sale presupuneri. O singură minte se poate gândi doar la problemele pe care și le pune singură, rar își oferă surprize. Dar făcu progrese, încet, pe tot parcursul călătoriei, și apoi în timpul lunilor petrecute la Școala de Tactică.

Școala de Tactică era o amestecătură de scurte călătorii și tururi detaliate a diferitelor nave. Bean fu dezgustat de faptul că se concentră în întregime asupra tipurilor mai vechi, ceea ce lui îi părea lipsit de sens – de ce să pregătești comandanții pe nave pe care nu le vor folosi efectiv în luptă? Dar profesorii îi trătărbă obiecțiile cu dispreț, subliniind că, în ultimă instanță, navele erau nave, iar cele mai moderne aveau misiunea să patruleze în perimetrul sistemului solar. Nu se puteau lipsi de niciuna pentru a antrena copiii cu ea.

Învățară foarte puțin despre arta pilotajului, căci nu erau pregătiți să zboare cu navele, ci doar să le comande în luptă. Trebuiau să înțeleagă cum funcționa armamentul, cum se mișcau navele, ce puteau cere de la ele, care le erau limitările. Multe trebuiau învățate pe dinafară... dar exact așa ceva Bean putea face și-n somn, fiind capabil să-și amintească orice citise sau auzise dacă era cât de cât atent.

Astfel că în timpul școlii, în timp ce se descurca la fel de bine ca toți ceilalți, continuă să se concentreze asupra problemelor situației politicii actuale de pe Pământ. Deoarece Școala de Tactică era punct de LIS, biblioteca sa era actualizată constant, și nu numai cu materialele autorizate pentru includerea în bibliotecile de dimensiuni limitate ale navelor. Pentru prima dată, Bean începu să citească scrierile gânditorilor politici contemporani de pe Pământ. Citi ceea ce venea din Rusia, și se miră iarăși cât de pe față își urmăreau ambițiile. Scriitorii chinezi vedeau pericolul, dar fiind chinezi, nu făceau eforturi de a atrage sprijinul altor națiuni în vederea rezistenței.

Din punctul de vedere al chinezilor, din momentul în care un lucru devenea cunoscut în China, era cunoscut pretutindeni unde conta. Iar națiunile euro-americane păreau dominate de o ignoranță afectă pe care Bean o vedea ca pe o dorință de moarte. Totuși mai erau câțiva care conștientizau pericolul, luptându-se să creeze coaliții.

În special doi comentatori populari îi atraseră atenția lui Bean. Demostene părea la prima vedere un agitator de gloată, speculând pe

baza prejudecăților și a xenofobiei.

Dar avea un succes considerabil și în conducerea unor mișcări populare. Bean nu știa dacă viața sub un guvern condus de Demostene ar fi mai bună decât viața sub ruși, dar cel puțin Demostene ar face-o să fie o competiție. Celălalt comentator remarcat de Bean era Locke, un tip cu o minte și o morală elevată, care pălăvrăgea despre pace și construirea de alianțe – și totuși în aparenta sa mulțumire de sine, Locke părea de fapt că pleacă de la aceleași fapte ca și Demostene, luând de sigur că rușii erau suficient de puternici ca să „conducă” lumea, dar nepregătiți s-o facă în mod „benefic”. Ca și cum Demostene și Locke și-ar fi făcut cercetările împreună, citind aceleași surse, învățând de la aceiași corespondenți, dar făcând apoi apel la un public diferit.

Pentru un timp, Bean cochetă cu ideea că Demostene și Locke sunt una și aceeași persoană. Dar nu, stilurile erau diferite și, mai important, gândeau și analizau lucrurile în mod diferit. Bean nu credea că cineva ar fi atât de inteligent încât să falsifice așa ceva.

Oricine ar fi fost ei, acești doi comentatori erau oamenii care vedeau situația cel mai limpede, iar Bean începu să-și conceapă eseu despre strategiile în lumea post-Furnici ca pe o scrisoare atât către Locke, cât și către Demostene. O scrisoare particulară. O scrisoare anonimă. Pentru că observațiile sale trebuiau făcute cunoscute, iar cei doi păreau a fi cei mai potriviți pentru a duce la îndeplinire ideile lui Bean.

Fidel vechilor obiceiuri, Bean petrecu ceva timp în bibliotecă, urmărind câțiva ofițeri intrând în rețea, și în curând avea șase parole pe care le putea folosi. Apoi scrisese o scrisoare în șase părți, folosind utilizatori diferiți pentru fiecare parte, și apoi trimise bucățile lui Locke și Demostene la un interval de câteva minute una de alta. Făcu asta la ora în care biblioteca era aglomerată, asigurându-se că și el era conectat în rețea de la pupitrul său din dormitor, jucând un joc în mod ostentativ. Se îndoia că cineva va număra de câte ori apăsase tastele ca să-și dea seama că de fapt nu a făcut nimic cu pupitrul său în tot acest timp. Și chiar dacă ar fi putut depista originea scrisorii, atâta pagubă. După toate probabilitățile, Locke și Demostene nu vor încerca să ajungă la el – în scrisoare îi ruga să n-o facă. Fie îl vor crede, fie nu, vor fi de acord cu el sau nu: mai mult de atât nu putea. Le expusese cu exactitate pericolele, care era strategia evidentă a rușilor și ce pași trebuiau urmați pentru a fi siguri că rușilor nu le reușește lovitura.

Unul din punctele pe care le scosese în evidență era că toți copiii de la Școlile de Luptă, Tactică și Comandă ar trebui readuși pe Pământ cât mai repede posibil după ce Gândacii vor fi fost înfrânți. Dacă ar fi rămas în spațiu, ar fi fost fie preluați de ruși, fie ținuti într-o izolare inefficientă de către F.I. Iar acești copii erau cele mai strălucite minți

militare pe care le produsese omenirea într-o generație. Dacă trebuia înfruntată puterea unei singure mari națiuni, era nevoie de comandanți geniali care să li se opună.

După o zi, Demostene trimise un eseu în rețea prin care cerea ca Școala de Luptă să fie desființată imediat și toți copiii aduși acasă. „Ne-au răpit cei mai promițători copii. Alexandru și Napoleon, Rommel și Paton, Cezar, Frederic, Washington și Saladin sunt ținuti într-un turn unde noi nu-i putem atinge, de unde ei nu-și pot ajuta propriile popoare să se elibereze de amenințarea dominației rusești. Și cine se mai îndoiește că rușii intenționează să pună mâna pe acești copii și să se folosească de ei? Și dacă nu pot, vor încerca desigur, cu o singură rachetă bine ținută, să-i spulbere pe toți în bucățele, lipsindu-ne de conducătorii noștri militari firești.” Delicioasă demagogie, menită să ațâțe teama și ultrajul. Bean își putea imagina consternarea militarilor văzând că prețioasa lor școală devenise o problemă politică. Era ceva sentimental la care Demostene nu putea renunța, și alți naționaliști din lumea întreagă se făceau eco-ul său. Și pentru că era vorba despre copii, niciun politician nu putea îndrăzni să se opună principiului ca toți copiii din Școala de Luptă să fie aduși acasă *din clipa* în care se încheia războiul. Nu numai atât, dar în această problemă Locke își alătură cauzei vocea sa moderată și prestigioasă, susținând deschis ideea reîntoarcerii copiilor. „Prin orice mijloace, plătiți-l pe cântărețul la flaut, scăpați-ne de șobolanii invadatori – apoi aduceți-ne copiii acasă.”

Am înțeles, am scris, și lumea s-a schimbat puțin. Era un sentiment îmbătător. În comparație, toată munca la Școala de Tactică părea aproape lipsită de sens. Ar fi vrut să dea buzna în clasă și să povestească celorlalți despre triumful său. Dar ei l-ar privi ca pe un nebun. Ei nu știau nimic despre lume în general, și nu-și asumau responsabilitatea pentru ea. Erau închiși în lumea militară.

La trei zile după ce Bean își trimisese scrisorile lui Locke și Demostene, copiii intrară la ore și aflară că trebuiau să plece imediat la Școala de Comandă, de data asta însoțiți de Carn Carby, care era cu o clasă înaintea lor la Școala de Tactică. Petrecuseră numai trei luni la LIS, iar Bean nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă scrisorile lui nu avuseseră cumva vreo influență asupra programării. Dacă apărea pericolul ca elevii să fie trimiși acasă prematur, F.I. trebuia să se asigure că cele mai prețioase specimene erau intangibile.

— Presupun că trebuie să te felicit pentru că ai reparat răul pe care i l-ai făcut lui Ender Wiggin.

— Domnule, cu tot respectul, nu sunt de acord că i-am făcut vreun rău.

— A, bine atunci, nu trebuie să te felicit. Înțelegi că statutul tău aici va fi unul de observator.

— Sper că voi avea posibilitatea să dau sfaturi bazate pe anii mei de experiență cu acești copii.

— Școala de Comandă lucrează cu copiii de ani de zile.

— Cu respect, domnule. Școala de Comandă a lucrat cu adolescenți. Ambițioși, încărcați de testosteron, competitivi. Și în plus de asta, pe copiii ăștia i-am frecat mult, și știi despre ei lucruri care ar trebui luate în calcul.

— Toate lucrurile astea ar trebui să fie în raport.

— Sunt. Dar, cu tot respectul, există cineva care să fi memorat cu atâta grijă rapoartele mele astfel ca anumite detalii să-i vină în minte în momentul în care e nevoie de ele?

— Te ascult, colonele Graff. Și nu mă mai asigură atât de respectul tău ori de câte ori ești pe punctul de a-mi spune că sunt idiot.

— Am crezut că eliberarea mea din funcție a avut drept scop calmarea mea. Încerc să vă arăt că m-am calmat.

— Care dintre acele detalii despre copii îți vine acum în minte?

— Unul foarte important, domnule. Pentru că atât de multe depind de ceea ce știe sau nu știe Ender, este vital să fie izolat de ceilalți copii. Poate lua parte la antrenamentele efective, dar în nicio circumstanță nu trebuie să i se permită să discute liber sau să împărtășească informații.

— De ce?

— Pentru că dacă Bean ajunge să afle despre ansiblu, va ajunge direct în miezul problemei. Își poate da seama singur de ceea ce se întâmplă – n-aveți idee cât de dificil e să ascunzi informații de Bean. Ender e mai încrezător – dar Ender nu-și poate face meseria decât dacă știe despre ansiblu. Vedeți? Nu se poate permite ca el și Bean să-și petreacă timpul liber împreună. Nicio conversație care să nu fie la obiect.

— Dar dacă e așa, atunci Bean nu va fi capabil să fie sprijinul lui Ender, pentru că va trebui să i se spună despre ansiblu.

— Atunci nu va mai avea importanță.

— Dar chiar tu ești autorul propunerii că numai un copil...

— Domnule, nimic din astea nu i se aplică lui Bean.

— Pentru că?

— Pentru că nu e uman.

— Colonele Graff mă obosești.

Călătoria până la Școala de Comandă dură patru luni lungi, și în

acest timp se pregătiră continuu, în măsura în care studiul matematicii și balisticii, al explozivilor și al altor teme legate de armament se putea face la bordul unui crucișător în plină viteză. În cele din urmă fură din nou adunați într-o echipă, și deveni repede limpede pentru toți că Bean era cel mai bun elev. Își însușea totul rapid, și curând deveni cel la care apelau ceilalți pentru explicarea conceptelor pe care nu le înțelegeau din prima. De la a avea rangul cel mai de jos la prima călătorie, un străin, Bean devenise acum exilat dintr-un motiv contrar – era singurul cu cel mai înalt rang.

Se luptă cu situația, pentru că știa că e nevoie să poată funcționa ca parte a echipei, nu doar ca mentor sau ca expert. Acum devenise vital să-și petreacă cu ei timpul liber, să se relaxeze împreună cu ei, glumind, contribuind cu amintiri despre Școala de Luptă. Și despre vremurile dinainte.

În sfârșit, acum tabuul Școlii de Luptă în privința discuțiilor despre acasă dispăruse. Vorbeau cu toții liber despre mame și tați care erau acum amintiri îndepărtate, dar încă jucau un rol vital în viețile lor.

Faptul că Bean nu avea părinți îi făcu pe ceilalți la început să fie puțin timizi față de el, dar el sesiză oportunitatea și începu să vorbească deschis despre experiențele lui. Cum se ascunsese în rezervorul toaletei din locul curat. Cum mersese acasă la îngrijitorul spaniol. Foamea de pe străzi, în căutarea unei șanse. Cum o învățase pe Poke să-i bată pe huligani în propriul lor joc. Cum îl văzuse pe Ahile, îl admirase, se temuse de el atunci când crease mica lor familie, o marginalizase pe Poke, și în final o omorâse. Când le povesti cum găsisse trupul lui Poke, câțiva plânseseră. În special Petra cedă nervos și izbucni în hohote.

Era o oportunitate, și Bean profită. Evident, curând ea fugi de lângă ceilalți ascunzându-și emoțiile în intimitatea camerei ei. Cât putu de repede, Bean o urmă.

— Bean, n-am chef de discuții.

— Eu am, zise Bean. Trebuie să vorbim despre ceva. Pentru binele echipei.

— Asta suntem? întrebă ea.

— Petra, știi care a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată? Ahile era periculos, știam asta, și totuși am plecat și am lăsat-o pe Poke singură cu el. Din cauza asta a murit. O să mă chinuie asta toată viața. De fiecare dată când încep să fiu fericit, îmi amintesc de Poke, de faptul că ei îi datorez viața, și că aș fi putut s-o salvez. De fiecare dată când iubesc pe cineva, mă tem că într-o zi îl voi trăda așa cum am trădat-o pe ea.

— De ce-mi spui mie asta, Bean?

— Pentru că l-ai trădat pe Ender și cred că asta te roade.

Furia sclipea în ochii ei.

— Nu l-am trădat! Iar asta te roade *pe tine*, nu pe mine!

— Petra, fie că o admiti în sinea ta fie că nu, când ai încercat să-l oprești atunci pe Ender pe coridor, nu aveai cum să nu știi ce faci. Te-am văzut în acțiune, ești perspicace, înțelegi totul. Din anumite puncte de vedere, ești cel mai bun comandant tactic din întregul grup. E absolut imposibil să nu fi văzut că bătașii lui Bonzo erau toți pe coridor, așteptând să-l omoare în bătaie pe Ender, și tu ce ai făcut? Ai încercat să-l lași în urmă, să-l desparti de grup.

— Și tu m-ai împiedicat, zise Petra. Deci nu e nimic sigur, nu-i așa?

— Trebuie să știi de ce.

— Nu trebuie să știi nimic.

— Petra, într-o zi va trebui să luptăm umăr la umăr. Trebuie să avem încredere unul în altul. Eu nu am încredere în tine pentru că nu știu de ce ai făcut asta. Iar acum tu nu ai încredere în mine pentru că știi că eu nu am încredere *în tine*.

— O, ce încurcate sunt ițele!

— Ce naiba înseamnă asta?

— Așa spunea tata. Ce încurcate sunt ițele când țeșem amăgiri!

— Exact. Descurcă-le pentru mine.

— Tu faci lucrurile complicate pentru mine, Bean. Știi lucruri pe care nu ni le spui și nouă. Crezi că nu văd asta? Deci vrei să-ți recapeți încrederea în mine, dar nu-mi spui nimic folositor.

— Mi-am deschis sufletul în fața ta, zise Bean.

— Mi-ai vorbit despre *sentimentele* tale, spuse ea cu dispreț. Cu atât mai bine, e o ușurare să știu că ai așa ceva, sau cel puțin să știu că te ostenești să te prefaci că le ai, nu prea e nimeni foarte sigur de asta. Dar niciodată nu ne spui ce dracu' se petrece de fapt aici. Noi credem că știi.

— Nu fac decât să ghicesc.

— Profesorii ți-au spus în Școala de Luptă lucruri pe care niciunul dintre noi nu le știa. Știai numele fiecărui copil din școală, amănunte despre noi, despre noi toți, știai lucruri care nu era treaba ta să le știi.

Bean fu uimit că ea își dăduse seama atât de bine de accesul lui special. Oare fusese neatent? Sau ea era și mai perspicace decât crezuse?

— Am intrat în baza de date a elevilor, spuse Bean.

— Și nu te-au prins?

— Ba cred că da. Chiar de la început. În mod sigur au știut de asta mai târziu.

Îi povesti despre alegerea listei pentru Armata Dragon. Ea se trânti pe pat și-și aținti privirea în tavan.

— Tu i-ai ales! Pe toți refuzații și pe nenorociții de lansați, *tu* i-ai ales!

— Cineva trebuia s-o facă. Profesorii nu erau în stare.

— Deci Ender a avut tot ce a fost mai bun. Nu i-a *făcut* cei mai buni, *erau* deja cei mai buni.

— Cei mai buni care nu făceau deja parte din armate. Eu sunt singurul dintre lansății de la formarea Armatei Dragon care e acum în grupul ăsta. Tu, Shen, Alai, Dink și Carn nu ați fost Dragoni, dar e evident că sunteți printre cei mai buni. Dragonii câștigau pentru că erau buni, așa e, dar și pentru că Ender știa ce să facă cu ei.

— Tot îmi dă peste cap o mică parte a universului meu.

— Petra, am avut o înțelegere.

— Zău?

— Explică-mi de ce nu ai fost Iuda în Școala de Luptă.

— Am fost Iuda, spuse Petra. E o explicație bună?

Bean era dezgustat.

— Și poți s-o spui așa, pur și simplu? Fără rușine?

— Ești prost? Întrebă Petra. Făceam același lucru pe care îl făceai și tu, încercam să-i salvez viața lui Ender. Știam că Ender se antrenase pentru lupta corp la corp, iar bătașii ăia nu. Și eu mă antrenasem. Bonzo îi entuziasmasse pe tipi, dar adevărul e că nu-l plăceau prea mult, erau doar iritați din cauza lui Ender. Așa că dacă se luau la bătaie cu Ender, acolo, pe coridor, unde Armata Dragon și alți soldați puteau interveni repede, unde eu aș fi fost alături de Ender într-un spațiu limitat în care să poată veni peste noi doar câțiva o dată – îmi imaginez că Ender s-ar fi ales cu niște vânătași, cu nasul spart, dar ar fi scăpat teafăr. Și toți păduchii ăia umblători ar fi fost satisfăcuți. Ranchiuna lui Bonzo ar fi fost de domeniul trecutului. Bonzo ar fi rămas iarăși singur. Ender ar fi fost ferit de ceva mai rău.

— Ai mizat mult pe abilitățile tale în luptă.

— Și pe ale lui Ender. Pe atunci eram amândoi ai naibii de buni, și în formă excelentă. Și știi ce? Cred că Ender a înțeles ce făceam, iar singurul motiv pentru care nu și-a jucat rolul ai fost tu.

— Eu?

— Te-a văzut amestecându-te. Ai fi fost bătut măr, asta era evident. Deci trebuia să evite violența. Asta înseamnă că din cauza ta i s-a înscenat a doua zi ceva care a fost într-adevăr periculos, când Ender a fost complet singur, fără niciun sprijin.

— Dar de ce nu ai explicat asta dinainte?

— Pentru că în afară de Ender numai tu știai ce pun la cale, iar atunci nu prea mi-a păsat ce crezi tu, și nu-mi pasă nici acum.

— A fost un plan stupid, zise Bean.

— A fost mai bun decât al tău, replică Petra.

— Ei bine, presupun că dacă te uiți cum au ieșit lucrurile, nu vom ști niciodată cât de stupid a fost planul tău. Dar știm sigur că al meu a fost idiot.

Petra îi aruncă un zâmbet scurt, nesincer.

— Acum ai din nou încredere în mine? Ne putem întoarce la prietenia intimă pe care am împărțit-o atât timp?

— Știi ceva, Petra? Irosești degeaba cu mine toată ostilitatea asta. De fapt, e o greșeală chiar faptul că încerci. Pentru că eu sunt cel mai bun prieten pe care-l ai aici.

— Zău așa?

— Zău. Pentru că sunt singurul dintre băieții ăștia care ar accepta ca o fată să-i fie comandant.

Ea făcu o scurtă pauză, privindu-l fără expresie înainte de a spune:

— Am trecut demult peste faptul că sunt fată.

— Dar ei nu. Și tu știi asta. Știi că-i sâcâie tot timpul că tu nu ești tocmai unul dintre băieți. Sunt prietenii tăi, bineînțeles, cel puțin Dink, și te plac cu toții. Dar în același timp, de ce erau doar o duzină de fete în toată școala? Cu excepția ta, niciuna nu era cu adevărat un soldat de top. Nu te-au luat în serios.

— Ender a făcut-o, zise Petra.

— Și eu, spuse Bean. Toți ceilalți știu ce s-a întâmplat pe coridor, înțelegi? Nu e un secret. Dar știi de ce ei n-au stat așa de vorbă cu tine?

— De ce?

— Pentru că ei toți cred că ai fost tâmpită și nu și-au dat seama cât de aproape ai fost de a-l atrage pe Ender în capcană. Eu singur am avut destul respect pentru tine ca să înțeleg că nu ai fi făcut o asemenea greșeală prostească din întâmplare.

— Ar trebui să mă simt flatată?

— Ar trebui să încetezi să mă tratezi ca pe un dușman. Ești la fel de străină în grupul ăsta ca și mine. Iar când va fi vorba de o luptă adevărată, vei avea nevoie de cineva care să te ia în serios.

— Nu trebuie să-mi faci favoruri.

— Acum plec.

— Era și timpul.

— Când o să te gândești mai bine și o să-ți dai seama că am dreptate, nu trebuie să-ți ceri scuze. Ai plâns pentru Poke, și asta ne face prieteni. Poți să ai încredere în mine, și eu pot să am încredere în tine, dar asta e tot.

Ea începu să zică ceva în timp ce el pleca, dar Bean nu mai apucă s-o audă. Pur și simplu așa era Petra – trebuia să acționeze dur. Pe Bean nu-l deranja. Știa că spusese lucrurile care trebuiau spuse.

Școala de Comandă era la FleetCom, iar locația FleetCom era un secret bine păzit. Singurul mod în care puteai afla unde este era să fii trimis acolo în misiune, și puțini dintre oamenii care fuseseră acolo se mai întorseseră pe Pământ.

Chiar înainte de sosire, copiilor li se expuse pe scurt situația.

FleetCom era în asteroidul Eros. Pe măsură ce se apropiau, își dădură seama că era chiar în asteroid. Nu se vedea aproape nimic la suprafață, cu excepția docurilor. Se imbarcă în navetă, care le amintea de autobuzele școlare, și parcurseră cele cinci minute până la suprafață. Acolo naveta alunecă în ceva ce arăta ca o peșteră. Un tub se întinse ca un șarpe asupra navei și o cuprinse în întregime. Ieșiră din navetă în gravitație zero, și un curent puternic de aer îi supse ca un aspirator în măruntaiele Erosului.

Bean înțelese imediat că acest loc nu era creat de mâinile omului. Tunelurile erau prea joase – și chiar și așa era evident că plafoanele fuseseră ridicate față de construcția inițială, deoarece partea de jos a zidurilor era netedă și numai o jumătate de metru în partea de sus lăsa să se vadă urme de unelte. Gândacii îl construiseră, probabil în timpul celei de-A Doua Invazii. Ceea ce fusese cândva avanpostul lor era acum sediul Flotei Internaționale. Bean încercă să-și imagineze băcăliile purtate pentru cucerirea acestui loc. Gândaci strecurându-se de-a lungul tunelurilor, infanteriștii intrând să-i ardă cu explozivi de putere mică. Fulgere luminoase. Și apoi curățenia, târârea trupurilor Furnicilor afară din tuneluri și transformarea locului palmă cu palmă într-un spațiu uman.

Așa am făcut noi rost de tehnologiile noastre secrete, gândi Bean. Gândacii aveau mașini pentru generarea gravitației. Am învățat cum funcționează și am construit și noi altele, instalându-le la Școala de Luptă și oriunde era nevoie de ele. Dar F.I. nu anunțase niciodată asta, pentru că lumea s-ar fi înspăimântat să afle cât de avansată era tehnologia lor.

Ce altceva am mai învățat de la ei?

Bean observă că și copiii simțeau uneori nevoia să se aplece puțin pentru a trece prin tuneluri. Deasupra capului exista un spațiu de cel puțin doi metri, niciunul dintre copii nu era atât de înalt, dar proporțiile erau total nepotrivite confortului uman, așa că tavanul tunelurilor părea sufocant de scund, gata să se prăbușească. Trebuie să fi fost și mai rău când oamenii ajunseseră aici pentru prima oară, înainte ca tavanul să fie ridicat.

Ender s-ar simți bine aici. Ar urî locul, desigur, pentru că e om. Dar s-ar folosi de el ca să pătrundă în mințile Gândacilor care l-au construit. Nu că ai putea vreodată înțelege cu adevărat o minte extraterestră. Dar în locul acesta aveai măcar posibilitatea să încerci.

Băieții fură cazați în două camere; Petra avea o cameră mai mică doar pentru ea. Erau și mai goale ca la Școala de Luptă, și nu puteau scăpa de răceala pietrei care îi înconjura. Pe Pământ, piatra părea întotdeauna solidă. Dar în spațiu părea de-a dreptul poroasă. Peste tot în piatră erau mici cavități, iar Bean nu-și putea împiedica senzația că aerul se scurge în afară tot timpul. Aerul scurgându-se în afară, frigul

strecurându-se înăuntru, și poate încă ceva, larvele Gândacilor rozând ca viermii prin piatra solidă, târându-se afară din găuri noaptea când în cameră era întuneric, târându-se peste frunțile lor și citindu-le gândurile și...

Se trezi, respirând greu, cu mâna strânsă pe frunte. Abia îndrăzni să o miște. Oare se târa ceva pe el?

Mâna era goală.

Vru să se culce la loc, dar era prea puțin până la deșteptare ca să mai spere să adoarmă. Rămase întins, gândindu-se. Coșmarul fusese absurd – nu era posibil să mai fie Gândaci vii aici. Dar ceva îl înspăimânta. Îl deranja ceva, și nu știa sigur ce anume.

Își aminti o conversație cu unul dintre tehnicienii care întrețineau simulatoarele. Al lui Bean funcționase defectuos în timpul antrenamentului, și dintr-odată micile puncte luminoase care reprezentau navele lui mișcându-se în spațiul tridimensional nu mai fuseseră sub controlul lui. Spre surprinderea lui, nu plutiră în derivă în direcția corespunzătoare ultimului ordin dat. În schimb începură să roiască, să se adune, apoi își schimbă culoarea ca și când ar fi trecut sub controlul altcuiva.

Când sosise tehnicianul să înlocuiască cipul ars, Bean îl întrebă de ce navele nu se opriseră pur și simplu sau nu-și continuaseră drumul.

— Face parte din simulare, spusese tehnicianul. Aici nu se simulează că tu ai fi pilotul sau chiar căpitanul acestor nave. Tu ești amiralul, iar în interiorul fiecărei nave există simularea unui căpitan și a unui pilot, așa încât când contactul e întrerupt ei acționează așa cum acționează niște oameni adevărați în cazul întreruperii contactului. Înțelegi?

— Pare destul de complicat.

— Vezi tu, am lucrat mult timp la simulatoarele astea, spusese tehnicianul. Sunt *exact* ca lupta reală.

— Cu excepția decalajului temporar, zisese Bean.

Tehnicianul privise în gol un moment.

— A, corect. Decalajul temporar. Ei bine, nu are rost să ținem cont de el.

Apoi plecase.

Momentul acela de pauză îl deranja pe Bean. Simulatoarele erau pe cât posibil perfecte, *exact* ca lupta reală, și totuși nu țineau cont de intervalul temporar datorat comunicării cu viteza luminii. Distanțele simulate erau destul de mari pentru ca în majoritatea cazurilor să existe un ușor decalaj între o comandă și executarea ei, câteodată chiar de ordinul secundelor. Dar asemenea întârzieri nu erau programate. Comunicățiile erau considerate instantanee. Când Bean întrebă despre asta, profesorul care îi instruia pe simulatoare evită întrebarea.

— E o simulare. O să aveți destul timp să vă obișnuiți cu diferențele determinate de viteza luminii când o să vă antrenați cu nave reale.

Chiar și atunci îi păruse un exemplu tipic de gândire cazonă stupidă, dar acum Bean își dădea seama că era pur și simplu o minciună. Dacă putuseră programa comportamentul piloților și căpitanilor în caz de întrerupere a comunicațiilor, ar fi putut include ușor și decalajul temporar. Motivul pentru care simularea navelor includea reacția simultană era tocmai pentru că *era* o simulare exactă a condițiilor întâlnite în luptă.

Treaz în întuneric, Bean făcu în cele din urmă legătura. Odată ce se gândi, totul era atât de evident! Nu doar controlul gravitației îl obținuseră de la Gândaci. Ci și comunicația cu viteze supraluminice. Pentru cei de pe Pământ e un mare secret, dar navele noastre pot discuta între ele instantaneu.

Iar dacă navele pot, de ce n-ar putea și FleetCom de pe Eros? Care era raza de comunicație? Transmisia era chiar instantanee indiferent de distanță, sau doar cu puțin mai rapidă ca lumina, astfel încât la distanțe cu adevărat mari apărea un interval de timp?

Mintea lui gonia printre posibilități și implicațiile acestor posibilități. Navele noastre de patrulare ar fi capabile să ne avertizeze de apropierea flotei inamice cu mult înainte de a ajunge la noi. Știau probabil de ani de zile că vine, și cât de repede. De asta pregătirea noastră a fost grăbită astfel – știau de câțiva ani când va începe A Treia Invazie.

Apoi îi veni un alt gând. Dacă această comunicare instantanee funcționează indiferent de distanță, atunci am putea vorbi chiar despre flota invadatoare trimisă împotriva planetei Furnicilor imediat după A Doua Invazie. Dacă navele noastre merg cu o viteză apropiată de a luminii, diferența de timp relativă ar complica transmisiile, dar dacă tot ne imaginăm miracole, asta ar fi destul de ușor de rezolvat. Vom ști dacă invazia lumii lor a reușit sau nu în câteva clipe. Dacă e într-adevăr un mod de comunicație puternic, cu o bandă largă de frecvențe, FleetCom ar putea privi desfășurarea luptei, sau cel puțin o simulare a luptei, și...

O simulare a luptei. Fiecare navă din forța expediționară își transmite poziția în fiecare moment. Dispozitivul de comunicații primește aceste date și le introduce într-un computer și ceea ce rezultă e... simularea cu care ne antrenăm noi.

Noi ne pregătim să comandăm nave în luptă, nu aici în sistemul solar, ci la ani-lumină distanță. Au trimis piloți și căpitani, dar amiralii care îi comandă sunt încă aici. La FleetCom. Au avut la dispoziție generații întregi să găsească cei mai buni comandanți, și noi suntem aceia.

Înțelegerea acestui fapt îi tăie răsuflarea. Abia dacă îndrăznește să

creadă, și totuși avea cu mult mai mult sens decât orice alt scenariu mai plauzibil. În primul rând explica perfect de ce copiii erau antrenați pe nave vechi. Flota pe care o vor comanda a fost lansată cu zeci de ani în urmă, când acele tipuri erau cele mai noi și cele mai bune.

Nu ne-au fugărit prin Școala de Luptă și Școala de Tactică pentru că Flota Gândacilor a ajuns în sistemul nostru solar. Se grăbesc pentru că flota *noastră* a ajuns aproape de lumea Gândacilor.

Era așa cum spusese Nikolai. Nu poți elimina imposibilul, pentru că nu poți ști niciodată care dintre presupunerile tale în privința a ceea ce e posibil se va dovedi, în universul real, falsă. Bean nu fusese în stare să se gândească la această explicație simplă și rațională pentru că fusese prins în chingile ideii că viteza luminii limita și deplasările și comunicațiile. Dar tehnicianul coborâse un colțișor al vălului care acoperea adevărul, și pentru că Bean găsisese în sfârșit un mod de a-și deschide mintea acestei posibilități, acum cunoștea secretul.

Cândva în timpul antrenamentului, oricând, fără nici cel mai mic avertisment, fără să ne spună că o fac, pot comuta, iar noi vom comanda nave adevărate într-o bătălie adevărată. Vom crede că e un joc, dar vom lupta în război.

Iar ei nu ne spun pentru că suntem copii. Cred că nu putem face față. Să știm că deciziile noastre provoacă moarte și distrugere. Că atunci când pierdem o navă, mor oameni adevărați. Păstrează secretul pentru a ne proteja de propria noastră compasiune.

Cu excepția mea. Pentru că acum eu știu.

Fu dintr-odată copleșit, abia mai putând respira. Acum știu. Cum va schimba asta felul în care joc? Nu trebuie să las să se întâmple asta. Deja fac tot ce pot – faptul că știu nu mă va determina să muncesc mai mult sau să joc mai bine. M-ar putea determina s-o fac mai prost. M-ar putea face să ezit, să-mi pierd concentrarea. Prin pregătirea lor, ne-au învățat pe toți că victoria depinde de capacitatea de a te detașa de tot în afară de ceea ce faci în acel moment. Poți avea în minte toate navele o dată – dar numai dacă vreo navă care nu mai e importantă nu poate fi uitată complet. Dacă ne-am gândi la oamenii morți, la trupurile sfâșiate cu aerul stors din plămâni de vidul înghețat al spațiului cosmic, cine ar mai putea juca jocul știind că asta înseamnă în realitate?

Profesorii au avut dreptate să păstreze secretul față de noi. Tehnicianul ar trebui trimis la Curtea Marțială pentru că mi-a permis să văd în spatele cortinei.

Nu pot spune nimănui. Ceilalți copii nu trebuie să știe. Iar dacă profesorii ar ști că eu am aflat, m-ar scoate din joc.

Deci trebuie să mă prefac.

Nu. Nu trebuie să cred. Trebuie să uit că e adevărat. *Nu este*

adevărat.

Adevărul e cel pe care ni l-au spus ei. Simularea pur și simplu ignoră viteza luminii. Ne-au antrenat pe nave vechi pentru că cele noi sunt toate în serviciu și nu pot fi irosite. Ne pregătim pentru respingerea invaziei Furnicilor, nu pentru invadarea sistemului lor solar. A fost doar un vis nebunesc, pură autoamăgire. Nimic nu se deplasează mai repede decât lumina, și deci informația nu poate fi transmisă mai repede decât lumina.

În plus, dacă într-adevăr am fi trimis o forță de invazie cu mult timp în urmă, nu ar fi avut nevoie de niște copii să-i comande. Mazer Rackham ar trebui să fie cu acea flotă, nu se poate s-o fi lansat fără el. Mazer Rackham trăiește încă, datorită efectelor relativiste din timpul călătoriei cu viteze apropiate de a luminii. Poate pentru el au trecut doar câțiva ani. Iar el e pregătit. Noi nu suntem.

Bean își calmă respirația. Inima își încetini bătăile. Nu mă pot lăsa astfel purtat de fantezii. Aș fi atât de jenat dacă cineva ar ști ce teorie stupidă mi-a venit în somn. Nici măcar nu pot să spun că a fost un vis. Jocul e ceea ce a fost întotdeauna.

Deșteptarea răsună în intercom. Bean se sculă din pat – de data asta unul din paturile de jos – și se alătură cât mai normal posibil zeflemelilor lui Tom Nebunul și Supă Fierbinte, în timp ce Molo Musca păstra pentru sine proasta dispoziție de dimineață, iar Alai își făcea rugăciunile. Bean se duse la popotă și mănca așa cum mânca de obicei. Totul era normal. Nu însemna nimic că nu-și putu elibera măruntaiele atunci când trebuia. Sau că stomacul îl roase toată ziua, iar la masă îi fu puțin greață. Era doar lipsa de somn!

După trei săptămâni petrecute pe Eros, pregătirea lor pe simulatoare se modifică. Existau nave sub controlul lor direct, dar și altele subordonate cărora trebuiau să le dea ordinele cu voce tare, nu numai să utilizeze comenzile manuale.

— Ca în luptă, le spuse supervisorul.

— În luptă, spuse Alai, am ști cine ne sunt ofițerii subordonați.

— Ar fi important dacă ați depinde de ei să vă dea informații. Dar nu e așa. Toate informațiile care vă sunt necesare sunt comunicate simulatorului vostru și apar pe display. Deci transmiteți ordinele oral așa cum le transmiteți și manual. Presupuneți că vor fi ascultate. Profesorii vor monitoriza ordinele pe care le dați ca să învățați să fiți expliciti și direcți. De asemenea va trebui să stăpâniți tehnica de comutare între discuțiile dintre voi și ordinele date individual navelor. E destul de simplu, o să vedeți. Întoarceți capul spre stânga sau spre dreapta ca să vorbiți unul cu altul, cum vă e mai confortabil. Dar când fața e îndreptată drept spre display, vocea ajunge la nava sau escadronul pe care l-ați selectat prin comenzi. Iar pentru a vă adresa deodată tuturor navelor aflate sub controlul vostru, capul drept

înainte și aplecați bărbia, așa.

— Ce se întâmplă dacă ridicăm capul? întrebă Shen.

Alai răspunse înainte ca profesorul să poată spune ceva.

— Atunci vorbești cu Dumnezeu.

După ce râsetele se potoliră, profesorul zise:

— Destul de corect, Alai. Când ridici bărbia și vorbești, vorbești cu comandantul *tău*.

Mai mulți copii vorbiră deodată:

— Comandantul *nostru*?

— Doar nu v-ați gândit că vă pregătim pe toți ca să fiți comandanți deodată, nu-i așa? Nu, nu. Deocamdată, numim aleator pe câte unul dintre voi să fie comandantul, pentru antrenament. Să zicem... tu, cel mic. Bean.

— Eu trebuie să fiu comandantul?

— Doar pentru antrenament. Sau el nu e competent? Voi ceilalți o să ascultați de el în luptă?

Ceilalți îi răspunseră profesorului cu dispreț. Bineînțeles că Bean era competent. Bineînțeles că l-ar asculta.

— Totuși, nu a câștigat nicio luptă când a comandat Armata Iepure, zise Molo Musca.

— Excelent. Asta înseamnă că voi toți sunteți provocați să faceți din micuțul ăsta un învingător în ciuda lui însuși. Dacă nu considerați *asta* o situație militară realistă, n-ați citit suficient de atent istoria.

Astfel, Bean se pomeni la comanda celorlalți zece puști de la Școala de Luptă. Era amuzant, desigur, căci nici el nici ceilalți nu crezură nicio clipă că alegerea profesorului fusese întâmplătoare. Știa că Bean era mai bun la simulator decât toți. Petra fu cea care o spuse, într-o zi după antrenament.

— La naiba, Bean, cred că totul îți e atât de limpede în cap, încât poți să joci cu ochii închiși.

Era aproape de adevăr. Nu trebuia să verifice continuu ca să vadă unde se afla fiecare. Avea totul simultan.

Dură câteva zile până când ajunseră să se descurce ușor, primind ordine de la Bean și dând oral propriile ordine, împreună cu comenzile manuale. La început făcură în mod constant erori, întorcând capetele în direcția greșită astfel încât comenzile și ordinele ajungeau la destinații incorecte. Dar destul de curând le intra în reflex.

Apoi Bean insistă ca ceilalți să ocupe cu rândul poziția de comandant.

— Am nevoie să învăț să primesc ordine la fel ca ei, spuse. Și să învăț să-mi schimb poziția capului în sus sau în lateral ca să vorbesc.

Profesorul fu de acord, iar după încă o zi Bean stăpânea tehnica la fel de bine ca și ceilalți.

Schimbarea copiilor din fotoliul de comandă mai avu un efect

benefic. Chiar dacă niciunul nu se descurcă atât de prost încât să se facă de răs, deveni limpede că Bean era mai perspicace și rapid decât oricine, cu o putere mai mare de pătrundere a situațiilor complexe, cu o capacitate mai mare de a sorta ceea ce auzea și de a-și aminti ce spuneau toți.

— Tu nu ești *uman*, spuse Petra. *Nimeni* nu poate face ce faci tu!

— Sunt uman, zise Bean încet. Și știu pe cineva care o poate face mai bine decât mine.

— Cine? întrebă ea.

— Ender.

Pentru un moment rămaseră toți tăcuți.

— Mda, bine, dar el nu e aici, zise Vlad.

— De unde știi *tu*? Din câte știm, a fost aici tot timpul.

— E o prostie, spuse Dink. De ce să nu-l fi pus să se antreneze cu noi? De ce să păstreze secretul?

— Pentru că le plac secretele, zise Bean. Poate că pe el îl pregătesc diferit. Poate că e ca Moș Crăciun. Vor să ni-l aducă în dar.

— Și poate că spui numai rahaturi, zise Basculă.

Bean se mulțumi să râdă. Bineînțeles că era vorba de Ender. Grupul ăsta fusese format pentru Ender. Ender era cel în care își puseseră toate speranțele. Motivul pentru care Bean fusese pus comandant era că Bean era rezerva. Dacă Ender se îmbolnăvea de apendicită în toiul războiului, Bean, urma să preia comanda. Bean ar începe să dea ordine, hotărând care nave vor fi sacrificate, care oameni vor muri. Dar până atunci, va fi alegerea lui Ender, iar pentru Ender va fi doar un joc. Fără moarte, fără suferință, fără teamă, fără vinovăție. Doar... un joc.

Categoric era vorba de Ender. Și cu cât mai curând, cu atât mai bine.

A doua zi, supervisorul le spuse că Ender Wiggin urma să le fie comandant începând din acea după-amiază. Pentru că nu părură surprinși, îi întrebă de ce.

— Pentru că Bean ne-a spus deja.

— Vor să aflu de la tine cum ai obținut informații din interior, Bean.

Graff privi peste masă la copilul dureros de mic care stătea acolo privindu-l fără expresie.

— Nu am nicio informație din interior, zise Bean.

— Știai că Ender va fi comandant.

— Am *bănuît*, zise Bean. N-a fost prea greu. Priviți cine suntem noi. Cei mai buni prieteni ai lui Ender. Șefii de plutoane ai lui Ender. El e firul care ne unește. Există o mulțime de copii pe care i-ați fi putut aduce aici, probabil la fel de buni ca noi. Dar aceștia sunt cei care l-ar

urma pe Ender direct în spațiul cosmic fără costum, dacă el ar spune că are nevoie ca noi să facem asta.

— Frumos discurs, dar ai o întreagă istorie ca spion.

— Corect. *Când am* spionat eu? Când e vreunul dintre noi singur? Pupitrele noastre sunt doar terminale inerte și nu reușim niciodată să vedem pe nimeni identificându-se, deci nu pot prelua o altă identitate. Fac numai ceea ce mi se spune în fiecare zi, toată ziua. Voi continuați să presupuneți că noi, copiii, suntem proști, chiar dacă ne-ați ales tocmai pentru că suntem cu adevărat inteligenți. Iar acum mă acuzați că a trebuit să *fur* informații pe care orice idiot le putea ghici.

— Nu *orice* idiot.

— Era doar o expresie.

— Bean, spuse Graff, cred că-mi oferi o serie întreagă de rahaturi.

— Domnule colonel Graff, chiar dacă ar fi adevărat și nu e, ce dacă? Am aflat că vine Ender. Vă monitorizez în secret visele. Și *ce dacă?* Tot o să vină, tot o să aibă comanda, o să fie genial, apoi vom absolvi cu toții, iar eu o să stau într-un jilț undeva pe o navă și o să dau ordine adulților cu vocea mea de băiețel până o să li se facă greață să mă audă și-o să mă arunce în spațiu.

— Nu mă interesează că ai știut despre Ender. Nu mă interesează că ai ghicit.

— Știu că nu vă interesează astea.

— Trebuie să știu ce altceva mai bănuiești.

— Domnule colonel, zise Bean, părând foarte obosit, nu vă dați seama că tocmai faptul că îmi puneți aceste întrebări *îmi spune* că mai e ceva ce-aș putea bănuî, și astfel cresc șansele să-mi *dau* seama?

Zâmbetul lui Graff se lărgi și mai mult.

— Exact asta am spus și eu... ofițerului care m-a desemnat să vorbesc cu tine și să-ți pun aceste întrebări. L-am atenționat că în final noi îți vom spune mai multe ție, doar prin acest interviu, decât ne-ai spune tu vreodată nouă, dar el a zis „Puștiul are șase ani, colonele Graff.”

— Cred că am șapte.

— Avea datele dintr-un raport mai vechi și nu făcuse calculele.

— Spuneți-mi pur și simplu secretul pe care vreți să vă asigurați că nu-l cunosc, și o să vă spun dacă îl știam deja sau nu.

— Îmi ești de foarte mult ajutor.

— Domnule colonel, fac treabă bună?

— E o întrebare absurdă. Bineînțeles că da.

— Dacă știu ceva ce nu vreți să afle copiii, am vorbit eu despre asta? Am spus ceva vreunui alt copil? Mi-a afectat asta în vreun fel performanțele?

— Nu.

— Pentru mine sună precum căderea unui copac în pădure, unde

nu-l poate auzi nimeni. Dacă *știi* ceva, pentru că am ghicit, dar nu spun nimănui, iar asta nu-mi afectează munca, de ce să vă pierdeți vremea ca să aflați dacă știu? Fiindcă după discuția asta puteți fi sigur că o să caut din răspuțeri orice secret aflat la îndemâna unui copil de șapte ani. Chiar dacă aș găsi un astfel de secret, *tot* n-aș spune celorlalți copii, deci *tot* nu ar avea vreo importanță. Atunci de ce să n-o lăsăm baltă?

Graff se aplecă sub masă și apăsă ceva.

— Bine, zise el. Discuția noastră a fost înregistrată și dacă nici asta n-o să-i liniștească, n-o să-i mai liniștească nimic.

— Să-i liniștească în legătură cu ce? Cine sunt „ei”?

— Bean, partea asta nu e înregistrată.

— Ba este, spuse Bean.

— L-am închis.

— Aiurea.

De fapt, Graff nu era deloc sigur că înregistrarea *era* oprită. Chiar dacă dispozitivul controlat de el era închis, nu însemna că nu mai exista un altul.

— Hai să ne plimbăm, zise Graff.

— Sper că nu pe afară.

Graff se ridică de la masă – cu grijă, pentru că se îngrășase mult, iar pe Eros gravitația era la nivel normal – și porni înainte spre tuneluri.

În timp ce mergeau, Graff vorbea încet.

— Hai să-i lăsăm măcar să-și bată capul, spuse.

— Bine, acceptă Bean.

— Mă gândeam că ai vrea să știi că F.I. a înnebunit din cauza unei aparente scurgeri de informații. Se pare că cineva care are acces la cele mai secrete arhive a scris scrisori unor cărturari de pe net care apoi au început să agite lumea cum că puștii de la Școala de Luptă ar trebui să fie trimiși acasă în țările lor.

— Ce e un cărturar? întrebă Bean.

— E rândul meu să spun, aiurea, cred. Uite ce e, nu te acuz. S-a întâmplat să văd un fragment din scrisorile trimise lui Locke și Demostene – amândoi sunt atent supravegheați, cum desigur te așteptai – apropo, interesante diferențele între ei, o chestie foarte inteligentă – mi-am dat seama că de fapt acolo nu sunt chiar informații top-secret, dincolo de ceea ce ar putea ști un copil din Școala de Luptă. Nu, ceea ce îi înnebunește în realitate e precizia mortală a analizei politice, chiar dacă e bazată pe informații insuficiente. Cu alte cuvinte, pornind de la ceea ce este public cunoscut, autorul acestor scrisori nu ar fi putut ghici ceea ce a ghicit. Rușii pretind că cineva îi spionează – și, evident, spune minciuni despre ce a descoperit. Dar am accesat biblioteca distrugătorului *Condor* și am aflat ce citeai tu. Apoi am verificat ce ai lucrat în

biblioteca LIS pe când erai la Școala de Tactică. Ai fost foarte ocupat.

— Încerc să-mi păstrez mintea ocupată.

— Ai fi fericit să afli că primul grup de copii a fost deja trimis acasă.

— Dar războiul nu s-a terminat.

— Crezi că dacă începi să rostogolești un bulgăre de zăpadă politic, ajunge întotdeauna acolo unde vrei tu? Ești inteligent, dar ești naiv, Bean. Dai un brânci universului, dar nu știi care piese de domino vor cădea. Întotdeauna sunt câteva despre care nu te-ai gândi niciodată că sunt conectate. E întotdeauna cineva care va împinge în sens invers ceva mai tare decât te-ai aștepta. Totuși, mă bucur că ți-ai amintit de ceilalți copii și ai pus în mișcare niște rotițe ca să-i eliberezi.

— Dar nu și pe noi.

— F.I. nu are obligația să reamintească agitatorilor de pe Pământ că Școala de Tactică și Școala de Comandă sunt încă pline de copii.

— Eu n-o să le reamintesc.

— Știi că nu. Nu, Bean, am avut ocazia să stau de vorbă cu tine pentru că niște tipi sus-puși au intrat în panică după ce ai ghicit cine va comanda echipa. Dar speram să am șansa să vorbesc cu tine și pentru că sunt o serie de lucruri pe care voiam să ți le spun. Pe lângă faptul că scrisoarea ta a avut oarecum efectul scontat.

— Vă ascult, deși nu recunosc că am scris vreo scrisoare.

— Mai întâi, ai fi fascinat să afli identitatea lui Locke și Demostene.

— Identitatea? Numai una?

— O singură minte, două voci. Vezi tu, Bean, Ender Wiggin a fost al treilea copil al familiei. O derogare specială, nu o naștere ilegală. Fratele și sora lui mai mari sunt la fel de dotați ca și el, dar din diferite motive au fost considerați nepotriviți pentru Școala de Luptă. Dar fratele, Peter Wiggin, este un tânăr foarte ambițios. Când i s-a refuzat cariera militară, a intrat în politică. De două ori.

— E Locke și Demostene, zise Bean.

— Planifică strategia ambilor, dar scrie numai sub numele Locke. Sora lui, Valentine, scrie sub numele Demostene.

Bean izbucni în râs.

— Acum are sens.

— Deci ambele tale scrisori au ajuns la aceiași oameni.

— Dacă eu le-am scris.

— Iar asta îl înnebunește pe bietul Peter Wiggin. Și-a contactat toate sursele din interiorul flotei ca să afle cine a trimis aceste scrisori. Dar nu știe nimeni din Flotă. Cei șase ofițeri ale căror nume le-ai folosit au fost dați afară. Și după cum poți să-ți dai seama, *nimeni* nu verifică dacă singurul puști de șapte ani care a ajuns vreodată la Școala de Tactică s-a bălăcit în politică în timpul liber.

— Cu excepția dumneavoastră.

— Pentru că, pentru Dumnezeu, eu sunt singurul care înțeleg cât sunteți voi, copiii, de geniali.

— Geniali? rânji Bean.

— Nu ne putem plimba veșnic, așa că n-o să-mi pierd timpul cu flatări. Celălalt lucru pe care voiam să ți-l spun este că sora Carlotta, rămasă fără slujbă după plecarea ta, a depus mult efort ca să-ți găsească părinții. Văd doi ofițeri apropiindu-se de noi și care vor pune capăt acestei conversații neînregistrate, așa că voi fi scurt. Ai un nume, Bean. Ești Julian Delphiki.

— Țsta e numele de familie al lui Nikolai.

— Julian e numele tatălui lui Nikolai. Și al tatălui tău. Pe mama ta o cheamă Elena. Sunteți gemeni identici. Ovulele fertilizate au fost implantate la momente diferite, și genele tale au fost puțin modificate, dar într-un punct semnificativ. Deci atunci când te uiți la Nikolai poți vedea cum ai fi fost dacă nu erai modificat genetic, și ai fi crescut lângă niște părinți care să te iubească și să aibă grijă de tine.

— Julian Delphiki, zise Bean.

— Nikolai se află printre cei care deja se îndreaptă spre Pământ. Sora Carlotta va avea grijă ca, atunci când va fi repatriat în Grecia, să fie informat că tu ești într-adevăr fratele lui. Părinții lui știu deja că exiști – sora Carlotta le-a spus. Căminul tău e un loc încântător, o casă pe o colină din Creta cu vedere spre Marea Egee. Sora Carlotta mi-a spus că părinții tăi sunt oameni buni. Au plâns de bucurie când au aflat de existența ta. Iar acum întrevederea noastră a ajuns la final. Am discutat despre proasta ta părere privind calitatea învățământului aici, la Școala de Comandă.

— De unde știți?

— Nu ești singurul care poate face așa ceva.

Cei doi ofițeri – un amiral și un general, amândoi cu zâmbete largi și false întipărite pe fețe – îi salutară și întrebară cum decursese întrevederea.

— Aveți înregistrarea, spuse Graff. Inclusiv partea în care Bean insistă că se înregistrează în continuare.

— Și totuși discuția a continuat.

— Îi spuneam, zise Bean, despre incompetența profesorilor de la Școala de Comandă.

— Incompetența?

— Luptăm întotdeauna împotriva unor adversari incredibil de proști. Și apoi profesorii insistă să trecem prin analize lungi și plicticoase ale acestor bătaii de joc, deși niciun posibil inamic nu s-ar comporta atât de prosteste și de previzibil ca în simulări. Sugeram că singura cale de a avea o competiție decentă este să ne divizăm în două grupe și să ne punem să luptăm unii cu alții.

Cei doi ofițeri se priviră reciproc.

- Interesant punct de vedere, zise generalul.
- E discutabil, replică amiralul. Ender Wiggin urmează să intre în joc. Credeam că vrei să fii acolo să-l întâmpini.
- Da, zise Bean. Vreau.
- Te duc eu, propuse amiralul.
- Să stăm de vorbă, i se adresă generalul lui Graff.

Pe drum amiralul vorbi puțin, iar Bean putu să-i răspundă fără să se gândească prea mult. Era un lucru bun. Căci lucrurile pe care i le spusese Graff îl tulburaseră. Aproape că nu era o surpriză faptul că Locke și Demostene erau frații lui Ender. Dacă erau la fel de inteligenți ca Ender, era inevitabil să iasă în evidență, iar rețeaua le permisesse să-și ascundă identitatea suficient ca s-o facă pe când erau încă tineri. Dar o parte din motivul pentru care Bean fusese atras de ei era familiaritatea vocilor lor. Probabil sunau ca a lui Ender, în felul acela în care oamenii care au trăit mult timp împreună împrumută nuanțe ale vorbirii unul de la altul. Bean nu-și dăduse seama de asta conștient, dat inconștient asta îl făcuse mai receptiv la acele eseuri. Ar fi trebuit să știe, și la un anumit nivel chiar știuse.

Iar celălalt lucru, că Nikolai ar fi fratele lui cu adevărat – cum să creadă așa ceva? Era ca și cum Graff i-ar fi citit în inimă, ar fi găsit minciuna care să poată pătrunde cât mai adânc în sufletul lui și i-ar fi spus-o. Sunt grec?

Fratele meu s-a întâmplat să fie în grupul meu de lansați, băiatul care a devenit cel mai bun prieten al meu? Gemeni? Părinți care mă iubesc? Julian Delphiki?

Nu, nu pot să cred asta. Graff nu a fost niciodată cinstit cu noi. Graff e cel care nu a ridicat un deget ca să-l apere pe Ender de Bonzo. Graff nu face nimic care să nu ducă la îndeplinirea vreunui scop manipulator.

Numele meu e Bean. Poke mi-a dat numele ăsta, și nu voi renunța la el în schimbul unei minciuni.

Mai întâi îi auziră vocea, adresându-i-se unui tehnician din altă încăpere.

- Cum să lucrez cu șefi de escadroane dacă nu-i văd deloc?
- De ce ai nevoie să-i vezi? întrebă tehnicianul.
- Ca să știu cine sunt, cum gândesc...
- O să afli cine sunt și cum gândesc după modul în care lucrează cu simulatorul. Dar chiar și așa, nu cred că ai de ce să-ți faci griji. Te ascultă chiar acum. Pune-ți căștile ca să-i auzi.

Toți tremurau de emoție, știind că în curând el le va auzi vocile așa cum o auzeau și ei pe a lui.

- Să spună cineva ceva, zise Petra.
- Așteaptă să-și pună căștile, replică Dink.
- De unde o să știe? întrebă Vlad.

— Eu primul, spuse Alai.

O pauză. În căștile lor se auzi un fâsâit slab.

— *Salaam*, șopti Alai.

— Alai, zise Ender.

— Și eu, făcu Bean. Piticul.

— Bean.

Da, gândi Bean, pe când ceilalți vorbeau. ăsta sunt. ăsta e numele rostit de oamenii care mă cunosc.

— *Domnule general, sunteți Strateg. Aveți autoritatea să faceți asta, și aveți și obligația s-o faceți.*

— *Nu am nevoie ca un fost comandant al Școlii de Luptă căzut în dizgrație să-mi spună care-mi sunt obligațiile.*

— *Dacă nu-l arestați pe Mareșal și pe conspiratorii lui...*

— *Colonele Graff, dacă atac eu primul, voi fi răspunzător pentru războiul care va urma.*

— *Da, așa va fi, domnule. Dar spuneți-mi, care ar fi cel mai bun rezultat – să vă acuze toată lumea, dar să câștigăm războiul, sau să nu vă acuze nimeni, pentru că ați fost pus la zid și împușcat după ce lovitura de stat a Mareșalului a adus în toată lumea hegemonia rusească?*

— *Nu voi trage eu primul foc.*

— *Un comandant militar care nu vrea să acționeze preventiv când are informații clare...*

— *Politica...*

— *Dacă îi lăsați să câștige ar însemna sfârșitul oricărei politici!*

— *Rușii nu mai sunt băieții răi încă din secolul XX!*

— *Oricine face lucruri rele e un băiat rău. Dumnezeu voastră sunteți șeriful, domnule, chiar dacă lumea e de acord sau nu. Faceți-vă meseria.*

Cu Ender acolo, Bean se retrase imediat la locul său printre șefii de plutoane. Nu-i spusese nimeni asta. El fusese comandantul suprem, îi pregătise bine, dar Ender fusese dintotdeauna liderul înăscut al grupului, și acum că venise aici, Bean devenise din nou mic.

Iar Bean știa că așa era corect. Îi condusesese bine, dar Ender îl făcea să pară un novice. Nu pentru că strategiile lui Ender erau mai bune ca ale lui Bean – nu erau, de fapt. Erau câteodată diferite, dar cel mai adesea Bean vedea că Ender face exact ceea ce ar fi făcut și el.

Diferența importantă era modul în care îi conducea pe ceilalți. Se bucura de devotamentul lor fierbinte, nu de supunerea cu oarecare resentimente față de Bean, ceea ce-i fu de ajutor chiar de la început. Dar Bean învăța acest devotament observând nu numai ce se petrecea în cursul bătăliei, ci și ceea ce se petrecea în mințile comandanților. Era sever, câteodată chiar tăios, explicându-le clar că aștepta ce e mai bun de la ei. Avea totuși un mod de a da o intonație aparte cuvintelor inofensive, arătând apreciere, admirație, apropiere. Se simțeau recunoscuți de cel care trebuia să-i onoreze. Bean pur și simplu nu știa cum să facă asta. Încurajările sale erau întotdeauna mai evidente, puțin greoaie. Însemnau mai puțin pentru ei fiindcă le simțeau mai calculate. *Erau* mai calculate. Ender era pur și simplu... el însuși. Autoritatea era pentru el ca respirația.

Au apăsât un întrerupător genetic și au făcut din mine un atlet al inteligenței. Pot băga mingea în poartă din orice punct de pe teren. Dar pentru că știu *când* să lovesc. Știu să formez o echipă dintr-o adunătură de jucători.

Oare ce întrerupător au acționat în genele lui Ender Wiggin? Sau e ceva mai adânc decât duhul mecanic al trupului? Există un spirit, și asta a primit Ender în dar de la Dumnezeu? Îl urmăresc ca niște discipoli. Așteptăm ca el să facă să țâșnească apa din stâncă.

Pot să învăț să fac ceea ce face el? Sau voi fi ca cei mai mulți dintre scriitorii militari pe care i-am studiat, condamnat să fiu mâna a doua pe câmpul de luptă, păstrați în memorie numai datorită cronicilor și explicării geniului altor comandanți? Oare voi scrie o carte în care voi povesti ce a făcut Ender și cum?

Să scrie Ender cartea asta. Sau Graff. Eu am treabă aici, și când termin, o să-mi aleg singur meseria și o s-o fac cât pot de bine. Iar dacă lumea o să-și aducă aminte de mine numai ca de unul dintre tovarășii lui Ender, așa să fie. Faptul că am luptat alături de Ender e o recompensă în sine.

Ah, dar cum mai înțeapă inima când îi vezi pe ceilalți fericiți, și lui nu-i mai dau nicio atenție, decât pentru a-l tachina ca pe un frate mai mic, ca pe o mascotă. Cât trebuie să-l fi urât când era liderul lor!

Și cel mai rău era că și Ender îl trata așa. De fapt niciunui dintre ei nu-i era permis să-l vadă pe Ender. Dar fiind atât timp separați, Ender aparent uitase că odată se bazase pe Bean. Acum se sprijinea cel mai mult pe Petra, pe Alai, Dink și Shen. Cei care nu fuseseră niciodată în aceeași armată cu el. Se folosea și de Bean și de ceilalți șefi de plutoane din Armata Dragon, avea încă încredere în ei, dar când era ceva greu de făcut, ceva care cerea creativitate, Ender nu se gândea niciodată la Bean.

N-avea importanță. Nu trebuia să se gândească la asta. Pentru că Bean știa că desemnarea lui ca șef de escadron mai însemna ceva, mult mai profund. El trebuia să cunoască întregul flux al unei bătălii, gata să intervină în orice moment, dacă Ender ar fi șovăit. Ender părea să nu-și dea seama că Bean se bucură de asemenea încredere din partea profesorilor, dar Bean știa, iar dacă uneori devenea puțin distrat în îndeplinirea sarcinilor oficiale, dacă uneori Ender devenea nerăbdător din cauza încetineli sale, sau a faptului că era neatent, asta era de așteptat. Căci Ender nu știa că în orice moment, dacă supervizorul îi dădea semnalul, Bean putea să preia comanda și să continue planurile lui Ender, supraveghind toți șefii de escadroane, salvând jocul.

La început, această misiune păru fără rost – Ender era sănătos, vioi. Dar apoi interveni o schimbare.

Se întâmplă a doua zi după ce Ender le spusese în treacăt că are un

alt profesor decât ei. Îl numi „Mazer” de prea multe ori, iar Tom Nebunul comentă:

— Trebuie să fi fost un iad pentru el să crească cu un asemenea nume.

— Când a crescut el, zise Ender, numele nu era celebru.

— Dacă ar fi atât de bătrân, ar fi mort, spuse Shen.

— Nu și dacă a fost mulți ani pe o navă mișcându-se cu viteza luminii și s-a întors.

Asta îi făcu să se dumirească.

— Profesorul tău e *chiar* Mazer Rackham?

— Știți că se spune că a fost un erou strălucit? zise Ender.

Bineînțeles că știau.

— Ceea ce nu se spune e că este un ticălos desăvârșit.

Apoi începu noua simulare și trecură la treabă.

A doua zi, Ender le spuse că lucrurile se schimbau.

— Până acum am jucat împotriva computerului sau unul împotriva altuia. Dar începând de acum, la fiecare câteva zile Mazer însuși și o echipă de piloți experimentați vor controla flota adversă. Orice e permis.

O serie de teste, cu Mazer Rackham în persoană ca adversar. Lui Bean nu-i mirosea a bine.

Astea nu sunt teste, sunt niște aranjamente, pregătiri pentru condițiile care ar putea apărea când vor înfrunta flota reală a Gândacilor lângă planeta lor natală.

F.I. primește informații preliminare de la flota plecată în expediție, și ne pregătește pentru modul cum vom fi întâmpinați de Gândaci atunci când se va încinge adevărata bătălie.

Problema era că, oricât de inteligenți ar fi Mazer Rackham și ceilalți ofițeri, erau totuși umani. În lupta reală, Gândacii vor arăta categoric lucruri la care oamenii pur și simplu nu se pot gândi.

Apoi veni primul din aceste „teste” – strategia era jenant de copilărească. O formație mare sferică, înconjurând o singură navă.

În timpul luptei deveni clar că Ender știa lucruri pe care nu li le împărtășise. În primul rând, le spuse să ignore nava din centrul globului. Era o țintă falsă. Dar cum putea Ender să știe așa ceva? Pentru că știa că Gândacii le-ar *arăta* o astfel de navă singulară, și asta era o capcană. Ceea ce înseamnă că Gândacii se așteaptă ca noi să ne luăm după acea navă.

Exceptând, desigur, faptul că nu erau cu adevărat Gândacii, era Mazer Rackham. Deci de ce ar crede Rackham că Gândacii s-ar aștepta ca oamenii să atace o singură navă?

Bean își reaminti înregistrările video pe care Ender le privea iar și iar la Școala de Luptă – toate filme propagandistice din A Doua Invazie.

Nu arătau niciodată lupta pentru că nu fusese niciuna. Iar Mazer Rackham nu comandase o forță de atac cu o strategie strălucită. Mazer Rackham lovise o singură navă și războiul se terminase. De asta nu exista nicio înregistrare a luptei față în față. Mazer ucisese matca. Iar acum se aștepta ca Gândacii să folosească o navă centrală drept capcană, pentru că așa îi învinsese ultima dată.

Ucide matca, și toți Gândacii vor deveni inofensivi. Lipsiți de minte. Asta era semnificația filmelor. Ender știe asta, dar știe de asemenea că și Gândacii știu că el știe, deci nu va cădea în plasa lor.

Al doilea lucru pe care îl știa Ender, și ei nu, era folosirea unei arme care nu apăruse în niciuna din simulările lor până la acest prim test. Ender o numi „Doctorașul” și apoi nu mai spuse nimic despre ea – decât când îi ordonă lui Alai s-o folosească în centrul concentrării flotei inamice. Spre surpriza lor, obiectul declanșa o reacție în lanț care trecu de la navă la navă, până ce toate navele Furnicilor, cu excepția celor mai izolate, fură distruse. Iar apoi fu ușor să-i curețe pe acești răătăciți. Câmpul de luptă era curat când terminară.

— De ce strategia lor e atât de stupidă? întrebă Bean.

— Asta m-am întrebât și eu, zise Ender. Dar noi n-am pierdut nicio navă, și asta e OK.

Mai târziu, Ender le spuse ce-i povestise Mazer – simulaseră o secvență întreagă a invaziei, și impuseseră dușmanului virtual o curbă de învățare.

— Data viitoare vor fi învățat. Nu va mai fi atât de ușor.

Bean auzi asta și se alarmă. O secvență a invaziei? De ce un astfel de scenariu? De ce nu doar încălziri înaintea unei singure bătălii?

Pentru că Gândacii nu au numai o singură lume, gândi Bean. Sigur că da. Au descoperit Pământul și au vrut să-l transforme într-o nouă colonie, așa cum făcuseră și înainte.

Noi avem mai multe flote. Câte una pentru fiecare lume a Furnicilor.

Iar motivul pentru care ei pot evolua de la o luptă la alta este că și ei au comunicații interstelare cu viteză mai mare decât a luminii.

Toate bănuielile lui Bean erau confirmate. Cunoștea și secretul din spatele acestor teste. Mazer Rackham nu comanda o flotă simulată a Gândacilor. Era o luptă reală, și singurul rol al lui Rackham era să supravegheze cum decurge și apoi să-l sfătuiască pe Ender în legătură cu sensul strategiilor inamicului și modul în care să le contracareze în viitor.

De asta majoritatea comenzilor le dădeau oral. Erau transmise unor echipaje reale de pe nave reale care le urmau ordinele și luptau în bătălii reale. Orice navă pe care o pierdem, gândi Bean, înseamnă că niște bărbați și femei au murit. Orice neglijență a noastră costă vieți. Și totuși nu ni se spune asta tocmai pentru că nu ne putem permite să

purtăm povara acestor cunoștințe. În timp de război, comandanții au trebuit întotdeauna să învețe noțiunea de „pierderi acceptabile”. Dar Bean înțelegea că cei care-și păstrează umanitatea nu acceptă niciodată cu adevărat ideea că așa ceva este acceptabil. Îi roade. Deci noi, copiii-soldați, suntem protejați păstrându-ni-se convingerea că e vorba doar de jocuri și teste.

În consecință, nu pot dezvălui acest lucru niciunuia dintre cei pe care-i cunosc. În consecință trebuie să accept pierderile fără un cuvânt, fără nicio slăbiciune vizibilă. Trebuie să încerc să-mi scot din minte oamenii care vor muri din cauza îndrăzelii noastre, al căror sacrificiu nu se trece pe lista unui joc, ci pe cea a vieților lor.

„Testele” aveau loc la fiecare câteva zile, și fiecare luptă dura mai mult. Alai glumi că ar trebui să fie dotați cu scutece ca să nu fie distrași când vezica li se umplea în timpul jocului, A doua zi li se puseră catetere. Tom Nebunul nu acceptă așa ceva.

— Haideți, aduceți-ne mai bine un borcan în care să ne facem nevoile. Nu putem juca jocul ăsta cu ceva atârându-ne de scule.

Li se aduseră borcane. Totuși, Bean nu auzi pe cineva să le fi folosit. Și deși se întrebă ce-i aduseseră Petrei, nimeni nu avu curajul să-i înfrunte furia întrebând-o.

Bean începu să observe destul de curând unele din greșelile lui Ender. În primul rând, Ender se baza prea mult pe Petra. Ea primea întotdeauna comanda forței principale, supraveghind deodată o sută de lucruri diferite, astfel încât Ender să se poată concentra asupra fentelor, trucurilor, șmecheriilor. Oare Ender nu vedea că Petra, o perfecționistă, era măcinată de vină și rușine la fiecare greșeală pe care o făcea? El se pricepea atât de bine la oameni, și totuși părea să creadă că ea chiar e dură, în loc să-și dea seama că această duritate era doar o fațadă sub care își ascundea anxietatea intensă. Fiecare greșeală apăsa greu asupra ei. Nu dormea bine, și asta se vedea pe măsură ce acumula din ce în ce mai multă oboseală în timpul luptelor.

Dar poate că Ender nu-și dădea seama ce-i făcea pentru că și el era obosit. Toți erau. Cedau câte puțin sub presiune, iar câteodată chiar mai mult. Oboseau din ce în ce mai mult, erau din ce în ce mai predispuși la erori pe măsură ce testele deveneau mai dificile și mai lungi.

Deoarece duceau lupte din ce în ce mai grele cu fiecare nou „test”, Ender era nevoit să lase din ce în ce mai multe decizii în seama altora. În loc să îndeplinească atent comenzile detaliate ale lui Ender, șefii de escadroane duceau tot mai mult din bătălie pe propriii lor umeri. Pe perioade lungi, Ender era prea ocupat într-o parte a luptei pentru a mai da ordine în alta. Șefii de escadroane afectați începură să discute între ei pentru a-și stabili tactica până când Ender le dădea din nou atenție. Iar Bean fu mulțumit să constate că, în timp ce Ender nu-i

dădea misiuni interesante, ceilalți i se adresau atunci când atenția lui Ender era în altă parte. Tom Nebunul și Supă Fierbinte veniră cu propriile lor planuri și din obișnuință i le prezentară lui Bean. Fiindcă la fiecare luptă își alocă jumătate din atenție observării și analizării planului lui Ender, Bean putu să le spună, cu destulă acuratețe, ce ar trebui să facă pentru a ajuta să izbândească planul general. Din când în când Ender îi lauda pe Tom și pe Supă pentru deciziile luate în urma sfaturilor lui Bean. Era lucrul cel mai apropiat de o laudă pe care îl auzi Bean.

Alți șefi de plutoane și puștii mai mari pur și simplu nu-l băgau în seamă pe Bean. Înțelegea de ce; aveau multe resentimente față de el de când profesorii îl plasaseră deasupra lor, înainte de venirea lui Ender. Acum, că îl aveau pe adevăratul comandant, nu aveau de gând să mai facă niciodată ceva care mirosea a subordonare față de Bean. Înțelegea – dar nu putea împiedica strângerea de inimă.

Indiferent dacă ei voiau sau nu ca el să le supervizeze munca, indiferent dacă sentimentele lui erau sau nu rănite, asta era totuși misiunea lui și era hotărât să nu se lase niciodată prins nepregătit. În timp ce presiunea devenea din ce în ce mai intensă, iar ei erau din ce în ce mai epuizați, mai iritabili unul cu altul, mai puțin generoși în evaluarea muncii celorlalți, Bean devenea din ce în ce mai atent pentru că șansele de a greși erau din ce în ce mai mari.

Într-o zi, Petra adormi în timpul luptei. Navele ei plutiră în derivă prea departe până într-o poziție vulnerabilă, și dușmanul profită, spulberându-i escadronul în bucățele. De ce nu dăduse ordinul de retragere? Mai rău, nici Ender nu observă suficient de repede. Bean fu cel care îi spuse: ceva nu e în regulă cu Petra.

Ender o strigă. Nu răspunse. Ender trecu lui Tom Nebunul controlul asupra celor două nave rămase și apoi încercă să salveze lupta în ansamblu. Ca de obicei, Petra ocupa poziția centrală, iar rezultatul pierderii celei mai mari părți din escadronul ei fusese o explozie devastatoare. Numai fiindcă inamicul fu prea încrezător în continuare Ender putu să întindă câteva capcane și să recâștige inițiativa. Îvinse, dar cu pierderi mari.

Petra se trezi probabil spre sfârșitul luptei și găsi comenzile blocate, fiind lipsită de posibilitatea de comunicare orală până când se termină totul. Apoi microfonul ei începu din nou să funcționeze și o putură auzi plângând, „Îmi pare rău, îmi pare rău. Spuneți-i lui Ender că-mi pare rău, el nu mă poate auzi, îmi pare atât de rău...”

Bean o ajunse înainte de a se întoarce în cameră. Mergea clătînându-se prin tuneluri, sprijinindu-se de perete și plângând, își găsea drumul pe pipăite pentru că nu vedea din cauza lacrimilor. Bean se apropie și o atinse. Ea îi îndepărtă mâna.

— Petra, zise Bean. Oboseala e oboseală. Nu poți rămâne trează

dacă ți se blochează creierul.

— Creierul *meu* s-a blocat! Tu nu știi cum e pentru că tu ești atât de deștept, încât poți face toate treburile noastre și să joci și șah între timp!

— Petra, s-a bazat prea mult pe tine, nu ți-a lăsat nicio pauză...

— Nici el nu face pauze, și nu-l văd...

— *Ba da*. Era evident că se întâmplă ceva cu escadronul tău cu câteva secunde înainte ca cineva să-i atragă atenția. Și chiar și atunci, a încercat să te trezească înainte de a trece comanda altcuiva. Dacă ar fi acționat mai repede, ți-ar fi rămas șase nave, nu numai două.

— *Tu* i-ai atras atenția. Tu mă supravegheai. Mă verificai.

— Petra, eu îi supraveghez pe toți.

— Ai spus că ai încredere în mine, dar nu ai. Nici n-ar trebui, nimeni n-ar trebui să aibă încredere în mine.

Izbucni într-un hohot de plâns necontrolat, sprijinită de peretele de piatră.

Apoi apărură niște ofițeri care o conduseră. Nu spre camera ei.

Curând după aceea îl convocă Graff.

— Te-ai descurcat bine. Pentru asta ești aici.

— Nici eu n-am fost rapid, zise Bean.

— Erai atent. Ai văzut unde e punctul slab, l-ai făcut atent pe Ender. Ți-ai făcut treaba. Ceilalți copii nu-și dau seama și știu cât trebuie să te necăjească asta...

— Nu-mi pasă ce observă ei...

— Dar te-ai descurcat. Tu ai avut bătaia salvatoare.

— Orice ar însemna asta.

— Baseball. Mda. Nu prea era popular pe străzile din Rotterdam.

— Vă rog, pot să mă duc să dorm?

— Într-o clipă. Bean, Ender obosește. Face greșeli. E tot mai important ca tu să supraveghezi totul. Să fii acolo când are nevoie de tine. Ai văzut cum era Petra.

— Toți suntem epuizați.

— Ei bine, și Ender este. Mai mult decât toți. Plânge în somn. Are vise stranii. Spune că Mazer îi cunoaște planurile pentru că îi spionează visele.

— Vreți să-mi spuneți că înnebunește?

— Îți spun că singura persoană pe care o presează mai mult decât pe Petra este el însuși. Asigură-i spatele, Bean.

— O fac deja.

— Ești mereu furios, Bean.

Cuvintele lui Graff îl făcură să tresară. În primul moment gândi, nu, nu sunt! Apoi: Sunt oare?

— Ender nu-ți dă nicio misiune importantă, și după ce ai fost

vedetă asta trebuie să te agaseze, Bean. Dar nu e vina lui Ender. Mazer i-a spus că se îndoiește de capacitatea ta de a manevra un număr mare de nave. De asta nu ai primit misiuni complicate, interesante. Nu că Ender l-ar crede pe Mazer pe cuvânt. Dar orice ai face, Ender privește prin lentila neîncrederii lui Mazer.

— Mazer Rackham crede că eu...

— Mazer Rackham știe exact ce ești și ce poți face. Dar trebuie să ne asigurăm că Ender nu te pune să faci ceva atât de complicat, încât să pierzi din vedere imaginea de ansamblu a jocului. Și trebuie să facem asta fără să-i spunem lui Ender că ești acoperirea lui.

— De ce îmi spuneți toate astea?

— Când se va termina testul și veți trece la comenzi adevărate, îi vom spune lui Ender adevărul despre ce ai făcut tu, și de ce Mazer a spus ce-a spus. Știu că pentru tine înseamnă mult încrederea lui Ender, și nu simți că o ai, așa că am vrut să știi de ce. Asta e.

— De unde acest acces subit de onestitate?

— Pentru că eu cred că te vei descurca mai bine știind.

— Mă voi descurca mai bine *crezând* asta, indiferent dacă e adevărat sau nu. Poate că mințiți. Oare chiar am aflat cu adevărat ceva din toată această conversație?

— Crezi ce vrei, Bean.

Petra nu veni la antrenamente vreo câteva zile. Când reveni, bineînțeles că Ender nu-i mai dădu misiuni grele. Se descurcă bine cu misiunile pe care le avea, dar entuziasmul ei dispăruse. Inima i se frânsese.

Dar la naiba, ea *dormise* câteva zile. Erau toți puțin geloși pe ea pentru asta, chiar dacă n-ar fi vrut să fie în locul ei. Dacă aveau vreun Dumnezeu în minte, i se rugau: Fă să nu mi se întâmple mie. Și în același timp se rugau: Oh, lasă-mă să dorm, dă-mi o zi măcar în care să nu trebuiască să mă gândesc la jocul ăsta.

Testele continuă. Câte lumi colonizaseră nemernicii înainte să ajungă la Pământ? se întreba Bean. Suntem siguri că le știm pe toate? Și la ce bun să distrugem flotele dacă nu avem acolo forțe care să ocupe coloniile învinse? Sau doar lăsăm acolo nave care să spulbere orice ar încerca să se ridice de pe suprafața planetei?

Petra nu fu singura care clacă. Vlad deveni catatonie și nu se mai putu ridica din pat. Doctorilor le luă trei zile ca să-l trezească, dar, spre deosebire de Petra, el fu scos din joc pe termen lung. Nu se mai putea concentra.

Bean se aștepta să urmeze Tom Nebunul, dar în ciuda poreclei părea să devină tot mai rațional pe măsură ce obosea. În schimb Molo Musca izbucni în hohote de râs atunci când pierdu controlul asupra escadronului său. Ender îi luă imediat comanda, trecând navele lui

Molo sub controlul lui Bean. Musca se întoarce a doua zi, fără nicio explicație, dar toată lumea înțelege că de acum nu i se vor mai da misiuni cruciale.

Iar Bean deveni din ce în ce mai conștient de scăderea atenției lui Ender. Ordinele lui veneau după pauze din ce în ce mai lungi, și de câteva ori nu fură clare. Bean le traduse imediat într-o formă mai inteligibilă, iar Ender nu află niciodată că existaseră confuzii. Dar ceilalți deveniră în sfârșit conștienți că Bean urmărea ansamblul luptei, nu doar o parte a ei. Poate vedeau chiar cum Bean puneă câte o întrebare în cursul luptei, făcea câte un comentariu care îl atenționa pe Ender asupra a ceva ce trebuia observat, dar niciodată într-un mod din care să reiasă că ar critica pe cineva. După lupte, unul sau doi băieți mai mari i se adresară lui Bean. Nimic important. Doar o bătaie pe umăr, pe spate, și câteva cuvinte. „Frumos joc.” „Bună treabă.” „Capul sus.” „Mulțumesc, Bean.”

Nu-și dăduse seama câtă nevoie avea de onorurile celorlalți până când nu le obținu.

— Bean, pentru jocul următor cred că ar trebui să știi ceva.

— Ce?

Colonelul Graff ezită.

— Nu l-am putut trezi pe Ender de dimineată. A avut coșmaruri. Nu mănâncă decât obligat. Își mușcă mâna în somn – până la sânge. Iar astăzi nu l-am mai putut trezi. Am reușit să amânăm... testul... așa că va fi la comandă, ca de obicei, dar... nu ca de obicei.

— Sunt pregătit. Întotdeauna sunt.

— Da, dar... uite ce e, premisa acestui test este că e... că nu e...

— E fără speranță.

— Ajută cu tot ce poți. Cu orice sugestie.

— Doctorașul¹ ăsta, Ender nu ne-a mai lăsat să-l folosim de mult.

— Inamicul a învățat destul despre modul în care acționează și n-o să-și mai țină navele suficient de aproape una de alta pentru a permite o reacție în lanț. E nevoie de o anumită masă ca să se poate menține câmpul. În esență, acum e un balast. E inutil.

— Ar fi fost frumos să-mi spuneți și *mie* până acum cum funcționează.

— Sunt unii care nu vor să-ți spunem nimic, Bean. Ai obiceiul de a utiliza orice frântură de informație ca să ghicești de zece ori mai mult decât am vrea noi să știi. Sunt foarte circumspecți când trebuie să-ți dea vreun indiciu.

— Domnule colonel, știți că eu știu că luptele sunt reale. Mazer Rackham nu le inventează. Când pierdem o navă, mor oameni adevărați.

Graff privi în depărtare.

— Și sunt oameni pe care Mazer Rackham îi cunoaște, așa-i?

Graff aprobă în tăcere.

— Nu crezi că Ender intuiește ce simte Mazer? Nu-l cunosc, poate e dur ca o stâncă, dar *eu* cred că atunci când face analiza luptei cu Ender, își dă în vileag... mă rog, suferința... Ender o simte. Pentru că Ender este mult mai obosit *după* o analiză decât înaintea ei. Poate că nu știe ce se petrece în realitate, dar știe că miza e teribilă. Știe că Mazer Rackham e cu adevărat supărat la fiecare greșeală pe care o face Ender.

— Ai descoperit vreo cale să te strecoari în camera lui Ender?

— Știi cum să-l ascult pe Ender. Nu mă înșel în legătură cu Mazer, nu-i așa?

Graff scutură din cap.

— Domnule colonel, se pare că nu vă dați seama, nimeni nu pare să-și amintească – acel ultim joc de la Școala de Luptă, când Ender mi-a dat mie armata. Nu a fost strategie. Renunțase. Se săturase. Era în grevă. Nu ați aflat asta pentru că l-ați promovat. Chestia cu Bonzo l-a terminat. Cred că suferința lui Mazer Rackham îi face acum același lucru. Eu cred că și atunci când Ender nu știe în mod *conștient* că ucide pe cineva, în sinea lui știe, și inima îi arde.

Graff îl privi atent.

— Știi că Bonzo a murit. L-am văzut. Am mai văzut moartea și înainte, vă amintiți? Nu ți se înfundă nasul în creier și nu pierzi două galoane de sânge ca apoi să te ridici și să pleci. Nu i-ați spus niciodată lui Ender că Bonzo a murit, dar sunteți niște fraieri dacă vă închipuiți că nu știe. Și, mulțumită lui Mazer, știe că fiecare navă pe care o pierdem înseamnă moartea unor oameni. Nu poate suporta asta, colonele Graff.

— Ești mai introspectiv decât își închipuie lumea, Bean, zise Graff.

— Știi, eu sunt un creier inuman și rece, nu-i așa? râse Bean cu amărăciune. Modificat genetic, deci sunt la fel de extraterestru ca și Gândacii.

Graff roși.

— Nimeni n-a spus vreodată asta.

— Vreți să spuneți că nu în fața mea. Nu intenționat. Se pare că nu înțelegeți că uneori trebuie să spuneți pur și simplu adevărul oamenilor și să le cereți ce vreți, în loc să încercați să-i păcăliți.

— Spui că ar trebui să-i spunem lui Ender că jocul e real?

— Nu! Ați înnebunit? Dacă îl afectează atât de mult intuiția, ce credeți că s-ar întâmpla dacă ar *ști* că știe? Va îngheța.

— Dar tu nu îngheți. Asta e? Ar trebui să comanzi tu următoarea luptă?

— Tot nu înțelegi, colonele. Eu nu îngheț pentru că nu e lupta mea. Eu ajut. Eu supraveghez. Dar sunt liber. Pentru că e jocul lui Ender.

Simulatorul lui Bean se trezi la viață.

— E timpul, zise Graff. Succes.

— Domnule colonel, poate că Ender va intra din nou în grevă. Poate va întoarce spatele. Ar putea ceda. Ar putea să-și spună, e doar un joc și m-am săturat de el, nu-mi pasă ce-o să-mi facă, mi-a ajuns. E în firea lui să facă așa. Fiindcă pare complet necinstit și lipsit de sens.

— Chiar dacă i-aș promite că asta e ultimul?

Bean își puse căștile și întrebă:

— Ar fi adevărat?

Graff aprobă din cap.

— Mda, bine, nu cred că ar fi prea mare diferența. În plus, acum e elevul lui Mazer, nu-i așa?

— Bănuiesc. Mazer spunea că l-ar fi anunțat că e examenul final.

— Acum Mazer e profesorul lui Ender, cugetă Bean. Iar dumneavoastră ați rămas cu mine. Puștiul pe care nu-l voiatiți.

Graff roși din nou.

— Corect, zise. Se pare că știi totul. Nu te-am vrut.

Chiar dacă Bean știa deja, cuvintele îl răniră.

— Dar, Bean, spuse Graff, adevărul e că m-am înșelat.

Puse mâna pe umărul lui Bean, apoi părăsi încăperea.

Bean intră în joc. Era ultimul din șefii de escadroane.

— Sunteți acolo? întrebă Ender în căști.

— Toți, răspunse Bean. Ai cam întârziat la antrenament în dimineața asta, nu?

— Scuze, zise Ender. Am dormit mai mult.

Râseră. Cu excepția lui Bean.

Ender îi puse să execute câteva manevre, ca încălzire înaintea bătăliei. Apoi veni timpul. Ecranul se limpezi. Bean aștepta, teama îi rodea măruntaiele. Inamicul apărău pe display.

Flota lor era desfășurată în jurul unei planete care se contura în centrul ecranului. Mai fuseseră și înainte lupte în apropiere de planete, dar de fiecare dată acestea se aflaseră la marginea câmpului vizual – flota inamică încercase întotdeauna să-i ademenească departe de planetă.

De data asta nu exista nicio momeală. Doar un roi incredibil de nave dușmane. Stăteau la o anumită distanță una de alta, mii și mii de nave urmând traiectorii aleatoare, imprevizibile, întretăiate, formând un nor al morții în jurul planetei.

Asta e planeta natală, gândi Bean. Aproape o spuse cu voce tare, dar se opri la timp. E o *simulare* a apărării Gândacilor în jurul planetei lor natale.

S-au pregătit generații întregi pentru venirea noastră. Toate luptele anterioare nu însemnaseră nimic. Gândacii pot pierde oricâți indivizi și nu le pasă. Tot ce contează e matca. Ca cea pe care Mazer Rackham

o ucisese în timpul celei de-A Doua Invazii. Nu-și pusese ră matca în pericol în niciuna din aceste lupte. Până acum.

De asta roiesc. Acolo e matca.

Unde?

Pe suprafața planetei, gândi Bean. Ideea e să ne oprească să ajungem pe suprafața planetei.

Deci exact acolo trebuie să ne ducem. Doctorașul are nevoie de masă. Planetele au masă. E destul de simplu.

Numai că era imposibil să aduci o forță umană atât de mică prin acest roi suficient de aproape de planetă ca să declanșeze Doctorașul. Pentru că dacă învățasera ceva din istorie, era că uneori partea adversă este irezistibil de puternică și atunci singurul curs posibil al acțiunii e retragerea ca să-ți salvezi forțele și să mai poți lupta încă o zi.

Oricum, în acest război nu va mai fi o altă zi. Nu exista speranța unei retrageri. Deciziile care pierduseră această luptă, și chiar și războiul, fuseseră luate cu două generații în urmă când fuseseră lansate navele, din start o forță neadecvată. Comandanții care pusese în mișcare această flotă poate nici nu știuseră pe atunci că aici era lumea natală a Gândacilor. Nu era vina nimănui. Pur și simplu nu aveau forța suficientă să facă nici măcar o zgârietură în apărarea inamică. Nu conta cât de genial era Ender. Când ai numai un tip cu o lopată nu poți construi un dig care să oprească marea.

Nu aveau posibilitatea de retragere, nici de victorie, niciun spațiu de manevră sau amânare, iar inamicul nu avea nicio intenție să facă altceva decât să continue ceea ce deja făcea.

Flota umană avea numai douăzeci de nave, fiecare cu câte patru navete de vânătoare. Iar acestea erau de tip vechi, greoaie în comparație cu unele dintre navetele folosite în luptele anterioare. Era logic – lumea Gândacilor era probabil cea mai îndepărtată, astfel că flota care ajunsese aici plecase înaintea tuturor celorlalte. Înainte de a apărea nave mai bune.

Optzeci de navete de vânătoare. Împotriva a cinci mii, poate zece mii de nave inamice. Era imposibil să le determini numărul. Bean văzu cum display-ul pierdea urma navelor individuale, iar numărătoarea lor varia continuu. Erau atât de multe, încât sistemul era supraîncărcat. Clipeau ca niște licurici.

Trecu mult timp – multe secunde, poate un minut. De obicei, până acum Ender i-ar fi desfășurat, gata de mișcare. Totuși din partea lui nu venea decât tăcere.

O luminiță clipi pe pupitrul lui Bean. Știa ce înseamnă. Tot ce avea de făcut era să apese pe un buton, și ar fi avut controlul asupra luptei. I-o ofereau lui, crezând că Ender înghețase.

N-a înghețat, gândi Bean. N-a intrat în panică. Pur și simplu a

înțeles situația, exact cum am înțeles-o și eu. *Nu există* strategie. Numai că el nu vede că așa e războiul, un dezastru pe care nu-l poți evita. El nu vede decât un test pus în fața lui de către profesori, de către Mazer Rackham, un test atât de absurd de nedrept, încât singura reacție rezonabilă este să nu-l accepte.

Au fost înțelepți să-i ascundă adevărul în tot acest timp. Dar acum asta se întoarce împotriva lor. Dacă Ender ar înțelege că nu e un joc, că războiul real a ajuns într-un moment crucial, poate că ar face un efort disperat, sau poate geniul lui ar găsi un răspuns la o problemă care, din câte vedea Bean, nu avea soluții. Dar Ender nu înțelegea realitatea, iar pentru el era la fel ca în acea zi în sala de lupte, când înfruntase două armate, și Ender lăsase totul pe mâna lui Bean, refuzând de fapt să joace.

Pentru o clipă, Bean fu tentat să strige adevărul în gura mare. Nu e un joc, e realitatea, asta e ultima bătălie, la urma urmelor am pierdut războiul! Dar ce ar fi avut de câștigat, în afara faptului că ar fi intrat toți în panică?

Și totuși, chiar și intenția de a apăsa butonul ca să preia controlul era absurdă. Ender nu clacase, nici nu eșuase. Lupta nu putea fi câștigată; nici n-ar fi trebuit începută. Viețile oamenilor de pe acele nave nu ar trebui irosite într-un Atac al Cavaleriei Ușoare fără nicio speranță. Nu sunt generalul Burnside la Fredericksburg. Nu-mi trimit oamenii la o moarte fără rost, fără speranță, fără sens.

Dacă aș avea un plan, aș prelua controlul. Nu am niciun plan. Deci fie bine, fie rău, e jocul lui Ender, nu al meu.

Și mai exista un motiv pentru care nu prelua controlul.

Bean își amintea cum stătuse deasupra trupului culcat la pământ al unui huligan care era prea periculos pentru a fi îmblânzit, spunându-i lui Poke: „Omoară-l acum, omoară-l.”

Am avut dreptate. Iar acum, încă o dată, huliganul trebuie omorât. Chiar dacă eu nu știu cum s-o fac, *nu putem* să pierdem acest război. Eu nu știu cum să-l câștig, dar eu nu sunt Dumnezeu, nu văd totul. Poate că nici Ender nu vede soluția, dar dacă cineva o poate găsi, dacă poate schimba cursul lucrurilor, acela e Ender.

Poate că mai există speranță. Poate există vreo cale să ajungem lângă suprafața planetei și să-i eliminăm pe Gândaci din univers. Acum e momentul pentru miracole. Pentru Ender, ceilalți vor face tot posibilul. Dacă preiau eu comanda, vor fi atât de supărați, atât de neatenți, încât chiar dacă vin cu un plan care să aibă cât de cât o șansă, nu va funcționa pentru că ei nu vor pune suflet.

Ender trebuie să încerce. Dacă nu, vom muri cu toții. Chiar dacă nu aveau de gând să mai trimită încă o flotă împotriva noastră, acum vor fi *nevoiți* s-o facă. Pentru că le-am învins toate flotele în bătăliile de până acum. Dacă nu învingem acum, definitiv, distrugându-le

capacitatea de a continua războiul împotriva noastră, ei se vor întoarce. Și de data asta vor ști cum să fabrice ei înșiși Doctorașul.

Noi nu avem decât o singură lume. O singură speranță.

Fă-o, Ender.

Lui Bean îi venira în cap cuvintele pe care le spusese Ender în prima lor zi de antrenament cu Armata Dragon: „Țineți minte, poarta inamicului e jos.” În ultima luptă a Armatei Dragon, când nu aveau nicio speranță, aceasta fusese strategia folosită de Ender, trimițând echipa lui Bean să apese cu căștile în jurul porții și să câștige. Din păcate, un asemenea truc nu mai putea fi folosit și acum.

Aționarea Doctorașului pe suprafața planetei ca să arunce totul în aer, asta ar putea fi șmecheria. Doar că nu puteau ajunge acolo.

Era timpul să cedeze. Să iasă din joc, să le spună că nu pot pune niște copii să facă treabă de adulți. Nu există nicio speranță. S-a terminat.

— Țineți minte, zise Bean ironic, poarta inamică e jos.

Molo Musca, Supă Fierbinte, Vlad, Basculă, Tom Nebunul râseră sinistru. Ei fuseseră în Armata Dragon. Își aduseseră aminte cum se foloseau cuvintele astea înainte.

Dar Ender nu părea să guste gluma.

Ender nu părea să înțeleagă că nu se poate duce Doctorașul pe suprafața planetei.

Dar vocea lui le răsună în urechi, dându-le ordine, îi strânse într-o formație, cilindru în cilindru.

Bean vru să-i strige să n-o facă! Pe navele alea sunt oameni adevărați, și dacă îi trimiți acolo vor muri, sacrificați fără speranță de victorie.

Dar își ținu gura pentru că undeva în mintea sa, într-un colț ascuns al inimii, tot mai spera ca Ender să poată face imposibilul. Și atât timp cât mai exista o astfel de speranță, viețile acelor oameni puteau fi sacrificate, prin propria lor decizie de a pleca în această expediție.

Ender îi puse în mișcare, spunându-le să ocolească ici-colo formațiile mereu schimbătoare ale roiului inamic.

Desigur că dușmanii văd ce facem, gândi Bean. Văd, desigur, cum fiecare a treia sau a patra mișcare ne aduce din ce în ce mai aproape de planetă.

În orice moment inamicul ne-ar putea distruge rapid, concentrându-și forțele. Atunci de ce n-o fac?

Lui Bean îi veni o idee. Gândacii nu îndrăzneau să-și concentreze forțele în apropierea formației lui Ender pentru că, în momentul în care navele lor ar fi atât de apropiate, Ender ar putea folosi Doctorașul împotriva lor.

Apoi se gândi la o altă explicație. Nu cumva navele Gândacilor erau pur și simplu prea multe? Oare matca, sau mătcile, trebuia să-și

folosească întreaga putere de concentrare doar ca să comande zeci de mii de nave roind prin spațiu fără să se apropie prea mult una de alta?

Spre deosebire de Ender, regina Gândacilor nu putea preda controlul navelor unui subordonat. Ea *nu avea* subordonați. Indivizii Gândaci erau ca mâinile și picioarele ei. Avea acum sute de mâini și picioare, sau poate mii, toate mișcându-se deodată.

De asta nu avea reacții inteligente. Forțele ei erau prea numeroase. De asta nu făcea manevre care ar fi fost firești, întinzând capcane, blocând cilindrul lui Ender ca să nu ajungă și mai aproape de planetă cu fiecare răsucire și ocol și schimbare de direcție pe care o făcea.

De fapt, manevrele Gândacilor erau ridicole. Cu cât Ender pătrundea mai mult în zona de atracție gravitațională a planetei, Gândacii construiau un zid puternic *în spatele* formației lui Ender.

Ne blochează retragerea!

Brusc, Bean înțelese al treilea și cel mai important motiv pentru care se întâmpla ceea ce se întâmpla. Gândacii nu învățaseră corect lecțiile din luptele anterioare. Până acum, strategia lui Ender fusese întotdeauna să asigure supraviețuirea a cât mai multor nave umane posibil. Își păstrase întotdeauna o cale de retragere. Gândacii, cu avantajul lor numeric enorm, se aflau în sfârșit într-o poziție care le garanta că atacatorii umani nu vor mai scăpa.

Era imposibil, la începutul bătăliei, să se prevadă că Gândacii vor face o asemenea greșeală. Totuși, de-a lungul istoriei, marile victorii fuseseră obținute la fel de mult datorită greșelilor armatelor învinse ca și datorită geniului militar al învingătorilor. Gândacii înțeleseseră, în cele din urmă, că oamenii prețuiau fiecare viață individuală. Noi nu ne sacrificăm forțele pentru că fiecare soldat este regina unui stup cu un singur membru. Dar învățaseră această lecție exact atunci când nu era corectă – căci noi oamenii, atunci când e necesar, *ne sacrificăm* viața. Ne aruncăm asupra unei grenade ca să ne salvăm tovarășii. Leșim din tranșee și atacăm dușmanul adăpostit și murim ca viermii în focul lămpii. Ne legăm bombe de trup și ne aruncăm în aer în mijlocul dușmanilor. Când cauza ne-o cere, suntem nebuni.

Ei nu cred că vom folosi Doctorașul pentru că astfel ne vom distruge propriile nave. Din momentul în care Ender începuse să dea ordine, devenise evident pentru oricine că era o misiune sinucigașă. Navele nu fuseseră construite să reziste la intrarea în atmosferă. Iar ca să se apropie suficient de planetă pentru a declanșa Doctorașul, exact asta trebuiau să facă.

Să coboare în zona de atracție gravitațională și să lanseze arma înainte ca nava să ardă. Iar dacă ar fi reușit, dacă planeta ar fi sfârșimată de forța acelei arme teribile, reacțiile în lanț s-ar propaga în spațiu și vor atinge orice navă care s-ar fi întâmplat să supraviețuiască.

Învingători sau învinși, nu vor exista supraviețuitori umani în această bătălie.

Nu ne-au văzut niciodată făcând o astfel de mișcare. Da, ei nu înțeleg, oamenii vor acționa întotdeauna ca să-și salveze propriile vieți – cu excepția cazurilor când n-o fac. Conform experienței Gândacilor, ființele autonome nu se sacrifică. Atunci când ne-au înțeles autonomia, sămânța înfrângerii lor fusese aruncată.

Prin toate studiile lui Ender asupra Gândacilor, prin obsesia lui pentru ei în toți anii de pregătire, oare ajunsese cumva să *știe* că vor face o asemenea greșală fatală?

Nu știi. Eu nu aș fi urmat această strategie. Eu *nu am avut* nicio strategie. Ender era singurul comandant care ar fi putut ști, sau bănuî, sau spera în subconștient că atunci când își va arunca forțele în luptă dușmanul se va clătina, se va poticni, va cădea, va greși.

Dar chiar *știa*? Se poate să fi ajuns la aceeași concluzie ca și mine, că bătălia asta nu poate fi câștigată? Decisese oare să nu joace, să intre în grevă, să renunțe? Și apoi cuvintele mele amare, „poarta inamică e jos”, declanșaseră gestul său inutil, disperat, de a trimite navele la distrugere sigură pentru că nu știa că acolo sunt nave reale, cu oameni adevărați la bord, că îi trimitea la moarte? Oare și el era la fel de surprins ca și mine de greșelile inamicului? Victoria noastră să fie o întâmplare?

Nu. Chiar dacă vorbele mele l-au provocat pe Ender să acționeze, el a fost totuși cel care a ales *această* formație, *aceste* fente și mișcări evazive, *această* traiectorie șerpuită. Victoriile precedente ale lui Ender îl învățaseră pe dușman să se gândească la noi ca la un anumit fel de creaturi, când în realitate suntem diferiți. S-a prefăcut în tot acest timp că oamenii sunt ființe raționale, când de fapt suntem cei mai teribili monștri pe care acești bieți extratereștri și i-ar putea imagina în coșmarurile lor. Ei nu au cum să cunoască povestea orbului Samson care a dărâmat templul cu propriul lui cap ca să-i ucidă pe dușmani.

Pe navele alea, gândi Bean, sunt persoane care au renunțat la căminele și familiile lor, la lumea pe care s-au născut, pentru a traversa galaxia și a se război cu un dușman teribil. Undeva pe drum vor fi siliți să înțeleagă că strategia lui Ender cere ca ei să moară cu toții. Poate înțeleseseră deja. Și totuși ascultaseră și vor continua să asculte ordinele pe care le primeau. Ca în faimosul Atac al Cavaleriei Ușoare, acei soldați își dădeau viața, încredințați că superiorii lor îi folosesc bine. În timp ce noi stăm în siguranță aici în camera simulatoarelor, jucând un complicat joc pe computere, ei se supun, murind pentru ca omenirea să poată supraviețui.

Și totuși noi, cei care îi comandăm, copiii din acest joc elaborat, habar n-avem de curajul lor, de sacrificiul lor. Nu le putem acorda

onoarea pe care o merită, fiindcă nici nu știm că ei există.

Cu excepția mea.

Bean își aminti de fragmentul favorit din Biblie al surorii Carlotta. Poate că însemna atât de mult pentru ea fiindcă nu avea copii. Îi spusese lui Bean povestea revoltei lui Absalom împotriva tatălui său, regele David. În cursul luptei, Absalom fusese ucis. Când îi aduseseră veștile lui David, ele însemnau victoria, însemna că nu mai trebuiau să moară alți soldați de-ai săi. Tronul său era în siguranță. *Viața* sa era în siguranță. Dar el nu se putea gândi decât la fiul său, fiul său iubit, băiatul său mort.

Bean își înclină capul, astfel ca vocea sa să fie auzită numai de oamenii aflați sub comanda sa. Apoi, suficient cât să le vorbească, apăsă comutatorul care îi ducea vocea în urechile tuturor oamenilor din flota îndepărtată. Bean habar n-avea cum le suna lor vocea lui; oare auzeau o voce de copil, sau sunetele erau distorsionate astfel încât să audă o voce de adult, sau era poate o voce metalică, de mașină? N-avea importanță. Într-o formă oarecare, oamenii din acea flotă îi vor auzi vocea, transmisă mai repede decât lumina. Dumnezeu știe cum.

— O, fiul meu Absalom, spuse Bean încet, cunoscând pentru prima dată suferința care putea smulge asemenea cuvinte din gura unui om. Fiul meu, fiul meu Absalom. Să fi vrut Dumnezeu ca eu să mor în locul tău, o, Absalom, fiul meu! Fiii mei!

Parafrazase puțin, dar Dumnezeu va înțelege. Iar dacă nu, va înțelege sora Carlotta.

Acum, gândi Bean. Fă-o acum, Ender. Ești atât de aproape cât poți să fii fără să cedezi jocul. Încep să înțeleagă pericolul. Își concentrează forțele. O să ne curețe de pe cer înainte ca armele să fie lansate...

— Bun, toată lumea cu excepția escadronului Petrei, zise Ender. Drept în jos, cât puteți de repede. Lansați Doctorașul pe planetă. Așteptați până în ultima secundă posibilă. Petra, acoperă-i cât poți.

Șefii de escadroane, și Bean printre ei, retransmiseră comenzile lui Ender flotei. Apoi nu mai fu nimic de făcut decât să privească. Fiecare navă era pe cont propriu.

Acum inamicul înțelesese, și se grăbea să distrugă gloanțele umane. Luptător după luptător fură curățați de năvala navelor flotei Furnicilor. Doar câțiva oameni supraviețuірă suficient ca să intre în atmosferă.

Rezistați, gândi Bean. Rezistați cât puteți de mult.

Navele care își lansaseră prea devreme Doctorașii îi priviră arzând în atmosferă înainte de a se putea declanșa. Alte câteva nave arseră ele însele înainte de a putea lansa arma.

Mai rămăseseră două nave. Una era din escadronul lui Bean.

— Nu-l lansa, spuse Bean în microfon, cu capul în jos. Declanșează-l

în interiorul navei. Dumnezeu fie cu tine.

Bean nu avu cum să știe dacă cea care reuși era nava sa sau cealaltă. Știu doar că ambele nave dispărură de pe display fără să fi lansat. Apoi suprafața planetei începu să bolborosească. Brusc, o vastă erupție se scurse în afară spre ultimele nave umane, ale Petrei, pe care erau sau poate nu mai erau oameni în viață să vadă moartea venind spre ei. Să vadă victoria apropiindu-se.

Simulatorul le arată un spectacol impresionant al planetei explodând și înghițind toate navele dușmane, incluzându-le în reacția în lanț. Dar cu mult înainte ca ultima navă să fie înghițită, toate manevrele încetaseră. Pluteau în derivă, moarte. Ca navele Gândacilor morți din filmele celei de-A Doua Invazii. Mătcile stupului muriseră pe suprafața planetei. Distrugerea navelor rămase era o simplă formalitate. Gândacii erau deja morți.

Bean intră în tunel și văzu că ceilalți copii erau deja acolo, felicitându-se reciproc și comentând cât de grozav fusese efectul exploziei, întrebându-se dacă așa ceva se putea întâmpla în realitate.

— Da, zise Bean. Se poate.

— De parcă ai ști, făcu Molo Musca, râzând.

— Sigur că știu că se poate întâmpla. Chiar *s-a întâmplat*.

Îl priviră fără să înțeleagă. Când se întâmplase? Eu n-am auzit niciodată de așa ceva. Unde ar fi putut testa așa o armă împotriva unei planete? A, știu, au distrus Neptun!

— Chiar acum s-a întâmplat, spuse Bean. Pe planeta natală a Gândacilor. Tocmai am aruncat-o în aer. Au murit toți.

În sfârșit începură să-și dea seama că vorbea serios. Ridicărb obiecții. El le povesti despre dispozitivul de comunicații mai rapide decât lumina. Nu-l crezură.

Apoi o altă voce interveni în discuție.

— Se numește ansiblu.

Ridicărb privirile și-l văzură pe colonelul Graff stând deoparte, în tunel.

Oare Bean spune adevărul? A fost o bătălie reală?

— Toate au fost reale, zise Bean. Toate așa-zisele teste. Lupte adevărate. Victorii adevărate. Nu-i așa, domnule colonel? Am luptat tot timpul în războiul adevărat.

— Acum s-a terminat, zise Graff. Rasa umană va continua să existe. Gândacii nu.

În cele din urmă crezură, iar înțelegerea realității îi ameți. S-a terminat. Am învins. Nu am făcut antrenamente, am fost comandanți adevărați.

Apoi, în final, se lăsă tăcerea.

— Au murit *toți*? întrebă Petra.

Bean aprobă din cap.

Din nou îl priviră pe Graff.

— Avem rapoarte. Pe toate celelalte planete a încetat orice activitate. Probabil toate mătcile lor s-au adunat pe planeta natală. Când moare matca, mor și Gândacii. Acum nu mai există niciun dușman.

Petra începu să plângă, sprijinită de zid. Bean vru să întindă mâna spre ea, dar Dink era acolo. Dink era prietenul care s-o mângâie, s-o consoleze.

Unii sobri, alții exultând, se întoarseră în dormitoare. Petra nu era singura care plângea. Dar dacă lacrimile erau de durere sau de ușurare, nu se putea spune cu siguranță.

Doar Bean nu se întoarce în camera lui, poate pentru că Bean era singurul care nu era surprins. Rămase în tunel cu Graff.

— Cum suportă Ender?

— Rău, zise Graff. Ar fi trebuit să i-o spunem mai cu grijă, dar nu ne-am putut abține. Era momentul victoriei.

— Toate manevrele dumneavoastră au dat rezultate.

— Am văzut ce s-a întâmplat, Bean. De ce i-ai lăsat lui comanda? De unde ai știut că va veni cu un plan?

— N-am știut, zise Bean. Știam doar că eu nu am niciun plan.

— Dar ceea ce ai spus – „Poarta inamicului e jos”. A fost planul folosit de Ender.

— Nu era un plan. Poate l-a făcut să se gândească la un plan. Dar a fost al lui. A fost Ender. V-ați pus banii pe puștiul câștigător.

Graff se uită la el în tăcere, apoi întinse mâna și o puse pe capul lui Bean, răvășindu-i puțin părul.

— Mă gândesc că poate voi v-ați împins unul pe altul peste linia de sosire.

— Nu contează, nu-i așa? zise Bean. Oricum, s-a terminat. La fel și unitatea temporară a rasei umane.

— Da, oftă Graff. Își retrase mâna și o trecu prin propriul său păr. Am aprobat analiza ta. Am încercat să avertizez. Dacă Strategul ține seama de sfatul meu, oamenii Mareșalului vor fi arestați aici pe Eros și în toată flota.

— Se vor supune de bunăvoie? întrebă Bean.

— Vom vedea.

Zgomotul unei împușcături răsună dinspre un tunel îndepărtat.

— Presupun că nu, zise Bean.

Auziră pașii unor oameni care alergau în cadență. Și curând îi și văzură, un contingent de doisprezece infanteriști înarmați.

Bean și Graff îi priviră apropiindu-se.

— Prieteni sau dușmani?

— Poartă toți aceeași uniformă, zise Graff. Voi i-ați chemat, Bean.

În spatele acelor uși – făcu semn spre ușile de la dormitoarele copiilor – puștii ăia sunt prada de război. La comanda armatelor de pe Pământ, ei sunt speranța victoriei. *Tu ești speranța.*

Soldații se opriră în fața lui Graff.

— Suntem aici ca să protejăm copiii, domnule, zise liderul lor.

— De cine?

— Se pare că oamenii Mareșalului se opun arestării, domnule, spuse soldatul. Strategul a ordonat ca acești copii să fie în siguranță cu orice preț.

Graff era vizibil ușurat să afle de care parte se aflau acele trupe.

— Fata e în camera de-acolo. Vă sugerez să îi adunați pe toți în cele două dormitoare pe durata operațiunilor.

— El e puștiul care a făcut-o? Întrebă soldatul, arătând spre Bean.

— E unul dintre ei.

— Ender Wiggin a făcut-o, zise Bean. Ender a fost comandantul nostru.

— E într-una din camerele astea?

— E cu Mazer Rackham, zise Graff. Iar el rămâne cu mine.

Soldatul salută. Începu să-și așeze oamenii în poziții mai avansate de-a lungul tunelului, lăsând o singură santinelă în fața fiecărei uși pentru a-i împiedica pe copii să iasă și să se rătăcească în toiul luptei.

Bean mărșăluia alături de Graff, îndreptându-se intenționat spre capătul tunelului, dincolo de cea mai avansată santinelă.

— Dacă Strategul a făcut treabă bună, ansiblurile sunt deja în siguranță. Nu știu ce crezi tu, dar eu aș vrea să fiu acolo unde sosesc veștile. Și de unde pleacă.

— Limba rusă e greu de învățat? Întrebă Bean.

— Asta ți se pare ție amuzant?

— Era o simplă întrebare.

— Bean, ești un puști grozav, dar taci din gură, OK?

Bean râse.

— OK.

— Nu te deranjează că încă îți spun Bean?

— E numele meu.

— Numele tău trebuia să fie Julian Delphiki. Dacă ai fi avut un certificat de naștere, numele ăsta ar fi fost pe el.

— Vreți să spuneți că e adevărat?

— Aș minți eu în legătură cu așa ceva?

Apoi, dându-și seama de absurditatea a ceea ce tocmai spusese, râseră amândoi. Râseră suficient de mult și încă zâmbeau când trecură pe lângă detașamentul de infanteriști care păzea intrarea în complexul ansiblului.

— Credeți că mă va dori cineva drept consultant militar? Întrebă Bean. Fiindcă am de gând să particip la războiul ăsta, chiar dacă va

trebui să mint în privința vârstei și să mă înrolez în Marină.

— Cred că vrei să știi. Vești proaste.

— Nu ducem lipsă de așa ceva, nici chiar în toiul victoriei.

— Când a devenit clar că IDL a preluat controlul asupra Școlii de Luptă și îi trimite pe copii acasă sub protecția F.I., Noul Pact Varșovia se pare că a făcut o mică cercetare și a găsit un elev al Școlii de Luptă care nu se afla sub controlul nostru. Ahile.

— Dar a fost acolo numai câteva zile.

— A trecut testele noastre. A fost admis. Era singurul pe care puteau pune mâna.

— Au făcut-o? L-au luat?

— Toate sistemele de securitate de acolo au fost concepute pentru a-i ține pe deținuți înăuntru. Trei gardieni au murit, și toți deținuții au fost eliberați printre oameni. Au fost recuperați toți, cu excepția unuia.

— Deci l-ați pierdut.

— N-aș spune chiar pierdut. Intenționează să se folosească de el.

— Ei știi ce fel de om e?

— Nu. Dosarul lui a fost sigilat. Vezi tu, e minor. Nu i-au căutat cazierul.

— O să afle. Nici celor de la Moscova nu le plac criminalii în serie.

— Caracterul lui e greu de sesizat. Câți au murit înainte ca cineva să-l suspecteze?

— Deocamdată războiul s-a terminat.

— Și a început lupta pentru avantaje în următorul război.

— Cu puțin noroc, colonele Graff, o să mor până atunci.

— De fapt nu mai sunt colonel, soră Carlotta.

— Chiar au de gând să continue la Curtea Marțială?

— O investigație, atâta tot. O anchetă.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce trebuie să găsească un țap ispășitor pentru victorie.

— O să mă descurc. Încă mai strălucește soarele pe Pământ.

— Dar pe lumea lor tragică, niciodată.

— Dumnezeuul tău e și Dumnezeuul lor, soră Carlotta? Oare i-a dus în Rai?

— Nu e Dumnezeuul meu, domnule Graff. Dar eu sunt copilul lui, ca și tine. Nu știu dacă se uită la Furnici și le vede tot ca pe copiii lui.

— Copii Soră Carlotta, câte nu le-am făcut acestor copii.

— Le-ai dat o lume pe care să vină acasă.

— Tuturor, cu excepția unuia.

Trecură zile până când se predară oamenii Mareșalului, dar în final FleetCom trecu în întregime sub comanda Strategului, și nicio navă nu

fu lansată sub comanda vreunui rebel. Un triumf. Hegemonul își dădu demisia ca parte a armistițiului, dar acest lucru era numai o oficializare a realității de fapt.

Bean rămase cu Graff în timpul luptelor, citind toată corespondența și ascultând toate rapoartele în legătură cu ce se petrecea în cadrul flotei sau pe Pământ. Discutau despre desfășurarea evenimentelor, încercau să citească printre rânduri, interpretau cât puteau de bine ceea ce se întâmpla. Pentru Bean, războiul cu Gândacii rămăsese deja în urmă. Acum tot ce conta era mersul lucrurilor pe Pământ. Când se semnă un armistițiu instabil, punând temporar capăt luptelor, Bean știa că nu avea să dureze. Era nevoie de el. Odată ajuns pe Pământ, se va putea pregăti să-și joace rolul. Războiul lui Ender s-a terminat, gândea el. Următorul va fi al meu.

În timp ce Bean urmărea avid știrile, ceilalți copii erau consemnați în camerele lor sub pază, iar când se întrerupse alimentarea cu energie în partea lor de Eros tremurară în întineric. De două ori avură loc asalturi asupra acelei secțiuni de tuneluri, dar nimeni nu putu să spună dacă rușii încercau să ajungă la copii sau se întâmplase doar să sondeze acea zonă în căutarea unor puncte slabe.

Ender era mult mai bine păzit, dar nu o știa. Extrem de epuizat, probabil nedorind sau neputând să suporte grozăvia a ceea ce făcuse, rămase inconștient zile întregi.

Nu-și reveni decât când luptele încetară.

Apoi îi lăsară pe copii să se întâlnească, privarea lor de libertate momentan luând sfârșit. Împreună, porniră în pelerinaj spre camera unde Ender fusese ținut sub pază și îngrijire medicală. Îl găsiră în aparență vesel, capabil de glume. Dar Bean putu să vadă în ochii lui Ender o adâncă sfârșeală, o tristețe imposibil de ignorat. Victoria îl costase mult, mai mult ca pe oricine.

Mai mult decât pe mine, gândi Bean, deși eu știam ce fac, iar el era inocent și fără intenții rele. El se torturează, iar eu merg mai departe. Poate din cauză că pentru mine moartea lui Poke a fost mai importantă decât moartea unei întregi specii pe care n-am întâlnit-o niciodată. Pe ea o cunoșteam – a rămas în inima mea. Pe Gândaci nu i-am cunoscut niciodată. Cum aș putea să sufăr pentru ei? Ender poate.

După ce îl puseră la curent pe Ender cu ceea ce se întâmplase în timp ce el dormea, Petra îi atinse părul.

— Ești bine? întrebă ea. Ne-ai speriat. Ziceau c-ai înnebunit, și noi am zis că ei sunt nebuni.

— Am înnebunit, zise Ender. Dar cred că sunt bine.

Făcură haz, dar emoția îl copleși pe Ender și, pentru prima dată de când își aminteau, îl văzură plângând. Bean se întâmplă să fie lângă el, iar când Ender întinse brațele îi cuprinse pe Bean și pe Petra.

Atingerea mâinii lui, îmbrățișarea brațelor sale erau mai mult decât putea Bean să suporte. Plângea și el.

— Mi-a fost dor de voi, zise Ender. Voiam atât de mult să vă văd!

— Ne-ai văzut destul de rău, spuse Petra.

Ea nu plângea. Îl sărută pe obraz.

— V-am văzut minunați, replică Ender. Pe cei de care aveam cea mai multă nevoie i-am epuizat primii. N-am gândit prea bine lucrurile.

— Toată lumea e bine acum, zise Dink. Niciunul dintre noi n-a fost atât de rău atins încât să nu-l vindece cinci zile de tremurat în camere neluminate, în mijlocul unui război.

— Nu mai trebuie să fiu comandantul vostru, nu-i așa? Întrebă Ender. Nu mai vreau să comand pe nimeni, niciodată.

Bean îl crezu. Și crezu și că Ender nu va mai comanda *niciodată* în vreo luptă. Poate încă mai avea talentele care-l aduseseră aici. Dar cele mai importante dintre ele nu trebuiau folosite pentru violență. Dacă universul avea puțină bunătate în el, sau doar simțul dreptății, Ender nu va mai fi niciodată nevoit să ia viața cuiva. Cu siguranță își îndeplinisese norma.

— Nu mai trebuie să comanzi pe nimeni, spuse Dink, dar tu vei rămâne mereu comandantul nostru.

Bean simți adevărul acestor vorbe. Nu era niciunul din ei care să nu-l păstreze pe Ender în inimă, indiferent unde ar merge, indiferent ce ar face.

Dar Bean nu avu sufletul să le spună că pe Pământ ambele tabere insistaseră să li se acorde custodia eroului războiului, tânărul Ender Wiggin, a cărui măreață victorie înflăcăra imaginația poporului. Cei care l-ar fi obținut n-ar fi avut doar posibilitatea de a se folosi de geniul său militar – credeau ei – dar ar fi avut și beneficiul publicității și adulației publice cu care era înconjurat, care se adăuga la fiecare menționare a numelui său.

Astfel încât atunci când liderii politici încheiaseră armistițiul, ajunseseră pur și simplu la un evident compromis. Toți copiii din Școala de Luptă vor fi repatriați. Cu excepția lui Ender Wiggin.

Ender Wiggin nu se va întoarce acasă. Nicio tabără de pe Pământ nu va putea să se folosească de el. Acesta era compromisul.

Și fusese propus de Locke. Fratele lui Ender.

Când află asta, Bean clocoti în sinea lui, așa cum clocotise și când crezuse că Petra îl trăda pe Ender. Nu era bine. Era insuportabil.

Poate că Peter Wiggin făcuse asta pentru a evita ca Ender să devină un pion. Să rămână liber. Sau poate o făcuse pentru ca Ender să nu-și poată folosi celebritatea și să-și facă propriile jocuri politice. Oare Peter Wiggin își salva fratele, sau elimina un rival la putere?

Într-o zi o să-l întâlnesc și o să aflu, gândi Bean. Iar dacă și-a trădat fratele, o să-l distrug.

Când Bean plângea în camera lui Ender, lacrimile lui aveau un motiv pe care ceilalți încă nu-l cunoșteau. Plângea pentru că, asemenea soldaților care muriseră pe navele de luptă, Ender nu se va mai întoarce acasă din război.

— Deci, rosti Alai rupând tăcerea. Și-acum ce-o să facem? Războiul cu Gândacii s-a terminat, s-a terminat și războiul de jos de pe Pământ, și chiar cel de aici. Acum ce facem?

— Suntem copii, zise Petra. Probabil c-o să ne oblige să mergem la școală. E o lege. Trebuie să faci școală până la șaptesprezece ani.

Toți râseră până le dădură iar lacrimile.

Se mai întâlneau din când în când în zilele care urmau. Apoi se imbarcară pe câteva crucișătoare și distrugătoare pentru întoarcerea pe Pământ. Bean știa prea bine de ce călătoresc pe nave diferite. Astfel niciunul nu se va putea întreba de ce Ender nu e la bord. Dacă Ender știuse înainte ca ei să plece că nu se va întoarce pe Pământ, nu le spuse nimic.

Elena abia își putu stăpâni bucuria când sora Carlotta sună, întrebând dacă ea și soțul ei vor fi amândoi acasă peste o oră.

— Vi-l aduc pe fiul vostru, spuse.

Nikolai, Nikolai, Nikolai. Elena îi cânta numele iar și iar în mintea ei, pe buzele ei. Și soțul său Julian aproape dansa alergând prin casă, pregătind diverse lucruri. Nikolai fusese atât de mic când plecase. Acum era cu mult mai mare. Abia îl vor recunoaște. Nu vor înțelege prin ce trecuse el. Dar nu conta. Îl iubeau. Vor reînvăța cine e. Nu vor lăsa ca anii pierduți să stea în calea anilor care vor veni.

— Văd mașina! strigă Julian.

Elena se grăbi să ridice capacele de pe farfurii, pentru ca Nikolai să intre într-o bucătărie plină de cea mai proaspătă și pură mâncare din amintirile copilăriei. Orice ar fi mâncat în spațiu, nu putea fi la fel de bun ca asta.

Apoi alergă la ușă și se așeză alături de soțul ei, privind-o pe sora Carlotta coborând de pe locul din față.

De ce nu călătorise în spate cu Nikolai?

N-avea importanță. Ușa din spate se deschise, și Nikolai apărură, întinzându-și trupul tânăr și deșirat. Cât de înalt crescuse! Și totuși era încă un copil. Mai rămăsese o urmă de copilărie în el.

Vino la mine, fiul meu!

Dar el nu fugi spre ea. Se întoarse cu spatele la părinții lui. Ah. Se apleca spre scaunele din spate. Un cadou, poate? Nu. Un alt băiat.

Un băiat mai mic, dar cu aceeași față ca a lui Nikolai. Poate prea ros de griji pentru un copil atât de mic, dar cu aceeași deschisă bunătațe pe care o avusese întotdeauna Nikolai. Nikolai zâmbea cu gura până la urechi. Dar cel mic nu zâmbea. Părea nesigur. Ezitant.

— Julian, șopti soțul ei.

De ce-și pronunța propriul nume?

— Al doilea fiu al nostru, zise el. N-au murit toți, Elena. Unul trăiește.

Toată durerea pentru acei micuți fusese îngropată în inima ei. Aproape că o durea redeschiderea aceluia loc ascuns. Intensitatea emoției o făcu să-și piardă răsuflarea.

— Nikolai l-a întâlnit la Școala de Luptă, continuă el. I-am spus surorii Carlotta că dacă am mai fi avut un fiu, ai fi vrut să-l cheme Julian.

— Știi, zise Elena.

— Iartă-mă, dragostea mea. Dar sora Carlotta nu era sigură pe atunci că e al nostru. Sau că va putea vreodată să vină acasă. N-aș fi putut suporta să-ți dau speranțe doar ca să-ți frâng inima mai târziu.

— Am doi fii, rosti ea.

— Dacă îl vrei, spuse Julian. A avut o viață grea. Dar aici e un străin. Nu vorbește grecește. I s-a spus că vine doar în vizită. Legal nu e copilul nostru, e sub tutela statului. Nu trebuie să-l luăm, dacă tu nu vrei, Elena.

— Taci, prostule, zise ea. Apoi, tare, strigă spre băieții care se apropiau: Uite-i pe cei doi fii ai mei, întorși acasă din război! Veniți la mama! Mi-a fost așa de dor de amândoi, atâția ani!

Ei alergară spre ea, și ea îi cuprinse în brațe, iar lacrimile ei îi udară pe amândoi, și mâinile soțului ei se opriră pe capetele ambilor băieți.

Soțul ei vorbi. Elena recunoscuse imediat cuvintele din Evanghelia Sfântului Luca. Dar fiindcă el memorase pasajul doar în greacă, cel mic nu înțelese. N-avea importanță. Nikolai începu să traducă în Esențială, limba flotei, și aproape imediat cel mic recunoscuse vorbele, și le reproduse corect, din memorie, așa cum i le citise sora Carlotta cândva, cu ani în urmă.

„Să mâncăm și să ne veselim: căci fiul meu a murit, iar acum trăiește din nou; a fost pierdut, iar acum l-am regăsit.” Apoi cel mic izbucni în lacrimi și se lipi de mama lui, și sărută mâna tatălui lui.

— Bine ai venit acasă, frățioare, zise Nikolai. Ți-am spus că sunt de treabă.

MULȚUMIRI

În pregătirea acestui roman mi-a fost în mod special utilă o carte: Peter Paret, ed., *Creatorii strategiei moderne: De la Machiavelli la Era nucleară* (Princeton, University Press, 1986). Nu toate eseurile sunt de aceeași calitate, dar m-au ajutat să-mi fac o idee despre cărțile care ar trebui să se găsească în biblioteca Școlii de Luptă.

Nu am decât amintiri frumoase despre Rotterdam, un oraș cu oameni amabili și generoși. Cruzimea față de cei săraci prezentată în acest roman ar fi imposibilă astăzi, dar uneori treaba SF-ului este de a prezenta coșmaruri imposibile.

Datorez mulțumiri individuale următorilor:

Lui Erin și Phillip Absher pentru, printre altele, oprirea senzației de vomă în navetă, dimensiunile rezervorului toaletei, greutatea capacului;

Lui Jane Brady, Laura Morefield, Oliver With-standley, Matt Tolton, Kathryn H. Kidd, Kristine A. Card și alții, pentru că au citit manuscrisul și au făcut sugestii și corecții. Unele contradicții supărătoare între Jocul lui Ender și această carte au fost astfel semnalate; iar cele care au rămas nu sunt erori, ci efecte literare subtile făcute special pentru a sublinia diferența de percepție și amintire între două relatări ale aceluiași eveniment. Cum ar spune prietenul meu programator, nu sunt viruși, ci numai particularități;

Lui Tom Doherty, editorul meu; Beth Meacham, redactorul meu; și Barbara Bova, agentul meu, pentru că au reacționat pozitiv la ideea acestei cărți pe care am propus-o ca proiect de colaborare, iar apoi mi-am dat seama că doream s-o scriu eu însumi. Și dacă încă mai cred că pentru această carte *Copilul străzii* ar fi fost un titlu mai bun, asta nu înseamnă că nu sunt de acord că celălalt titlu, *Umbra lui Ender*, are mai mult succes comercial;

Asistenților mei, Scott Allen și Kathleen Bellamy, care în diverse momente au sfidat gravitația și au împlinit alte miracole utile;

Fiului meu Geoff care, deși nu mai are cinci ani ca atunci când am scris romanul *Jocul lui Ender*, încă este modelul pentru Ender Wiggin;

Soției mele Kristine și copiilor care au fost acasă în timpul cât am scris această carte: Emily, Charlie Ben și Zina. Răbdarea lor față de mine când mă luptam să descopăr abordarea corectă a romanului a fost depășită numai de răbdarea lor atunci când în sfârșit am descoperit-o și am devenit posedat de poveste. Când l-am adus pe Bean acasă în sânul unei familii iubitoare am știut cum ar trebui să arate aceasta, fiindcă o văd în fiecare zi.

Observații

[<1]

Dispozitivul D.M. (joc de cuvinte), inițialele înseamnă și Doctor în Medicină (n. red.).